

агел парк

да
си намериш

Майстор

– Превърнах сърцето си в буца лег. Дори най-близките ми приятели недоумяват дали въобще имам такова.

– Разбира се, че имаш, Кас. Като всеки човек и ти имаш сърце, което може да бъде разбито.

Вбесявам се. Не виждам защо трябва да се обиждаме.

– Нямам – тросвам се опърничаво.

АДЕЛ ПАРКС ДА СИ НАМЕРИШ МАЙСТОРА

Превод: Весела Еленкова

chitanka.info

Ураган от емоции, земетресение от неочаквани ситуации и цунами от страст и любов ни връхлитат от страниците, изпъстрени със закачливо-сериозните слова на младата авторка Адел Паркс.

Героинята на скандализиращия ѝ роман „Да си намериш майстора“ Кас Пери е амбициозна, красива, преуспяла тв продуцентка. Държи на три неща: дрехите да са маркови, рейтингът да е висок и гаджетата да са... за еднократна употреба!

Позакъсалият канал TV6 стартира създаденото от Кас предаване за двойки, които планират в най-скоро време да застанат пред олтара.

Целта е предбрачно да се провери дали единият от двамата няма склонност да кръшка. Ако изпитвате и най-малко съмнение в бъдещия си партньор — телевизията е на линия! Тя ще спретне „случайна“ среща на подозираната половинка с бивше гадже, пък ако трепетите не са угаснали и се озовете в прегръдката (и в постелята) на старата любов — камерите са готови!

И в ефир се зареждат сълзи на разкаяние, треперещи длани и стиснати (та и разменени) юмруци. Шоуто е коментирано и оплювано. Аудиторията — скандализирана и заинтригувана. Рейтингът скача до небето, рекламодателите направо ще се избият.

Но ето че се намира един, който отказва да участва в предаването поради... морални съображения. Не му се нрави, видите ли, прокламираното от екрана разрушаване на ценности, като вярата в любовта и брака и прочие.

Решена да го убеди да застане пред обектива, Кас Пери се впуска в преследване на... мъжа на живота си.

Макар че попада в обсега на собствената си скрита камера, небезизвестната продуцентка със зъби и нокти си проправя път към хепиенда на тази съвременна електронномедийна приказка.

1.

— Какво необещаващо начало на семейния живот — отбелязва Джош.

— Нима въобще съществува обещаващо начало? — отвърщам.

Джош се ухилва, Иси се нацупва. Тя обича сватби. Плющи такъв дъжд, че капките отскачат от тротоара и влизат под роклята ми. Умирам от студ и от нетърпение булката да престане най-сетне да прегръща майка си и да се качи в проклетата кола. Вглеждам се по-внимателно. Може би всъщност не я прегръща, а се е вкопчила в нея. Може би най-сетне е проумяла сериозността на постъпката си и е на път да размисли. Иси изтръсква последните конфети, останали на дъното на синята кутия, но вместо върху булката и младоженеца разноцветните късчета хартия се посипват по мръсните плочки. Калната улица рязко контрастира на скъпите официални тоалети, автомобилa, цветята и лъчезарните усмивки, които си разменят присъстващите.

— Джош, какво е техническото название на сплескан куб? — питам, като соча въпросната синя кутия. — На това нещо трябва да му се измисли някакъв нов дизайн.

— Как ли пък не! — като ужилена подскача Иси, сякаш предлагам да се разголим пред викария. — Смисълът на една сватба е именно в това — да се спази традицията.

— Дори ако въпросната традиция е безвкусна и банална ли? — По моему два много тежки греха.

— Такава е идеята — отсича тя и се устремява към челната позиция в навалищата, очакваща букета. Нервно подрипва от крак на крак, а лъскавата ѝ руса коса близва ту дясното, ту лявото, сетне отново дясното ѝ рамо. Иси не се свърта на едно място. Аз съм спокоен човек. За разлика от мен тя непрестанно потрива длани и потропва с крак. Прочела някъде, че постоянните невротични движения изгарят трийсет калории на час допълнително, което се равнява на калоричната стойност на повече от един „Марс“ дневно,

няколко килограма годишно или общо един размер дрехи за цял живот. Тази перманентна безцелна активност е удивително сполучлива метафора за целия ѝ живот.

Аз не участвам в надпреварата за букета по две причини. Първо, ако го хвана, Иси ще ме обезглави. От самото начало на сватбеното тържество скришом долива с концентрат чашите на неомъжените жени с надеждата това да наруши координацията им. И, второ, тези обичаи са пълна идиотщина.

Не, сериозно, цялата тази история с жененето е чиста глупост. Кое не означава, че и аз като всички останали не се радвам на възможността да се издокарам с шапка и да пия шампанско. На сватба е много забавно и обикновено стават големи, весели тържества. Дотук съм съгласна. Всичко останало е свършена тъпотия. Не че съм мъж. Не съм и лесбийка, нито дори мъжемразка — един от най-добрите ми приятели, Джош, е мъж. Аз съм неомъжена, преуспяваща, привлекателна трийсет и три годишна хетеросексуална жена. Просто не желая да се омъжвам. Никога.

Ясно ли е?

Иси не хвана букета и придоби крайно съкрушен вид.

— Кас, Иси, искате ли по едно питие? — опитва се да я разведри Джош.

Без да дочака отговор, хуква към хотела и стремително се насочва към бара. Знае, че с желание ще приемем поканата за питие в традиционния мартини-стил — винаги, навсякъде, по всяко време. Провираме се сред тълпата елегантно изтупани гости. Същите тези хора, които сутринта заемаха пейките в църквата с достолепна строгост, са загърбили и най-малката претенция за приличие. Оттеглянето на булката, младоженеца и по-възрастните роднини се изтълкува от останалите гости като знак несмуцавани да се впуснат в преследване на основната цел, която ги е събрала на това тържество — възможността да се отдадат на хедонистичен, необвързващ и най-безсрамен секс.

Нарочих жертвата още в църквата, преди „да“-тата. Сега повторно го издирвам с поглед. Той е висок, смугъл, красив. Честно казано, не изглежда Бог знае колко интелигентен. По-скоро е твърде самовлюбен, за да търпи чуждо присъствие. Отлично. Хората много превъзнасят задълбочеността и сериозността. Аз пък не намирам, че

повърхностните и безмозъчни, но затова пък природно надарени екземпляри заслужават чак такава остра критика.

Много е важно обектът да бъде набелязан още в началото на церемонията, след което да му се даде да разбере, че изборът е паднал върху него. Усмиввам му се. Гледам го право в очите. Ако извърне поглед и затърси адресата на усмивката ми, незабавно го зачерквам. Обичам мъже, които са достатъчно арогантни да разберат, че флиртувам.

Той издържа изпитанието, като ми се ухилва в отговор. Само че след това се извъръща към отражението си в огледалото зад бара. И отново се ухилва. Този път на себе си. Доволната му физиономия — макар и едва забележимо — разцъфтява още повече. Нямам нищо против. Суетата действа като предпазна мрежа. Рязко отмятам глава и се извъръщам. Готово.

Иси и Джош още не са се добрали до бара. Викам ги да се върнат.

— Какво има? Вече почти бяхме стигнали — мрънка Иси.

— Не се тревожи, напитките ще дойдат всеки момент — уверявам я.

— Аха! — Тя се отпуска на тапицирания с крепон фотьойл. Джош си запалва цигара, тъй като ми има пълно доверие. Всички са наясно с добре отработения сценарий. Джош и Иси отлично ме познават.

Джош ми е като брат. Запознахме се на седемгодишна възраст през оградата, разделяща къщите ни в едно предградие. Благодарение на това запознанство повярвах в силата на съдбата. Първата ни среща се състоя в мига, когато небесните пътища на нашите семейства се пресякоха. Тяхната звезда тъкмо изгряваше. Нашата главоломно летеше надолу, описвайки шеметни спирали.

През онова лято двамата с Джош споделяхме кубчето на Рубик, газираните сиропи и тревожното усещане за неизбежно надвиснала промяна. С присъщото на децата шесто чувство долавяхме, че сме безсилни да се противопоставим на родителските прищевки. Самостоятелната петстайна къща в Ешър, графство Съри, която за нас с майка ми беше олицетворение на идеалния дом, се оказа само временно местопребиваване. Същото лято баща ми обяви, че е влюбен в друга жена, без която не може да живее. Майка ми прояви рядко

чувство за хумор и откровеност и в отговор го попита дали предпочита кремация, или би се спрял на погребение. След тази пламенна декларация на чувствата си баща ми незабавно се изнесе. Предстоеше ми да го видя още три пъти през целия си живот: след една седмица, когато дойде да прибере плочите си и ми подари къща за кукли от „Лъндби“^[1] (очевидно с цел да замести истинския дом, който бе разбил); след един месец, когато ме заведе в зоологическата градина (цял следобед плаках, оправдавайки се, че животните зад решетките ме разстройват. Нищо подобно, просто предварително се бях настроила, че ще прекараме отвратителен следобед — в крайна сметка следобедите у дома често бяха отвратителни); и на следващата Коледа (когато отказах да отворя подаръка, който ми донесе, както и да седна в скута му). Оттогава само ми изпращаше поздравителни картички за рождения ден и за Коледа, които пристигаха все по-нарядко и още преди да навърша десет години, съвсем спряха да се получават. Лятната ваканция на седемгодишния Джош също не беше Бог знае колко забележителна — техните най-безцеремонно му бяха заявили намерението си да го изтръгнат от уюта на кварталното училище и да го изпратят да се обучава зад внушителните огради на „Стоу“. Всъщност, като се замисля, догадките ни надали са били плод на шесто чувство. Рекламните брошури за частни училища и нескончаемите скандали у нас бяха недвусмислен знак за случващото се. Почти напълно обсебени от собствените си страхове, установихме отношения на неясно взаимно съчувствие, наподобяващи нещо като приятелство. Плахите първи опити с летните кънки и яденето на зелено цариградско грозде невероятно сближават хората. И до ден днешен смятам, че на Джош му провървя. По онова време живеехме в къщи, които се различаваха единствено по цвета на кухненския плот. Оттогава не съм живяла в по-просторен дом. Той — в толкова тесен. Още като малка долавях тази разлика. Баща му не обичаше да коментира деловите си начинания наляво и надясно.

Подозирам обаче, че детското ни приятелство, изградено върху споделеното удивление на малки откриватели, рано или късно щеше да залинее, ако на дванайсетгодишна възраст не се бяхме срещнали отново на един регионален тенис турнир. Джош интуитивно долавяше, че познанството с момиче — кое да е момиче — страшно ще вдигне акциите му в „Стоу“. Аз пък харесах снобското му произношение и

още на онази крехка възраст си давах сметка, че конкуренцията е здравословно явление — предизвикателство, което момчетата от Уестфърдското единно средно училище посрещнаха с достойнство. Така стана ясно, че двамата с Джош все още си допадаме. И то до такава степен, че напук на учителите и родителите си и за най-голямо тяхно разочарование той реши да следва заедно с мен в Манчестърския университет. Те му бяха избрали едно значително по-старо и по-реномирано учебно заведение. Аз обаче бях твърдо решена да замина за Манчестър — заради модните групи, левичарския студентски съюз и мъжете със запретнати джинси „Ливайс“ и обувки „Док Мартенс“^[2], но най-вече заради престижните медийни специалности.

Джош е висок метър и осемдесет и пет, рус. Обективно погледнато, не познавам по-привлекателен мъж, с когото да не съм спала. Като го представя на някоя приятелка или колежка, въпросната персونا неизменно се прехласва и започва да повтаря като латерна какъв невероятен пич е. Джош отговаря на определението „красив“ или „страхотен“ мъж. Поради липса на въображение споменатите приятелки и колежки неизменно заключават, че сме гаджета. Налага се да им обяснявам, че твърде много го харесвам, за да усложнявам взаимоотношенията ни със секс.

Всъщност дори го обичам. Той е един от малкото хора на този свят, които обичам. Към майка си изпитвам дълбока любов, напълно лишена от тривиалност и показност. Третият човек е Иси.

С Иси се запознахме в университета. Отначало следваше биология, после се прехвърли да учи химия и в крайна сметка завърши инженерна химия. Не че бе открила призванието си, просто катедрата не искаше и да чуе за поредната смяна на специалността. Иси е ужасяващо умна и обезпокоително оптимистична натура — комбинация от качества, която постоянно води до разочарования. Иси е малко по-висока (метър и седемдесет и три) от обичайното за жена и малко по-слаба (английска мярка десет^[3]) — по-скоро благодарение на перманентната безцелна активност, отколкото на редовни тренировки. Поради това е стройна, но тялото ѝ не е достатъчно стегнато. Непрестанно окайва отпуснатите си мишници и биреното си шкембенце, но откакто я познавам — вече петнайсет години, никога не е имала намерение сериозно да се заеме с коремни преси или да вдига

тежести (с изключение на рекламните торбички с покупки от модните магазини). Косата ѝ е естествено руса — цветът на миглите и веждите ѝ го потвърждава. Поради това никога не хваща слънчев загар — само по бледия ѝ широк нос и гладките ѝ слаби рамене избива по някоя и друга луничка. Иси има най-сексапилната уста в цяла Западна Европа. Устните ѝ са широки, аленочервени. Жените я намират за поразително красива. Мъжете я възприемат по два коренно противоположни начина — или въобще не я забелязват, тъй като поради изключителната си бледност вероятно им се струва невидима, или започват да се изживяват като средновековни рицари и изпитват желание да я въздигат на пиедестал. И в двата случая няма полза. Блестящият ум и безпощадната откровеност на Иси заслужават нещо много повече от безразличие или покровителствено отношение. Но нека не забравяме, че светът е пълен с хиляди неща, които би трябвало да се случат, но не се случват. Не храня Бог знае какви надежди, че ще се намери достоен човек, който да я заслужава. Особено поради факта, че оптимизмът засенчва разсъдъка ѝ и зрелите ѝ години преминават в обречено, но затова пък упорито търсене на скритите дълбини в душите на мъжете, с които се среща. Стотици пъти съм ѝ обяснявала, че преследва химери.

Всъщност се сприятелихме заради Джош. Той я забеляза още в „заешката седмица“ на първи курс, когато всички са като отвързани, и страшно се захласна по нея. Започна да ме врънка да се сприятелим. Послушах го. Едва след време открих колко много ми допада и какво неземно и крехко създание е — време, в което Джош вече беше спал с половината студентки в Уидингтън и Фалоуфийлдс^[4]. Сметнах, че Иси е твърде ценна личност, за да му позволя да я прекара по обичайния си безобразен маниер. Започнах да разубеждавам и двете страни — да си призная, като същински Макиавели. Разкривах пред нея недостатъците му, на него изтъквах прелестите на други жени. Коварният замисъл проработи.

И до ден днешен смятам, че постъпих правилно.

Ако толкова са искали да са заедно, все щяха да намерят начин да се съберат.

Завързахме здравословен приятелски флирт и често не бяхме наясно кой кого харесва. Вместо да се редуваме да спим в едно легло, във втори и трети курс живяхме в обща квартира. Наехме си цяла къща

само за нас, тъй като не желаехме да допускаме никого в свещеното си уединение. Оказа се практично решение, тъй като споровете на тематичен ред е да купува тоалетна хартия и кой е изпил млякото, но не е изхвърлил празната кутия от хладилника, сложиха край на всякакви романтични копнежи.

Бяхме типичните студенти. Бягахме от лекции, членувахме в какви ли не общества и клубове — по ръгби (Джош), в литературното общество (Иси), в клуба за дегустация на вино (аз); изпивахме индустриални количества алкохол в барчето на университета, кълвахме за изпит само в последния момент и безогледно спяхме с когото ни попадне. От останалата маса ни различаваше фактът, че никой от нас не стана жертва на статистиката, според която една трета от всички висшисти се запознават с дългосрочния си партньор в живота по време на следването си. По отношение на дългосрочните неща и тримата бяхме пълна трагедия. Иси се влюбваше във всеки мъж, с когото лягаше — отчаян опит да запази благоприличие. После се чукаше със съответния мъж, докато на него му писнеше от виждането ѝ за любовната игра като четене на метафизична поезия. Джош се влюбваше във всяка жена, която сваляше, поне до закуска, понякога дори дни наред. Беше вечният разбивач на женски сърца. Аз никога не се влюбвах и често се отегчавах още преди първата посткоитална цигара.

Тези младежки навици трайно белязаха живота ни до трийсетата ни годишнина, но вероятно ще се запазят до пенсионирането ни. Ние с Джош приемаме тази перспектива съвсем спокойно. Съдилищата и адвокатските кантори, в които той се подвизава толкова успешно, са пълни с интелигентни, разкрепостени жени, в които да се влюбва и разлюбва до безкрай. Същото важи и за моя бранш — медиите. Наличието на неморални млади мъже в изобилие е един от задължителните ми критерии за избор на работно място. Не храня илюзии по отношение на трайните връзки, което ме прави изключително желана партия за мъже, нямащи намерение да се обвързват — 99.99 на сто от всички тях. Така че ги употребявам и захвърлям. Този подход е несравнимо по-лесен. Всъщност дори не съм толкова жестока. Да захвърлиш някого, предполага емоционален ангажимент от негова страна, но от личен опит знам, че за една добра свирка мъжете с готовност пропускат тази незначителна учтивост. Тъй

че, когато си тръгвам, забравила да оставя телефонния си номер върху празна цигарена кутия, или когато ги изхвърлям от жилището си с лицемерното обещание да се обадя, всъщност никой не придиря особено.

Иси е лабораторен техник в огромна фармацевтична компания. Бялата престилка я прави невероятно привлекателна, но аз зная, че тя все още търси нещо повече от несериозна игра на чичо доктор. Неуморно ѝ повтарям, че цялото това усилие ще се окаже безплодно и трябва да се благодари, че има поне мен.

— Мога ли да ви предложа по едно питие?

Никога не отговарям на този въпрос, преди да се уверя кой го задава, независимо колко е претъпкан барът. Вдигам поглед и виждам господин Висок, Смугъл и Красив. Тъкмо навреме. Самонадеяно размахва бутилка изискано шампанско „Болинджър“ и няколко чаши. Допада ми тази негова самонадеяност и разточителност, както и фактът, че се е сетил и за приятелите ми. Има сияещи зелени очи и разпуснати чорлави къдрици, последен писък на модата по времето, когато бях на деветнайсет. Въздържам се да му кажа, че от „Завръщане в Брайтсхед“ никой мъж (с изключение на Хю Грант) не е пожънал особен успех с подобен фасон — спестявам му го, понеже освен високия ръст, очите и скулите му ми харесва и костюмът му.

Разбира се — усмихвам се широко.

Той се придържа към общоприетата схема — пита ме как се казвам, а след като се представям като Кас, любопитства:

— О, а как е цялото ви име?

Обяснявам, че това е галено съкращение от Йокаста, и с доволна усмивка допълвам:

— Кръстена съм на майката на баща си, много едипово.

Някои схващат каламбура, други — не, но това няма никакво значение, тъй като и едните, и другите неизменно се хият като идиоти. Докато се стигне до разговор, мъжът насреща вече е затънал в дълбока, искрена лъст към мен. Дори отпратките към древногръцки трагедии да не го вълнуват особено, със сигурност го блазни перспективата за страстни любовни игри. В зависимост от предпочитанията си мъжете оглеждат налетите ми, нахално щръкнали гърди или дългите ми, загорели и мускулести крака. В случай че са с по-изтънчен вкус, спират поглед на дългата ми, лъскава черна коса,

гладката кожа, тесния ханш, сините ми очи или идеалната редица зъби, тъй като притежавам и всичко това.

Повярвайте ми, зная, че съм щедро надарена.

Нося косата си дълга, тъй като подлудява мъжете. Виждат в мен сексапилна кучка или героиня от деветнайсети век, в зависимост от това — към кой тип проявяват слабост. Строго погледнато, на характера ми по би отивало каре до брадичката, но тъй като работя в телевизията, се ръководя от железния принцип: „Волята на клиента е закон.“

На свой ред питам господин Смугъл как се казва и правя усилие да запомня името му. Интересувам се с какво се занимава, той отвръща, че работи еди-какво си. Това не е важно. Перспективите му са от значение единствено за жени, които търсят бъдеще. Забелязвам, че има големи ходила, което, казват, било много възбуждащо. Опитът ми (богат и разнообразен) сочи, че старото поверие е вярно. Постоянно докосвам събеседника си. Леко се допирам до ръката или рамото му. Дори отстранявам въображаема власинка от ревера му. Винаги съм недоумявала как е възможно мъжете да се връзват на подобни идиотски клишета, но те неизменно им действат. Прокарвам език по устните си, по зъбите си и по маслинката в мартинито му. Не се предава лесно. Запознат е с правилата на играта. Безброй пъти сам я е играл. Малко е объркан от факта, че наместо главен изпълнител се оказва зрител, но тази моя безочливост му действа възбуждащо. Мъчи се да вземе в свои ръце ситуацията — или поне разговора — и ме пита с какво се занимавам. Отвърщам, че съм телевизионен продуцент в новия канал TV6, което — ако изобщо е съществувало съмнение — окончателно циментира нещата.

Бляскавата ми професия притежава огромна притегателна сила. Действително е бляскава, особено в сравнение с повечето професии. Телевизионните работници упорито отричат, че работата им е забавна и примамлива, но това са чисто и просто превземки. По този начин тушираме чувството за вина, породено от неприлично високите ни заплати. Несъмнено е далеч по-престижно да продаваш ефирно време, отколкото консерви с печен фасул в известна верига супермаркети. Безспорно е по-вълнуващо в асансьорите да се засичаш с Дес О'Конър^[5], вместо с Дейв Джоунс от счетоводството. И все пак правенето на телевизия е невероятно трудоемка работа. Занимавам се с

това от дванайсет години. Започнах непосредствено след дипломирането си като общ помощник в „Добро утро, Великобритания“. Получавах мизерна заплата, но бях в луд възторг. Работех в телевизия! Почти през цялото време примирах от страх да не сбъркам. Тъй като не носех никаква отговорност, естеството на възможните професионални грешки се заключаваше в поднасянето на кафе със захар вместо със захарин. Живеех в постоянен ужас, че дрехите, косата, фигурата, акцентът или шегите ми са неуместни. Харчех всичките си пари за подходящите дрехи (черни) и подходящата прическа (дълга, къса, много къса, отново дълга, черна, руса, червена, отново черна) и с готовност се прекроявах, докато най-сетне станах себе си. Изпитвах жизнена необходимост да се справям добре. И то не просто добре, а най-добре. Нямаше задача, която да ми се стори толкова унижителна, че да не я приема с радост. Някоя амбиция не ми се виждаше толкова голяма, че да не се вкопча алчно в нея. Работех по всяко време на денонощието, веднъж дори се случи да дежуря навръх Коледа, но в интерес на истината далеч не беше толкова неприятно. Празниците и бездруго ме отегчават до смърт. Струваше си. Оставих връстниците си да ми гълтат праха и на дваайсет и три години станах водещ редактор. Главоломно се издигнах през помощник-продуцент и изпълнителен продуцент и седмица преди трийсетия си рожден ден достигнах шеметните висоти на длъжността „продуцент“. Ето коя съм. Ето каква съм.

— Работата ви сигурно е невероятно интересна — отбелязва господин Висок, Смугъл, Красив със Зелени Очи.

— Така е. Като се има предвид, че живеем в ерата на цифровите технологии и на пазара съществуват стотици канали, които се борят за свое място в съзнанието на потребителя, всъщност е и много трудно. — Спестявам му подробностите, че освен ефирните канали, Би Би Си 1 и 2, ITV, Канал 4 и 5 и TV6 съществуват още 200 дигитални сателитни канала, 500 дигитални кабелни канала и 70 дигитални ефирни канала, да не говорим за интерактивната телевизия, Интернет и Телешоп. Въпреки това ефирното време на глава от населението намалява. С колкото по-богат избор от канали разполагаме, толкова по-малко телевизия гледаме. Поради това предизвикателството остава — от мен се изисква постоянно да измислям все по-сложни и по-агресивни промоции, програми и програмни схеми. Не си правя труда

да му обяснявам, защото дори Джош — най-преданият ми слушател, безучастно зарейва поглед в пространството, когато започна да навлизам в подробности. Зная, че разприказвам ли се за работата си, мога да бъда адски досадна, но тя означава толкова много за мен! Мислено търся забавна история за звезди. В коридорите на властта често се сблъсквам с известни личности, особено такива, които са прочути с това, че са известни — те се стараят постоянно да са на показ. Това са хората, които най-малко ми допадат, но будят у мен най-силно възхищение. Да се прочуеш с таланта си, е далеч по-трудно. Историите за бивши звезди от сапунени сериали обаче не предизвикват интерес.

— На обед ям сандвичи в едно и също кафене с Давина Маккол^[6] — казвам най-сетне.

С това изречение окончателно го забивам.

* * *

Събуждам се от кресливи птичи трели и заплашителното жужене на ято пчели над главата ми. Убедена съм, че като отворя очи, ще видя гигантски вентилатор, висящ от тавана. Отнема ми известно време да проумея, че главата ми кънти не защото съм на снимачната площадка на „Апокалипсис от време на време“, а гръмогласните песни на пернатите долитат през широко отворения прозорец на провинциалния хотел. Снощи идеята ми се струваше чудесна. Изрично настоях да го отворим. Като ще плащам сто и седемдесет лири (които при това не мога да отчета като служебен разход), няма да ги хвърлям на вятъра, я. Искам да ми бъдат осигурени всевъзможни удобства: домашни бисквити, флакончета с шампоан, найлонова шапка за баня и чист въздух.

Изпитателно оглеждам стаята. Безпорядъкът говори, че добре съм се позабавлявала. Едва доловимо отмествам глава — махмурлукът го доказва.

Присвивам очи — празна бутилка от шампанско, празно барче, висок скрин и красив непознат в леглото ми.

Това е резултатът.

Името ми убягва. Кое то не е Бог знае каква трагедия, но ме дразни. Струва ми се грубо — дори по моите стандарти — да помоля някого да напусне стаята ми, без да се обърне към него по име. На безмилостната дневна светлина обръщението „младежо“, макар снощи да звучеше много игриво, ми звучи леко абсурдно. В този миг телефонът иззвънява и временно ме избавя от необходимостта да търся решение на тази дилема.

Телефонът звъни все по-настойтелно. Опином затърсвам слушалката.

— Кас?

— Иси? — Повдигам се на лакът. — Всичко наред ли е?

— Не.

Опитвам се да се съсредоточа върху разказа ѝ. Той започва обещаващо — свалила един от шаферите, — но скоро преминава в неразбираеми стонове и аз изгубвам нишката. Иси очевидно е прекарала бурна нощ. Изпъстрена с оргазми, свирки и признания от типа: „Ти си невероятна.“ На сутринта се събудила тъкмо когато младежът тихомълком се измъквал от стаята ѝ. Поискала телефонния му номер. Той ѝ го продиктувал, но невярно. Цифрите били с една повече.

— Наричаше ме Зоуи — стене тя. Колкото и близки да са двама души, Зоуи трудно може да мине за галено от Изабел. — Как е възможно да забрави името ми?!

— Не зная, миличко, просто не зная. В коя стая си? — Иде ми да я погая по главата, да измъкна кърпичка от чантата си, да ѝ издухам носа и да ѝ връча солидна доза джин с тоник. Изпитвам желание да ѝ помогна. На бърза ръка скачам от леглото. Мимоходом отчитам леко напрежение в слабините. Обръщам се и впивам в снощния красавец прощален поглед, изпълнен с копнеж. Не бих имала нищо против някоя и друга лудория преди закуска. И дума да не става! Иси се нуждае от мен. Дори не ми остава време да отмия от себе си миризмата на сперма и гума.

— Ей, мл... — Прехапвам си езика навреме. — Ей. — Лекичко го разтърсвам. Той отваря очи и посяга да ме придърпа обратно в леглото.

— Закъде си се разбързала толкова? — ухилва се лениво. Хитроумно се измъквам от протегнатите му ръце, напъхвам се в някакъв пуловер и му хвърлям ризата.

— Обади се приятелката ми. Отивам при нея.

— Ще те изчакам — предлага той.

— О, не, би било... — Блазня се от мисълта да кажа „твърде отегчително“, но избирам по-възпитан вариант: — ... много любезно от твоя страна, но няма нужда. Тя е доста разстроена, възможно е да загубя цяла сутрин. Дори цял ден.

— Да ти оставя ли визитка?

— О, при всички случаи. — Целувам го по челото едва ли не с майчинска нежност. Разбира се, нямам никакво намерение да му позвъня, но искам да узная името му. Мислено си водя подробна хроника.

* * *

Иси ми отваря, загърната в чаршаф.

— О, Иси! — Прегръщам я. С усилие потискам надигащото се раздражение при вида на обляното ѝ в сълзи лице. Яд ме е на него, задето ѝ е причинил цялата тази болка. И на нея, задето сама си причинява цялата тази болка. — Търси ли Джош?

— Потънал е в неизвестност.

— Нищо чудно. Забелязах го да се изнизва с онази жена с грамадната тъмносиня шапка.

— Коя? Имаше поне десет жени с тъмносини шапки.

— Която приличаше на ему.

— О. — Тя неволно се ухилва и аз не за пръв път си казвам, че Иси е твърде ценен човек, за да бъде третирана по подобен начин.

Включвам термоканата и хвърлям бисквитите в скута на Иси. Нуждае се от захар. Улавя пакета с една ръка и този простичък жест ме изпълва с гордост. Животът е толкова несправедлив. Иси за нищо на света не би съумяла да изпълни подобен майсторски финт в присъствието на мъж, когото харесва. В отсъствието на мъже жените са далеч по-симпатични, по-хладнокръвни и по-забавни. Защо не умеем да се показваме пред тях в най-добрата си светлина?

— Спа ли с него? — опитвам се да установя степента на разочарованието.

— Да — отвърща малко гузно.

— Не се връзвай, просто плюй и отмини. Не съм майка ти да ти се карам. — В същото време знаей, че изгаря от срам и се мрази до смърт. Неведнъж ми го е обяснявала. Опитвам се да я развеселя: — И аз спях с един, но надали ще го видя отново.

— Да, но на теб не ти пука. Ти нямаш чувства. — Права е. Свивам рамене. Създавам впечатление на безчувствена жена. Но проникнете ли под външната опаковка, ще установите, че и сърцето ми е от лед. Непроницаема съм — емоционално, имам предвид. Не намеквам, че съм фригидна. Формално погледнато, поради липса на по-ласкаво определение би трябвало да се нарека кучка. Решавам да напълня ваната. Не пестя пяна. Сапунените мехурчета са толкова фриволни. Винаги ми въздействат страшно ободряващо.

— Хубаво ли беше? — надвиквам се с течащата вода.

— Не особено... почти не се познаваме.

Тогава за какво страда? Връщам се в стаята и я повличам към банята.

— Къде сгрехих? — терзае се. Задава ми този въпрос толкова често, че вече разполагам с огромен арсенал от отговори: „Грешката не е у теб“, „Мъжете не са в състояние да ти предложат нищо повече“, и така нататък, и така нататък. Никой от тях не помага. Иси редовно се оставя да й разбият сърцето.

Докато се окайва във ваната, позвънявам на румсървис. Нуждаем се от солидна утеха, затова поръчвам разточителна, мазна, пържена закуска (могъщ лек против махмурлук и разбити надежди), какви ли не сладкиши и огромни чаши с горещ шоколад, над които се вие благоуханна пара. Набързо взимам душ, докато Иси преглежда неделната преса. Закусваме върху гигантското легло, увити в луксозни бели халати. Преливам от щастие. За мен това е свършената неделна утрин. Иси обаче щеше да бъде по-щастлива, ако вместо с мен беше с мъж.

— Добре де, какво ти пука толкова? — искрено недоумявам. — Хем получавааш пълно обслужване, хем на сутринта не се налага да водиш дебилни разговори. Така съчетавааш предимствата на двата начина на живот.

Иси въздъхва:

— Ами ако разговорът не е дебилен, а вдъхновяващ?

— Кое е малко неправдоподобно, не смяташ ли?

Тя отново отронва въздишка, този път дълбока. Знам, че ѝ лазя по нервите.

— Не, не смятам. И мъжете са хора, Кас, и са способни на човешки взаимоотношения.

Далеч не смятам, че по отношение на връзките мъжете са по-подли или по-неверни от жените. Подобно виждане е крайно архаично. Когато обаче в едни взаимоотношения се намеси сексът, всякаква честност, почтеност и доброта мигновено се изпаряват. Накрая някой неминуемо ще пострада. Просто предпочитам този някой да не съм аз. Или Иси. Или Джош.

Мярвам отражението си в огледалото на тоалетката. Виждам образа, който виждат околните — жена, висока метър шейсет и осем, с огромни сини очи и дълга черна коса, осми размер конфекция. Секси, стилна, безупречна. Но все още се изненадвам от факта, че те не виждат онзи образ, който виждам аз — пълничко седемгодишно дребосъче, зарязано от баща си. Навремето смятах, че не само не съм достатъчно красива, за да задържа и собствения си баща, но дори подозирах, че ни напуска именно заради мен. Дали не съм била прекалено непослушна? Или може би си тръгна заради онзи път, когато двамата с Джош преоряхме зеленчуковите му лехи? Когато пораснах достатъчно и осъзнах, че причината далеч не е в мен и виновницата всъщност е госпожица Хъдли — едрогърдестата му руса секретарка, — вече бе твърде късно. В продължение на цяло десетилетие непрестанно се бях самообвинявала. Логичните аргументи прекалено много закъснях. Психологическата мотивация на поведението ми далеч не е толкова неразгадаема. Травматично усещане за измяна и прочие. Страдам от комплекса, че никой мъж не ме обича достатъчно, за да остане с мен, и пренасям този комплекс върху способността на мъжете по принцип да бъдат верни. Като защитна реакция съм развила жизнен стереотип, подчинен на цинизъм, самоограничаване и пресметливост. Изключително ефикасна профилактика срещу болка. Наранявам, преди да ме заболи. Захвърлям, преди да пострадам. Никога не се ангажирам.

— Повсеместна грешка е да се смята, че сексът и любовта изобщо са съвместими. Откъде накъде? Никой не си въобразява, че е влюбен, само защото е гладен, уморен или жаден. Защо тогава решаващ, че си влюбена, само защото ти се чука?

— О, тези разсъждения са твърде сложни за мен — изплъзва се Иси. Не че не ме разбира — просто ме смята за жестока, но е прекалено възпитана да го признае.

Уговорила съм се да прекарам неделния следобед с майка си, но Иси решава да дойде с мен, тъй като не е в състояние да преживее остатък от деня насаме. Радвам се, че ще отидем заедно, но се дразня, задето вярва, че е възможно да останеш „насаме“ в седем милионен град с десетки музеи, неизброими галерии, стотици магазини и милиони заведения.

Заварваме майка ми да чете любовен роман в градината. Многозначително ѝ връчвам торбата с усъвършенстваща литература, която съм ѝ донесла. Тя ми благодари, но искрено се съмнявам, че би пожертвала откраднатите погледи и страстните целувки, за да научи за трудностите и лишенията на ирландците по време на картофения глад. Майка ми е очарована, че може да се суети не само около мен, но и около Иси, и мигновено отлита към кухнята да приготвя чай.

Мама живее в малка, безупречно поддържана къща в Кокфостърс. Домът ѝ е затрупан с мебели, оцелели от брака ѝ. Премести цялото обзавеждане от петстайната самостоятелна къща в Ешър в новата си двустайна къща в редицата долепени една до друга идентични жилища. Резултатът е потресаващ. Невъзможно е да се прекоси която и да било стая, без човек да си хласне хълбока в някой скрин или да си удари пръста на крака в някой стол. Някои мебели буквално са накачулени един върху друг. Столове, качени върху маси, а най-отгоре се мъдрят табуретки. Във всяка спалня има по две легла, макар че никой никога не ѝ гостува с преспиване. Така ми се иска да изхвърли всичко това. И да обзаведе цялата къща от „Хийлс“.

Домът ѝ, както и самата тя, сякаш е заседнал във времето. Като се омъжила за татко, всички коментирали поразителната ѝ прилика с Мери Куонт. Навремето този фасон е бил много моден. Още не го е прежалила. И до ден днешен, трийсет и пет години по-късно, поддържа косата си като известната дизайнерка — тъмна, на бухнала черта до брадичката. Боядисва се на всеки три седмици, сама, в домашни условия. Носи прекалено къси поли и си слага цели тонове очна линия. Външният ѝ вид ми се струва леко смущаващ. Не само защото е демоден, а аз държа на уменията да се движиш в крак с модата, но и заради скритото послание. Чрез този фасон заявява на

целокупната общественост, че не се е променила и на йота, откак баща ми я е зарязал. Никога не го е казвала открито, но аз знаех, че по този начин се съхранява. Надява се, че някой ден той ще се завърне у дома и последните двацет и шест години ще бъдат заличени като с вълшебна пръчица. Модерен вариант на прочутата Дикенсова госпожица Хавършам.

Майка ми е висока, добре сложена жена с издължени бедра. Успяла е да запази фигурата си. Единственият издайнически белег за възрастта ѝ е миловидно заобленото коремче, което е леко изпъкнало, но със сигурност не е голямо. Има широк гръб и силни рамене. Личи, че е енергична жена. Лицето ѝ с издължено, скулите — изпъкнали. Тесният ѝ прав нос създава впечатлението, че житейските несгоди се плъзгат покрай нея, без да оставят и следа, но заострената ѝ брадичка изпъква силно напред, сякаш поема в себе си цялата болка и жестокост. Светлосините очи допълнително подчертават строгостта на чертите ѝ. И тъй като издават всичките ѝ болки и копнежи, често ги крие зад тъмни очила, дори през зимата. Аз съм наследила този навик от майка си. Макар да не нося тъмни очила, светът ми се струва малко мрачен.

— Във вторник получи ли съобщението ми? — пита мама. Вместо „да, подобри ми настроението за целия ден“ отвърщам:

— Да, но бях твърде заета и не успях да ти върна обаждането. — Тя кима.

— Как мина сватбата? — Подробно е запозната със социалния ми живот и ежедневните ми занимания — стратегическа маневра, която ѝ спестява необходимостта да живее свой живот.

— Сладникаво — отвърщам.

— Разкошно — усмихва се Иси.

— Срамота, да завали точно вчера, а днес времето е толкова хубаво. Е, винаги става така.

— Сигурно са знаели, че ще вали, или поне са го допускали. В крайна сметка е август, живеем в Англия. — Не знаех защо се заяждам. Винаги постъпвам така. Майка ми неизменно съумява да провокира най-лошото у мен. В мига, в който я видя, цялото ми възпитание, да не говорим за чар, мигновено се изпарява. Ставам кисела, намусена, груба и безразсъдна. Майка ми насърчава подобно непоносимо детинско поведение, като мълчаливо ме изтърпява. Колкото повече се

опитва да ми угоди, толкова по-противна ставам. Винаги напускам дома й ужасно засрамена от себе си.

— Не й обръщай внимание — вмята Иси.

— Разбира се, че не й обръщам — разкисква се мама.

Аз демонстрирам огромен интерес към жълтите петна позасъхнала трева по ливадата. Мама ми поднася парче шоколадов фъч. Като малка го обожавах. Искане ми се да й кажа, че съм на диета, ала е лъжа. Бих го направила единствено напук.

— А на Джош хареса ли му?

— Поне даваше вид — промърморвам. Зная накъде бие този разговор. Нататък, накъдето бият всички разговори с майка ми за Джош. Тя изнемогва под тежестта на илюзията, че от нас двамата ще излезе „превъзходна двойка“. Упорства в заблудата си, че невинните му приятелски жестове представляват аванси. Изводите, до които стига, ме вбесяват, но се успокоявам с мисълта, че майка ми няма понятие как е устроена мъжката психика.

— Не го ли поканихте да дойде на чай?

— Имаше други ангажименти. — Сърце не ми дава да се впускам в по-нататъшни подробности — и бездруго изглежда съкрушена.

Като се покопитва, се обръща към приятелката ми.

— Иси, имаш ли си ухажор? — пита, докато й поднася парче сладкиш. Двете нарочно не се споглеждаме, защото макар да сме на по трийсет и три, чуем ли думата „ухажор“, прихваме в истеричен смях.

— Не — съумява едностранно да отвърне Иси и бързо натъпква парче кейк в устата си.

— О. Какво безобразие. Може би се преработваш? Нали не си занемарила социалните си контакти? Не забравяй, че животът не се изчерпва само с работа. — За едно с мама сме еднородни. Ако Иси пожелае да си намери мъж, не би трябвало да срещне големи затруднения.

— Въпросът не е в работата. Просто все така се случва, че вечно налитам на копелета. — При споменаването на неприличната дума мама се изчервява. Аз се забавлявам и следя разговора с интерес. Двете с мама преповтаряме този диалог всяка седмица. Не спирам да се удивлявам от факта, че макар бракът да й е причинил толкова нещастие, продължава да смята, че той е заветна мечта на целия свят.

— Снощи се запознах с един мъж. — Споглеждаме се — и двете отлично знаем, че само дава на майка ми празни надежди. — Но не успях да запиша правилно телефонния му номер, цифрите излизат с една повече.

Иси преиначава истината, за да не нарани чувствата на една застаряваща дама. Всеки на нейно място би го сторил. В следващия час двете с майка ми анализират телефонния номер, опитвайки се да разгадаят коя е погрешната цифра. Не съм присъствала на побесмислено занимание! Решавам да напръскам розите, които са заболели от листна въшка.

---

[1] Една от най-старите и най-известни марки кукленски къщи за игра, по произход от Швеция. — Б.пр. ↑

[2] Типичното скинхед-облекло. — Б.пр. ↑

[3] Съответства на европейски размер 38. — Б.пр. ↑

[4] Квартали в Манчестър с многобройно население и множество студентски общежития, поради което и голям брой заведения. — Б.пр. ↑

[5] Телевизионна знаменитост и поп певец от шейсетте години, водещ първото токшоу във Великобритания — „Дес О’Конър тунайт“, от началото на седемдесетте до наши дни. — Б.пр. ↑

[6] Британска медийна звезда. — Б.пр. ↑

2.

Той е потресаващо грозен. И докато повечето хора се срамуват от физическите си недостатъци, Найджъл Бейл — моят шеф, тъне в блажено неведение, относно приликата си със Съскация Сид^[1]. Маниерното му поведение е в известен смисъл дори по-непривлекателно. Той е много висок и би трябвало да с кльощав, но вместо това има широк ханш като на матрона и бирено коремче. То свидетелства за безбройните случаи, когато сгащва в кръчмата някое нещастно, беззащитно новопостъпило попълнение на екипа и го налива, докато го изтърколи под масата, по-точно — в леглото си. Има големи ходила и дебели пръсти. Темето му леко плешивее. Наличната коса е мазна и служи да фиксира пърхота върху кожата на главата му. И въпреки всичко това Бейл е невъобразимо арогантен, самоуверен и суетен. До такава степен, че не би разпознал себе си в горното описание. Смята се за най-интелигентния представител на целия мъжки род и макар в TV6 да не се сблъсква ежедневно с Бог знае колко смазваща конкуренция, греша. Бейл е твърдо убеден, че в очите на противоположния пол е неустоим. За нещастие при доста негови представителки това важи с пълна сила.

Едната причина е банковата му сметка. Огромна е. Направо тлъста.

Освен това разполага с власт. Почти неограничена.

Два мощни афродизиака. Досрамява ме, че съм жена, като видя Съскация Сид заобиколен с глутница млади лисици, изгарящи от желание да се проснат по гръб и да се жертват на ползу роду и банковата му сметка. Отвращавам се при мисълта, че подобни жени, неизменно привлекателни и често пъти интелигентни, ги мързи да си понапрегнат мозъка и се заемат да си осигурят повишение по най-баналния начин — като легнат с шефа.

Сега долавям присъствието му, и то не само по телесната миризма и лошия му дъх. Наоколо се е възцарила мъртвешка тишина. Съскация Сид се надига от бюрото си в шикозния си кабинет без

стени и се просмуква насреща ми като тиня. Подготвям се за срещата, като започвам да дишам през устата.

Насилвам се да вдигна поглед. Найджъл се е надвесил над бюрото ми. Няма усет за лично пространство и като че ли не проумява, че не желая да се доближавам до него. Дали собствената му майка не е гнус? Сякаш се намирам пред купчина мъртва риба на витрината на рибарски магазин.

— Две думи, с ваше позволение — полива ме с пръски слюнка. Заблуждава се, че като имитира викторианско красноречие от времето на Дикенс, изглежда много изискан. Енергично размахвайки ръце в опита си да ускоря циркулацията на въздух помежду ни, го последвам към кабинета му. В качеството си на шеф на отдела за хумор и забава (позиция, която си извоюва чрез уникална смесица от изнудване, нереални обещания и — колкото и да ме боли да го призная — вроден търговски нюх) Бейл разполага с три кабинета. Кабинетът му на важен шеф се намира на шестия етаж, по-голям е от целия ми апартамент и е претъпкан с мебели от махагон и тиково дърво, луксозен мек мокет до глезена (с разнообразни приложения) и безброй снимки на Бейл с различни знаменитости. На мен обаче не ми въздействат — все така не ми е интересен и продължавам да го намирам за крайно отблъскващ. Кабинетът изглежда досущ като в „Династия“. Този човек тъне в блажено неведение, че Ню Романтик^[2] отдавна не са на мода. Вторият му кабинет представлява малко самостоятелно жилище в Челси. Изтръпвам само като си представя що за договори се подписват там. Никога не съм го посещавала лично. Третият е кабинетът на нашия етаж, накъдето ме води сега. Разбира се, той също е огромен, но тъй като е много модерен, няма стени. Не защото сме добре дошли по всяко време (никой не проявява желание „да се отбива“), а за да ни държи в страх чрез постоянен надзор.

Колкото и неприятно да е посещението в кабинета на Бейл, мога поне да се успокоявам, че съм една от малкото хетеросексуални жени в TV6, която не задиря. Случаят е ясен — той направи опит да спи с мен, когато се запознахме, но аз отказах. Той бързо ме забрави, баламосан от една далеч по-красива, но доста по-непретенциозна лична асистентка. Когато след време ѝ връчиха трудовата книжка (вследствие на напълно оправдания, но безуспешен опит да го осъди за сексуален тормоз), аз вече бях доказала, че си разбирам от работата. Макар и

похотлив, Бейл със сигурност не е глупав. Даде си ясна сметка, че дори да си постави за цел да ме прекара, първо, надали ще успее и, второ, със сигурност ще навреди на качеството на работата ми. И тъй като счетоводната печалба го вълнува много по-искрено от всякакви романтични завоевания, може да се каже, че оттогава ме остави на мира. Понякога, като му дойде твърде нанагорно, си го изкарва на мен. Похотливо се хили насреща ми и ме облива със слюнка, но обикновено един приятелски намек, че колежката Манди го намира за истински привлекателен, е достатъчен да го разсее.

Бейл кимва към кожения фотьойл, стратегически поставен така, че седящият да се намира десет сантиметра по-ниско от шефа. Това е непохватен опит за заплаха. Въздъхвам — този човек е пълна подигравка. Сядам и изчаквам.

И той изчаква.

Мълчаливо.

После се ухилва. Не съм виждала по-свирепа усмивка, но очите му остават съвършено безизразни. Питам се дали няма да ме уволни. По гръбнака ми се търкулва капка пот. Ледена пот. Ако ме нарече „Йокаста“, значи положението е сериозно.

— Йокаста, искам идея. — Стоварва юмрук върху масата. Правя усилие да не подскоча. Зная, че сме във война. Кога не сме били? Жестът е напълно излишен, но аз разбирам какво го мотивира. И двамата отлично знаем, че в този миг целият етаж ни гледа. Бейл обича да се прави на темпераментен — в тон с новото хилядолетие.

— Закъсахме, Кас. — От обръщението заключавам, че дори ние да сме закъсали, аз лично не съм. Бейл се нуждае от мен. Позволявам си да се поотпусна, но само колкото да проумея какво ми говори. Небрежно хвърля на бюрото извадката за зрителската активност през уикенда. Не посягам да я разгърна. Не е нужно. Прегледах я тази сутрин в седем и трийсет. Данните са ужасяващи.

Преди две години, не напълно удовлетворена от факта, че съм един от най-младите изпълнителни продуценти в ITV и отговарям за ключовите програми на утвърден частен канал, реших, че искам нови предизвикателства. Позатворих си очите за някои неща и се присъединих към един консорциум, ръководен от неколцина смелчаци, запасени с достатъчно рисков капитал и неустрашимост да кандидатстват за лиценз за нов канал. Спечелихме конкурса с

обещанието, че вместо да се превърнем в поредния разпространителски канал и да запълваме ефира с американски програми, ще продуцираме предавания, фантазирах как създавам нови, увлекателни, динамични, информативни, неповторими продукции. Загърбих шестцифрената заплата, служебното порше, неприлично надутите представителни разходи, частното медицинско обслужване, пенсионното осигуряване и безплатната карта за фитнес и се преместих в TV6. Но да сме наясно — не от алтруизъм! Крайната ми цел далеч не беше да образувам или забавлявам Негово величество Зрителя. Просто смятах, че новият канал ще има внушителен рейтинг, ще реализира безпрецедентен успех и аз ще разполагам с още по-солидни материални облаги, отколкото преди. Допълнителното преимущество, безценната изгода от новото начинание щеше да бъде властта, с която щях да разполагам. Вярно, щях да плувам в по-малко езеро, но затова пък щях да бъда по-голяма риба. Акула.

Тогава искрено вярвах, че телевизионният зрител копнее за нови предавания, с ново съдържание и нови идеи. С голямо огорчение съм принудена да призная, че сметката ми излезе крива. Рядко се подвеждам в преценката си за човешката природа, а и тогава за пръв път ми се случи да чертая по-розово бъдеще, отколкото можеше да се очаква в действителност. Изглежда, широката публика няма нищо против безкрайни повторения на стари сериали. Телевизии, които преди три години нямаха никакви шансове да просъществуват, сега уверено заемат челните места в класацията. Нашия канал като нищо може да го сполети съдбата на „Титаник“.

— Конкуренцията направо ни разкатава фамилията. Видя ли каква политика са въвели за Интернет? Не се ебават. — Хвърля ми годишен сравнителен доклад на бранша. Чела съм и него. — Хванали са младата зрителска аудитория. — Запокитва срещу мен трети годишен доклад. И с този съм запозната. — Номерът е в младите хора. Трябва да се ориентираме към тях.

— Тоест папагалски да копираме всички останали? — хапливо подмятам. Забелязвам, че на места лентите на щорите са пречупени. Мимоходом се питам коя ли е чукал, притисната до прозореца. Бейл разсеяно подминава съкрушителната ми забележка.

— Дай да наемем дизайнери в дънки. Секретарката например може да посреща клиентите с коктейл от водка и „Ред Бул“. — В очите

му сияе надежда. Аз забивам поглед в бюрото пред него. Отгоре му се мъдри чаша, пълна с идентични жълти, безукорно подострени моливи. В ерата на цифровите технологии! Бейл обаче унесено нарежда: — Могат да слушат техно и да изпращат на приятелите си есемеси. И да идват на работа със скейтбордове.

— Кое то ще има благотворно въздействие върху програмната схема, така ли?

— Ще помогне да се родят нови идеи.

— Бейл, вече сме твърде стари. Дори най-младите сред познатите ни напоследък се стремят да отделят повече време за себе си и да си купят апартаменти. Не можем да пробием на тийнейджърския пазар.

— Тогава какво да правим? — вкисва се той. Бас държа, че вече е харесал заешкото костюмче за секретарката.

— Не зная. Младите хора около трийсет винаги са благодатна мина. — Хващам се за идеята като удавник за сламка. — По-добре да се насочим към тази категория зрители.

— Н-да, те имат много пари, които се чудят какво да правят, не знаят към какво се стремят и разполагат с много време. А какво ще кажеш за спорт?

— Открай време съм против поощряването на спортния фанатизъм — току-виж зрителите толкова се запалили, че изключили телевизорите и хукнали сами да практикуват любимия си спорт. Ние обаче нямаме интерес те да спортуват. На нас ни трябва мързеливци, разплути пред телевизионния екран. Бездруго вече има спортен канал.

— А, като стана дума, напиши оплакване. ASkyA прекъсват рекламния блок, за да съобщават актуалните промени в спортните резултати. Сигурно искат от рекламодателите допълнителна надценка за тази екстра. А където има реклама, там има и бюджет за предавания — предупредително заключава.

— Може да се възрази, че подобна практика отклонява вниманието на зрителя от рекламата. Това може би я прави неефективна, съответно трябва да струва по-малко.

— Да, да, драсни един-два реда в този дух и ги изпрати на рекламодателите — разпорежда.

— Накарай секретарката си да ги драсне — парирам. Разменяме свирепи погледи. Едновременно гневни и арогантни. И изплашени.

— Искам идея! — изписква той. — Една-единствена, но велика идея. Грандиозна идея. Дръзка идея. Поразителна, уникална идея, която да удари в земята ония копелета и новите им предавания. — Променяйки тактиката, се привежда над бюрото и заплашително зашепва: — Таблоидите и мъжките списания са пълни с ново изгряващи сексбомби, които водят безмозъчни шоута и с готовност се снимат по цици само и само да популяризират предаванията си. — Тъкмо се каня да оплюя този подход, когато Бейл допълва: — Трябва да измислим нещо наистина качествено, с което да ги бием. — Изтрива уста с длан. Само при мисълта за ново изгряващи сексбомби по цици лигите му потичат. — Ясно ли е?

— Нещо приковаващо вниманието. — Опитвам се да запазя хладнокръвие, но притискам длани към тялото си, за да не проличи как треперят. Надявам се виртуозното ми умение да омаловажавам да го подразни.

— Трябва ми огромна, шибана, рейтингоразбиваща идея. Заминавай да я съчиняваш.

Връщам се на бюрото си и най-сетне се отдавам на треперенето. Запалвам цигара и ближа изстиналото двойно еспreso. Изкуствените стимуланти са начин на живот. Бейл може и да е неописуемо грозен, но е професионалист. Макар и неохотно, му се възхищавам. Има право. От известно време се опитвам да си затворя очите за спадащия рейтинг и упорито отричам успеха на конкурентите. Но данните от уикенда са неоспорими — TV6 е много зле.

Сградата на телевизията се намира в северната част на Лондон. По силата на някаква странна климатична идиосинкразия стойността на валежите тук е по-висока от средната. Поне на мен така ми се струва. Краят на август е. В цял Лондон е лято. Уличните кафенета в Сохо са претъпкани — тълпи чиновници използват всяка почивка постоянно да сноват по улиците на Уест Енд. Момичета в оскъдни роклички и сандали с тънки каишки са забелязани чак в Хамърсмит. В Излингтън обаче е мрачно. По-точно в TV6 е мрачно.

— Всичко наред ли е? — пита Фай. Работи като мой помощник от осемнайсет месеца. Наех я, защото ми напомня за мен самата. Сериозна, амбициозна, отдадена на работата си. Кое не е кой знае каква утеха в момент на криза.

— Чудничко. — Забивам поглед в компютъра, надявайки се да схване намека. Предпочитам да се справям сама.

— Мога ли да ти помогна с нещо?

— Не — отвръщам машинално. Лично аз наех Фай на работа, но въпреки това ѝ нямам пълно доверие. Не защото с нещо ми е дала повод за съмнение. Дори като постъпи, полагаше огромни усилия да си станем „приятелчета“, но в крайна сметка осъзна, че аз не се занимавам с подобни неща. И не се доверявам. Въпрос на лични правила.

— Ако имаш проблеми с Бейл, може би мога да поговоря с него — предлага.

Въздъхвам. Да не иска да ми каже, че се опитва да ми помогне? Вдигам очи — усуква кичур от разкошната си руса коса на пръста си, потропва с крак и се усмихва на себе си. Подтекстът е, че тя и Бейл са в по-специални отношения. Наистина ли? Дали е спала с него? Каква противна мисъл. Вглеждам се по-внимателно, тя отвръща с предизвикателен поглед. Бледосините ѝ очи, сияещи над изящно изваяните скули, срещат моите за части от секундата. Фай понечва да си тръгне. Поразителна жена. Майка ѝ е норвежка, от нея е наследила скандинавската си самоувереност и красота. Фай е от онези жени, които дори с чантичка от мъниста и метална гривна изглеждат изискано, а не детински. Висока е един седемдесет и пет, няма ханш, бедра, корем. В очите на жените е свършената жена. Бейл по принцип предпочита по-закръглени жени, но това все пак е обобщение. Възможно е да е преспал с нея. Във всеки случай не искам да я питам. Каква полза? Няма да ми каже истината. Ако е така, независимо какво си мисли, няма никаква власт над него. Възможно е обаче все още да се опитва да я съблазни, следователно не мога да си позволя да я отблъсна. Може да ми потрябва.

— Фай, мисля, че можеш да ми помогнеш. Свикай екипа на оперативка днес следобед. — Усмихвам се. И двете знаем, че го правя по задължение. Тя се ухилва в отговор и аз си отдъхвам. Може би още не е спала с него. Обикновено долавям тези неща преди дори самите участници да са осъзнали влеченията си. Колебая се дали да не я предупредя да внимава, но се отказвам. Ще си каже, че ревнувам или че съм твърде стара и не разбирам. Самото естество на съветите е такова, че предполага човек да ги пренебрегва.

TV6 се помещава в огромно стъклено здание на десетки етажи, което се извисява към безкрая. Сградата изглежда като същата отвън, по подобие на центъра „Помпиду“ в Париж. Представява странна смесица от ултралукс и кич. По алуминиевите маси в стил Конран^[3] се консумират диетични коли и воднисти топли напитки от машина. Саксийните растения уж трябва да обогатяват съдържанието на кислород във въздуха, но като че ли без особен ефект. Тъй като телевизионните студиа са едно от малкото места в Лондон, където все още може да се пуши, повечето служители смятат, че е задължително. Дните ни са обвити в непрогледна мъгла от тютюнев дим. Хората много-много не се разхождат, предпочитат да седят зад бюрата си. Това означава, че доста се работи, за сметка на общуването. Насрочването на среща е сигнал за сериозността на проблема. През стъклената преграда на кабинета виждам екипа си да се събира. Все едно наблюдавам разтревожени роднини край легло на болен. Подобна аналогия е опасно правдива. С изненада и задоволство установявам, че и те го осъзнават — всички са неспокойни и се потят от притеснение. Полагат огромни усилия да изглеждат така, сякаш не полагат никакви усилия. Това са съответно Томас и Марк (креатив), Джаклин (секретар продукция), Даяна (маркетинг мениджър), Греъм (мениджър спонсорство и реклама), Дебора (връзки с обществеността), Ричард (мениджър телевизионни емисии и програмна стратегия) и Фай. Тъй като работим в телевизия, гореизброените лица са известни с прякорите Том, Джаки, Дай, Грей, Дебс, Рики и Фай. Не можахме да измислим подходящо съкращение за Марк.

Членовете на екипа се споглеждат, за да подберат правилното изражение, на което да настроят лицата си. Мъчат се да преценят как трябва да изглеждат — угнетени от служебни тревоги, хладно безразлични или радостни и оптимистично настроени. Истината е, че повечето хора в нашия бранш не желаят да се простят със студентските си години. Обличат се като студенти. Всички са нездравословно слаби. Облеклото е вид изкуство. И най-беглият намек за усилие, и най-незабележимата следа от достойнство веднага биват осъдени. Всички имат вид на пристрастени наркомани, пушачи и пияници. Кое е вярно. Не стига че приличат на студенти, но така и разсъждават. Само студент е в състояние да роди понятия като „криза на курсовата работа“ и „млечна криза в хладилника“. Това не са кризи. Кризи са

земересенията, гладът, цунамитата. Моят екип е наясно, че коледно парти без караоки е бедствие, но въобще не осъзнава главоломния спад на рейтингите в продължение на дванайсет поредни седмици като криза. Дори да зацепят за какво става дума и да се паникьосат за петнайсет минути, съзнанието им не е в състояние да задържи подобна сложна концепция. Обичайна практика е наред обсъждането някой да предложи да отскочим до близката кръчма, за да „освободим напрежението“. На връщане темата на дискусиата отдавна е забравена и на дневен ред е спорът кой чипс е по-хубав — този със сол и оцет или онзи със сирене и лук.

Аз приемам нещата по-различно. За мен не съществува нищо по-важно от работата ми.

Никога не започвам заседание, преди внимателно да обмисля точно какво искам да кажа, как искам да го поднеса и какъв ефект целя. Макар и леко противна и заплашителна, Фай работи с желание и е амбициозна, следователно ще вземе дейно участие. Ще изпита искрено желание да се справи с проблема. С Том и Марк съм спала, но никой от двамата не знае, че съм била и с другия. (За ваше сведение, Марк е по-хубав, а Том е по-добър в леглото. Полага по-големи старания.) Значи не би трябвало да ми е трудно да задържа вниманието им. Особено предвид факта, че по щастливо стечение на обстоятелствата съм облечена с ненужно тясна фланелка и впити панталони, които плътно прилепват към краката ми тъкмо където трябва. С Грей не съм спала, следователно облеклото ми ще окаже двойно по-голямо въздействие. Дебс и Дай се стараят да се държат добре с мен, защото от време на време им давам полезни съвети за балсамите за коса и най-модните артикули, които непременно трябва да се притежават. Рики пък е гей и дава подобни съвети на мен самата.

— Здравейте — поздравявам непринудено.

— Здравейте — мрачно промърморват те. За миг имам чувството, че ще добавят „госпожице“.

— Какво е това? — питам и скептично посочвам кашона върху масата. Претъпкан е с балони, коледна украса, цветни моливи, пластмасови дрънкулки с лепенка на гърба, стари списания, тромпет играчка, няколко червени пластмасови носа и едно капучино.

— О, кафето ми. — Дай побързва да извади чашата си. Сръбва шумно, без да забелязва презрението ми.

— Питам за останалото. — Опасявам се да не би Дебс пак да е закъсала с детегледачката и да ѝ се е наложило да доведе петгодишния си син в офиса. Дано не е — Бейл не е в подходящото настроение.

— Това е за стимулиране на творческото мислене — изчуруликва Фай и прелива от ентузиазъм. Поглеждам я в очакване на по-смислено обяснение. Тя се осмелява да опита: — Да се настроим по-креативно.

И без да съм чела автобиографията ѝ, този коментар ми е достатъчен да разбера, че е имала идилично детство, учила е в най-престижните частни девически училища и баща ѝ я е обожавал. Инак защо би гледала на живота толкова леко? Възнамерявам да я поля със студен душ.

— Фай, би ли ми припомнила в кой бранш работим?

— В телевизията. — Оглежда се предпазливо, не разбира накъде бия.

— А не смяташ ли, че телевизията по принцип минава за творческа сфера?

— Да, въъ, но...

— Извинявай, но да не сме някои загубени консултанти, та да ни трябват пластмасови играчки като доказателство, че сме способни да измисляме идеи? — Не повишавам тон. Не е и нужно. Тя смутено сваля кутията от масата и се опитва да я скрие зад по-конвенционалното средство за стимулиране на идеи — бялата дъска. Останалите предателски зарейват поглед встрани. Това също никак не ме изненадва.

— Така. Всички сте чели брифа. От нас се изисква да родим идея за централно шоу, което да привлече зрителска маса и реклама; интересът от страна на пресата е предимство. Господин Бейл дефинира проблема доста лаконично, вярвам, ще се съгласите. Цитирам: „Трябва ни идея, която да удари в земята ония копелета и новите им предавания.“ — Екипът си позволява неспокойно да се поразсмее. Аз може и да ги юркам, но той е голям гадняр и общата ни омраза към него ни сплотява. Запретвам ръкави и сядам на ръба на масата, усмихвам се и изчаквам доброто настроение да подейства. — И така, как се развива конкуренцията?

— ITV имат разнообразна програма от шоу предавания, популярни сапунени сериали и телевизионни игри с големи награди и купуват касови филми. Ето програмната им схема за следващите

четири месеца. Имат и доста архивни сапунени сериали. — Рики старателно се е подготвил. За съжаление информацията е много депресираща. Отново се възцарява мълчание — доброто настроение се е изпарило.

— А какво планират Канал 4 до края на годината? — с надежда пита Фай.

— И тяхната програма не е лоша — смутено отвърща Рики, принуден да посипе сол в раната. — Имат всичко. Изкуство, музика, драми, комедии, забавни програми, развлекателни предавания, документални очерци, филмови премиери и дори рубрика, която се нарича „За после“.

— Какво е — порно ли? — любопитства Марк.

— Сигурно въобще не им трябва порно — вмята Том.

Поглеждам описанието.

— Порно.

Никой не знае дали да се радва, че Канал 4 са били принудени да прибегнат до подобно предаване, или да се потиска от мисълта, че масовата публиката ще умре от кеф. Плясвам с ръце:

— Добре, да се върнем на темата. Глупави идеи няма. И така, някакви хрумвания, дами и господа?

Взимам маркера и заставам пред бялата дъска. Мълчание.

— Хайде де — окуражавам ги. — Не се оставяйте чуждите програмни схеми да ви потискат. Човек преувеличава значението на историческите драми с висока продуцентска стойност, големи звезди и страхотна фабула. Те обаче са насочени към аудитория с твърде изискан вкус. Да потърсим друга пазарна ниша.

Фай стопля:

— Игралните филми са твърде скъпи за TV6. Забавните предавания са по-евтини.

— Именно — насърчавам я. — Забавните предавания са ориентирани преди всичко към гордостта и здравия разум на хората.

— Примерно игра? — предлага Том. По изражението му личи, че току-що е открил топлата вода.

— Точно така — поощрявам го. Наложил ли се да правим съкращения, пръв ще изхвърчи. — Само че какъв тип игра? — Мислено претеглям шансовете си да се преквалифицирам в учителка в

началния курс, ако се стигне до най-лошото. Притежавам основните умения.

Подхвърляме си няколко идеи, но всичко е правено. Често пъти с по-голям бюджет. Продължаваме да предъвкваме темата.

— Можем да разширим дейността. Да речем, можем да си купим издателство или футболен отбор — предлага Грей. Тайната му мисъл е да снабдява с безплатни билети приятелите си.

— Тъпа идея — отбелязва Дай.

— Да, но Гари, търговският директор, я харесва.

— Мисля, че идеята е фантастична — отвръща Дай.

— Моля ви, нека не се отклоняваме от темата — намесвам се. Става ми горещо, а и времето напредва. Поръчвам още кока-кола и кафе. В цял Лондон работната сила се евакуира от офисите и се спасява по близките кръчми, където се сервира студена бира. Това обаче не важи за моя екип.

— Не можем ли да направим тематично предаване? — предлага Джаки. — Те са евтини и популярни.

— Абсолютно. На каква тема?

— За дейността на полицията — предлага Марк. — Можем да изобличим безогледните им действия и расистките им уклони.

— Те се справят и без помощта на телевизията — изтъква Джаки.

— Тогава за пожарната — подхвърля Рики. Направо му прималява, като си ги представи как се спускат по пожарникарския път. Умира за униформи.

— Правено е. — Разочарованието му е почти престъпно.

— А за противните банкери?

— И за тях.

— За газта?

— Правено е.

— За електрическата компания?

— И за водата. За скандалите с комуналните услуги няма какво повече да се каже.

— Тогава за строителството.

— Всичко това вече е правено — въздъхва Марк. — Твърде е несериозно и клиширано.

— Ние сме развлекателна медия — напомням му. — Нямаме за цел да разискваме сериозни проблеми, като децата, неплатените сметки и любовниците, които вече не обичаме.

Отново се умълчаваме. Обхождам с поглед боклуците върху масата. Безброй празни кутии диетична кола, препълнени пепелници, засъхнали сандвичи. Планината от отпадъци и часовникът ми марка „Патек Филип“ ми подсказват, че е време да приключваме за днес.

— Добре, стига толкова. Трябва да се прибирате при партньорите и децата си. — Уморено се тръшвам на стола и отпускам глава на масата. Хладната повърхност ми действа успокояващо.

— Но не преставайте да мислите по темата. Идеята може да ви осени в метрото, във ваната или докато правите любов.

— Ти да не си болна! — ухилва се Джаки.

Изглежда, смята, че длъжностната ѝ характеристика я обвързва с ангажимента да ме информира как стоят нещата в живота.

— Виж какво, Джаки, футболът не е въпрос на живот и смърт — футболът е нещо далеч по-важно. А телевизията? Тя е по-важна и от футбола.

Със смях затваря вратата след себе си. Но аз не се шегувам.

---

[1] Герой от детската книжка с хумористични стихотворения за животни „Капитан Бийки“ от Джеръми Лойд. — Б.пр. ↑

[2] Култово течение във Великобритания в началото на осемдесетте, което се свързва с музиката на групи като „Дран“ и „Депеш Мод“ и характерни фрапантно облекло и грим с елементи на пънк. — Б.пр. ↑

[3] Терънс Конран — английски дизайнер, създател на веригата магазини „Хабитат“ за модни мебели в популярен стил. — Б.пр. ↑

3.

Живея в просторна псевдомансарда в моден квартал в източната част на Лондон. Казвам „псевдо“, тъй като не се намира на тавана, а на втория етаж. Затова пък имам тухлена зидария и истински железни колони, които подпират покрива да не падне. Моето жилище е антитеза както на изоставения дом в Ешър, така и на схлупената къщурка с размери два на два на майка ми в Кокфостърс. То е модерно, светло и празно. Не допускам в дома ми да се внасят вещи, които не са едновременно полезни и красиви — с изключение на мъжете, но човек не бива да бъде чак толкова придирчив. Любимите ми притежания са канапе марка „Би & Би Италия“ и телевизор „Банг & Олуфсен“, голям колкото прожекционния екран в квартално кино. Аз обожавам, а Иси мрази апартамента ми по една и съща причина — обстановката е стерилна и безлична. Иси неуморно се опитва да внесе в дома ми малко уют, поради което за всяка Коледа ми подарява всевъзможни постелки за баня и похлупаци за котлони на цветенца. В замяна на това аз ѝ купувам авангардни алуминиеви кутии за спагети, които тя не умее да отваря.

Джош и Иси имат ключ от жилището ми, а аз — от техните. Тъй като сме лондончани, не си ходим на гости без предупреждение. От време на време се събираме на вечеря — понякога е толкова приятно у дома да те посрещне аромат на топли ястия и подрънкване на чаши, означаващо, че някой тъкмо ти забърква джин-фис. Днес се радвам, че ги поканих на вечеря. Нуждая се от присъствието им. С отварянето на вратата ме лъхват апетитни миризми на вкусни ястия.

— Забави се — провиква се Джош от кухнята. На него дължим апетитните миризми на вкусните ястия. Захвърлям чантите и лаптопа и се насочвам към кухнята.

— Какво има за ядене? — питам и отхлупвам тенджерите, за да вкуся райската амброзия във всяка една от тях.

— Марш! — сопва се Джош и игриво ме перва през ръцете, мъчейки се отново да намести похлупаците. — Ще трябва да почакаш.

— Но не може да се стърпи да не се изфука: — *Pereroni con acciughe e sarregi*.

— Чушки на скара с аншоа и италианска подправка — превежда Иси и ми връчва чаша австралийско шардоне с пояснението: — Маунтадам, Идън Вали, 1996-а.

Знае, че държа на тези неща.

— И *maiale arrosto con aceto balsamico* — прекъсва я Джош.

Безпомощно се обръщам към Иси.

— Свинско печено със сладък гроздов оцет.

— Фантастично. — Джош е много претенциозен в това отношение и държи да използва италианските названия на ястията, които приготвя; кой знае защо, това изобщо не ме дразни.

— Имам ли време да взема един душ, за да отмия спомена за противния ден?

— Да, но ако побързаш.

Случва се на вечеря да се надпреварваме да бърбим, друг път гледаме телевизия и се забавляваме, като замеряме екрана със зловни забележки и дори книги, но тази вечер в трапезарията цари несмущавано от нищо безмълвие. Поне аз така си мислех, докато Иси ме попита:

— Какво става, Кас? Нещо си се умълчала.

Предоставила ми е пълна власт над дистанционното управление. По принцип обичам да сменям каналите, но тази вечер телевизорът не успява да привлече вниманието ми.

Осъзнавам, че съм й благодарна, задето ме пита, и неусетно се преобразявам в малко момиченце, което се надява сурогатните мама и татко да разрешат проблемите му. Иси и Джош са единствените хора в целия свят, пред които си позволявам да покажа, че съм уязвима и разстроена.

— Неприятности в службата — проточвам.

— Естествено. На кой би му хрумнало, че имаш неприятности с някой мъж — подмята Джош.

Аз нямам неприятности с мъже — предимството на това, човек да ги разглежда като сексуални обекти, а не като духовни съмишленици.

— Дванайсет поредни седмици рейтингът е много нисък. Положението е доста сериозно. Бейл вече подхвърля приказки за

съкращения. Проблемът е, че нямаме водещо шоу. Нямаме дори хубава сапунена опера.

— А „Тедингтън Кресънт“? — Иси познава програмната ни схема не по-зле от мен самата.

— Съдбите и любовните връзки на гражданите на Милтън Кейнс^[1] не могат да се мерят с „Приатели“. Нямаме телевизионно състезание, нито популярен водещ токшоу. Ниският рейтинг, тоест малкото зрители — пояснявам, макар да не е необходимо, тъй като и двамата са добре запознати с медийния жаргон, — се отразява неблагоприятно на евентуалната реклама. Без приходи от реклама не можем да инвестираме в качествени програми. И порочният кръг се затваря. — Замълчавам. Без да ме прекъсват, търпеливо изчакват да намеря точните думи. — Най-лошото е, че Бейл прехвърли топката на мен. — Вдигам поглед да проверя дали споделят раздразнението ми. И двамата майсторски съумяват да си придадат вид на потресени. Доволна от резултата, продължавам: — Въпреки безобразно високата си заплата той побърза да се отърве от отговорността и сега аз трябва да измислям спасителна идея. Той е...

— Мръсен, подъл, гнусен, отблъскващ и жалък — шегува се Джош.

— Водопад от ласкави епитети — ухилва се Иси, опитвайки се да ме поразведри.

— Той е лайно. — Нямам намерение да се оставя да ме измъкнат от отчаянието. — Страх ме е.

Те мълчат. Знаят, че държа на работата си най-много от всичко. Джош се настанява до мен и обвива раменете ми с ръка.

— Мамка му, умирам от страх — споделям с несвойствена откровеност.

— Не виждам от какво. Ще ти хрумне идея — утешава ме той. Има абсолютно доверие в мен и този факт винаги ме е изпълвал с искрено задоволство, но в настоящия момент не откривам достатъчно основания за подобно отношение и скептично свивам рамене. Главата ме боли. Образите се размазват пред очите ми.

— Може би. — Зная, че това си е мой проблем и те няма как да ми помогнат, затова сменям темата: — Имаше ли поща?

— На камината е.

Получила съм две сметки — общинска такса и вода, фантастично, няма що. Три брошури, рекламиращи доставка на пица по домовете. И поредния тлъст бял плик.

— За Бога, пак сватба — въздъхвам. — Кое време стана, дойде септември. Тия хора нямат ли усет за приличие? Не стига че ме тормозят цяло лято, ами сега и през есента.

Почти не се шегувам, но вълнението на Иси искрено ме развеселява.

— Кой се жени? — пита.

— Джейн Фишър и Маркър Филипс — чета поканата. — Познаваме ли го?

— Да — потвърждава Джош. — Беше шафер на сватбата на Лесли и Джеймс миналата седмица. Русият с червената жилетка. Джейн я нямаше — имала ангажимент, планиран от по-рано, вероятно друга сватба.

С Иси окаменяваме. Единодушни сме:

— Мръсник.

Подавам на Иси поканата, за да се увери лично в измяната. Иси прокарва пръсти по бялата картичка, сякаш гали името, отпечатано релефно. Днес май и на двете не ни върви.

— Ясно защо не е искал да ти даде истинския си телефонен номер.

— Някоя от вас ще се ожени ли за мен? — пита Джош, тъй като разбира, че Иси е огорчена, макар да не знае точната причина.

— Не — отсичам.

— Да — приема Иси, — но само заради роклята.

Прихваме да се смеем. Разменяме шеговитите реплики за п-ти път. Като се дипломирахме, Джош даде обещание да се ожени за онази от нас, която на двацет и пет все още не се е омъжила. Двацет и петата ни годишнина мина и замина. Тъй като никой от трима ни не бе успял да създаде постоянна връзка, за оправдание се принудихме да признаем, че на този етап от живота не си допадаме достатъчно, за да се оженим. Решихме да отложим изпълнението на обещанието за трийсетата си годишнина с презумпцията, че тогава вече ще сме крайно отчаяни и няма да придиряме толкова. Партитата по случай трийсетия рожден ден също отминаха, но Джош излезе с номера, че не можел да избере за коя от двете ни да се ожени, а тъй като двубрачието

се наказва от закона, решихме да отложим вземането на окончателно решение за 2005 година. Джош обаче редовно ни прави предложения, за да ни подобрява настроението. Старае се да съвпадна с месечния ни цикъл, който с течение на времето, макар и с голяма неохота, е опознал в най-големи подробности.

— Представяш ли си, Маркърс е спал с мен броени дни преди да ни изпрати покана за сватбата си!

— Представям си — отвърщам.

Тя свъсва вежди и промърморва:

— Естествено, ти винаги очакваш от хората само най-лошото. — Обръща се към Джош: — А ти можеш ли да си го представиш?

Много ме ядосва с този си навик — смята, че има мъжка и женска гледна точка. Често пренебрегва моето мнение и се обръща за съвет към Джош, „защото е мъж и знае как мислят мъжете“. Джош неизменно застава на моя страна.

— Банална практика. Желанието да си полудуваш за последно и прочие — обяснява той и макар да зная, че думите му нараняват Иси, злорадо тържествувам. — Аз дори предприемам целенасочени усилия, като чуя, че някое бивше гадже се жени, именно за да се възползвам от желанието ѝ да се налудува за последно — допълва.

— Нима? — потресено възкликва Иси.

— Нима? — повтарям и Джош за пореден път се издига в очите ми.

Опитва се да придаде на лицето си изражение, с което да угоди и на двете ни — сложна смесица от разкаяние и гордост. Скоро се отказва и просто ми се ухилва.

— Разкажи, разкажи — моля го.

Джош е страхотен приятел, обичам го по много причини, сред които и понеже е безскрупулен и спокойно можем да обменяме стратегически опит.

— Работи безотказно. Действа на принципа на почти узаконеното провинение. Жените смятат, че щом веднъж са спали с теб, спокойно могат пак да го направят.

Повдигам вежди. Аз лично никак не си падам по повторенията — оставят у насрещната страна погрешно впечатление. Джош веднага долавя скептичното ми отношение по въпроса.

— Обобщавам — пояснява. — Имах предвид нормалните жени. Всеки иска да извърши някоя последна лудория, но без да рискува. Бившето гадже е именно това. Изпробвал съм го няколко пъти. Последна нощ на необузdana страст, но без човек да рискува да се забърка в усложнения, както е направил Маркърс.

Иси го слуша намръщено. Джош оправдателно свива рамене. Какво да се прави. Години наред й се извинява от името на половината човечество, но вината не е у него. Днес решава да не приема разочарованието й много лично.

— Ето! Ето! Гений! Ти си гений! — започвам да го поздравявам и се хвърлям на врата му. Той приема с радост прегръдките ми, макар въобще да не разбира с какво ги е заслужил. — Вече имам идея за проклетото рейтингоразбиващо предаване! Коктейл от „Среща с непознат“ и „Шоуто на Труман“!

— Какво?! — недоумява Джош. Иси само се блещи насреща ми — почти не се надява да проследи обратите на непочтената ми мисъл.

— Това се казва предаване! Събираме няколко бъдещи брачни двойки и седмица преди сватбата ги каним да ни разкажат защо искат да се оженят — впускам се разпалено да обяснявам, но езикът ми изостава от сивото вещество и думите ми надали съдържат някакъв смисъл. — Водопади от съзлививи излияния как са разбрали, че са създадени един за друг още в мига, когато са се видели за пръв път, и как никой друг в целия свят няма значение. После проучваме кой от двамата кръшка...

— Но... — прави опит да ме прекъсне Иси.

— Все един от двамата ще кръшка — продължавам решително. — После правим нагласена среща между съответния партньор и бившето му гадже. И оставяме нещата да се развият от само себе си.

— Ще стане ли?

— Естествено, че ще стане. Няма нищо по-съблазнително от бившето гадже.

Иси недоверчиво присвива очи.

— Освен може би „Гучи“ — отстъпвам. Разтрепервам се от възмущение. — Жестока идея, съдържа всичко необходимо — и воайорство, и банализиране на секса, и манипулация.

— Отвратително! — кресва Иси. Искрено се озадачавам:

— Идеята е великолепна.

— Аз се бунтувам срещу принципа — уточнява тя.

— Не работя с принципи — отдавна не вървят като законно платежно средство.

— Толкоз по-зле.

Вече си представям как ще разработим маркетинговата стратегия и PR-а.

— Понаддал е някой килограм и косата му, да речем, е пооредяла, но инак си е същият. На двайсет и една е бил любовта на живота ти, оттогава са хвъркнали десет години. И все пак има същата момчешка усмивка като едно време, продължава да те нарича по прякор и помни, че си използвала гел за коса в бурканчета с формата на аквариум за златни рибки от „Супърдръг“^[2]. Можеш ли да устоиш? — Вече набирам скорост.

— Опасно е човек да флиртува с носталгията — предупреждава ме Иси.

— Тъкмо в това е пазарното предимство на подобно шоу — съгласявам се.

— Може да разбиеш човешки животи. Ще трябва да се нагърбиш с отговорността за провалени сватби — отчаяно изписква тя.

— Телевизията ще поеме разходите за провалените церемонии.

Джош ме гледа така, сякаш току-що съм изпъзляла изпод капака на тоалетната чиния. Много странно.

— Какво толкова? — ядно се тросвам. — Така пестим данъци. Любимите ти данъци, които изкарваме с пот на челото.

Дано поне това му действа. Джош попада в графата на най-високата ставка — четирийсет процента. Тъй като ползва частно медицинско обслужване и е завършил частно училище, радикално отхвърля изключително разумния ми довод, че данъците не са предназначени само за построяване и разрушаване на пътищата, а именно за обновяване и укрепване на здравеопазването и дори на цялото ни бъдеще.

— Ако тези хора се оженят, рано или късно ще тръгнат да се развеждат и ще помъкнат петте си деца по съдилищата. Тези преживявания ще травмират дълбоко последните и след време те на свой ред ще разиграят сценария с разтрогнатия брак на родителите си. Общият размер на разходите за юридически консултации ще възлезе на стотици хиляди лири.

— Кас, та ти заслужаваш медал! — саркастично подхвърля Джош.

Предпочитам да не се заяждам.

— Знаех си, че ще минеш на моя страна.

От вълнение не мога да заспя. Доизкусуриявам идеята в най-големи подробности. Е, попрекалих наистина — надали абсолютно всички връзки се пропускат седмици преди самото бракосъчетание, но пък мога да пусна обява. Само дето никой няма да се осмели доброволно да признае, че се чувства окован и му се кръшка. Хората не обичат да признават чувствата си, а и бездруго не се познават толкова добре. Сигурна съм — живея в така наречения свят на възрастните вече шестнайсет сексуално активни години и още не съм срещнала човек, който не се страхува да нарича нещата с истинските им имена. Може би трябва да възприема по-различен подход. Ще тръгна по обратния път. Сблъсквала съм се с безброй случаи на параноя, ревност, несигурност и недоверие. Това вече е нещо! Мога да пусна обява, че набираме хора, които се съмняват в партньора си и искат да го изпитат, преди да му се врекат във вечна вярност. Така ролята на TV6 се свежда до това — да организира уж случайна среща между заподозрения партньор и представляващия заплахата „екс“, и тогава... ах, тогава! Радостно обгръщам рамене. Всичко ще зависи от това — заподозреният партньор въобще да не се усъмни. Пълна секретност. Не би трябвало да е толкова трудно. От опит знам, че партньорите в една двойка често не споделят всичко. Усещам, че съм напипала нещо голямо. Едва сега си давам сметка — реакцията на измамения и лицемерието на измамника на живо по телевизията. Самото съвършенство! Толкова жестокосърдечно. И толкова искрено. Предвкусявам успеха си и потръпвам от възбуда.

Включвам нощната лампа и пипнешком издирвам електронния си бележник под леглото. За миг се разколебавам. Проблемът при повторната среща е, че неизменно поражда излишни усложнения. Или мъжът решава, че наистина ми пука, или си въобразява, че на самия него му пука, или жена му узнава и решава, че и на двама ни ни пука. Но няма как. Изключено е да се надигна от леглото, да се облека и да се замъкна в любимия си клуб, за да хвана нещо ново. Екранът премигва насреща ми. Стивън Арнолд? Не, той май се ожени. Моментът е крайно неподходящ. Кийт Бевън? Не, той е откачалка, има

склонност да се обесва на врата на хората. Фил Браянт? Дали не емигрира? Джордж Кромптън или брат му Джак? О, не, посред нощ хич не ми се разискват сложни семейни взаимоотношения — „Защо избра мен, а не брат ми? Моят по-голям ли е от неговия?“ и т.н. Заболява ме главата само като си помисля. Майлс Дод? Майлс е подходящ избор — не е прилепчив, не се вживява особено нито в отношенията си с мен, нито с когото и да било друг. Винаги ме изчаква да свърша. Да, Майлс е идеален за целта. За съжаление телефонът му дава заето. Джо Доруърд. Този пък кой беше? А, да, от онова, популярното състезание на Канал 4. Запознахме се на един семинар преди няколко месеца. Отначало не ми се стори много секси — вярно, добре изглеждаше, но нямаше вид на достатъчно интелигентен, за да ми направи впечатление. Не можеше да каже две думи на кръст, което рядко действа възбуждащо. Както и да е, на третата-четвъртата чаша шампанско вече не придириях толкова. Получи се доста добре. Както казва Джош, в леглото не са нужни Бог знае какви ораторски умения. Набирам номера. Той се обажда.

— Здравсти, Джо — измърквам.

* * *

Събуждам се, Джо вече е станал. Трополи в кухнята, подсвирква си и приготвя закуска. Донася ми кафе и ми съобщава, че е ходил до „Севън Илевън“ за кроасани, ей сега ще бъдат готови. Обяснявам му, че не закусвам, и с усилие се изправям.

— Вода?

Втурва се в банята и ми носи пълна чаша. Чувствам се напълно обезводнена, поради което пренебрегвам факта, че съм най-малко петият човек, който пие от тази чаша. Джо отново се напъхва до мен в леглото и игриво захапва рамото ми. В хладните лъчи на утрото си давам сметка, че първото впечатление никога не лъже. Тъп е. Безспорно е извънредно красив, може би дори някак очевидно секси. Но как съм могла да не отчета предания блясък в очите му? И този гръмогласен смях, който избликва при всяка моя дума, включително несмешни неща като името му, както и това дразнещо кимане с глава в знак на съгласие с абсолютно всичко, което казвам. Повдига ми се. Но

все още ухае хубаво, а и обективно погледнато, става за чукане. Със сигурност се е прехласнал до забрава. Питам се как да го отблъсна. Може би, ако му покажа целулитата или космите по краката си, ще напусне апартамента, но надали. Или ако много настоявам да гледам шоуто на Опра, или се опитам да почистя зъбите си с палеца на крака си. Не ми хрумва идея за достатъчно антисоциално поведение, с което да го обезсърча. Явно единственият начин да го накарам да изгуби интерес е да се престоря на влюбена в него. Съмнявам се, че ще събере сили за подобно представление. Грамадните му крака, които снощи ми се струваха еротични, днес изглеждат просто несъразмерни.

Побутвам го, ставам от леглото, откривам панталоните му и му ги хвърлям с думите:

— Обличай се. Предстои ми важен ден.

* * *

— Бейл, намерих отговора. — Втурвам се в кабинета му, изпъждайки секретарката с един-единствен унищожителен поглед. Отказвам да седна и да запаля предложената пура. Мухльо. Във всеки случай ми е шеф и искам да му направя впечатление. — Имам идея.

— Цял съм в слух — презрително изсъсква той. Действително има уши като кани, но би било по-точно да се каже, че цял е в зъби. Въздържайки се да изтърся нещо хапливо, излагам идеята си. Макар да влетях в кабинета му в единайсет без десет, за да създам впечатлението, че си знам цената и няма да се оставя да ме изнудват, всъщност съм в офиса от осем и четвърт, подготвям се за срещата с него. Репетирах до съвършенство тона, който гарантира необходимото въздействие, но същевременно звучи спонтанно, изкусително и най-вече уверено. Външният ми вид също е изпипан до най-малките подробности. Нося ефирна бяла памучна рокличка марка „Дрис ван Нотен“ и груби ботуши на бос крак. Излъчвам наивен чар, но ботушите намекуват, че далеч не съм толкова беззащитна. Деколтетото ми е достатъчно дълбоко, за да привлече и задържи вниманието му.

— Значи. — Поемам дълбоко дъх. — Заданието беше да се измисли популярно предаване, което да привлече голяма зрителска

маса, рекламни бюджети и интереса на пресата. — Бейл кимва предпазливо. — С други думи, скандална слава за без пари.

— Не съм казвал скандална.

— Но не отричаш, че целта е да бъдем забелязани. — Кима. Едва доловимо. Прави го за всеки случай — ако се стигне дотам предаването да се разисква на заседание на изпълнителния съвет, ще отрича, че е дал съгласието си. Майната му. Излагам му замисъла.

— Звучи малко неправдоподобно — предпазливо коментира, след като млъквам.

— Какво искаш да кажеш?

— Ти тръгваш от презумпцията, че ни трябва двойки, които са готови да се юрнат към олтара, но единия го друса параноя, та си въобразява, че любимият му не е стопроцентово патриархален и не би имал нищо против от време на време да му пада... не много прясно агнешко.

Аналогията е отвратителна. Звучи оскърбително за няколко религии, за вегетарианците и жените едновременно, инак горе-долу е прав. Опитвам се да му вдъхна надежда.

— Виж сега, направих справка. Сватбите във Великобритания възлизат на шест цяло и шест на всеки хиляда жители. Това прави близо единайсет хиляди сватби седмично. Кое то на свой ред означава, че сме сред държавите с най-висок процент бракосъчетания в света, всъщност сме на двацет и девето място. Същевременно процентът на разводите също е много висок...

— Е, трудно е да се разведеш, ако не си се оженил преди това — дълбокомислено отбелязва смотаният му Айнщайн. Ледено се усмихвам.

— Процентът на разводите е три цяло и две на хиляда жители. Великобритания е на девето място в света.

— С което целиш да ми докажеш, че...?

— Знаеш ли в колко от случаите в съда като основание за развод се цитира бивш партньор? В трийсет и седем на сто. Всяка година безброй стари страсти пламват наново и хората се женят за бивши любовници. „Ексът“ е толкова примамлив! Като пример мога да ти дам Лиз Тейлър и Ричард Бъртън, Фърги и принц Андрю, Мелани Грифит и Дон Джонсън.

На Бейл му става интересно. Умее да цени добрите идеи.

— Същата Мелани, дето сега е с Бандерас ли?

Разсеяно подминавам проявата на неинформираност от негова страна.

— Бейл, няма как да се провалим.

— Ще се намерят ли наистина хора, готови на подобно нещо?

Не мога да повярвам, че действително ме пита дали на света съществуват достатъчно ревнивци с ексхибиционистично-параноидални наклонности.

— Като начало може да заснемем пилотна поредица от шест серии, по две двойки на издание. Трябват ни само дванайсет двойки. Имаме на разположение цялото британско население.

Бейл кима:

— Хората са толкова пошли!

Разбира ги той тези работи. Правя се на много приятелски настроена.

— Но затова пък от подобни низки страсти излиза добра телевизия. Спомни си за документалния филм на Пол Роджърс от 1974-та „Семейството“. Досещаш се за какво говоря. — В историята на телевизията този филм се смята за свръх хит. Това е първият документален филм, отразяващ ежедневието на определена група хора.

— А, дето месеци наред седи с камера във всекидневната на някакво семейство от предградията? В резултат на което те се развеждат.

— Да, но далеч не се разведоха само поради факта, че господин Уилкинс не обича аудиотехника. Причината по-скоро беше признанието на госпожа Уилкинс по националния ефир, че съпругът ѝ не е баща на последното ѝ дете.

— Точно така. — Бейл се хили похотливо. — Мръсницата му с мръсница.

— Запитай се защо, Бейл. Защо ѝ е да разкрива подобна тайна пред целия свят? Може би действително стресът е спомогнал, но тя сама е станала причина за това. За кой дявол го е направила? Може би е изпитвала необходимост да се изповяда. Или е искала да се отърве от захаросания си дом в предградията. Или пък просто не е искала да напусне този свят, без да си получи петнайсетте минути слава, по думите на Анди Уорхол.

— Или е искала да му натрие носа — допълва Бейл. — Или да го нарани. Или да измоли прошка пред толкова много хора, че той да не е в състояние да ѝ откаже.

— Именно. Никой не знае. Има хиляди причини, които мотивират човешкото поведение. Спомни си онази сватба по радиото преди няколко години. Хората са готови да изприпкат пред олтара с първия срещнат, само и само да си извоюват петнайсетте минути, за които говори Уорхол. Макар че в случая с двойката от Бирмингам минутите не бяха петнайсет, а седем и половина месеца, сто осемдесет и пет минути телевизионно време, двеста и седем минути радио ефир и сто и петдесет сантиметра вестникарски колони.

Бейл почуква с писалката по бюрото си. Идеята го заинтригува. Пристъпвам към заключителната част:

— Постоянно се излъчват безброй документални филми за сватби: подготовката за предложението, самата сватба, първата година; чувам дори, че Канал 4 щели да правят филм за консумацията на брака. — Съчинявам си, но искам Бейл да ми отпусне сносен бюджет. По принцип минавам за неморална, но стане ли въпрос за бизнес, забравям всякакви задръжки. — Предлагам ти малка вариация на изпитана формула. Действията на партньора се разобличават на живо, в присъствието на всички участници. Публиката в студиото е ключов елемент. Тя има страхотно въздействие. Там е работата, че човек никога не се разделя с бившите си гаджета окончателно. Имат значение дори хора, за които не си се сещал от десет години и въобще не си ги виждал, откак сте се разделили. Винаги остава да те гложди любопитството какво се е случило с онзи, който си е тръгнал, или с онзи, когото ти си зарязал.

Бизнесмен на място, Бейл съзира потенциала на тази хрумка.

— И ти смяташ, че ще стане. — Съобщава го по-скоро като факт, не като въпрос.

— Да — отвърщам въодушевено. — Признавам, че изцяло зависи от лековерието, глупостта и суетата на британското население. — Поемам дълбоко дъх. — Следователно няма как да се провали.

— Ами ако наистина предизвика такъв фурор, какъвто предвиждаш, с какво ще привличаме по-нататъшните участници?

— Ще заснемем достатъчно издания, преди да излъчим първото предаване. Ще съставим безупречни регистрационни формуляри,

които не позволяват на гостите да се оттеглят от участие, след като веднъж са дали съгласието си. Виж какво, Бейл, подробностите са лесна работа. Остави това на мен. — В отчаянието си лекичко го потупвам по ръкава.

Шефът кима:

— Добре, Кас. Върви във финансовия отдел да съставите бюджет.

Иде ми да рипна във въздуха и победоносно да размахам юмруци. Той го долавя.

— Само гледай да не се самозабравяш. Не съм милионер.

Поредната безскрупулна лъжа. Но на мен не ми пука. Вече имам предаване, при това добро!

---

[1] Градче в Бъкингамшър, цялостно застроено през 1967 г. — Б.пр. ↑

[2] Верига дрогерии във Великобритания. — Б.пр. ↑

4.

— Джош, здрасти, аз съм. Познай какво стана! Бейл се нави! За предаването за бившето гадже.

— А от мен се очаква да се зарадвам на новината.

— О, Джош, престани! — Мразя да се заяждаме. — Пак съм отгоре.

— Където най обичаш да бъдеш — неволно прихва той.

— Буквално и преносно — допълвам нахално.

— Флиртуваш ли с мен, Кас? — пита, но не сериозно.

— Бих флиртувала с всеки друг на твое място — уверявам го.

— Страхотна утеха, няма що.

— Ще го кръстим „Секс със екс“. Какво ще кажеш?

— Не искам и да си помислям.

Въздъхвам, разочарована от факта, че не споделя въодушевлението ми.

— Виж, трябва да затварям, предстои ни адски много работа. Просто исках да споделя добрата новина. В крайна сметка, може да се каже, че ти ми даде тази идея.

— Въобще не ми говори. Хайде чао.

Затварям телефона и полагам неимоверни усилия да пропъдя хладния отзив на Джош от съзнанието си. Съсредоточавам се върху факта, че щедростта на Бейл е надминала и най-смелите ми надежди. Предложи да ми плати премия в размер, пропорционален на рейтинга. Ще направя голям удар. Като научи за успеха ми, Фай, както си му е редът, подви опашка, но аз реших да бъда добра и щедра. Не й се доверявам напълно, но все пак е мой сътрудник и активното й участие в този проект ми е необходимо — имаме толкова много работа.

Започваме с рекламното каре.

Предстои ви да се ожените? Имате ли сто процента доверие на своя избраник? Съществува ли в миналото му някое бивше гадже, което все още има власт над вашето бъдеще? Опишете подробностите при гарантирана конфиденциалност на адрес: П.К....

Такъв прост призив за действие.

— Ще проработи ли? — пита ме Фай.

— Ако познавам поне отчасти човешката природа — да. Къде ще го поместим?

— Най-напред в долнопробните списания за неудачници, „Гас & Гос“. — Хвърлям й няколко. Тъй като я уважавам, допускам, че никога не ги е виждала. Тя започва да ги разгръща.

— Господи, непоносими са. Тези хора нямат ли поне капчица себеуважение?

Без да вдигам поглед от таблиците с бюджета, отсичам:

— Не.

Тя преглежда съдържанието и чете на глас:

— „За три години преспях със сто мъже“, „Направихме тройка с най-добрия ми приятел и приятелката му“, „Еротичното бельо се намира до ароматизираните капки за гърди — да работиш в секс магазин“, „Сексперти — жени, наистина добри в леглото“.

— Идеално! — прекъсвам я. — Авторите умират да разголят телата и душите си за някакви си жалки пет лири и два-три реда в рубриката с писма от читатели. Тези хора търсят публика. Те са истинска златна мина. И все пак, Фай, идеята на заниманието далеч не е да съберем всички откачалки на света. Ще трябва да измислим някоя изключително хитроумна тактика да привлечем по-нормални хора.

Фай изпъшква.

— Ще ни бъде сто пъти по-лесно да привлечем отрепките. Те нямат чувство за срам и освен това разполагат с по-малко възможности за изява.

Стрелвам я с леден поглед. Лесно (освен по отношение на секса) не е понятие, което фигурира в речника ми. Зная, че успехът на предаването ще зависи от това — дали ще мога да накарам

средностатистическия зрител да се почувства неловко. По телевизията се излъчват стотици хиляди документални филми за какви ли не изроди и главорези — удобно настанен в любимото си кресло на цветенца, той не се вживява особено. Смята се, че едно токшоу предлага безценна форма на искейпизъм в най-чист вид. Тези предавания вършат услуга на обществото — хората ги гледат и се благодарят на Бога, че собственият им живот е по-добър от онзи, за който се разказва от екрана. Аз обаче искам „Секс със екс“ да бъде по-различно предаване. Искам хора с установена връзка да изтръпват в присъствието на партньора си. Искам в паузата за реклами разговорът помежду им да натежи. Искам леко да се отчуждят един от друг и в съзнанието им да покълнат съмнения. Това предаване ще описва техния живот, независимо от класата, възрастта, расата и религията.

— Тогава кого целиш да привлечеш?

— Обикновения гражданин. Хората, на които имаме доверие. Полицаяте, медицинските сестри, библиотекарите, учителите, служителите на „Карфоун Уерхаус“^[1].

Фай невярващо ме гледа изпод вежди.

Най-сетне постигаме съгласие да поместим обявата на уебстраницата на TV6 и в служебния електронен бюлетин, да изпратим сътрудници по всякакви спортни и други клубове да набират участници на място, както и да пуснем реклама и телефон за обаждания след предаването „Не правете това сами“. Ще пасне идеално в началото на вечерния блок.

* * *

Скоро всички резерви на Фай относно интереса към обявата са ликвидирани. Броени дни след поместването ѝ сме затрупани с писма — пристигат стотици. Изглежда, светът е пълен с хора, които са на път да се врекат във вечна вярност, докато смъртта ги раздели, като в същото време се измъчват от терзания дали не ги грози далеч по-банална раздяла. Точно както и очаквах. Не съм виждала по-потискащи писания:

Приятелката ми Криси е най-сладката, най-милата и най-любвеобилната жена, която познавам. Гордея се, че прие да стане моя съпруга. Предстои да се венчаем след четири седмици. Организираме пищно тържество, без да пестим средства. В крайна сметка, човек се жени веднъж. Искаме да създадем многолюдно семейство и някой ден да се преместим да живеем край морето. Обичам я и тя ме обича. Повтаря го постоянно.

Смятате ли, че е възможно да ми изневери?

Питам само защото най-добрият ми приятел твърди, че я е видял в една кръчма в компанията на бивше гадже. Сигурен съм, че срещата е била най-невинна, но като я попитах, отвърна, че приятелят ми сигурно се е припознал...

* * *

Женя се след седем седмици. Обичам годеника си до полуда и съм сигурна, или поне почти сигурна, че и той ме обича. Но не сто процента. Преди мен е имал друго гадже, с което са следвали заедно. Тя го е зарязала заради някакъв американски гребец. Снощи на един купон най-добрата ми приятелка страшно се напи и ми наговори разни гадости. Каза, че приятелят ми е тръгнал с мен само защото е бил адски разстроен и че въобще не е лъжица за моята уста. Та започнах да се питам — ако е имал избор, щял ли е да се спре на мен?

* * *

Разбирате ли, намерих писмата му. Защо ѝ е притрябвало да ги пази?

* * *

Когато човек се жени, загърбва миналото. Длъжен е. Аз съм готова да го направя. Но дали и той е готов? Винаги си е падал сваляч. Нищо драстично, просто обича да флиртува. Не може да се въздържа. Но не го върши с лоша умисъл. Аз нямам нищо против. Чак толкова. Само дето мама казва, че мъже като него никога не се променят. Не че се чувствам застрашена от конкретно бивше гадже. Честно казано, имал е десетки...

Сред авторите се срещат и психари, които твърдят, че предпочитат смъртта на любимия пред забежката му. Вярвам им и препращам писмата им в полицията.

Ангажираме цял екип да отсява кандидатите, но не можем да устоим и от време на време проявяваме нездрав любопитство. Въпреки индивидуалния си отпечатък всички тези писма притежават една обща черта. Издават пламенната готовност на отчаяния партньор да утвърди върховното си право над чувствата на другия.

— Дали не са някакви уроди?

— Какво те кара да смяташ така, Фай?

— Ами при положение че са толкова отчаяни и толкова неуверени в себе си...

Хвърлям ѝ снимка на една от авторките. Въпросната жена е на трийсет и две години, стройна, руса, елегантно облечена. Към писмото си прилага автобиография, от която личи, че е завършила Кеймбридж с отличие и впоследствие е защитила докторат в Харвард. Фай е поразена. За да я довърша, ѝ подавам снимката на гаджето. Спретнат и посредствен. Тя ме гледа озадачено:

— Изглежда толкова обикновен.

— На теб — да. Но за нея е бог.

— Не разбирам — уморено клати глава.

— Нито пък аз, душко. Може би е от живеенето в Лондон. — Не ми се вярва, но в случая върши работа. — Както и да е, искам тази

жена да участва.

Гигантската камара писма явно притежават особена магнетична сила, тъй като целият ми екип се е скупчил наоколо. Възползвам се от присъствието им да ги разпитам как върви работата:

— Какво става? Джаки, срещна ли се с юристите?

— Да. Трябва да бъдем изключително внимателни, но условията не са невъзможни. За онези, които знаят, че ги снимат, и участват в замисъла, няма проблем — можем да показваме какъвто си пожелаем материал, стига предварително да сме осведомили клиента, че камерата работи. Информирането може да се осъществи съвсем лесно — достатъчно е да се сложи надпис, че камерите записват, а за да се подсигурирм отвсякъде, гостите трябва да подпишат ей това — размахва папка, дебела колкото телефонния указател. — Повечето участници ще се отегчат от ситния шрифт и на бърза ръка ще подпишат. С разрешение от местните органи могат да се използват и записи от камери за наблюдение. Сега проучвам как се вади разрешително. Камерите са навсякъде: магазини, гаражи, улични лампи в сбутани алеи... — Допада ми фактът, че е използвала въображението си. — ... библиотеки, обществени паркинги, фойета на хотели.

— Недоумявам как тези обществени институции ще дадат съгласието си — вмята Фай.

— Както казах, още проучвам как стои въпросът с разрешителното, но стига да се представят необходимите правни документи, никой не се свени особено да участва в подобно разобличително начинание. Ресторантите и хотелите го разглеждат като безплатна реклама. С лековерния измамник обаче работата е много по-сложна. Използването на филмов материал с участник, който не знае, че действията му се заснемат, е незаконно, освен в случаите, когато заснетият извършва криминално деяние и материалът има за цел да подпомогне правосъдието.

— Уф! — въздъхвам. Това не е добре. Замисълът на цялото предаване се гради върху това — въпросните хубостници да бъдат сгачени на местопрестъплението, така да се каже.

Джаки продължава:

— Единственото разрешение на проблема е самоличността на човека да се маскира и историята да се представи чрез намеци и

недомлъвки. Примерно, показваме кадри на наивника и настоящия годеник/годеница, за което имаме разрешение от въпросния партньор. После показваме кадри със „съблазнителя“, а когато заснемаме самото прелъстяване, разчитаме изцяло на артистичното използване на черните ленти, с помощта на които прикриваме самоличността на участниците или части от тялото. От материала става ясно дали наивникът е изневерил, но нищо не се казва направо.

Замислям се. Тъй като първата прожекция ще се състои на живо пред публика, в присъствието на всички заинтересовани страни, прегрешилият ще бъде лишен от възможността да отрече падението си. Дори да се опита, със сигурност ще се разрази скандал, което ще рече — страхотна сензация и добра телевизия. Няма как да се проваля.

— Не звучи непостижимо. Друго?

— Нямаме право да показваме неприлични сцени, дори след „вечерния час“^[2].

— Трябва да цензурираме поне най-грубите псувни, ако искаме да избегнем споровете.

— Не искаме.

Джаки свива рамене.

— Ти решаваш. С две думи, неприкосновеността на личния живот на средностатистическите господин и госпожа Еди-кои си не се гарантира по никакъв начин.

— Великолепно. Искам подробен отчет. И не забравяй златното правило.

— Да, жигосано ми е на челото — кима Джаки. — „Пази си гърба!“

— Именно. Рики, какво е положението с програмната схема?

— Наговориха ми обичайните глупости — как те носели отговорността да засият напрежението между случайния късмет и правилата на играта, между предвидимото и невъобразимото, контролируемостта и необуздаността, от което на свой ред се поражда забавлението и прочие щуротии. Нужно ли е да продължавам?

— Не. В колко часа могат да ни пуснат?

— В седем и трийсет в събота вечер, по време на Сила^[3].

— Адски тъпо. „Среща с непознат“ върви от шестнайсет години и до ден днешен привлича аудитория от седем милиона зрители. И през ум не би ми минало да се състезавам с нея. — Замлъквам. — Или

поне не отсега. Какво друго предлагат? В крайна сметка не сме претрупани с недостижими предавания.

— Понеделник в десет.

— Взимай го. Грей, как се развиват нещата със спонсорите и рекламните сделки?

— Добре. Рекламната стратегия е завършена. Промото е готово, решихме да пуснем рекламни карета в пресата и постери — подробностите ще бъдат уточнени няколко седмици преди първото издание. По отношение на спонсорството — вече имаме един желаещ. Магазин за тийнейджърско облекло. Предлагат част от сделката да бъде бартер. Нали знаеш — гостите да са облечени с техни дрехи и т.н. Творческият отдел вече разработи няколко варианта на шапка.

Грей предпазливо ме запознава с предложените варианти. Хрумванията на творческия екип се изчерпват с недодялана игра на думи с „топ лост“. Тези хора ме дразнят по няколко причини. Не са в състояние да приемат нова задача, без веднага да се заоплакват колко са претрупани с работа, което надали е вярно, като се има предвид, че каналът ни почти няма собствени предавания; обедите им се проточват до безкрай; изключват си мобилните телефони; не приемат съвети; не отварят речник; отсъстват от делови срещи. С гордост признават, че четат спортната преса, и коментират бюстовете на колежките си. Но най-лошото е, че идеите им са постни. Грей прочита изражението на лицето ми и пита:

— Струват ти се постни, нали?

— Да — не отричам. — Не върши работа. При такова представяне Независимата комисия за телевизия въобще няма да погледне предаването. Ако все пак проявяват интерес, тази реклама представя предаването в погрешна светлина. Кажи на Марк и Том да измислят нещо по-свастно.

* * *

Бутвам вратата на кръчмата и отвътре ме блъсва познатата, успокояваща миризма на напоен с бира мокет, цигарен дим; и пържени картопки с оцет и сол. Вече е средата на септември и въпреки безпомощните опити на слънцето да устои на есенните ветрове се

радвам, че Джош е предпочел да седне вътре. Забелязвам го веднага. Седи в ъгъла и чете списание „Прайвит ай“, без въобще да забелязва изпълнените с обожание погледи, с които го стрелкат шумните групички кудкудякащи офис-служителки. Проправям си път към него и го целувам по бузата. Той оставя четивото си и ухилен посочва питието, което ме чака на масата — водка с портокалов сок.

— Наздраве. — Чукваме чаши. — Как разбра, че днес съм на водка?

Обикновено пия джин с тоник, освен когато имам много работа — тогава пия водка с портокалов сок. Въобразявам си, че портокаловият сок някак си ще компенсира факта, че дни наред не съм се хранила като хората.

— Хм, откакто се зае с това предаване, с Иси въобще не сме те чували. Предположих, че щом за десет дни не си намерила време да ни се обадиш, надали си имала време да ядеш.

— Съжалявам — промърморвам.

Джош свива рамене.

Не е нужно да се впускам в подробни обяснения. Още потръпвам от конското, което ми дръпна тази сутрин по телефона, когато най-сетне ме хвана на работното ми място. Недвусмислено ми даде да разбере, че му е писнало да разговаря с телефонния ми секретар. Аз изтъкнах, че ако имах избор, естествено бих предпочела да се напия с него и Иси, но разработването на ново предаване гълта цялото ми време — независимо дали това ми харесва, или не ми харесва. Джош отхвърли възраженията ми и ме изнуди да излезем на питие. Честно казано, съгласих се с благодарност.

— Къде е Иси?

— На йога. Каза, че може да дойде по-късно. Тъй че междувременно ще трябва да се задоволиш с моите отегчителни истории за съда.

— Давай — ухилвам се, тъй като Джош е най-малкото отегчителен. Всъщност притежава талант на разказвач. Занимава се с наказателно право и винаги е зареден с безброй весели случки от ежедневието си вземане-даване с утайката на обществото. Обсъждаме работата и апартамента му (иска съвет какви плочки за баня да си купи и аз склонявам следващата събота да излезем заедно на пазар), после ми разказва за най-новото си завоевание, но не е особено очарован,

макар да изтъква, че дамата имала невероятни крака. Разговорът върви леко и приятно. Слушам внимателно и макар да умирам от нетърпение да говоря за „Секс със екс“, се въздържам. Джош ме познава достатъчно добре; тъй като знае, че полагам неистови усилия да не повдигам темата, най-сетне ми преотстъпва подиума.

— А ти какво правиш? Как върви „Секс със екс“?

Откога чакам този момент! Зная, че с Джош свободно мога да обсъждам абсолютно всички подробности около предаването, без да премълчавам нищо, както съм принудена да правя в разговор с всеки друг. В студиото на всяка цена трябва да изглеждам уверена и сигурна по всяко време. Не мога да изказвам съмнения или опасения дори по отношение на най-дребните неща, да речем, цветовото решение на декора. С Джош, от друга страна, мога преспокойно да се мятам от крайна увереност до ужасяващи съмнения и обратно в рамките на едно изречение, без това ни най-малко да накърни мнението му за мен. Въздъхвам.

— Не искам да бъде вулгарно предаване, но съм почти притисната. При липса на интересни хрумвания човек наема известни актьори (с баснословни хонорари!) и пръска пари за пищен студиен дизайн — по този начин отвлеча вниманието на зрителя — започвам. — Моето шоу е с интересен замисъл, затова телевизията смята, че може да не инвестира и стотинка в самата продукция. Видях декора — достатъчно е някой да кихне или да се провикне по-силно, и веднага започва да се клати застрашително. Де да можех да накарам Бейл да се бръкне малко по-дълбоко в прословутите си джобове. Знам, че не са бездънни, но не са и плитки.

— Стиска ли се?

— Поне благоволи да отпусне пари за загревка — нали знаеш, някой да забавлява публиката, докато тече рекламната пауза.

— Е, това е напредък.

— Да бе, самата щедрост. Предложи да хванем някой уличен артист от Ковънт Гардън и да му платим трийсет лири — парирам саркастично.

— Кой ще води предаването?

— Аз исках Зоуи Бол^[4], Ясмин Ле Бон^[5] или Найджъла Лоусън^[6], но Бейл ме инструктира да намеря някоя „нова прелест“,

която тъкмо завършва театралното училище. Така ще мине само с няколко хиляди за цялата поредица.

Джош се смее.

— Типично за Бейл!

— Абсолютно. Въпреки всичко не губя надежда. След безкрайни интервюта най-сетне открихме идеалната водеща. Има забележителен бюст, къса, щръкнала като бодли коса и точна толкова бодлив нрав. Носи къси фланелки и провиснали панталони. Млада е. — Не уточнявам, че смятам това за предимство, тъй като е прекалено неопитна, та да се почувства като нещо специално.

— Уточнихте ли подробностите около сценария?

— Да. Пуснахме рекламни съобщения и в отговор бяхме затрупани с писма от параноици и ревнивци. След като подберем няколко кандидати, ги интервюираме на запис. После привикваме подозрителния екс и също го интервюираме. Желанието му да сътрудничи обикновено се мотивира от отмъщение или отчаяние (когато е бил изоставен) или любопитство и суета (когато той е зарязал другия). После следим всички участници (включително нищо неподозиращия наивник) в продължение на една седмица, като редуваме кадрите от подготовката за сватбата с кадри от евентуалната изневяра. Ключовият момент е, когато каним в предаването всички участници и им пускаме филма на живо. Нищо неподозиращият наивник си въобразява, че ще участва в нещо като „Стани богат“, и то до момента, в който се качи на сцената. Тоест авторът на писмото също ще научи истината на сцената и тогава или ще му прималее от облекчение, или ще установи, че най-лошите му страхове са основателни. — Млъквам. Джош е преbledнял и изпотен. Сигурно е прекалил с пиенето. — Мислиш ли, че ще проработи?

— Да, за съжаление ще стане страшен хит.

Доволна от чутото, ставам да донеса още две питиета. Иси се обажда на мобилния на Джош и се извинява, че няма да дойде, понеже след медитация нямала настроение за кръчма. Оставаме в заведението до биенето на звънеца за последните поръчки и страхотно се забавляваме.

Като ме качва в таксито, Джош ми пожелава късмет с предаването и ме кара да повторя обещанието си, че ще му помогна в избора на плочки за баня. Аз кимам, изпращам му въздушна целувка и

се разплувам на кожената седалка. Алкохолното опиянение ме изпълва с характерното усещане за доволство и увереност, че всичко е наред. Действително трябва да полагам повече усилия да се виждам с приятелите си.

* * *

Предварителните разговори с избраните двойки са едновременно отвратителни и изумителни, затова настоявам лично да провеждам колкото се може повече от тях.

— И така, Джени, вие ни писахте в отговор на статията в „Гас“. Нека повторим подробностите от писмото ви, искам да ги потвърдите пред мен и да се ориентирам в ситуацията. — Придружавам думите си с жизнерадостен красноречив смях: — „Ах, колко съм глупава, въобще не помня факти.“ Установила съм, че така най-бързо влизат в час. — Имате ли нещо против?

Джени поклаща глава. Жестовете ѝ са твърде отривисти. Мъчи се да изглежда сигурна и уверена. Вместо това непрестанно пуши „Бенсън & Хеджис“, палейки всяка следваща цигара още преди фасът да изгасне в пепелника — поведение, неприсъщо на уверена жена. Джени е кльощава, но не притежава онази модна анорексична кльощавост, която преобладава в нашето студио. Кльощава е, защото не може да си позволи и да пуши, и да се храни. Ние, от своя страна, имаме избор. Съгласно записките ми е на дваайсет и три. Изглежда на четирийсет и пет, но подозирам, че е изглеждала на четирийсет и пет още когато се е родила. Плюсът на подобна външност сигурно е в това, че дори когато стане на шейсет и пет, Джени ще изглежда по същия начин. Лицето ѝ е изпито и бледо, напомня на спаднал, набърчен балон в деня след празненството. Цял живот е получавала слаби бележки, била е лишена от възможности и от разкош, поради което е тук.

— Джени, сигурно много се вълнувате от възможността да се покажете по телевизията?

— Н-да, определено.

— И вече сте запозната с правилата на предаването? — Това е кодиран вариант на въпроса: „Знаете ли на какво унижение ви предстои да бъдете подложена?“

— Н-да.

— Писахте ни, понеже подозирате, че вашият годеник, Браян Паркинсън, може би ви изневерява. Най-малкото, при случай би ви изневерил. — Отмятам глава и неодобрително изсумтявам.

— Н-да.

— В писмото си още споменавате, че храните известни съмнения относно обекта на чувствата му.

— Н-да, определено. Най-добрата ми приятелка Карън.

— Карън Томпсън — консултирам се с бележките си. Тя отново кима, гаси поредния фас и пали нова цигара. — Можете ли накратко да ми разкажете историята?

— Когато се запознах с Браян, той ходеше с Карън.

— Кога се случи това?

— Когато бях на седемнайсет.

Гнусна история. През последните шест години Браян се разкъсвал между Карън и Джени. Трудно може да се разбере какво мотивира чувствата му. Изглежда, има връзка с това — коя от двете жени в момента работи и има пари за цигари и пиене. Единствената утеха за човешкия род е, че поне не са позволили нерешителността на Браян да помрачи приятелството им. Често ходят тримата заедно в местната кръчма. Не съм от най-чувствителните натури, но се питам как ли живеят, без да знаят с коя от двете ще си тръгне Браян съответната вечер.

— Карън да вземе да се хване с Рой, брата на Браян. В крайна сметка тя ми е кума, а Рой ни е кум. То си е така по традиция. — Тя ме плясва по крака и се разсмява. Но смехът ѝ е писклив и тревожен. Внезапно млъква и се привежда насреща ми. От Иси и няколко други приятелки зная, че този жест издава намерението на говорещия да сподели някоя тайна. В по-религиозна епоха в този миг Джени би се обърнала с молитва към Дева Мария, закрилница на отчайващите неудачници. — Виж какво, пиленце, хич не искам да го изгубя. Обичам го. Но ако ще се разделяме, по-добре да е преди сватбата.

Отдръпвам се, откопчавайки се от цигарения ѝ дъх и от настойчивия ѝ поглед.

Разговорът с Карън протича по идентичен начин, с тази разлика, че колкото Джени е кльощава, толкова Карън е пълна. Като надига чашата с бира, плътта по ръцете ѝ се разлюлява. Животът ѝ е преминал

сред топла пара на пържени картофи, увити във вестник, и сладкиши с извара. Облечена е в палатка на цветчета. Дръпвам Фай встрани.

— Фай, отпуснати ли са й пари за дрехи? — изсъскам ужасена.

В някои предавания поощряват гостите да обличат ярки дрехи, в резултат на което изглеждат като грамадни захаросани бадеми. Идеята на нашето предаване е по-различна.

— Да, но нищо в „Харви Никълс“ не й стана — шепнешком отвърща Фай.

— Добре де, не можахте ли да потърсите в някой по-обикновен магазин?

— Никой не се нави да отиде.

Въздъхвам и се примирявам с палатката. Питам се как ли ще изглеждат тези цветове на фона на общия декор на студиото.

Карън — „другата“ — обяснява, че Браян е колкото на Джени, толкова и неин.

— В крайна сметка аз първа ходех с него — заявява.

Да, но хората не са мебели или дрехи — „Аз първа го видях“ не е основателна причина да се предявяват претенции към някого. Напомням на Карън, че Браян сигурно обича Джени, инак защо ще й предлага да се омъжи за него. Карън уточнява, че Джени му е предложила и дори сама си е купила пръстен. Признава, че продължава да спи с Браян. Нахално вири гърди към камерата и обяснява:

— Той обича да има какво да пипне.

Излизам от стаята.

— Пълна депресия — коментира Фай.

— Кое имаш предвид?

— Тези две жени искат един и същи мъж, а след около седмица той ще е зарязал и двете. Не мислиш ли, че е ужасно?

— Мисля, че в това е смисълът на предаването. Да видим какво остана за днес — взимаш един оператор и отивате при Джени. Подробно я снимате как мери сватбената рокля, взимате интервю от майка й, непременно отразявате финансовите им проблеми и какви старания полагат, за да вдигнат възможно най-хубавата сватба, отделно искам самостоятелни кадри с Джени, най-добре в църква.

— Тоест, ти очакваш Браян да предпочете Карън?

— Не мисля, че изборът ще бъде съзнателен, просто ципът на панталоните му сам ще се смъкне, по навик. Освен това организаторите трябва да съставят концепция къде да се сложи камерата за голямото прелъстяване. Карън смята да го съблазни на бира и свински пръжки в местната кръчма.

— Колко шик — иронично подмята Фай.

— Тя не е шикозно момиче. А и той не е шикозен младеж. Трябва да са на местна почва — не бива да събуждаме у него подозрения. Бездруго бюджетът е доста оскъден. Добре, захващай се за работа.

* * *

Следващият кандидат се нарича Тим Барет. Смятам, че има блестящо бъдеще като престъпник. Не защото изглежда рядко зъл, неморален и непочтен човек, а защото на очна ставка никой не би го разпознал. Тим не е нито подчертано кльощав, нито отблъскващо дебел. Средно висок, със средно добро телосложение, средна хубост и среден интелект. Косата му е светло кестенява, очите му са кестеняво-сиво-зеленикави — не запомних точни какви. След задълбочен разпит откривам, че единственото нещо, което въобще го отличава, е фанатичната, натрапчива ревност, която изпитва към приятелката си — Линда. Описва съмненията, които го човъркат по отношение на три нейни бивши гаджета. Не мисля, че страховете му са основателни. Но личното ми мнение няма абсолютно никакво значение. Докато ми разказва случките, непрестанно се върти на стола и се накланя ту наляво, ту надясно. Ръцете му сякаш живеят свой собствен живот. Те ръкомахат оживено. Посягат към чашата с кафе, оставят я, взимат молив, химикал, пепелник, папка, бисквита. Всичко с изключение на бисквитата попада в устата му. След като в продължение на петнайсет минути ме отегчава с параноята и комплексите си, стигам до заключението, че това момиче заслужава глътка въздух. Ако успеем да ги разделим, това ще бъде обществено полезно дело. Веднага наемам частен детектив да проследи няколко от бившите ѝ гаджета.

* * *

Следващата ми среща е с дребна брюнетка на име Клоуи. Тя заема изпълнителен пост в малка рекламна агенция в Бристъл. Клоуи повече се доближава до образа на идеалния гост, който копнея да представя в предаването. Несъмнено е привлекателна — къдрава коса до раменете, подкупваща усмивка и стройно, стегнато тяло, с което нескрито и с пълно основание се гордее. На дваайсет и пет години, умна, симпатична.

И неуверена.

Предполагам, че като цяло успява да скрие несигурността си доста добре. Вероятно познатите и колегите ѝ дори биха я окарали като уверена. Но приятелите ѝ злословят зад гърба ѝ как вечно се обесва на врата на хората. Още на петата минута всеки, който е запознат поне малко с популярна психология (а аз съм я изчала цялата), разбира, че Клоуи обича прекалено силно. Тя вярва, че без гадже е половин човек. Мъжете, с които се среща, я възприемат като цялостна личност — до момента, в който ѝ станат гаджета. Като почувстват колко е зависима от тях, мъжеството им увяхва и те я напускат. Докато я слушам обаче, оставам с впечатлението, че годеникът ѝ — Род, е изключение от правилото. Той дори харесва потребността ѝ от зависимост — кара го да се чувства ценен. Но закономерните, хронични провали в любовните взаимоотношения са подкопали доверието ѝ в самото понятие за лоялност между хората. Вместо да се благодари, че е намерила човек като Род, и да кротува, Клоуи поставя пръст върху бутона за самоунищожение, като решава да го изпита.

В ефир.

Към края на разговора, когато вече разполагам с всички необходими подробности относно бившите гаджета на Род, питам Клоуи защо у нея се е породила необходимост да се увери във верността му по телевизията. Сигурно знае, че по тоз начин рискува да се изложи на унижение и да си спечели повсеместно презрение.

Тя свива рамене и с престорена храброст — и двете отлично съзнаваме това, отвърща:

— Ако очакваш провал, трябва да вдигаш колко се може повече шум. Кой се интересува от провала на невзрачните личности?

Сразена съм от тази мъдрост. Поклон пред британското население. У всеки тук се крие по един Аристотел.

* * *

— Опашката за участие в публиката е огромна — стига чак до другия край на паркинга — развълнувано се смее Фай. Това е добър знак. Отделът за връзки с обществеността си е свършил работата и е задействал машината.

— Как изглеждат? — питам.

Добрата публика е от решаващо значение. Мнозина от нас у дома си позволяват неща, които не биха направили на обществено място. Примерно да посрещат с радостни възгласи неувереността, огорченията и страховете на другите хора, да поощряват жестокостта и предателството, да злорадстват от унижението и страданието. Трябват ми хора, които са или достатъчно честни, или достатъчно глупави, за да реагират по подобен начин на живо пред камера.

— Като цяло бедни и с нездрав вид. Явно не съзнават естетическите си недостатъци, тъй като преливат от възторг — докладва Фай.

Тъкмо това искам да чуя. Анонимен глас крещи:

— Проверка на място, дами и господа!

Никой няма представа какво означава това, ако изобщо означава нещо, но призивът постига желаното въздействие и гостите от публиката неспокойно се понаместват в трепетно очакване. Не ги виня. Преживяването е вълнуващо. Пейджърът на организаторката безспирно надава пронизителни писъци, но тя игнорира все поточаяните обаждания. Режисьорът на предаването (дългокос и надут по подразбиране), мениджърът на продукцията (нервозен нещастник по длъжностна характеристика) и асистент-режисьорът (изтерзан и съсипан) са се сврели в един ъгъл и ожесточено разискват някакъв технически въпрос. Изпълнителният продуцент търчи нагоре-надолу, сякаш животът ѝ зависи от това. Студиото е претъпкано с оператори, облечени в черно от глава до пети, с панталони „милитъри“, фланелки „Тед Бейкър“^[7] и маратонки „Катс“ или „Дона Карън Нью Йорк“; операторите се мъчат да си придадат небрежно безучастен вид, сякаш не само животът, но и душите им зависят от това. Макар и паянтов, декорът е добър, фонът представлява снимка в едър план на десетки топчести алени сърца. На пръв поглед изглеждат много романтично, но

рязката светлина на прожекторите създава сатанински ефект — нещо като сърдечна хирургия на живо. Задължителните канапета са разположени в средата на сцената, така че „гилотината“ да се вижда отвсякъде.

— Този пък откъде се взе? — посочвам подгряващия комик, дебелак от северните провинции, който очевидно се подвизава в бранша отпреди Шумахер. Прилича на едновременно актьор, изпълняващ женска роля, и макар постоянно да отправя към публиката възгласи като „Искам бурни аплодисменти и френетични овации“, гостите отвърщат само с откъслечен, смутен кикот.

Фай свива рамене и отвърща:

— Справя се добре с публиката на „Късмета на роднините“.

Онзи разказва мръсен виц, на който се смее единствен той.

— Що за избор? Казах ти, че искам престижно и качествено предаване. Коя от двете думи не ти е ясна? — срязвам я. Отнякъде долита: „Трийсет секунди до ефир!“

— Нали ми каза аз да се занимавам с подробностите — оправдава се тя.

Не съм в настроение да споря.

— Следващата седмица да го няма, Фай.

Гласът в слушалката съобщава: „Двайсет секунди до ефир!“ Отново се заслушвам в дебелака.

— Предаването се излъчва на живо, тъй че, ако не седите до когото трябва, сега е моментът да се преместите. — Публикатаа многозначително се подхилква.

„Десет секунди.“

— Забеляза ли някой да се премести, Фай? — питам. Навсякъде се оглеждам за бъдещи участници.

„Осем, седем, шест...“

Вълнението нараства.

— И бурни аплодисменти за Кейти Хънт, водещата тазвечерното шоу!

Гостите ръкопляскат като обезумели със смътната надежда камерата да ги покаже за част от секундата. Дебелакът посреща Кейти с покана за пирует като модерна Антия^[8].

Това е финалното доказателство — ако изобщо се нуждаем от доказателства, че мястото му не е тук. Кейти не би приела подобна

покана, дори да бе отправена от Роби Уилямс. Стрелва го с убийствен поглед. Отдъхвам си — поне тя разбира каква е целта на проклетото предаване.

„Три, две, едно — ефир.“

Камерата бързо обхожда публиката. Това ми напомня на забърсване на прах. Явно и Фай има подобна асоциация, защото надрасква с маркер на дланта си „метла“. Камерите въздействат на гостите в студиото като афродизиак. Всички видимо се оживяват и едва ли не порастват с няколко сантиметра, а усмивките им се обтягат по-широко.

— Здравейте и добре дошли в най-първото издание на „Секс със екс“.

Асистент-режисьорът подканя публиката да ръкопляска — незабавно гръмват овации.

Кейти се усмихва на камерата, благодари им за вниманието.

* * *

— Миришеш като едно време.

— Мириша ли? На какво? — Личи, че е леко е раздразнен. Винаги е педантично спретнат, но тази вечер е положил специални старания.

— На моята младост — усмихва се тя.

Доближава се и отново вдъхва уханието, което се излъчва от тялото и дрехите му. Забелязва, че трепери. Забелязва, че и тя самата трепери. Той едва-едва се извъръща и се втренчва в очите ѝ, впивайки поглед отвъд зениците, право в ума и душата ѝ. Отново е на шестнайсет. Значи той е на осемнайсет. Магически се пренася на прага народния си дом. Сезонът няма значение — не ѝ е студено и се чувства в безопасност. Вече е късна нощ, защото, макар да спазват вечерния час за ученици и той да я изпраща до дома ѝ преди двайсет и два и четирийсет и пет, се придържат към изискването само формално — тя е вкъщи, но не е вътре в дома си. Минава полунощ, но двамата продължават да седят на стълбите. Не могат да влязат вътре, защото майка ѝ я чака, облечена в неизменната си найлонова нощница. Ще ги

заразпитва хубав ли е бил филмът, ще свари кафе и ще седне да го пие с тях. Но на тях не им се говори с други хора. Никога.

Говореше. Трябва да мисли в минало време, тъй като не е на шестнайсет, а на дваайсет и шест и не се намира на стълбите пред дома на майка си и баща си в Кройдън. Всъщност се сблъска с Деклан на излизане от булчинския салон „Пронъпша“.

— Каква голяма кутия — ухилен до уши, отбелязва той и си е все същият. Дори усмивката му не се е променила — стомахът ѝ се свива и сякаш пропада в петите.

— Н-да. — Колебае се. Естествената реакция в този момент би била да поясни: „Булчинската ми рокля“, но Аби не реагира естествено. Вместо това възкликва: — Господи, откога не сме се виждали!

— Да. От десет години. — След кратко мълчание додава: — Четири месеца, две седмици и осем дни.

Стресната и очарована, Аби се изчервява и се озърта. Не знае какво или кого очаква да види. Слава Богу, не забелязва наоколо познати лица.

— Не ми се вярва да си ги броил.

— Браво на теб, как позна? Месеците и седмиците си ги измислих. — Прихват в един глас; винаги я е разсмивал с такава лекота! — Какво ще кажеш за едно питие? — подхвърля небрежно.

Защо не? Просто ще изпият по едно питие. И бездруго няма планове за вечерта, освен да си направи маска на лицето. Лорънс е зает, отиде на тренировка по ръгби.

Деклан знаел някакъв бар наблизо; повежда я натам. Прави ѝ впечатление, че поема нещата в свои ръце, а и заведението е много приятно. Още щом прекрачват прага, главата ѝ се завърта от миризмата на алкохол и цигари, от шумните разговори и тъмните костюми. Пари и безотговорност — най-могъщите афродизиаки. Барът е препълнен. Елегантно облечени младежи си проправят път към бара, към душите и към леглата си. Костюмите на всички са „Армани“, а чаршафите на леглата им — от висококачествен египетски памук. Аби обожаваше подобни заведения, претърпани с покоряващо привлекателни и арогантни типове от медиите, чиито космически доходи могат да се мерят единствено с разточителния им стил на живот. Не помни откога не е посещавала подобно място. Навремето се запозна с Лорънс

именно в такъв бар. Няколко месеца по-късно ходенето по подобни свърталища на греха започна да им се струва безпредметно. Далеч по-лесно им бе да съгрешават на дивана в апартамента му.

Музиката пулсира в съзнанието на Аби и Деклан и наелектризира телата им. Музиката има това свойство. Никой не танцува — това не е клуб, макар Аби да се изкушава да си заплуе едно местенце на дизайнерски издраскания под, само че е твърде стеснителна. Пък и къде да дене огромната кутия с булчинската рокля и двуметровия воал? И въобще какво си въобразява? Къде е помъкнала булчинска рокля в такова задимено заведение? Улавя се, че потропва с крак. Всъщност кракът ѝ се тресе почти неудържимо. Иде ѝ да се разтанцува. Изпитва потребност диво да се мята и да описва шеметни пируети. Изведнъж разбира смисъла на стриптийза. Музиката е еквивалент на секса. Тя тупти, разтърсва те, завладява те, изпълва те и най-сетне носи облекчение. Аби предпочита да се люби под звуците на музика, отколкото, когато е тихо. Музиката създава подходящото настроение. Каквото и да е то. Припряно и страстно или бавно и сладно. Аби клати глава. Какви мисли са я налегнали? За секс, ето какви. Защо ли се е размислила за секс тъкмо сега? Не е с годеника си, а с Деклан. Не е редно да мисли за секс.

— Питие? — крещи.

Поръчва му бира, а за себе си — два джин-фиса. Изпива единия още на бара и се връща на масата с другия. Няма навика да успокоява нервите си с алкохол. Но и не ѝ се случва често да се притеснява в компанията на мъже. Ходи с Лорънс от три години, вече не помни кога за последен път е имала желание да флиртува и се е чувствала секси. С Деклан обаче се притеснява.

И има желание да флиртува. И се чувства секси.

— Значи вече не пиеш „Бакарди“ с кола? — усмихва се той.

— Не — усмихва се на свой ред. — Явно и ти си се отказал от любимия си сайдер „Удпекър“. Наздраве.

Чувкат се. После замълчават, тъй като имат да си казват толкова много неща. Тя иска да го попита защо не ѝ е писал нито веднъж, откак замина да следва. Защо не отговаряше на писмата ѝ. Помни безкрайното очакване на пощальона, безплодните надежди. Отговорът е, че още първата седмица се запознал с едно момиче от Нотингам.

През първите два семестъра изглеждало като любов. Сякаш прочел мислите ѝ, отвръща:

— Никога не ме е бивало да пиша писма.

Иска да я попита с кого е спала за пръв път и дали е било хубаво. Отговорът на този въпрос е, че разярена и отегчена от дългото, напразно чакане на неговите писма и телефонни обаждания, в крайна сметка легна с братовчед му броени часове след като духна свещите на тортата по случай седемнайсетия си рожден ден. Да, хубаво беше, много, много хубаво.

Сякаш прочита мислите му и отвръща:

— Беше най-нормално. Като при всички останали.

Отново се смеят, смаяни от космическата връзка помежду си, която, макар и загърбена през изминалите години, е останала ненакърнена. Винаги са разговаряли с лекота. Впускали са се в безкрайни излияния на мисли, мнения, мечти и чувства. Сега отново обменят предположения, нагласи, случки и гледни точки. Досуц като преди. Дори познатото, но смътно усещане за възможност все още присъства в общуването им. В неговата компания винаги е тръпнела от възторг, сякаш въввлечена в истинско приключение. Обича Лорънс с цялото си сърце, но той не поражда в душата ѝ това усещане за бъдещи възможности — Лорънс по-скоро ѝ вдъхва усещане за сигурност. Винаги е смятала, че е невъзможно човек да се почувства на шестнайсет, освен ако наистина не е на шестнайсет, но сега, само на сантиметри от Деклан, отново си припомня онова всемогъщо усещане за сигурност и доверие в света, сякаш отваряш обятия и го прегръщаш с гръмко „ДА.“ Изпива първите няколко коктейла в приповдигнато настроение. Скоро прекращават границата на порядъчното време за консумация на концентрати и преминават на червено вино.

— Не ти ли е горещо? — подвиква се той с тълпата.

— Горещо ли? — недоумява тя с престорено безгрижие.

— Още си с ръкавици.

Бавно ги смъква и на пръста ѝ блесва годежният пръстен.

— Кога? — пита той.

— След две седмици — отвръща. Отговорът не събужда у нея онзи радостен трепет, който изпитваше сутринта, докато отбелязваше в сватбения календар дните до тържеството.

— Щастливец — подмята Деклан, но избягва погледа ѝ. — Значи трябва да празнуваме. Да пием шампанско.

Понякога, докато разглежда мебелите в „Хийлс“ или двамата с Лорънс са на официална вечеря, се пита дали ако с беше запознала с Деклан в по-късен момент от живота си, щеше да види у него Мъжа с главно М. Случва се да гадае каква ли би била физическата връзка с Деклан. Най-горното стъпало на семейната къща не предразполагаше към интимност! Сега, съзерцавайки го на бара, си казва, че няма да ѝ навреди да узнае.

Като отмята хотелските чаршафи и се хвърля върху Деклан, отново е на шестнайсет. На тръгване от хотелската стая три часа по-късно под прикритието на нощта се чувства на двайсет и шест и, честно казано, няма нищо против: Деклан е очарователна част от миналото ѝ, но там и трябва да си остане — в миналото. Отдалечава се със самодоволна кръшна походка. Това е гордата осанка на уверена млад жена, която знае, че се омъжва за правилния мъж.

Лорънс изтълкува погрешно вървежа ала Джон Уейн и е изпълнен с погнуса.

* * *

В студиото за миг се възцарява тишина, натежала от предателство, разкайание и страх. Лорънс се е втренчил в Аби. Ченето му е увиснало, което никак не му отива. Изглежда като тъпоумно животно, в каквото всъщност го е превърнала Аби. Ситуацията е сложна. Признавам. Правя отчаяни знаци на втора камера да се приближи. Близък план, близък! Ясно да проличи потръпването на всяко мускулче, да улови всяко чувство. Аби трепери толкова силно, че се питам дали няма да се разпадне. Погледът ѝ е непоколебимо втренчен в пода. Твърде унижена и засрамена да разсъждава над друго, освен над въпроса — как ще напусне студиото, дори не понечва да погледне Лорънс. Напълно е забравила за съществуването на Деклан. Той на свой ред се прави на равнодушен. Облегнал се е спокойно във фотьойла, небрежно е кръстосал дългите си крака и потропва със стъпало. Безстрашната му поза бива разобличена, когато трета камера улавя малката подробност, че ноктите му са впити в дланите до кръв и

чак кокалчетата му са побелели. Господи, как се разкайват. Дланите им лепнат от пот, устните им потрепват, стомасите им са свити на топка. На лицата им е изписан безмълвният въпрос: „Какво направихме?“

„Да не бях написал проклетото писмо!“

„Съжалявам. Съжалявам.“

„Мамка му.“

Лорънс пръв нарушава мълчанието.

— Защо го направи? — упреква я.

— А ти защо ми нямаш доверие? — обвинява го Аби.

— Мамка му — заключава Деклан.

Псувнята подейства на публиката като таен знак. В миг подивяват като зверове. Започват да свиркат, да дюдюкат, да плюят и да ръкопляскаат. Изпитват колективно облекчение, че в конкретния случай прецаканият е някой друг. Доволни, че те самите са останали невредими, изпадат в неконтролируем бяс. Псуват като каруцари. Имам чувството, че ако им попаднат подръка изгнили плодове, изобщо няма да се посвеният да ги пуснат в употреба. Презират Лорънс, защото е рогоносец. Ненавиждат Аби, защото се е държала като истинска мръсница. И прощават на Деклан, защото има чаровна усмивка и се прави на готин. Студиото се изпълва с жизнерадостна музика от електронен синтезатор. Независимо от факта, че Аби се разтърсва от истерични ридания и се налага да бъде изведена. Краката ѝ не я държат. Жалка, плачевна гледка. Дано втора я е заснела в близък план.

* * *

— Отлично предаване, Кас.

— Благодаря.

— Страшен хит, Кас.

— Благодаря.

— Браво, Кас.

— Благодаря.

Умело приемам поздравленията и се нося по коридорите с вид на човек, комуто предстои важна мисия. Истината е, че действително ми предстои. Сърцето ми неудържимо тупти, кръвта пулсира във вените ми. Предаването свърши едва преди няколко минути, но вече съм

сигурна, че беше огромен успех. Направо грандиозен. Публиката не иска да напусне студиото и се налага да извикаме охраната. Лорънс се нахвърли върху Деклан. Пред камерите! Очарована съм. И сценарий да бях написала, нямаше да излезе толкова сполучливо. Втората част беше посветена на Джени, Браян и Карън — такава отврат! Браян не знаеше дали това е най-щастливият, или най-тъжният ден в живота му. Публиката беше във възторг от безочливото му самодоволство.

Влизам в кабинета си, отрупан с цветя и шампанско. Добрите новини се разпространяват бързо. Знаех си, че ще ме залееят с поздравления и благопожелания. Все пак цялата TV6 се страхува от мен и затова всички полагат неистови усилия да ми се подмажат. Но чак такова нещо не бях очаквала. Не съм на себе си от радост, но непременно трябва да излъчвам пълно безразличие.

— Къде да сложа всички тези цветя? — пита Фай.

— Все ми е едно.

Небрежно прехвърлям картичките.

Имам поздравление от Джош и Иси, което гласи: „Ти си безскрупулна, свръхамбициозна, целеустремена експлоататорка. Браво. С обич, най-добрите ти приятели.“

Ухилвам се до уши. Има картичка и от Бейл: „Големите неща бързо стават още по-големи.“

— Ама колко си дълбокомъдрен — промърморвам.

— Да отворя едно шампанско, нали? — пита Фай, стиснала бутилка баснословно скъпо отлежало шампанско „Вов Клико“.

— Щом имаш желание. Стига да си даваш сметка, че не празнуваме.

Усмивката ѝ застива.

— Така ли? — зяпва втрещена.

— Не. Трябва да изчакаме повторението и да засечем броя телефонни обаждания от зрители до утре сутринта. Едва тогава можем да празнуваме. Дори най-добре да отскоча до телефонната централа и да поговоря с шефа на смяната.

— Но аз резервирах места в „Бибендъм“. Екипът очаква купона с нетърпение. През последните осем седмици хвърлихме толкова труд...

Вярно е, работехме по четиринайсет часа на ден.

— Кой плаща?

Смазана е. Мълчи. Аз омеквам:

— Добре де, вие отивайте, аз ще ви настигна. Ако новините са бодри, аз черпя. Ако не са, пак аз черпя.

Понякога съм щедра и добра, но само за заблуда на противника!

Хуквам по лабиринта от коридори, зад мен вече гърмят тапи от шампанско. Спъвам се в купчини хартия и планини от папки (офис без хартия е химера в болното въображение на консултантите по фирмено управление). Пътюм се спъвам в десетки пластмасови касетки с документи, които не сме намерили време да разопаковаме през последните двайсет и четири месеца, откак се помещаваме тук. Питам се дали някой знае нещо, което аз не знам. Като наближавам залата, в която се приемат телефонните обаждания на протестиращите или поощряващите програмата зрители и където обикновено цари мъртвило, регистрирам необичайна шумотевица — вътре кипи оживена работа.

* * *

Пробуждам се със схванати гръбнак и врат, слепнала уста и замъглено съзнание. Не съм се наспала. Концентрирам се с цената на неистови усилия. Установявам следните факти: не се намирам нито в собственото си легло, нито в нечие чуждо; нямам махмурлук, но върху бюрото — там, където е лежала главата ми — проблясва капчица слюнка. Мисля, че това е една от причините, поради които съм твърде скептично настроена по отношение на близостта. Представете си как се събуждам до мъжа на мечтите си (ако подобно нещо въобще съществува!), а докато съм спала, лигите ми са се проточили по възглавницата. Това несъмнено ще го отблъсне от мен. Прекалено е човешко. Подобни разсъждения обаче са несъстоятелни, тъй като за възглавница ми е послужил класьор с документи, а другар по легло ми е бил лаптопът. Опитвам се да върна лентата. Тук съм, защото...

Телефонът иззвънява. Грабвам слушалката и машинално изрецитирам:

— Кас Пери, TV6, доб... — поколебавам се и поглеждам часовника си. Показва седем и петнайсет. — ... ро утро — уверено завършвам, доволна, че все още е сутрин, но недоумявам кой ми звъни в подобен час.

— Слава Богу — отвръща Джош.

— О, здрасти — промърморвам и посягам към цигарите си. Запалвам една и вдишвам дима. Никотинът ме удря право в мозъка. Така е по-добре.

— Толкова се разтревожихме. Къде беше, по дяволите?

— Ей, много съпружески взе да го раздаваш — разсмивам се. — Бях тук цяла нощ. Гледа ли предаването?

— Аха.

— Кажи, не беше ли страхотно? — Катранът си свърши работата. Вече зная защо съм спала на бюрото си. — Стояхме на телефоните цяла нощ. Получихме последното обаждане в пет без петнайсет. Линиите постоянно бяха заети. TV6 не познава подобен зрителски интерес!

— Значи много оплаквания — съчувствено отбелязва Джош.

— О, колкото искаш — отвръщам преспокойно, — но и много поздравления и молби за участие. — Поглеждам последните данни в дневника. — Двеста четирийсет и седем обаждания! — Бързо пресмятам наум. — Сто и трийсет оплаквания! Представяш ли си? Достатъчни са ми петнайсет, за да представя предаването за преразглеждане в Независимата комисия за телевизия.

— Това хубаво ли е? — колебливо пита Джош. Явно не загорява. — Искаш да кажеш, че да получиш толкова много оплаквания, е добре?

— Това показва бурно недоволство в национален мащаб. Кое то означава огромно въздействие. Кое то пък е фантастично. Просто е... виж, не мога много да се впускам в дълги разговори. Ще звъня във „Връзки с обществеността“ — трябва да подготвим съобщение до пресата. Питам се дали вестниците са надушили нещо.

— Срамота е, че снощи не успя да дойдеш у Иси. Бяхме приготвили рикота и базил ризото, както се бяхме разбрали — безцеремонно прекъсва Джош еуфоричните ми излияния. Изведнъж си спомням, че бях обещала след предаването да отида направо у Иси. Всъщност дори ги умолявах да се съберем. Настоявах Иси да пропусне урока си по керамика, а Джош — тренировката си по ръгби. Страхувах се предаването да не се окаже пълен провал. И тримата знаехме, че в подобен случай нямаше да понеса ничие друго присъствие.

— По дяволите! Джош, съжалявам. Мамка му. Наистина съжалявам. Ще се реванширам. И на двама ви. Просто се замотах на телефоните. Ега ти. Много съжалявам. — Не се преструвам. Наистина се чувствам отвратително. Случвало се е и те да ме разочароват, но винаги поради независещи от тях обстоятелства. Чакала съм ги до безкрай, втренчила поглед в часовника с безмълвния въпрос: защо не идват. Защо поне не се обадят? Постепенно раздразнението от факта, че храната се е съсипала, отстъпва място на страха да не би да са отвлечени, убити или пострадали при автомобилна злополука. Не дай Боже да са на среща с неподходящ човек! Наясно съм, че да вържеш тенекия, е тежък грях.

— Трябваше да ви се обадя — добавям разкаяно.

— Да, трябваше. Разтревожихме се за теб. — Но Джош не може да ми се сърди дълго. — Ризотото се скапа. Дори накиснах тенджерата, но сиренето не иска и не иска да падне.

Разбирам, че ми се е разминало, и отвръщам през смях:

— Опитай със свръхконцентриран, хипервълшебен, ултраотмиващ препарат за съдове. Слушай, трябва да вървя. Ще ти звънна довечера.

— Само да не забравиш.

Забелязвам отражението си в екрана на монитора. Би трябвало да изглеждам като след тежка нощ. Успях да си открадна едва няколко часа сън. От осем седмици спя средно по шест часа на нощ, включително в събота и неделя. През цялото това време не съм ходила на клуб нито веднъж. Изхранвах се предимно със сандвичи от служебния бюфет и двойно еспreso от италианския деликатесен на ъгъла. Не помня кога за последен път съм виждала слънчева светлина или витамини, били те естествени или във вид на таблетки.

И въпреки това изглеждам великолепно.

Хм, струва ми се излишно да скромнича. Преливам от ентузиазъм, пъргавина и енергия и буквално сияя. Изглеждам като влюбена. Причината, тайната на красотата, магическият съвет се състои в това, че предаването беше успешно. Издирвам в чекмеджето си четка за зъби и някакви тоалетни принадлежности. Отварям шкафа с канцеларските консумативи. Поддържам в офиса си пълен набор от дрехи за всякакви поводи. Освен няколкото основни артикула от любимите си магазини и дизайнери — панталони от „Джигсо“,

фланелки от „Гап“ и бели памучни бикини от „Маркс анд Спенсър“, имам на разположение няколко костюма с панталони „Никол Фари“ и ризи от „Пинк“ — ако се наложи да участвам в официална среща. Освен това дизайнерско бельо от „Ейджънт Провокейтър“ и разни други облекла, различаващи се единствено по размера и степента си на прозрачност, но инак неизменно, успокоително черни. Пазя ги за дни, в които ми върви. Нито едно от тези неща не е подходящо за днес. Но зад пластмасовите разделители за класьори се спотайва нещо друго. Най-сетне се спирам на панталони „Миу Миу“, вълнен пуловер деколте тип „лодка“ „Кристина Ортис“ и ботуши от „Бали“. Изравям от шкафа с папките чифт чисти бикини и минималистичен дантелен сутиен. Днес е денят на моя триумф и е важно да изглеждам по съответния начин. Отскачам до фитнеса за кратка тренировка и взимам душ в банята в залата. В девет без петнайсет отново съм на бюрото си.

Фай също е вече тук. Изглежда, след почерпката в „Бибендъм“ известно време ще съм на червено.

— Изглеждаш отвратително — отбелязвам и ѝ подавам един „Ред Бул“.

— Благодаря. Ти пък си свежа като краставичка.

Любезно приемам комплимента. В крайна сметка, не е лъжа.

— Струваше ли си? — питам.

— О, прекарахме фантастично — ухилва се тя. — Поне аз. — Застива за миг, несъмнено мъчейки се да улови мимолетен спомен, но скоро се отказва.

— Е, това е най-важното.

— После ходихме в „Лепард Лаундж“. Въобще не съм се прибирила — дойдох направо в телевизията.

Смаяна съм от този трудов ентусиазъм. Опитвам се да не обръщам внимание на алкохолните изпарения в дъха ѝ и започвам да ѝ разказвам за оживлението, което цари в студиото цяла нощ заради телефонните обаждания.

— Явно е било голям купон. — Потиска прозявката си. — Радвам се, че мина толкова успешно.

И започва да ми разказва някаква смешна случка как Дай взела да сваля Грей, а Рики си паднал по някакъв травестит. Радвам се, че са прекарали весело. Но подробностите не ме интересуват. Това означава, че днешният ден просто ще пропадне. Продуктивността ще бъде

отчайваща поради конските дози „Алка Зелцер“ и необходимостта от венозно вливане на кафе без захар. Часове наред ще обсъждат плюсовете и минусите на различните церове против махмурлук и недоспиване — „Блъди Мери“, халба „Гинес“ или пържени яйца и джин. Важното е, че ще умират от срам и утре ще се скъсат да се престарават.

Телефонът отново извънтява.

— Кас Пери, TV6. Добро утро.

— Йокаста?

— Здравсти, мамо.

— Как си, пиленце?

— Страхотно. Мамо, гледа ли предаването? — Преливам от задоволство.

— Предаването?

— Моето предаване. Не може да не си го гледала.

Съкрушена съм. Не мога да повярвам, че собствената ми майка е забравила. И в най-безумните и натоварени моменти в седмиците преди първото излъчване с религиозна отдаденост й гостувах всяка Божя неделя. Признавам, че присъствах повече телом, отколкото духом. Принудена бях да провеждам безкрайни разговори по мобилния си телефон. Но в останалото време най-подробно й разказвах за предаването. А сега се прави, че въобще не е чувала за подобно нещо.

— О, да. Ъъ, „Тест със екс“. — Притворно избягва ужасната дума със „С“. В интерес на истината нейното заглавие е страхотно. Трябваше да се посъветвам с нея преди излъчването. „Тест със екс“ е далеч по-фино. Питам се дали вече е късно да се смени. Но в този миг нишката на мисълта ми се прекъсва от оправдателната тирада на мама: — Гледах първите десет минути, но тъкмо в този момент дойде Боб, съседът оттатък улицата, понеже го бях помолила да ми поправи чекмеджето, което заяждаше. Третото отгоре надолу в шкафа в кухнята, нали ти бях казала.

„Боб“ е едно от малкото имена, които майка ми сприяга постоянно. „Госпожа Купър ми каза, че в «Бутс» имало промоция на шампоан, при закупени два получаваш третия безплатно“; „В събота Албърт и Дороти празнуват четирийсетата си годишнина и съм канена на вечеря“; „Доктор Дийн пита как си.“ Отегчително е да се следят подробностите за живота на тези скучни хора.

— Не беше удобно телевизорът да работи, докато той беше у дома — продължава майка ми.

Разочарована съм, затова бързам да приключа разговора и да освободя линията. За да не се разсърди, се изисква някаква жертва. Предлагам в събота да излезем на пазар. Още не съм го изрекла, и вече съжелявам. Ще бъде непоносимо — винаги става така. Първо, тя обича разпродажбите в „Арми анд Нейви Стор“^[9], докато аз предпочитам да пръскам безбожни суми на Бонд Стрийт. Ако отидем на Бонд Стрийт, лицето ѝ ще застине в една от онези гримаси, които според мен най-много ѝ допадат — потресена или сърдита. Потресена от цените и сърдита на целия свят. Не мога да понасям внезапните ѝ изблици в малките бутици: „Каква е цената на това? За едно нищо и никакво парцалче! Ама че подгъв! Аз ще ви го уشيا по-добре.“ Кое е странно, тъй като в живота си не е теглила и един тегел. Но шумните прояви на възмущение не са най-страшното — мълчаливото порицание на моята фриволност и непрестанното цъкане с език на касата, когато дойде моят ред да заплатя сметката с някое от магическите си късчета пластмаса, са далеч по-неприятни. Ето защо обикновено пазаруваме в „Арми анд Нейви“, където аз постоянно ѝ развалям удоволствието, като ѝ показвам „хубави“ неща и пояснявам: „Като за теб, мамо.“ Тя неизменно си отмъщава, като купува избраната от мен грозотия и ми я подарява за Коледа или за рождения ми ден. И въпреки всичко това редовно се подлагаме на тези адски мъчения. Какво друго ми остава? Нали ми е майка. Дано да успее да навия Джош или Иси да обядват с нас.

Като затварям телефона, почти целият екип вече е налице. С изключение на Том и Марк. Творческото им амплоа ги освобождава от задължението да се явяват на работа, ако предишната вечер са препили. Картината е според очакванията ми — заобиколена съм от призрачни сенки. Бледи и небръснати, вонящи на алкохол, пот и секс. От време на време се сдърпват за глупости, уж понеже обезмаслената сметана в машината била свършила, но в действителност — защото неистово ги цепи глава. В този миг в офиса се втурва Рики и разбива тягостната атмосфера на пух и прах:

— Видяхте ли рейтинга?

Мамка му, рейтингът. Сигурно съм се интоксицирала от алкохолните изпарения, щом можах да забравя за него. Броят на

телефонните обаждания говори, че предаването е постигнало съкрушителен успех. Но още е рано да се вадят заключения. Рейтингът е най-точната мярка за това — колко зрители са гледали предаването. Той е истинският лакмус.

Рики притаява дъх. Знам, че новините са добри.

— Е?

Той се ухилва. Наслаждава се на момента. Решавам да не го мъча и си позволявам да се усмихна една идея по-широко:

— Е?

Продължава да се разсейва. Още малко — и ще го уволня. Само едно момиче може да бъде толкова търпеливо.

— В десет часа един милион и четиристотин хиляди зрители са приключили телевизионните си приемници на TV6.

Изявлението се посреща с гръмогласен рев. Всички забравят махмурлука и започват да скандират, да ръкопляскат и да крещят, с две думи — да се държат като хулигани, надрусани с екстази, което не е далеч от истината. Аз запазвам самообладание.

— Браво на маркетинговия отдел. — Усмихвам се на Дай и Дебс. Зная, че деветдесет и пет процента от зрителската аудитория на първото издание на дадено предаване е плод на маркетинга. Дали зрителите ще продължат да го гледат и след петата минута, зависи от качеството на самото предаване. Захвърлена съм на милостта на дистанционното управление. Колко недостойно.

— А след рекламния блок? — питам.

— Милион и шестстотин хиляди!

Мой ред е да се разпищя.

С всички сила.

---

[1] Огромна независима верига за мобилни комуникации в Европа. — Б.пр. ↑

[2] Британските телевизии не излъчват програми, неподходящи за деца и съдържащи секс или насилие, преди определен час, наречен watershed, букв. „вододел“. — Б.пр. ↑

[3] Сила Блак — английска поппевица от шейсетте, сега известна най-вече като телевизионна звезда с безброй предавания, награди и рекорден рейтинг. — Б.пр. ↑

[4] Една от най-популярните британски тв водещи. — Б.пр. ↑

[5] Фотомодел, родена в Оксфорд в иранско-британско семейство, омъжена за вокалиста на „Дюран Дюран“ Симон Ле Бон. — Б.пр. ↑

[6] Известна британска журналистка, водеща вестникарски рубрики и телевизионни предавания за готварство, авторка на няколко готварски книги. — Б.пр. ↑

[7] Лондонска модна къща за дизайнерски облекла и аксесоари за мъже, жени, момичета и момчета. — Б.пр. ↑

[8] Съпруга на известния британски комик Брус Форсит, водещ телевизионното предаване „The Generation Game“, известна с дългите си крака, зъбатата си усмивка и навика да се завърта около себе си при появата си на сцената. — Б.пр. ↑

[9] Верига магазини за евтини, здрави спортни дрехи и аксесоари за планински туризъм, лов и др. — Б.пр. ↑

5.

— Представяш ли си?! — питам Фай за четиринайсети път. — Рейтингът се е повишил. Това означава, че част от зрителите са позвънили на приятелите си да ни гледат!

— Или тъкмо в този момент на друг канал е свършило нещо интересно — отвръща тя.

Смръщвам се.

— И аз си го помислих и прегледах програмата. Не е това причината. Освен ако документален филм за микро флората на таралежа по време на зимен сън не е интересно предаване.

— Права си.

— Представяш ли си? Деклан е дал интервю за вестник „Сън“. Като го гледам как се справя с таблоидите, не мога да не му го призная — има вроден талант. И как ни врънкат да разкрием имената на участниците в следващото шоу! Трябва много да внимаваме да запазим в тайна готовия материал. Номерът е постоянно да изненадваме таргета. — Таргетът е лицето, което трябва да бъде привлечено. Наричаме ги още „Граучо“, мишена и жертва. — Представяш ли си какъв страхотен успех пожънахме? — завършвам цикличната си филипика.

— Не — ухилва се Фай. Сърдито я стрелвам с поглед и тя бърза да се поправи: — Искам да кажа, идеята беше страхотна. Беше ясно, че ще стане страхотно предаване. Работата е там, че публиката не винаги е толкова възприемчива, колкото ни се ще да мислим. Винаги съществува риск.

Неприкритото ласкателство ме кара да омекна.

— Точно така. Още по едно? — Масата е пълен погром. Наближава седем и половина. Не ми се пие много-много. Стрелките на часовника ми са се скъсили и безразборно се кълчат на всички посоки. Киснем в тази кръчма от четири и половина. Празнуваме. Изпихме алкохол, равняващ се на калорийната ми дажба за цяла седмица, и

изпушихме цяла тютюнева нива. Фай започва да ми става симпатична. Всъщност определено ще ѝ купя коледен подарък.

— Не бива, но хайде. Джин с тоник. Със съвсем малко тоник. Най-добре диетичен — отвръща Фай и посяга към купичката с кашу. Предлага и на мен, но аз отказвам:

— Имам алергия.

Не е вярно. Много съм слаба и съм в отлична физическа форма. Когато някой ме попита как го постигам, се усмихвам и отвръщам, че е наследствено и не ми коства нищо. Което, разбира се, е чиста глупост, но знаей, че ако има нещо по-досадно от слаба жена, то това е слаба жена, която твърди, че никога не се подлага на диети. Не съществува такова нещо като стройна фигура без усилия. Обикновено е резултат от една или повече от изброените причини: фанатично постоянство и безмилостни тренировки във фитнесзалата, робско подчинение на калорийните таблици, употреба на наркотици или любовна връзка с крайно неблагонадежден мръсник. Аз ходя на фитнес пет пъти седмично — най-малко. Освен това доста добре умея да играя кикбокс, но не се състезавам — тренирам за развлечение. Притежавам беемве серия Z3, но ходя на работа с велосипед — всеки ден изминавам по десет километра на отиване и десет километра на връщане. Веднъж седмично ходя на танци и дори не помириствам мазнина. Прилагам абсолютно всички диети за детоксикация, известни на нежния пол. Най-редовно си правя баня с водорасли или кални процедури в „Чампнис“ или „Санкчуъри“^[1].

Поставям двата двойни джина и двата (диетични) тоника на дървената маса. Фай замислено смуче кубче лед.

— Има ли нещо, което не си опитвала?

Явно телепатично е проникнала в размислите ми върху диетите. Преди да ѝ кажа, че не съм си правила само клизма — потръпвам само при мисълта за маркуч в задника, — тя ме насочва в правилната посока:

— Искam да кажа, с мъжете.

Този въпрос е по-лесен.

— Не правя тройки.

— Така ли?

— Да, смятам, че всеки заслужава да бъде обект на пълно отдаване, било то и за ограничено време — от двацет минути до

няколко часа. — Страшен принцип, няма що, но аз твърдо го спазвам.

— В такъв случай имаш ли бивше гадже, Кас?

— Не — отсичам без капка колебание.

— Значи не си на път да се омъжиш.

— Нито някога ще бъда.

— Тогава как разбра, че предаването ще пожъне такъв невероятен успех? Как разбра, че и Браян Паркинсън, и Аби ще съгрешат? Както и всички останали двойки, които сме заснели досега?

— Не съм знаела в смисъла на „притежавам конкретна информация по въпроса“, просто си казах, че шансът е на моя страна.

— Толкова си цинична.

На бърза ръка започнахме да си споделяме. Явно поради индустриалните количества алкохол, които погълнахме, но въпреки това не мога да устоя на илюзията за задушевна приятелска атмосфера. И докато аз предпочитам да говоря за работа, Фай е по-склонна да дискутира контраста между пълната липса на мъже в нейния живот и изобилието им в моя. От една страна, това е странно — в крайна сметка тя е невероятна красавица. Освен това притежава екзотична скандинавска жилка. Ако бях мъж, нямаше да устоя. Въпросът се изяснява, когато ми признава, че тайно мечтае за голямо семейство и вила в планината. Мъжете отдалеч надуват жени, които копнеят за трайна връзка, и такива, които използват парфюм „Пойзън“. И в двата случая миризмата им се струва еднакво задушлива и отблъскваща.

Фай разлиства рубриката „Черният бележник“ на списание „Татлър“. После го захвърля и разгръща „Справочник на ресторантите в Лондон“. Не търси заведение за хранене, а разглежда поместените снимки на главни готвачи. Блазни се от идеята да грабне сърцето на някоя темпераментна кухненска дива с богато въображение. Аз съм по-скептично настроена:

— Бих се придържала към доказаните методи.

— Като например? — кисело парира Фай.

— Откъде да знам, супермаркетите или служебния телефонен указател. Аз лично нямам проблеми със запознанствата с мъже.

— Да, на теб ще ти провърви и в манастир. — Захвърля наръчника. — Което обаче е истинско разхищение. Ти дори не се благодариш.

Зяпвам. Тъкмо това имах предвид, няма що.

— Отде това вселенско безразличие у теб? — продължава тя. Осмелява се да зададе подобен въпрос единствено поради въздействието на погълнатия алкохол. — Първият ти мъж! — възкликва, озарена от вдъхновение. — Разкажи ми за него.

Търси прозрения. Обикновено не се поддавам на подобни провокации. Но на масата изневиделица е изникнала бутилка мерло и трябва да разговаряме за нещо, докато я пресушим. Репертоарът на Фай се изчерпва много бързо, тъй че се чувствам задължена да поддържам разговора.

— Първият ми мъж. — Мислено се връщам във времето, вирайки се в стотиците смачкани чаршафи и смачкани чувства, през които съм преминала. — Може би ако той се беше оказал свестен, щях да повярвам в предаността между хората, въпреки че баща ми беше много лош пример в това отношение.

— Значи не е бил предан баща?

— Ти как смяташ?

— Явно не — признава тя. — Налива вино в чашата ми и пита: — Що за човек беше?

— Красив — признавам на свой ред. — В смисъл, бях типична тийнейджърка. Е, да, семейството ми беше разбишкано, но аз бях на седемнайсет. Преливах от надежди. Не съм била малоумна психарка и не съм правила опити да набуча вилица в дланта си, за да изследвам колко болка съм в състояние да понеса. — Въздъхвам. — Той беше на двайсет и шест. Беше красив и повърхностен. И женен, както се оказа.

— Не! — Фай е потресена. Ухилвам се кисело. И аз бях, когато узнах. Сега безскрупулното поведение не ми прави никакво впечатление и не предизвиква у мен дори разочарование — смятам го за неизбежно.

— Да. Забравил да ми каже. Докато един ден жена му цъфна на прага на майка ми. Както казва знаменитата Холи Гоулайтли^[2]: „Quel ужас.“

Фай мълчи; мъчи се да смели чутото. Вярно, случката не съответства на традиционната представа за пръв любовник. По правило съгрешението трябва да се състои на задната седалка на семейното волво или в нечий чужд дом, докато гледаш деца. Любовникът е пъпчасал младок, неопитен и влюбен, колкото и ти.

— Така станах любовница на женен мъж още на седемнайсет години — шегувам се. Навремето изобщо не ми беше до смях.

— Но не умишлено — предано изтъква Фай.

— И все пак. — Дълбоко поемам дъх.

— И все пак — признава и юнашки отпива от бутилката.

Месеци наред плаках и когато най-сетне сълзите секнаха, се изпълних с омраза. След още няколко месеца омразата охладня и отстъпи място на ледено презрение.

— Така стигнах до извода, че трябва да обърна нещата в своя полза. Край на шокиращите открития. Край на изненадите. Минимизирах прага на очакването по отношение на връзките с мъжете. Не вярвам, че безусловната любов е възможна, камо ли вероятна, което ми спестява всякакви разочарования.

Фай съсредоточено размишлява над думите ми и потропва по масата с цигарената кутия в такт с музиката от джукбокс:

— Звучи ми малко крайно. Не можеше ли просто да ходиш с някой свой връстник и... — Замлъква. — ... де да знам, да се носиш безцелно в живота като всички останали?

Повдигам вежди, в отговор тя свива рамене, явно дала си сметка колко непривлекателна е подобна перспектива.

— Следващото ми гадже ми беше връстник. Суетен и празноглав. Обичлив, може да се каже. — Досега като че ли не съм се замисляла по въпроса. — Да, определено. Но постоянното желание да ми угоди, отначало новост за мен, бързо ми омръзна. Защо човек не цени онези, които най-много заслужават? — обръщам се към Фай, но тя съсредоточено очертава с капки вино върху масата сърце, прободено със стрела. — Моля, изпращайте отговорите на открита пощенска картичка. Докато се усетя, бях започнала да въртя случайни флиртове с женени мъже и разни типове, страдащи от фобия от обвързване, а веднъж дори попаднах на хомосексуалист.

Става й интересно.

— Как разбра? Накара те да се преоблечеш като мъж и искаше от теб перверзни с камшик ли?

— Не, Фай, започна да коментира тапетите ми. — Прехвърлям наум сексуалните си несполуки; не знам дали от алкохола, но тези реминисценции ме потапят в подчертано мрачно настроение. Вземам се в ръце и отново се вживявам в по-приятната си роля, която заемам

за пред хората — на уверена, непоклатима жена. — Запомни от мен, по-лесно е да се наслаждаваш на момента и да не очакваш нищо, защото и бездруго с това се изчерпва всичко. И горещо ти препоръчвам женени мъже. — Изпивам последната глътка и допълвам чашите.

— Не ти ли тежи, че най-ценното остава за някоя друга?

— Най-ценното ли? — Искрено недоумявам какво има предвид.

— Близостта, стабилността, общото минало, общото бъдеще.

— Мръсното пране, оригването, скандалите и безкрайните футболни мачове.

— Не те разбирам. Лично си пострадала от извънбрачната връзка на баща си. Защо тогава искаш да причиниш същата болка другиму?

В интерес на истината въпросът е логичен. Особено предвид усвоените на гладно алкохолни единици. Въпрос, който навремето често и сама си задавах. Първото ми влюбване в женен мъж беше инцидентно. Не съм очаквала да се случи повторно. Ненавиждам самата мисъл за „другата“. Жени, готови доброволно да заживеят в подобен ад, винаги са ме отблъсквали. В крайна сметка, ако я нямаше госпожица Хъдли, нямаше да има изоставени майки.

И изоставени дъщери.

Разбира се, проблемът е в това, че дори да отстраним госпожица Хъдли, на нейно място все ще се намери някоя госпожица Бъдли или госпожица Удли. На човек не му остава друго, освен сам да се превърне в госпожица Хъдли, защото другата роля — на изоставената съпруга — е още по-неприятна. В съзнанието ми завинаги се е жигосал образът на майка ми, преждевременно състарена и изтерзана от усилието да запази достойнство в момент, когато ѝ се отнемат съпругът, домът, името и дори идентичността ѝ. Подтиквана от страх, винаги съм търсила близостта на обвързани мъже. Не е толкова рисковано. Когато за пръв път престъпих табуто, очаквах да ме поразят мълнии, но нищо подобно не последва. Понякога съжалявам. Оттогава с обезпокоителна лекота нарушавам абсолютно всички правила, но никога не съм била наказвана — в интерес на истината често бивам възнаграждана. Изглежда, в постъпките ми няма нищо лошо. И докато аз обирам всички комплименти и подаръци „Картие“, упорито отбягвайки емоционални ангажименти и емоционални драми, онези мои приятелки, които вярват в щастливия завършек на приказката, все по-често се убеждават, че пътят към щастието е дълъг и мъчен.

Май съм се научила да излъчвам тайни сигнали, които отблъскват ергени и мъже със склонност към трайни връзки, същевременно привличайки женени мъже и всички представители на мъжкия пол, желаещи единствено секс и нищо друго. Или може би просто статистиката работи в моя полза. Спестявам на Фай всички тези размисли. Връщам се на поставения въпрос и простичко обяснявам:

— Аз не представлявам заплаха. Не искам да бъда ничие гадже, не дай си Боже, съпруга. Следователно не нося риск. Не предявявам никакви изисквания. Не се обаждам в неудобни моменти, не критикувам приятелката/съпругата. В замяна на това той няма право да ме пита къде отивам или кога ще се върна. Не е в състояние да ме накара да се влюбя в него.

Фай ме гледа втренчено. Може би е изпълнена с възхита. Или с ужас. Или с възмущение.

— Господи, каква депресия — простенва.

— Докажи ми, че не съм права — предизвиквам я.

За дълго се умълчаваме. Най-сетне Фай предлага:

— Дали да не си вземем още една бутилка?

Връщам се от бара с поредната бутилка и двама банкери, тъй като и двете се нуждаем от подобряване на настроението.

— Фай, позволи ми да ти представя Айвър Джоунс и Майк Кларк, банкери.

Виждах я съм ги в това заведение и преди. От няколко месеца дори си кимаме за поздрав, а понякога приемам по някое и друго питие от Айвър. Гледат ни цяла вечер. В отговор и аз започнах да ги гледам как ни гледат. Като се стигна до момента, в който те забелязаха как ние ги гледаме как те ни гледат, се наложи да си кажем „здрасти“. И двамата са високи, идентично облечени. Тъмни костюми „Хюго Бос“, ризи на райе по-скоро конфекция, отколкото шити по поръчка на „Савил Роу“; скъпарски шафранени вратовръзки марка „Хърмис“. Вероятно дори не знаят, че са шафранени, и биха ги описали като оранжеви. Айвър се различава от Майк по убийствения си уелски акцент, благодарение на който почти не му се разбира какво говори, но затова пък е страшно секси. Нямам нищо против. По-важното е, че носи венчална халка, затова преотстъпвам Майк на Фай.

Айвър не е класически чаровник. Има физиономия, подобна на хубавичко напляскан задник. Бледата му кожа е обсипана с лунички, а носът му е чип. За сметка на това е висок (към метър и осемдесет и пет), абсурдно интелигентен и отблъскващо арогантен. Освен това си го проси. Ще бъде неучтиво да не спя с него. Буквално ме изпива с жадния си умен поглед, докато ни залива с порой сексистки вицове. Раздава бутилките „Бекс“ с въпроса:

— Колко мъже са нужни, за да отворят една бира? — И без да дочака отговор, ни осведомява: — Нито един. Тя трябва да я сервира отворена.

Майк и Айвър гръмогласно прихват. Аз им пригласям, макар да знам вица. Фай свъсва вежди. Айвър извършва емоционален пограничен контрол. Просто проверява до каква степен търся ангажимент. Ако приема тази безочлива шегичка сериозно, ще разбере, че е нагазил в опасни води. Ако вместо да се подразня, му отвърна с няколко овчедушни закачки, ще знае, че се намира извън всякаква опасност. Айвър забелязва смръщената гримаса на Фай.

— О, не се обиждайте. На света няма нищо по-лошо от мъж, който смята, че превъзхожда жените, и ги презира — такива типове са пълни свине. Освен, разбира се, жена, която не изпълнява каквото ѝ се каже. — И пак избухва в смях. Фай демонстрира очебийно равнодушие. Аз пък съм приятно изненадана от находката си — мъж, който не се свени да изрече нещата така, както ги вижда. Все пак се надявам Майк да избере по-конвенционален подход към Фай — в негов интерес е. Ако имах възможност, щях да го посъветвам да ѝ подари шоколадови бонбони и да я обсипе с комплименти.

Айвър скоро се отегчава от груповата динамика и изцяло се съсредоточава върху опитите си да ме въвлече в по-интимен разговор. Възползвайки се от факта, че Фай отива до тоалетната, а Майк — до автомата за цигари, веднага нахлува в личното ми пространство. Седнал е от дясната ми страна, но постепенно се примъква по-близо. Дори да искам, няма къде да мърдам. Протяга лявата си ръка върху зацапаната облегалка на канапето, тапицирано с дамаска в шотландско каре. Припомням си посещенията в кварталното кино, като бях на тринайсет.

— Та на колко си години, Кас?

— На трийсет и три.

Никога не изпитвам колебание. Гордея се, че съм на трийсет и три. Животът ми е далеч по-бляскав, отколкото, когато бях на двајсет и шест или примерно на осемнайсет. Сега със сигурност се чувствам по-добре. Само жени, притежаващи биологичен „Таймекс“, се смущават от факта, че са прехвърлили трийсетте. Струва ми се напълно безсмислено — отричането на действителната ни възраст няма да върне времето назад. Както и да е, зная, че не изглеждам на трийсет и три. Сякаш за доказателство Айвър повдига вежди — в известен смисъл очаквах подобна реакция. Не си дава труд да ми прави евтини комплименти, че годините изобщо не ми личат. Знае, че са ми го казвали неведнъж досега. Вместо това неотклонно преследва желаната цел.

— И кога най-сетне смяташ да се установиш и да създадеш почтено семейство?

— Изобщо не си падам по почтеността. Нямам приятел и не желая да се омъжвам. — Усмивам се на постигнатия резултат. Айвър удари право в десетката и узна трите най-важни факта на един ход. Потупва коляното ми и отсича:

— Ах, каква порочна жена си ти, Кас.

Това не е точно така. За момента обаче спокойно може да послужи като обобщение на характера ми.

— Тогава какво искаш от живота?

Бих могла да кажа, че искам световен мир. Искam Иси да срещне мъжа на мечтите си. Искam Джош да се отърве веднъж завинаги от мокрите сънища. Искam майка ми да ремонтира жилището си и следващото издание на „Секс със екс“ да достигне рекорден рейтинг.

— Ще запазя отговора в тайна, ще трябва сам да отгатнеш — прошепвам и се накланям към него, така че бюстът ми да докосне ръката му. Зная, че не се вписвам в стандартния образ на престорено свенливата жена. Но да се правиш на недостъпна, има смисъл единствено когато искаш да задържиш въпросния мъж, което аз по определение не желая. Приветствам хартиените бикини, чаши и салфетки и пластмасовите ножове и вилици. Обожавам вещите за еднократна употреба. Ухилвам се до уши. Айвър пие дизайнерската си бира. Амнезията се задейства. Думи като „добри“, „лоши“ и „последствия“ временно се изличават от паметта му.

— Знаеш ли, тъкмо преди да седнете при нас, с Фай обсъждахме факта, че съм съвършената любовница. — Гласът ми е абсолютно безизразен, сякаш коментирам есенното време. Контрастът между страстното изявление и ледения тон, с който бива поднесено, предизвиква у Айвър ерекция. Човек трудно може да устои на подобно забавление. Вдигам поглед от подутината зад ципа му, поглеждам го в очите, после отново свеждам глава. Той проследява погледа ми. Изчервява се и кръстосва крака. Честно казано, няма шансове. — Разбираш ли, доставя ми удоволствие. До най-малката подробност. Като почнеш от специално подбраното бельо и свършиш с поставянето на храна върху тялото ми. Не ме безпокои фактът, че шоколадовият сладолед ще изцапа чаршафите.

— Чакай ме отвън след десет минути — казва той и става, без да допие бирата си. Питам се как ще удържи положението още цели десет минути — изглежда така, сякаш всеки миг ще се пръсне. — Трябва да се обадя на жена си. Просто... — Правя му знак да замълчи. Не се интересувам от оправдания.

— Запази ги за нея.

Айвър изгаря от нетърпение, всъщност дори е прекалено нетърпелив. Ентусиазмът му се бори с абсурдно мъжкарското му самочувствие и бързо печели. Успява да се въздържи но време на краткото пътуване с таксито до един хотел и докато се регистрираме. Ако жадното осмукване на ухото ми може да влезе в графата „въздържание“. След това обаче, за общо наше съжаление, изпуска фронта в асансьора на хотела. Нямам почти нищо общо с това. Освен присъствието си. Много потискаща мисъл, но някак си ще трябва да я преглътна. Със същия успех можеше да свали няколко снимки от официалния сайт на Памела Андерсън. Преждевременната еякулация действа отрезвяващо и на двамата ни. Аз съм фрустрирана. Едва ли съм очаквала по-безславен завършек на вечерта, когато празнувам рейтинга на предаването си. Фиксирам Айвър, който почти не смее да срещне погледа ми. Асансьорът спира.

— Не съм разговарял с жена си от осемнайсет месеца. — Олеква ми. Ако знаех, въобще нямаше да се забърквам. Поглеждам го. Ухилил се е до уши. — Не обичам да я прекъсвам.

Поредният виц. Въздъхваме облекчено и избухваме в невъздържан смях като тийнейджъри. Чувството му за хумор, макар и

дебелашко, спасява положението. Не че този мъж ми се струва несравнимо привлекателен, просто се възхищавам от умението му да се смее дори когато се е провалил. Макар вече да не се интересувам от интимно познание с него, не мога да не отчета факта, че току-що похарчи сто осемдесет и пет лири за хотелска стая. Най-малкото, което мога да направя, е да му помогна да опустоши минибара. Още докато отключва вратата, проличава, че и двамата нямаме желание за секс. За сметка на това се нуждаем от силно питие за подобряване на самочувствието. Мисълта за Памела Андерсън не ми беше хрумвала досега, но изобщо не мога да се отърва от нея.

— За пръв път ми се случва — поднася ми Айвър нещо средно между обяснение, оправдание и извинение.

— Не ми... — „говори“ — мислех да го скастрия, но с крайчеца на окото си зървам как е седнал на ръба на леглото, похлупил лице с дланите си. Може би причината е в алкохола, но имам чувството, че е искрено разстроен. Променям тактиката. — Не ми се извинявай. Винаги има пръв път.

— Просто с жена ми напоследък не се разбираме много добре.

— Отдавна ли си женен? — любопитствам и запалвам цигара.

— От четири години.

А, значи прословутата криза на седмата година от брака. Просто в Лондон всичко се развива на бързи обороти. Силно всмуквам дима.

— Местим се, освен това правим опити да забременее. Обстановката е напрегната.

— О!

Изцяло се съсредоточавам върху минибара. Мога да му простя прибързаното изпразване, но ако очаква да му давам съвети за брака, по-добре да иде на терапевт. Наливам си бренди и очаквам да смени темата.

— Знаеш ли други вицове?

Очевидно репертоарът от сексистки вицове се е изчерпал. Айвър иска да ми докаже, че е почтен мъж. Губи си времето — словосъчетанието е оксиморон, а и става късно. Ровичка в портфейла си и изважда снимка на жена си.

— Това е Джули. — Мразя тази процедура със снимките и имената. Запалвам втора цигара и установявам, че още не съм допушила първата. С раздразнение я изгасям.

— Много хубаво — подхвърлям, плъзвайки поглед по снимката. Джули е приятна наглед женица, закръгленичка, веселячка, не Бог знае колко сложна натура. Изглежда като типична съпруга.

— Наистина я обичам — осведомява ме Айвър.

Дожалява ми. Това е необичайно за мен. Да не би да е време за месечния ми цикъл? Може би тук се крие причината. В моменти на хормонален дисбаланс съм склонна да се разчувствам от „Хартбийт“^[3].

— Виж, всичко е наред. — Настанявам се до него на леглото и го погалвам по главата като лабрадор. Свикнала съм да ги откачам от кукичката. В интерес на истината — след акта; досега не ми се е налагало да го правя преди това. Обикновено ги разкарам от спалнята си по метода на деликатно поднесеното разочарование. — Не се е случило нищо страшно — продължавам настоятелно. Хрумва ми да споделя теорията за Пами, но не съм в чак толкова великодушно настроение. Питам се дали щеше да ми устои, ако бях бившето му гадже. Надали. Просто непознатото го плаши. — Причината беше в комбинацията — алкохол и свободна жена. Обикновено не прощава. — Правя опит да се ухия. — А сега бягай у вас при жена ти.

С готовност приема предложението ми и несигурно се изправя на крака. Напъхва ръка в самото си, което — едва сега забелязвам — е стискал през цялото време. Тази охота да ме зареже ме жегва, тъй че миг преди вратата да се хлопне, се провиквам:

— И друг път да не се забъркваш в лудории, дете не са лъжица за твоята уста.

Полезен съвет.

---

[1] Скъпи салони за здравословни процедури и красота в Лондон. — Б.пр. ↑

[2] Героиня от романа на Труман Капоти „Закуска в Тифани“. — Б.пр. ↑

[3] Сериал на ITV за живота на лондонски полицаи и жена му — лекарка, които се преместват да живеят в малък град в Йоркшър. — Б.пр. ↑

6.

Не съм си и мечтала за по-благоприятен развой на събитията. Петнайсетминутната слава така се услади на Деклан, че той болезнено закопня за още. Притежава вроден талант да се фука на всеослушание с любовните си завоевания. Което надали е похвално качество, макар и често срещано. И достойно за възхищение от гледна точка на бизнеса. Само седмица след първото предаване таблоидите публикуваха интервюта, в които Деклан в най-безсрамни подробности описваше всички аспекти на връзката си с Аби както в близкото, така и в далечното минало. Част от твърденията му безспорно са верни. Гостува в почти всички предавания по местните радио- и телевизионни канали, има агент и дори се говори, че са му предложени няколко сценария. Този слух обаче е неверен. Сигурна съм. Пусна го собственият ми PR екип.

Лорънс подаде молба да бъде прехвърлен на работа в чуждестранен клон на фирмата си, но не успя да се отърве току-така. Просто повлече след себе си пълчища европейски папараци, които маниакално го издирват.

Аби потъна в неизвестност, физическото ѝ отсъствие обаче изобщо не е фатално, тъй като изникнаха какви ли не приятели, роднини и колеги, откликващи с готовност на журналистическия интерес. Жената, която ѝ продала булчинската рокля, направи невероятни разкрития, наред с викария, който щял да ги венчае, и още трима-четирима бивши любовници на Аби, но като че ли най-съмнителни бяха изказванията на фризьорката ѝ.

— Представяш ли си, Фай, дори фризьорката ѝ я предаде! — възкликвам отвратена.

Джени, Браян и Карън отидоха още по-далеч. С радост предоставиха на обществеността писмата, които си бяха разменяли, позираха за снимки със семействата си и най-сетне поканиха „ОК“ да отрази сватбата им, макар да не са наясно кой за кого ще се жени.

Създадохме истинска сапунена опера на живо. Второто издание събра милион и осемстотин хиляди зрители. Преди излъчването на третия брой в сериозната преса вече бяха публикувани две статии, посветени на естеството и мотивацията на предателството. Рейтингът скочи на два милиона.

— Какво се кикотиш? — питам Джаки и за миг вдигам глава от купчината писма с коментар на предаването. — Да не би да са те повишили, без да ме информират?

Джаки се смее.

— Не, но е време. — Възхищавам ѝ се — умее да се възползва от всяка ситуация. — Не, не. В събота бях на вечеря.

— Така ли, какво ядохте?

Тя каца на бюрото ми, а Фай престава да почуква по клавишите на лаптопа си. От всичко на света най-обичаме разговори за храна. Те притежават едно значително предимство пред самото хранене. Човек може да се лакоми колкото си иска, без да рискува да навреди на талията си. Разговорите за храна са по-хубави от разговорите за секс, които често са леко перверзни или фрустриращи. Но мога да съпоставя разговорите за храна с действителния секс. Много се доближават.

Джаки описва менюто в най-големи подробности, отделяйки прекомерно внимание на шоколадовото суфле. Ние гладно се вкопчваме в разказа за пълномаслената сметана и сироп от боровинки. След като ни докладва и че ментовите бонбони, поднесени с кафето, са били марка „Бенедикт“, я връщам към първоначалната тема на разговора.

— Та какво те развълнува толкова, сякаш са те повишили?

— Ами... след вечеря обикновено играем игри. Та момчетата да имат възможност да се посъревновават открито.

— А момичетата — да ги поскастрият на всеослушание — въодушевено допълва Фай.

— Именно. Понякога играем на „Аутбърст“^[1] или „Тривиал Пърсют“, но най-много обичаме „Трут ор Деър“^[2], защото научаваш невероятни работи за хората. Тази седмица някой предложи, при това не бях аз, да играем на „Секс със екс“.

— Неее! — едновременно възкликваме с Фай. На секундата си даваме сметка колко е важно да се превърнеш в част от ежедневната попкултура. При това толкова скоро!

— Стана страхотно. Първо всеки назовава едно ексгадже. Кас, ти се оказа права — винаги има някой, при чието споменаване и до ден днешен нещо те жегва в сърцето и слабините. После всеки е длъжен да си признае дали би рискувал едно лишено от всякакви усложнения и ангажменти приключение в чест на миналите дни.

— На вечерята не присъстваха ли само двойки? — възразявам. Екипът е малък и всички знаем за личния си живот всичко, което си струва да се знае. Повярвайте ми.

— Да. Ели и Джеймс, Дейзи и Саймън, Найдж и Али и ние с Тоби. Тъкмо това беше най-забавното — човек да направи публично признание.

— И какво стана? — Фай възбудено си играе с телбода. Измъквам го от ръцете ѝ, преди да си е причинила средна телесна повреда.

— А, отначало почнахме да се надлъгваме като разпрани. Онези, които подозирах, че са склонни на подобна постъпка, взеха да се преструват на големи пуритани. Онези пък, които не биха се осмелили за нищо на света, се опитаха да се изкарат големи експериментатори — каквито очебийно не са. Но с напредването на алкохолната консумация истината започна да излиза наяве.

— И?! — в хор се провикнахме двете с Фай. Отлично знаем какво ще последва.

— Разразиха се страхотни скандали. Али стана и си тръгна, Ели избухна в плач, Дейзи и Саймън страшно се скараха.

— Уууурааааа! — разпищява се Фай. — Първият скандал!

— Но я си помислете — продължава Джаки. — Щом ние в Клапам се скарахме, колко ли подобни скандали са избухнали северно и южно от реката, надлъж и нашир в цялата страна. Темата е обект на национален дебат.

— Джаки, върви в маркетинговия отдел и им кажи, ако още не са регистрирали авторско право върху игра на дъска, веднага да се захванат за работа. Незабавно да се свържат с производител, преди някой друг да се е сетил. Питам се дали ще успеем да я изкараме на пазара за Коледа.

— Та до Коледа остават едва четири седмици! — възразява Джаки.

Само с един поглед я карам да замлъкне. Втурва се навън. Къдравата ѝ негърска коса и нахалният ѝ задник весело подскачат.

— Фай, направи ли ти впечатление, че Джаки не обели и дума за тях двамата с Тоби?

* * *

В края на ноември, на четвъртото излъчване, когато рейтингът надхвърля четири и половина милиона зрители, Бейл настоява да проведем интервюта за втора поредица. Пилотната серия се състои от шест предавания. Разполагам с достатъчно материал да пусна десет.

— Десет! — възмущава се Бейл. — Много си консервативна. Интервюирай двойки за още двацет издания. — Опитвам се да му обясня, че предаването ще се гледа само дотогава, докато крие изненада за жертвите — именно поради тази причина заснехме толкова много издания предварително.

Бейл ядно отхвърля всичките ми съображения:

— Кас, видя ли снощния рейтинг?

Свивам рамене. Надявам се, че по този начин създавам у шефа си впечатлението, че тъй като се разкъсвам между бурния си социален живот, останалите си важни служебни проекти и активната си благотворителна дейност, не ми остава никакво време да следя рейтинга. Истината е, че проверих цифрите още сутринта, преди да отида на фитнес. Изчислих полагаемата ми се премия и намислих поне пет-шест начина да я изхарча.

— Даваш ли си сметка какъв удар е това? Този канал никога не е достигал такъв рейтинг на предаване. Това е колкото рейтингът на ITV за... — цитира едно от двете най-популярни предавания в програмата на ITV. — И повече, отколкото... — назовава един от конкурентите ни — ... някога е имал. — Не ми казва нищо ново. Тези неща ги знаех. — Вече получих предложения от други канали да го откупят.

Стряскам се.

Това не го знаех.

— Естествено нямам никакво намерение да продавам — успокоява ме той. — Юристите работят върху продажбата на идеята на

телевизионните мрежи в Америка, Австралия и Азия. Мърдок е поискал среща!

— Много се радвам за теб — хладно отвърщам и посягам към кърпичките на бюрото му, за да избърша гнусните пръски слюнка от лицето си. — Даа, страхотно. Мисля, че Мелвин Браг^[3] и Сю Лоли^[4] доста ни помогнаха, като ни оплюха.

— Да, но то е добро. А ти си велика.

Бейл се усмихва. Не се преструва, че е доволен от работата ми. И защо не? Аз спасих канала му. Да не говорим, че вероятно подсигурих цялата му кариера занапред. Усмихвам се и му връчвам най-новите си искания. Не съм се изхвърляла. Нямам претенции за служебен „Бокстър“ кабриолет и шестцифрена заплата. Макар че с премиите ще го докарам горе-долу толкова. Бейл взима листа и го разглежда от разстояние. Измерва ме с подозрителен поглед. Няма от какво да се страхува. Най-смелото ми искане е мама да се запознае с Том Джоунс в коледното издание на „Публиката с Том Джоунс“. Освен това предлагам по-малкият брат на Иси да бъде временно назначен през ваканцията между семестрите, а Джош да получи шест билета за финалите за купата на футболното първенство. Но Бейл не знае всичко това и естествено очаква най-лошото. Чувства се длъжен да се държи като гадняр.

— Да, направо си велика. Не е толкова трудно човек да се издигне до шеметните висоти на избраната от него професия, стига да не го спъват излишна нравственост и сладникава сантименталност.

— Ти сигурно знаеш най-добре, Бейл — отвърщам и излизам от кабинета му. Нека прочете исканията ми на спокойствие.

* * *

Кърсти размишлява дълго и задълбочено над думите на частния детектив, който се свърза с нея. Отначало ѝ се стори абсурдно. Предположи, че някой приятел я будалка. Постепенно започна да разбира. Правело се ново предаване. Нещо, свързано с доверието в партньора и изневярата. С други думи, Ива Брукс се свързала с телевизионния канал, тъй като се съмнявала в годеника си, Мартин

Макмахън. Тези имена говорят ли й нещо? И още как. Събуждат спомена за вкус на метал и жлъч в устата.

Частният детектив не е с дълъг шлифер и барета. Всъщност е жена и доста прилича на една от онези анкетьорки, които спират посетителите на големите търговски центрове и ги молят да отделят няколко минути за провежданото маркетингово проучване. Сю — така се казваше — пие чая си с две пакетчета захар.

Кърсти размишлява над предложението в продължение на два дни. Не беше в състояние да се съсредоточи върху работата си, с което постоянно вбесяваше лекарите, тъй като все объркваше картоните на пациентите. Колегите й мърмореха и я упрекваша. По ирония на съдбата именно тяхното недоволство оказа решаващото въздействие при взимането на решението — не толкова желанието да отмъсти на Мартин. Ха, и защо пък да не я покажат по телевизията?! Сигурно е далеч по-бляскаво от работата й на рецепцията в безличната малка клиника в родното й градче. Същото, където се е родила и отраснала и където, ако не внимава, някой ден ще я погребат. Сю й обеща, че за предаването ще й бъдат отпуснати средства за облекло и ще й бъдат направени безплатна прическа, грим и рекламни снимки. Тя беше на мнение, че Кърсти има сериозен шанс да стане модел, но я предупреди, че времето е от решаващо значение.

Кърсти отдавна беше прежалила Мартин. Изненада се, че Ива се страхува от нея. В крайна сметка той предпочете нея. Предпочете я и още как, мамка му. Какво кара Кърсти да смята, че този път ще предпочете нея? Краката й се подкосяват. Добре помни колко беше унизителен последният им разговор, колко я заболя и как й идеше да потъне в земята, когато Мартин й обясни, че ходел с нея просто за развлечение, но иначе не била подходяща партия за женене. За разлика от Ива, с превзетите й университетски дипломи и зелените й гумени ботуши. За утеха Кърсти си повтаряше, че децата им ще имат конски физиономии. Но тази мисъл никак не я топлеше. И все пак всички тези събития се разиграха много отдавна, а тя беше твърде разумна да се остави да страда, вместо да продължи напред. През последните десет месеца се сещаше за Мартин само от време на време — когато сестра й роди, на рождения си ден или когато някой от пациентите в клиниката направеше нещо адски смешно. Но това беше в рамките на нормалното — определено не можеше да се нарече непоносим копнеж. Господи,

ами ако вземе отново да я отблъсне? И все пак телевизията не искаше от нея да изкопчи предложение за женитба, а просто се позабавлява. И да го компрометира. Надали ще е толкова трудно.

* * *

Кърсти чака Мартин пред банковия клон на търговската улица, където той работи като помощник-мениджър. Кърсти не идва често в Лондон. Тук е студено, винаги е голяма блъсканица, а и си има причини.

— Мартин.

Пробива си път през тълпата. Той е с колеги. Всички носят еднакви дрехи, включително жените.

— Кърсти, каква изненада! Какво правиш тук? Толкова се радвам да те видя.

Кърсти го познава достатъчно добре и знае, че не се преструва. Облекчено въздъхва, но не защото телевизията ще получи своето, а защото някъде дълбоко в себе си се разтапя. Мартин държи на нея. Не достатъчно. И не постоянно. Но все пак държи. Той кима на колегите си да вървят и казва, че ще ги настигне в кръчмата.

— Ами... аз дойдох да обядвам с една приятелка. Чух, че си се сгодил, та реших да се отбия да те поздравя. — Връчва му поздравителна картичка и със сияеща усмивка добавя: — Честито!

— Благодаря.

Той посяга да вземе картичката; пръстите им се докосват.

— Толкова се радвам за теб. — Очарователната усмивка на Кърсти засиява още по-широко.

— О, благодаря. — Мартин изглежда доста смутен и пъхва картичката в джоба на самото си, без дори да я разтвори. — Какво ще кажеш за едно питие?

Не губи време.

— Да настигнем ли приятелите ти? — предлага Кърсти.

— Не. Мястото, където възнамеряват да седнат, е прекалено шумно. Няма да си чуваме мислите, камо ли да говорим. Да изберем някое по-тихо местенце.

— Знам едно — отвърща тя.

Мартин е много изненадан, че Кърсти знае заведение наблизо, което при това се оказва идеално за целта, тъй като смята, че тя не обича да идва в града. Но при тази мисъл тайно въздъхва. Може би вече идва по-често. Той не знае почти нищо за живота ѝ. Винаги е смятал за безсмислено да поддържа връзка със стари гаджета, особено такива с подчертано различни стремежи и очаквания в живота. Пък и Ива не дава и дума да се издума.

Отначало възнамеряваше да изпият набързо по едно питие, но вече са на третата чашка. Приятно му е отново да седи в компанията на момиче, което пие бира. Вместо задължителния джин с тоник. Харесва му, че и тя участва в поръчването и не смята под достойнството си да носи чашите от бара. Господи, какви фантастични гърди има! Забравил е, че са наистина великолепни. Освен това е такава бърборана. Приказките ѝ са все така безсмислени. Не спира да говори за някакви снимки. Но и той самият не е съвсем на себе си. Психолозите смятат, че напрежението от сватбено тържество се равнява на шока от загуба на близък човек, а в състояние на шок хората вършат какви ли не щуротии. В момента примерно така му се иска да сграбчи Кърсти и да впие устни в нейните...

* * *

Всеки ден ни изненадва с нов триумф. „Ивнинг Стандарт“ е публикувал статия за отменените сватби на двойки, участвали в предаването, и възникващите от това финансови усложнения за ангажираните фирми. „Експрес“ е подел щафетата и е пуснал репортаж за броя отменени сватби в национален мащаб от старта на предаването.

— Сто и двайсет процента увеличение в сравнение със същия период на миналата година! — провиква се Деби. Всички във възторг. „Експрес“ не твърди открито, че причината е в „Секс със екс“, но намекът е ясен. Ако промяната се дължи на предаването, значи сме предизвикали реакция в национален мащаб. Това е огромно постижение. Надминава дори проведената от ITV Кампания за освобождаване на Диърдри^[5]. „Мейл“ е съзрял възможността, за която се бяхме досетили и ние. Публикували са статия за няколко двойки,

наскоро отменили сватбите си, в която репортерът ги пита за причините. Хора, нямащи нищо общо с предаването, които не са участвали в него, нямат желание и може би дори биха се ужасили от мисълта да се снимат в него, признават, че честният разговор относно изпитваното сексуално влечение към бивши партньори ги е довел до „фундаментални разкрития, които не могат да бъдат пренебрегнати с лека ръка“.

Дебс ми чете извадки от сутрешния вестник и пътъом вмята:

— Ето, намерих идеалния цитат за новото съобщение до пресата.

— Буквално подскача от радост.

— Какво се казва? — питам.

— „Изпълнен съм със съжаление — споделя довчерашият младоженец. — Смятам, че пътищата ни се разделиха като пряко последствие от решението ни в понеделник вечер да си останем вкъщи и да гледаме телевизия.“ — Дебс прекъсва чет нето и гласно недоумява: — Защо хората се изразяват пред пресата толкова помпозно и надутото? Сигурна съм, че обикновено не използва тъпи реплики от сорта на „пътищата ни се разделиха“.

— Много проникателно наблюдение, Дебс. И какво още казва?

— старая се да ѝ попреча да се отклони от темата.

— По-добре да бяхме отишли на кръчма, както възнамерявахме първоначално. Но нали разбирате, искахме да пестим. Ще ми се никога да не бях чувал за „Секс със Екс“. — Дебс оставя вестника с доволна усмивка.

— Н-да, звучи като типичния дръвник. Впрочем на Кърсти ѝ е провървяло. Онзи ден видях нейна снимка в списание „Би“, а доколкото разбирам, вече е сключила договор с агенция за модели.

Всичко това говори, че предаването ще издържи най-много още едно-две издания. Става почти невъзможно да привлечем нови участници, тъй като цялата нация е под тревога от изневяра. Целта е да се използва успехът на това шоу, за да се пуснат нови предавания. В този миг телефонът ми иззвънява и сме принудени да прекъснем прегледа на печата.

— Здравей, непозната.

— Здравсти, Иси. — Чакам да ме залее със справедливи обвинения. Вече изобщо не ѝ се обаждам — нито на нея, нито на

Джош. Затънала съм в работа. Ходила ли съм наскоро у майка си? Слава Богу, направо преминава на следващата точка.

— Какво ще кажеш да се видим?

— Ами добре, единственият проблем е, че още не съм свършила с интервютата. Бейл си е навил на пръста да се подготви втора поредица.

— А после какво? Все нови и нови поредици?

— Явно така смята. Аз съм по-скептична. Така де, широката публика не е чак толкова наивна.

— Във всеки случай все ще намериш време да се видим за малко. Не можеш да работиш с това темпо до безкрай.

— Имаш ли нещо предвид?

— Примерно да изпием по едно. И да хапнем спагети. Някъде, където ще можем да поговорим на спокойствие и да наваксаме с новините. Имам чувството, че не съм те виждала от седмици.

Питам се дали в това изречение не е кодирано съобщението: „Зарязаха ме.“

— Добре, да се видим, да речем, в „Папа Бианчи“. Кухнята не е Бог знае каква, но е евтино, обстановката е приятна, а най-същественото е, че келнерите разбират колко е важно да се посмееш и да се понатряскаш. — Пропускам да отбележа, че освен това се намира на две крачки от студиото и след вечеря ще мога да се върна да поработя, но може би, като й продиктувам адреса, ще се досети.

— Чудесно, задръж така да потърся химикалка.

От отсрещния край на линията долита музиката от включеното радио на Иси. Чувам я как тършува за химикалка. Зная къде търси. Най-напред ще провери в чекмеджето на масичката за телефона — напразно. После ще прерови кухненските чекмеджета, гърнето на перваза и най-сетне ще провери зад възглавниците на дивана. Ще открие няколко химикалки, до една изписани, и два-три захабени молива. За учен Иси е безкрайно дезорганизиран човек.

— Не намерих. Затова пък открих една самотна обица, която търся от доста време, един важен телефонен номер и една рецепта.

— Провери в чантата си.

— Добра идея. — Отново се отдалечава от апарата; този път търсенето се увенчава с успех.

Иси си записва къде и кога ще се видим и прекратяваме разговора. Доволна съм, че предотвратих неизбежното зло приятелката ми да закъснее, защото се е изгубила, отишла е на друго място, или въобще да не дойде. Животът ми е поредица от подобни малки чудеса, които правят съществуването на околните по-лесно. Де да си давах сметка.

Отново се заемам с Фай и проблема с нарастващия морал на нацията. Зная, че цялото това възмущение е пълно лицемерие, и не очаквам да продължи много, но ми създава неприятности.

— Знаеш ли какво, Фай?

— Какво?

— Този нов морал, който британската публика най-неочаквано разви — не крия презрението си, — може да проработи в наша полза.

— Как така?

— Ами, както предрекох, участниците до момента неизменно се поддаваха на изкушението. Един след друг без изключение. Действително живеем в нелоялно общество. Верността — или по-скоро липсата ѝ — не знае граници. Най-безогледно съсипва живота на всеки, който се осмели да се довери.

— Но пък от това става страхотна телевизия — коментира Фай, без да схваща накъде бия.

— И все пак е малко потискащо — упорствам.

— Е, да, така е — съгласява се тя. — Днес дори получихме писмо от една ирландска фабрика за коприна.

— Така ли? — Тази незначителна подробност за миг ме разсейва.

— Да. Както става ясно от писмото, миналата година фирмата, не помня как се казва, спечелила някаква си там кралска награда за реализиран износ и нещо си. Тази година обаче търсенето драстично спаднало.

— Честно? — Очарована съм. Фай продължава да не разбира.

— Зная, зная, огромна отговорност, нали?

— Каква отговорност бе, моето момиче, това си е чиста сензация. — Фай понякога ме разочарова. — Както и да е, какво се канех да ти кажа? А, да, сетих се. Като интервюираш кандидати за следващите предавания, искам много внимателно да следиш за двойки, които има вероятност да устоят.

— Ама ти нали каза, че такива хора няма — протестира.

— Тъкмо ще имаш възможност да ми докажеш, че греша. — Изглежда ми неспокойна. Опитвам се да ѝ помогна с няколко ценни насоки: — Търси хора с ниско самочувствие, които не вярват, че се харесват на един човек, камо ли на двама. Или такива, които твърде много държат на общественото мнение, за да рискуват публично унижение.

— Тоест какви, нещо като начинаещи политици ли?

— Да, или франкмасони.

* * *

— Ти си някакво чудо! Направо ме закла, мамка му!

— Благодаря ти, Найджъл.

— Къде ги изнамери?

— Повярвай ми, не беше лесно.

— Моментът беше идеален. Направихме шест предавания и тъкмо когато бяхме започнали да приемаме изневярата едва ли не като задължителна, ти намираш двойка, която устоява на изкушението!

Усмиввам се. Мъча се да не давам израз на задоволството си, но и аз се радвам. Открихме двойка, която въобще не се поддаде на провокацията, така да се каже. Тези хора ме смаяха. Не си изневериха не защото бившият се оказа отегчително вманиачен на тема „Клаш“ или знаеше наизуст всички текстове на „Дюран Дюран“, не защото бяха загрижени за производството на дантела и шифон и не защото се страхуваха да не бъдат заловени. А защото вярваха.

Вярваха във верността. В любовта. В грижата един за друг. Искаха да бъдат само двамата. Завинаги.

— Нещастници — гласи моят коментар.

— Но пък от това става страхотна телевизия — допълва Фай.

Така е. Публиката е в луд възторг. Хората искат да вярват в тези неща. Те ги изпълват с напразни надежди. Върнахме им вярата в щастливия финал на вълшебната приказка, в която „принцът и принцесата живели щастливо до края на дните си“. Планираме да заснемем цяло предаване, подробно описващо живота на двойката оттук нататък. И да организираме помпозна сватба. В момента проучваме възможността венчавката да се състои в Уестминстърското

абатство. Вярно, не разполагаме с много време, но ако катедралата не е ангажирана за сватбената церемония на някоя слабо известна кралска особа от чужбина или някой по-незначителен аристократ, има изгледи да успеем. Търсенето определя предлагането.

— От следващата седмица можем да продължим с изневерите.

* * *

Късно е и е дваисет и четвърти декември. Вдигам глава от бюрото и установявам, че в офиса сме останали само аз и чистачът. Той е дегизиран с гугла като Дядо Коледа и червен нос. Носът е истински. Изключвам компютъра и решавам да го заключа тук, вместо да го влача у дома за празниците. Телефонът звъни.

— Кас Пери, добър вечер.

— Кас, патко заспала! Какво търсиш в службата си навръх Бъдни вечер?!

— Здравсти, Джош — въздъхвам, твърде уморена да му обяснявам колко се радвам, че се обажда. — Тъкмо свършвам.

— Радвам се. Ние сме в „Гъската и короната“. Ела да пием.

— С кого си?

Джош споменава имената на неколцина приятели. Поглеждам си часовника. Девет без дваисет — още не е късно да отида. Не помня кога за последен път съм се натрасквала с истински приятели.

— С удоволствие. Там съм след дваисет минути.

Във внезапен прилив на коледно настроение връчвам на чистача бутилка малцово уиски, изпратена ми от някой рекламодател. Чистачът е извънмерно доволен. Не споделям радостта му, тъй като тази Коледа получих поне десет подобни бутилки. Натискам бутона на асансьора и се оставям на несвойственото усещане за облекчение, че си тръгвам от работа. Имаме стъклен асансьор, почти като в онзи стар филм от седемдесетте години за Уили Уонка и шоколадената фабрика, и той се плъзга между етажите с невероятна грация. Докато ме носи към партера, мислено проверявам подготовката за следващото предаване. Правя го за стотен път — зная, че всичко е наред, но не мога да се спра. Навик ми е. Сградата тъне в мрак, осветявана единствено от разноцветните светлини на коледните лампички. Подминавам

заседателните зали. В едната има копирна машина и неизменно стои празна. В другата има автомат за „Марс“ и кафе-машина. Вечно е претъпкана. Тук човек винаги може да попълни празноти в информираността си за най-новите открития на учените относно менопаузата у мъжете. Сега няма жива душа. Всички са се прибрали у дома и тъкмо напъхват тавата с пуйката във фурната или повалят жена си в леглото. Както винаги на Коледа, разменям няколко думи с момичето на рецепцията. Коментираме колко бързо е отлетяла годината. За разлика от друг път, тази година наистина не забелязах как се изнизаха дните. Бях толкова заета, че не видях нищо от есента. Кое е срамота, защото, ако трябва да посоча любим сезон, ще се спра тъкмо на есента. Кимам на охраната и се насочвам към въртящата се стъклена врата. Вече си представям как обръщам първата водка с портокалов сок.

— Йокаста Пери — прорязва тишината нечий глас.

Нямам възможност да отговоря, нито да определя откъде идва.

— Знаеш ли какво е да преглътнеш унижението? Изневярата? Разбираш ли какво е това болка? С гърди като твоите — надали.

Жената, която ми крещи, е на около трийсет и две-три години. Явно ме е чакала на рецепцията, но аз я забелязах едва когато ме извика. Има мека, изрусена, дълга до раменете коса, неоформена в конкретна прическа. Носи дрехи размер дванайсет, ако не и четиринайсет. Не се сещам за име или никакви подробности, но ми изглежда смътно позната. Много прилича на много жени. Прекосява фойето и застава на една педя от мен. Насочва пухкавия си пръст насреща ми — толкова е възбудена, че цялата трепери, в резултат на което дръжката на дамската ѝ чанта постоянно се изхлузва от рамото ѝ. Всеки път посяга за миг да я оправи. Елегантен шлифер. Чанта „Гучи“. Къде съм я виждала?

— Хората, които ви пишат... знаеш ли какво ги мотивира? Имаш ли въобще представа защо го правят? — Разменям един поглед с охраната и му давам да разбере, че го моля да бъде нащрек. Която и да е тази жена, очевидно е превъзбудена от коледното настроение (или коледните напитки). — Съмнявам се. Изглеждаш ми прекалено самовлюбена и надали обичаш някого достатъчно, та да си уязвима.

Тъй като аз не я познавам, е почти невъзможно тя да познава мен. Дори най-добрите ми приятели доста биха се поколебали, преди

да се осмелят да претендират, че ме познават. Тъй че какво й дава основание да вади подобни заключения за характера ми? И да ме оплюва?

И все пак е права.

Не крещи и не ме заплашва, но е съвсем очевидно, че кипи от възмущение. Контролира се, но го прави само за да ми покаже, че може. Разгръщам наум визитника си и най-сетне я разпознавам.

— Либи, нали? — Подавам й ръка. Либи участва в едно от първите предавания. Подозираше годеника си в неизтлели чувства към бившето му гадже. Оказа се права. Помня я, защото ми направи впечатление с безупречния си вкус. Помня, че ми показва сватбената си рокля и роклите на шаферките — бяха невероятно изискани. Да, ненадминат вкус, но не и по отношение на мъжете.

Либи отривисто кима:

— Преди се страхувах, но бях с него. Сега хем се страхувам, хем съм сама.

Докосвам ръката й. Ухае на тийнейджърски парфюм, чийто аромат малко напомня измиващ препарат за чинии. Надали е неин, тъй като има отличен вкус. Вероятно са се отбили за по едно питие на крак след работа и комбинацията от джин с коледни песни на джукбокса я е настроила сантиментално. Представям си как компанията я е навивала да ме проследи и да ми даде да се разбере. Един-двама от най-близките й приятели са се опитали да я разубедят. Но като са видели колко е непреклонна, не им е оставало друго, освен обилно да я полеят с парфюм.

— И бездруго щеше да те напусне — утешавам я. Тя се разхлипва.

— Щеше ли? Щеше ли?

Рецепционистката й предлага чаша чай, а охраната я настанява на канапето. Тя му разказва колко самотна се чувства. Мисля, че трябва да я изведат от сградата, но нали е Коледа, няма да докладвам на ръководството за нарушаването на правилника. Отправлям се към изхода.

— Весела Коледа, Либи — провиквам се. Поспирам в очакване да ми пожелае Честита Нова година.

Тя мълчи. Вместо това ме сграбчва за ръката и ме пита:

— Случвало ли ти се е да се погледнеш в огледалото и да се отвориш от отражението си? — Обръщам се, тя ме поглежда право в очите: — Е, аз ненавиждам своето.

---

[1] Игра със специални карти, на гърба на които са изброени по десет елемента от дадена категория, напр. „команди за куче“, като целта е всеки отбор да отгатне десетте примера в рамките на шейсет секунди. — Б.пр. ↑

[2] Популярни „игри върху дъска“, свързани с отговаряне на въпроси от различни области. — Б.пр. ↑

[3] Мелвин Браг — удостоен с титлата лорд Браг от Уигтън, журналист и писател, чието име се свързва с предавания за изкуство и най-вече литература по Би Би Си. — Б.пр. ↑

[4] Известна водеща новинарските емисии и предавания със сериозна тематика по радио– и телевизионните канали на Би Би Си. — Б.пр. ↑

[5] Героиня от „Коронейшън Стрийт“, която попада в затвора за измама с кредитни карти и ипотека, докато любовникът ѝ — мошеникът Джон Линдзи, остава на свобода. Британската публика организира подписка за освобождаването ѝ, министър-председателят Тони Блеър се ангажира с обещание министърът на вътрешните работи да разгледа случая; пример за рейтингова война между сериали на ITV и Би Би Си. — Б.пр. ↑

7.

Нова година е. Поводите да празнувам са два. Първо, Коледа мина. Изгледах „Звукът на музиката“ с мама, което означава, че съм се отървала от Джули Андрюс за цяла година. И второ, не е 2000-та година. Тогава беше отвратително. Всички бяхме обзети от такова ужасно очакване. Аз започнах да се подготвям още през февруари 1997-а, тъй като се страхувах да не сгреша в избора си как да отпразнувам подобно събитие, което се случва веднъж в живота. Не можех да реша. Провинциална къща в Котсуолдс? Ултраофициален коктейл във Вегас? На плажа на остров Мавриций? Разполагах с безброй възможности, всяка със своите предимства. Въпросът не беше единствено в това — къде ще се чувствам най-добре. Сигурна съм, че навсякъде щях да се забавлявам както подобава, но бързо си дадох сметка, че изборът ми ще говори на околните нещо за мен. Какво предпочитам — Вегас или Котсуолдс? Бляскав шик или усамотение? В крайна сметка с Джош и Иси се събрахме на тържествена вечеря у Иси. Джош приготви храната, аз осигурих шампанското. Приносът на Иси — освен терена — беше, че съумя да не бъде с разбито сърце. За пръв път на Нова година, във всеки случай — откакто я познавам. След вечерята пияни-заляни се разхождахме по брега на Темза, блъскахме се в тълпите и гледахме, фойерверките и гърбовете на неколкомилionната гръмогласна пиянска тълпа. Беше страхотно. Въобще не съм усетила как са изтекли дванайсет месеца и отново е Нова година, с всичките му там ужасяващи атрибути. Не стига че мисълта за малката черна рокля съсипва цялата радост от тъпкането с коледни деликатеси, ами тази година няма да съм с Джош и Иси. Иси замина да празнува с родителите си в Марлоу, а Джош гостува на родителите на последното си гадже в Шотландия.

Хубавото е, че се организира бляскаво медийно парти — ще отида с удоволствие, особено при положение че не мога да празнувам с приятелите си. Довечера в хотел „Глостър“ в Мейфеър ще се съберат всички, които представляват нещо в телевизионния бранш.

Непременно трябва да присъствам. Особено тази година — поради големия успех на предаването, което е може би най-значителното ми постижение до момента. Всички говорят за него. При тези обстоятелства е изключено да не забия някого. Като се замисля, от доста време съм на сухо.

След историята с Джо в края на август съм имала само онзи злостен опит с Айвър, но той не се брои. Отърсвам се от потискащите мисли, успокоявайки се, че комбинацията от успеха ми в момента, факта, че е Нова година, и разгулния морал на медийния бранш са гаранция за страхотен секс. Човек надушва тестостерона още щом прекрачи прага на хотела. Настръхвам. Опитали сме се да го прикрием с парфюм „Калвин Клайн“ и афършейв, с папионки и ултраофициални рокли, но отвсякъде струи похот. Въздухът е натежал от напрежение. Подобно описание напомня бърлогата на дивите лъвовете, но всъщност е адски вълнуващо. И страхотно забавно.

За-бав-но, ега ти!

Буквално.

Разделям мъжете на две категории — жертви и спаринг-партньори. Предпочитам последните, но всяко нещо си има време и място. Набелязвам обекта още докато се настаняваме край масите за вечеря. Седи на съседната маса. На светлината на свещите изглежда зашеметяващо. Не носи венчална халка. С няколко дискретни подпитвания узнавам, че има постоянна приятелка, която обаче не присъства на празненството. Съвършената комбинация — предизвикателен, но не и недостъпен. Искам флирт за една нощ и нямам никакво намерение да хабя Бог знае какви усилия за подготовка на операцията. Най-вероятно преживява тежък период. Вечно са в тежък период. Ще ми обясни, че причината е в приятелката му, която не го разбира. Тъкмо обратното.

Вечерята преминава в неясна глъч от смях и шампанско. Бейл се е надул до пръсване, но за щастие поне се отървах от традиционната коледна целувка под имела, за разлика от Дай. С Фай и Рики се кикотим като обезумели, клюкарстваме, тайно смесваме алкохола на съседите си по маса и се кълчим на дансинга. Толкова ми е весело, че съвсем забравям първоначалния си замисъл да свалям мъже. Но когато удря дванайсет и Фай и Рики изчезват нанякъде с избраниците си яко дим, се оглеждам за своята мишена. Разбира се, фактът, че стои само

на един метър от мен, не е никак случаен. Не само че не е забравил изпепеляващите погледи, които му мяхах над купчините пъпеши на масите, но и никак не се свенеше да им отвръща.

Не го целувам на дансинга, заради приятелката. Решавам да си спестя клюките и възмущението, които ще последват от подобно неприкрито афиширане на намеренията ни. Вместо това се притискам много плътно в прегръдките му и доближавам устни на милиметри от ухото му. Косъмчетата му настръхват и ме гъделичкат. Приближавам се една идея повече и гърдите ми докосват ръката му. Той настръхва. Слабините ми потръпват.

— Имаш ли стая? — Той кима. Въздухът вече е пропит от лъст. — Кой номер? — Незабавно ми казва. Чувствам се толкова могъща. — Прибери се в стаята си, без да бързаш, защото искам да оставя почтен промеждутък от време, преди да те последвам, но преди да е станало късно.

Стисвам го лекичко. Разбираме се отлично. Кимва ми пиански и преизпълнен със задоволство, се заема дословно да изпълни наставленията ми.

Спазвайки безопасна дистанция, го настигам в коридора. Толкова съм изморена, че решавам да не се мъча с гимнастически упражнения на стената, с което възпитано щях да запълня смущаващата пауза, докато той непохватно се мъчи да уцели ключалката. Не знаей дали причината е в изпития алкохол, смущението или възбудата, но подобно поведение не вещае нищо добро. Най-сетне съумява да отключи. Настроението ми най-безпричинно се променя. Може би съм отегчена от непохватните му движения. Вече не ми се занимава. Както и да е, фактът е, че съм тук. Тъй като вече съм обещала, ми се струва несправедливо да се откажа на този етап. Ще бъде много невъзпитано. Може да съм всякаква, но не обичам да дразня мъжете напразно. Решавам да приключа с цялата работа колкото се може по-бързо. Наистина съм уморена и май щеше да бъде по-разумно да не оставам до късно.

Предлага ми питие от минибара — аз вдигам рамене, но добавям: — Ти обаче си сипи.

Налива си уиски, след което прави опит да запали цигара, но разпилява кибритените клечки по пода. Прекалено е смутен, а аз се чувствам едва ли не майчински настроена. Не е ли твърде млад за

подобни подвизи? Или пък аз съм прекалено възрастна? Дожалява ми и решавам да го окуража. Мъжкото его е много деликатно нещо. Често си представям сапунените мехурчета, които се образуват при преминаването на горещата въздушна струя през миниатюрното пластмасово приспособление. С лекота се издуват, с лекота се пръсват, после с все същата лекота отново се издуват.

— Ей, тигър. — Изкопчвам чашата от ръката му и го целувам. Дотук добре. Даже доста приятно. Всъщност какво толкова, най-обикновена целувка. Младежът непохватно търси ципа на дрехата ми и започва да го дърпа. Роклята е „Версаче“ и струва близо хиляда лири. С игрива маневра я изхлузвам от тялото си, изпълнявайки нещо като министриптийз. Обектът е във възторг. Аз пък се радвам, че спасих роклята си. Честно казано, старея се момчето — просто му липсва финес. Мачка гърдите ми, сякаш масажира крампа. Както си лежим на леглото, пръстите му ненадейно се озовават дълбоко в мен. Така е по-добре. Един е достатъчен, нямам нищо против и два. Господи, дано е наясно, че юмрукът е само метафора.

— Искаш ли френска любов? — Това е новост за мен — не ми се е случвало да ме питат за мнение.

— Ти искаш ли? — ухилвам се.

— Ами, нямам нищо против, стига ти да искаш. Много-много не обичам да го правя, но нямам нищо против, стига да стигнеш докрай. — Подобно изявление сигурно е мило. Но мило и секси не се припокриват. Вече сериозно се съмнявам, че каквото и да му хрумне, ще ми въздейства по някакъв начин. При това положение далеч по-примамливо ми звучи да бъде обвинена, че дразня мъжете напразно.

Освобождавам се от прегръдките му и се скривам в банята. Връщам се увита в бял халат, с измити зъби. Сигналите, които излъчвам, са по-скоро ала Мери Елън от трогателния американски сериал за семейство Уолтън, отколкото в стила на изкусителката Сю Елън Юинг от „Далас“.

— Лека нощ — усмихвам се и лекичко го целувам по страната. Завивам се плътно, изключвам осветлението и многозначително се оттеглям в противоположния край на леглото. Дори не ми пука, че той не изглежда особено разочарован.

В просъница тършувам из чантата си, търсейки мобилния си телефон, чието пицчене прорязва дълбокия ми сън. Иси е.

— Честита Нова година! Къде си? — Гласът ѝ издава безподобна смесица от възторг, раздразнение, гняв и тревога.

— В един хотел в... — пипнешком намирам хотелския бележник до телефона — ... в Мейфеър.

— С кого?

Поглеждам към празното легло. Опипвам чаршафите. Още са топли. Миришат на мъжка пот. В банята душът шуми.

— Името му е Бен. — Тя неодобрително цъка с език. Зная до какво заключение е достигнала, но нямам сили да разсейвам погрешната ѝ представа за ситуацията. Вместо това решавам да я потвърдя. — Нали празнувахме Нова година. Беше просто секс.

— Винаги е просто секс. Там е проблемът — въздъхва в отговор. Като че ли не е много изненадана. — Тази работа не ми харесва. Превъзбудена си. Напоследък ти се събра прекалено много работа. Откога не си се прибирала?

— Не знам. Кой ден е днес?

Оказва се, че е неделя. Не съм преспивала у дома и не съм се прибирала дори колкото да взема душ от коледния ден и цяла седмица преди това, считано от предишния вторник. Вярно, че на двайсет и шести гостувах на мама, но през останалото време пребивавах в офиса и ползвах баните на фитнесзалата.

— Трябва ти почивка — заключава Иси. Но греша — аз съм във вихъра си именно когато съм заета. Най-вдъхновените ми идеи се раждат, когато съм подложена на свръхнапрежение. Обикновените хора може би се нуждаят от почивка след подобни тежки периоди на свръхпреумора, но аз съм силна. Нищо ми няма.

Иде ми да се разплача.

— Толкова съм уморена — жално хленча. — Беше ужасно. Дори не си спомням кога за последен път съм се наслаждавала на хубав секс. Толкова съм напрегната. Оттук отивам направо на масаж. Вратът ми е толкова схванат, че почти не мога да си движа главата.

— Не можеш да отидеш на масаж, защото е първи януари. Салонът не работи. Виж какво, Джош се обади. Липсваме му. Хванал е самолета и се прибира. Отивам на летището да го посрещна. Но първо ще мина през вас. После ще излезем на разходка да си попочистим мозъците от махмурлука.

Благодаря ти, Иси. Същинско съкровище.

* * *

Навън е кучешки студ; дори елените, които уж свободно се разхождали из Ричмънд Парк, никакви не се виждат.

— Потънали са в зимен сън — предполага Иси.

Джош обвива раменете на двете ни.

— Въобразявате си, че е студено, но да видите какво беше в Шотландия — това се казва студ.

— Как прекара? — питам и дъхът ми излиза като облаче пара. Сгушвам се в якето си.

— Добре. Алкохол. Шотландски поли — уклончиво докладва той.

— Значи си я зарязал? — Въпросната е Катрин, последното гадже на Джош. На нас с Иси доста ни допада. Ходи с Джош от няколко месеца. Хранехме големи надежди, но съдейки по тона му и по факта, че отново е тук с нас, вместо в Сейнт Андрюс с нея и семейството ѝ, съм склонна да заключа, че вече трябва да говоря за Кати в минало време.

— Прекратих връзката.

С Иси плахо се споглеждаме.

— Избрал си много подходящ момент — възкликваме в един глас.

Джош свива рамене, сякаш се извинява.

— А ти, Иси, как отпразнува Новата година? — питам.

— В интерес на истината, много добре. Със семейството и така нататък, освен това се запознах с един страхотен човек.

— Страхотен мъж ли? — мъча се да изясня. Надали.

Иси ухилено кима. Страните ѝ са поруменели от ледения вятър, който брули лицата ни. Сега разбирам защо поетите от елизабетинския

период неизменно изтипосват героините със страни като рози. Иси сияе.

— Изглеждаш фантастично, Иси. Свали ли го?

Тя глуповато се ухилва:

— Нямаше как, нали бяхме у нашите. — Правилно, не е имала възможност. — Но му дадох телефонния си номер.

— Домашния или служебния? — пита Джош.

— И двата, освен това и мобилния. Както и електронния си адрес и номера на факса си.

Този път се споглеждаме Джош и аз.

— Но още не ми се е обадил.

Иси трескаво започва да издирва мобилния си телефон. Проверява гласовите и текстовите съобщения. Нищо.

— Още е прекалено рано — утешава я Джош.

Въпреки че нито той, нито аз сме на мнение, че новият познат на Иси ще я потърси. Сигурно вече е разбрал, че докато с едната ръка му подава картичката с телефонните си номера, с другата вече прелиства списание „Сватба“ и „Нов дом“.

— Дали да не му се обадя аз? — двоуми се тя.

— Знаеш ли номера му?

— Да, майка му го дала на моята майка.

Пристъпвам тежко и се наслаждавам на скриптенето на снега под ботушите си, опитвайки се да не коментирам в прав текст неизбежното бедствие, което Иси се готви да си навлече. Склонна съм да смятам, че този тип ще да е доста саможив, щом е стигнал дотам — майка му да му урежда срещи. Но не споделям теорията си с Иси. Вместо това се заслушвам в разсъжденията ѝ за сексуалното равенство.

— Така де, какво значение има кой ще се обади пръв? Нали сме възрастни хора. Не е нужно да играем игрички.

Двамата с Джош си мълчим.

Спираме да си купим горещ шоколад от една каравана, удивлявайки се на трудовия ентузиазъм на продавача навръх Нова година. Той ни уверява, че предпочитал да мръзне в Ричмънд Парк, отколкото цял ден да търпи тъща си и децата. Правим всичко възможно да не коментираме присъдата над семейния живот и сърбаме топлите напитки с много сметана.

— Сигурна съм, че ще изпита уважение към мен, ако му се обадя — продължава Иси.

Тя все още поддържа кредит от седемдесетте, че ако позвъниш първа, се издигаш в очите на мъжа, той започва да те харесва и проявява желание да завърже взаимоотношения с теб. Опитвам се да ѝ обясня, че подобно схващане е отживелица от около трийсет години. Самотните жени през седемдесетте надали са следвали съветите на Ланд Гърлс^[1]. Тъй че защо смята, че мнението на феминистките от шейсетте има каквото и да било отношение към начина, по който жените от двайсет и първи век осъществяват романтичните и сексуалните си връзки?

— Обади му се, ако искаш. Само че веднага ще зацепи, че не случайно ти се намират два билета за опера — никой не си купува билети за опера просто ей така.

— Тогава да му предложи да се срещнем в новия турски ресторант на Ромили Стрийт?

— Щом искаш, но той ще е наясно, че в превод това означава „Харесвам те.“ Тази фраза те поставя в слаба позиция, като същевременно го мотивира да си плюе на петите.

— Ти постоянно звъниш на кого ли не.

— Звъня, защото не желая да се обвързвам. Те отлично го знаят и не бягат. — Иси се намръщва, но не си хаби силите да спори. — Ако питаш мен, изчакай той да ти се обади.

Иси връчва телефона си на Джош срещу обещанието, че няма да ѝ позволи да звъни най-рано до трети януари.

— А при теб как мина? — обръща се Джош към мен.

— Добре — отвръщам уклончиво. — Приятна храна. Приятна компания. Новата ми рокля „Версаче“ им взе ума. Отвратителен секс.

Очарователният, самоуверен смях на Джош отеква сред дърветата.

— Твоят проблем е, че си от Марс, а постоянно попадаш на мъже от Венера.

Ухилвам се:

— Просто исках подходящ завършек на вечерта, но макар че в момента постоянно се ровя в сексуалния живот на хората, моя нещо никакъв го няма. Не мога да генерирам достатъчно енергия. Естествено, продължавам да свалям мъже, но вече започна да ми

писва. Тази сутрин например така ми се искаше да се изплъзна незабелязано. Нямах никакво желание да правя разбор на неуспешната вечер, но Бен много държеше да сме модерни и в крак с двайсет и първи век да обсъдим случилото се. И какво означава. Казах му, че нищо не означава.

— Защо му го каза? — ахна Иси.

— Защото е така — заявявам простишко.

— Невъзможно е да спите с непознат, без да преживеете или да нанесете сериозна емоционална травма. Нещата само започват като случаен секс, но винаги завършват другояче — на един дъх изрецитира Иси.

Джош е виновникът за гневния ѝ изблик. За Коледа ѝ подари книгата „Отговорност за собствените си постъпки и сдобряване с другите“. Очевидно беше предназначена за мен, а „Жените, които обичат прекалено много“ — за Иси. Джош ги беше разменил. Тогава ми се стори невероятно смешно.

— Но аз наистина оставам невредима, никога не страдам и не се измъчвам от горчиви размисли — изтъквам.

— А мъжете, с които спиш?

— Нито пък те — отсичам без колебание.

Джош и Иси драматично застиват и ме стрелват с гневни погледи.

— Наистина — упорствам и се мъча да не мисля за наранения поглед на Бен тази сутрин, за патетичните съобщения, които Джо и до ден днешен оставя на телефонния ми секретар, и за безбройните коледни картички от мъже, които намекуват, че „някой път може пак да се видим“. Проблемът е, че много рядко си спомням и първия път. Любовните ми завоевания се сливат в неясна, нечленоразделна маса.

— Е, в твоя случай има две възможности. Или интроецираш травмата, или си чудовище. Аз обаче зная, че не си чудовище — ненадейно заявява Иси с най-сериозен тон, пуска Джош, когото държи под ръка, втурва се насреща ми и ме прегръща.

Горката Иси. Това постоянно търсене на нещо дълбоко и стойностно в моята личност е крайно изтощително. Защо не може просто да ме приеме такава, каквата съм? Човек, чието поведение се мотивира от чист хедонизъм, еротика и примитивни животински

инстинкти. Тъй като ѝ е омръзнало да спори с мен, неохотно се засмива:

— Добре де, добре, наистина си отвратителна.

* * *

Прибираме се у нас. Джош мигновено изчезва в кухнята с намерението набързо да спретне нещо за вечеря. Хладилникът ми се оказва учудващо зареден. Мама има ключ от жилището ми, сигурно е идвала днес. Донесла ми е свежи зеленчуци, пуешко печено и коледни пирожки в изобилие, а на масичката за кафе е оставила малка шоколадова коледна торта. Джош се заема да реже зеленчуците, Иси отваря бутилка вино, докато в това време се обаждам на мама да ѝ благодаря и да ѝ честитя новата година. Когато най-сетне затварям телефона, Джош е приготвил голяма тенджера гъста зеленчукова супа. Настаняваме се с купичките пред телевизора.

— Майка ти не пожела ли да дойде? — пита Джош.

— Не. Поканих я, но се извини, че с някой си съсед тъкмо се били настанили удобно пред телевизора.

— С Боб ли? — гадае Иси.

— Отде да знам — свивам рамене. Понякога ми се струва, че тя знае за живота на майка ми много повече, отколкото аз.

Тази вечер е важна за мен. Излъчваме специално издание на „Секс със екс“, отразяващо сватбата. Първият половин час е посветен на бракосъчетанието, после продължаваме с обичайната програма, фактът, че успях да извоювам цял час в най-гледаното време навръх новогодишния ден, е страхотно постижение. Макар Джош и Иси недвусмислено да демонстрират неодобрението си към предаването (ако питате мен, Джош малко лицемери, защото в крайна сметка оригиналният замисъл беше вдъхновен именно от неговото поведение), не могат да отрекат, че приковава вниманието. Не са изпуснали и едно издание.

— Защо е с анцуг с леопардова шарка? — недоволства Иси.

— Отива ѝ на косата — отбелязва Джош и с искрено недоумение додава: — Господи, защо правят всичко това?!

— Ужасна е — продължава Иси. — И защо трябва постоянно да се пляска по коляното?!

— Защото като малка е изпила твърде много портокалов сироп — налучквам.

В този миг зазвучава тъжна мелодия, която бавно се усилва. Публиката единодушно е на страната на Том. Искат да устои. Той обаче изневерява. В следващия миг от екрана гръмват бурните му протестни викове и оправдания:

— Нищо не означаваше и само доказва, че наистина е трябвало да се разделим.

Без въобще да се впечатли от хленченето му, приятелката му става и му забива един. Публиката надава дивашки рев и моментално преминава на нейна страна. За секунди решава кого ще подкрепи. И кого мрази. Знаят, че трябва да харесват онези хора, които изглеждат най-добри и най-благи по характер. Въпреки това неизменно застава на страната на най-предизвикателната мадама или на най-нахалния тип. В промеждутъците между рекламните паузи дюдюкат, ръкопляскат, пеят, скандират, крещят, утешават и проклинат.

Преобладаващото чувство е страх.

— Феноменално — възкликва Иси. — Мъжете се оправдават, че кръшкането няма нищо общо с любовта, а жените твърдят тъкмо обратното.

— Не намирам нищо феноменално. Дори бих казала, че е предвидимо. Така ми се ще някоя от участничките да си признае, че ѝ се е чукало — възразявам.

— Надали. Ти си единствената жена, която е била подложена на емоционална лоботомия приблизително на седемгодишна възраст.

— Шшт.

Констатациите ѝ не ме смущават ни най-малко, просто рекламните свършиха и се опасявам, както се е разбъбрила, да не изпуснем началото на следващата част.

Страните му са пребледнели, плътното е стиснал устни. Целият е плувнал в пот. Погледът му неспокойно се стрелка насам-натам. Не знае. Не може да бъде сигурен. Спала ли е с бившето си гадже, или не?

— Знаете ли как можем да усъвършенстваме предаването? — задавам реторичен въпрос.

— Като го свалите от екран — предлага Джош. Хвърлям му злобен поглед.

— Не. Трябва да вкараме различни мелодии в зависимост от развързката. Едната ще означава радостно вълнение, а другата...

— Унижение — прекъсва ме Иси.

— Или може би оскърбление? — намесва се и Джош.

— Безутешна самота и падение — заключавам.

Не се преструвам, че не го зная. Припомням си Бъдни вечер и подпухналото лице на Либи, плувнало в сълзи. Тя си въобразяваше, че ме изненадва с нещо, което не знам. Само дето грешеше. Изглеждаше досущ като майка ми в деня, когато баща ми ни напусна. Самотата е стара моя познайница. Добре ми е известно усещането, което разголвам на екрана, и не се страхувам от него. Не аз го причинявам, тъй че не виждам причини да се срамувам. Зная, че двойки, в които единият от партньорите изневерява, са самотни, ужасени, объркани, огорчени. Но не за дълго. Твърдо вярвам, че им правя услуга. По-добре сега, отколкото след като подпишат.

Като привършваме със супата, претоплям пирожките и разрязвам тортата. Иси пъшка и мърмори, че не може да сложи в устата си и хапчица повече, но после ме пита имам ли сироп от бренди за сладкишите. Джош доброволно се е нагърбил със задължението да сервира алкохола и го разлива по чашите с щедростта, с която дарява любов. В девет и петнайсет вече сме пияни до козирката.

Фантастично.

— Благодаря за чорапите — казва той, целува ме по страната и се настанява до мен на канапето. Аз се ухилвам и го прегръщам.

— Моля.

Разбира се, накупих му и доста по-изкусителни подаръци — все играчки за големи момчета, като миниатюрен компютърен бележник, швейцарско ножче и мобилен телефон, от който могат да се изпращат картинни съобщения. Най-много се зарадва на слушалката, с помощта на която отваря любимия си сайт чрез устно подадена команда. И дори не се смути от логичния въпрос на майка ми:

— Всъщност не е ли достатъчно да натиснеш едно копче?

Тези подаръци за пореден път затвърдиха убеждението ми, че и най-страхотните мъже са неспособни да пораснат. А чорапите са шега. Всяка година си купуваме по един подарък, сякаш сме стара семейна

двойка. Подозираме, че с това ще се изчерпи целият ни брачен опит в този живот. Джош ми подари най-обикновена точилка. Дори не от онези, красивите, мраморните. Знае, че през живота си не съм хващала точилка и надали ще ми се наложи, освен ако някой с повечко въображение не й намери подходящо приложение в леглото. Предлагали сме и на Иси да се включи в нашата игра. В крайна сметка, ако Джош купува семейни подаръци за две жени, вместо за една, картината ще стане още по-реалистична. Тя обаче вироглаво се инати и смята, че начинанието е твърде депресиращо. Подозирам, че просто не иска да дърпа дявола за опашката. Целият майтап се състои в това, че Иси се надява някой ден действително да разменя с някого подобни подаръци.

— Измислихте ли си новогодишни решения? — пита Иси и намества кльощавия си задник между нас с Джош, като лекичко ни побутва, за да й направим място. Аз щедро разливам бренди по чашите.

— О, нали знаеш — да сваля два килограма, да сведа алкохолните единици до два пъти повече от препоръчителното количество и да намаля цигарите на една кутия дневно. А ти?

— Ще бъда по-резервирана с мъжете.

С Джош сме твърде пияни, за да си даваме труд да прикриваме изумлението си. Избухваме в бурен смях и без да искаме, изплюваме току-що отпитата глътка бренди. Аз успявам да уцеля чашата, но Джош поръсва кашмирените ми възглавници със ситни капчици алкохол. Прекалено ми е смешно, за да му направя забележка.

— Какво? — възмутено се цупи Иси. Много добре знае какво.

— Поне си последователна. Миналата година взе същото решение, както и предишните пет години — обяснявам.

Джош е по-мил:

— Ако трябва да сме честни, това е самата същност на новогодишните ни решения. Така де, ти винаги искаш да ядеш, да пушиш и да пиеш по-малко, Иси винаги иска да не се влюбва толкова, а аз...

— ... винаги искаш да чукаш повече — се провикваме двете в един глас.

И тримата прихваме да се смеем. Тези констатации са твърде верни, за да ни огорчат.

— Какво ще кажете тази година да спазим обещанията си? — предлагам.

— Аз искрено се надявам да чукам повече — сериозно заявява Джош.

Средната му активност и бездруго е твърде висока — съмнявам се, че физически ще му остава време за нови завоевания. Поведението му е квинтесенция на мъжкото. Джош е за мен светъл пример в живота.

— Не, предлагам тази година да измислим нещо по-различно и наистина да го изпълним.

— Какво например, да участваме в маратон ли? — пита Иси.

— Да, стига това да е съкровено то ти желание — поощрявам я.

— Там има ли достатъчно мъже? — пита Иси. Въздъхвам.

Продължаваме да се наливаме. Допиваме брендито и преминаваме на уиски. Да не забравяме виното, което изпихме със супата. Единственото, за което съм сигурна, е, че наруших новогодишните си решения по всички параграфи. Всичко останало ми се губи в мъгла. Протягам ръка, но не различавам ясно очертанията на дланта си. Иси и Джош примират от смях, надпреварвайки се кой ще измисли по-абсурдни решения, но аз не съм в състояние да проследя идеите им. Главата ми се мае и като че ли не мога да контролирам потока на мислите си. Безуспешно се мъча да пропъдя поразително ясният образ на Бен, който със сериозно, разтревожено изражение ми опява за приятелката си и дали щяла да му прости тази изневяра. Посъветвах го да си трае. Той се загледа през прозореца, сякаш не ме е чул, и взе да се пита дали той самият някога ще си прости. Сигурно наистина съм се напила, щом лицето на Бен се размазва и се прелива в лицето на Айвър, а умолителния, поглед на Айвър изведнъж се превръща в кравешкия взор на Джо. Тръсвам глава. Винаги когато пия уиски — тази дяволска пикня, ме налягат много шантави мисли.

— Да научаваме по една нова дума всеки ден.

— Това е лесно.

— И да я използваме.

— Да се изкачим на Бен Невис в Шотландия, Скофел Пай в Лейк Дистрикт и Маунт Сноудаун в Северен Уелс.

— Как ли пък не!

Пепелта от цигарата на Иси не уцелва пепелника. Вместо това се поръсва по пода като на забавен каданс, но Иси въобще не забелязва. Аз забелязвам, но в съзнанието ми изплува образът на Бен, който несръчно се мъчи да си запали цигара и разпилява кибритените клечки. Прави ми впечатление, че отвсякъде съм заобиколена със станиолени гирлянди и окапали иглички.

— Цяла седмица да казвам истината, цялата истина и само истината — предлага Джош. За любовчий като него безобидните лъжи са начин на живот. Почти втора природа.

— Не, това е глупаво, ще останеш без приятели.

— Уиски? — предлагам.

— Давай — пелтечат и протягат чаши с треперещи ръце.

— Добре, тогава ще се ожения.

— Моля?! — двете с Иси втрещени се вторачваме в Джош.

— Не можеш да се ожениш, глупчо, нали току-що заряза гаджето си. Хем беше страхотно момиче, най-готиното, с което си ни запознавал от доста време. Забрави ли, че имаш фобия от обвързване?

— Не е вярно — възразява Джош.

Решавам да го защита:

— Иси, бъди справедлива — Джош се впуска във връзките си съвсем безрезервно, или поне отначало. Просто има проблем с постоянството.

Джош шеговито се мръщи. Пипнах го!

— Много съм отдаден на връзката си с теб, Кас. И с теб, Иси — допълва. — Просто още не съм попаднал на правилното момиче.

Не мога да си представя какво търси.

С Джош си приличаме в много отношения. И двамата сме имали безброй сексуални контакти. Голямата разлика е, че той вярва в любовта и наистина възнамерява някой ден да улегне. Вечно ми го повтаря. Не зная с биография като своята как все още храни подобни илюзии. От осемнайсет години следва все един и същи модел. Вечно е изпълнен с пламенна любов или пламенна ненавист. Само за няколко седмици листът се обръща. Отегчава се много бързо. Но вместо да проумее, че има нещо сбъркано в идеята за безоблачното щастие до края на дните (което според мен е очевидно), Джош твърди, че още не му било провървяло с намирането на подходящата жена. Постоянно и упорито повтаря, че е сигурен в съществуването ѝ.

— Добре де, може би решението да се ожения тази година е наистина малко прекалено. Най-хубавите зали за тържества и бездруго вече са резервирани. Ще действам стъпка по стъпка. Ще намеря Жената с главно Ж и ще ѝ предложи да се омъжи за мен.

— Може ли да съм ти шаферка? — пита Иси.

— Да.

— А аз може ли да съм ти кума? — закачам го.

— Ще видим.

Изпива последната глътка уиски и долива чашата си. После поклаща замислено дяволската пикня и мълчаливо я наблюдава, докато ние мълчаливо наблюдаваме него.

— Говориш сериозно, нали? — обаждам се накрая.

— Време ми е — не отрича той.

По гръбнака ми сякаш пропълзва леден пръст. Потръпвам — чувството доста прилича на страх. Джош да се ожени? Ще го изгубя. По-скоро ще се лиша от мястото си на жена номер едно в неговия живот. Деля го с Иси наистина, но това е различно. С Иси не се конкурираме, а се допълваме. Ще ми липсва.

— Пиян си. Не знаеш какво говориш. Виж, хайде да го обсъдим утре сутринта. — Усмивам се. Очаквам на свой ред да отвърне с усмивка, но тъй като не реагира, се обръщам към Иси: — Добре, а ти какво решаваш?

— На мен ми хареса идеята с маратона. А ти?

— Вече започна да ми дотяга и да се чувствам долнопробна. — Тя привежда глава и мълчаливо ме чака да продължа. Не мога. Изумена съм, че казах и толкова. Всъщност не мисля така. Или мисля? Мисля. — Ще се откажа.

— От какво?

— От безразборния секс, безмозъчното чукане, импулсивните свалки, чукането с ограничено участие на мозъка, поддаването на пиянски прищевки, спането с кой да е по случай повишението, рейтинга или купуването на красива рокля „Армани“. — Мислено проверявам дали не съм изпуснала някоя възможност. Не съм.

— А какво ще правиш? — любопитства Иси с ужасяваща откровеност, каквато могат да си позволят само най-близките приятели.

— Де да знам — отвърщам с равен тон. — Ще живея във въздържание.

---

[1] Участнички в Уименс Ланд Арми — женско сдружение във Великобритания през Втората световна война, ангажирано със селскостопанската работа във фермите вместо мъжете, мобилизирани на фронта. — Б.пр. ↑

8.

— Как стана? Защо го направи, Сузи? Какво те накара? — Джед е изпълнен с необикновено хладнокръвие и достойнство, особено предвид конкретните обстоятелства. В крайна сметка току-що четвърт от пълнолетното население на Великобритания стана свидетел на страстните целувки, които годеницата му разменя с бившия си любовник в църковната канцелария петнайсет минути преди репетицията за венчавката, седмица преди сватбеното тържество. В заснетия материал ясно личи как Сузи се измъква иззад един надгробен паметник, нагласяйки полата си. Тъй като Бейл изпитва панически ужас от съдебни дела, нямаме право да заснемаме самия акт на изневярата, но не е необходимо човек да членува в „Менса“, за да се досети, че ласките между двамата не са се изчерпали с целувките.

Сузи е пребледняла, по-бяла е от сватбената рокля, която гордо показва на публиката преди рекламната пауза. Сякаш е било в друг живот. Преди кирливите ризи да бъдат изваден наяве. В онзи живот Сузи си играеше на щастливо семейство, Джед се наслаждаваше на живота иззад чифт розови очила, а Андрю все още дебнеше зад кулисите, изчакавайки удобния момент да развее байрака на изневярата.

— Ужасно съжалявам — шепне Сузи.

Добър ход. Единственият шанс да спечели публиката на своя страна е незабавно и всецяло да се покае. В края на краищата Джед лови окото и естествената нагласа е да викат в негова полза.

Този момент е много любопитен — трите жертви заедно на сцената, принудени да разрешават твърде лични въпроси с произтичащите от тях последствия пред очите на огромна публика. Джед си е въобразявал, че владее положението. Въобще не е допускал, че Андрю представлява действителна заплаха. Явно е смятал, че участието в телевизионно предаване е вълнуващо преживяване, което си заслужава да се разказва на внуците. Очаквал е Сузи да избере него, въпреки че приятелите им и до ден днешен шушукат каква страхотна двойка са били тя и Андрю и колко по-страстна е била връзката им.

Обзалагам се, че в този миг би дал какво ли не да се откаже от телевизионната слава и да показва на внуците си само видеозаписа от сватбеното тържество.

За Андрю цялата работа е чисто и просто игра. Няма ло е какво да губи, тъй като връзката му със Сузи е приключила преди няколко години сред водопад от сълзи и упреци (за сведение — при това си струва да се отбележи — двамата се разделили, понеже Сузи го заварила в леглото с друга). Затова с удоволствие бе приел да я изкуси. Опасявал се е в противен случай да не излезе мухльо в очите на апетитната детективка.

— Защо го направи, Сузи? — умотително повтаря Джед.

— Не могат ли да си задават по-смислени въпроси? — недоволства Фай. Застанали сме в страни от сцената и гледаме екшъна на живо.

— Не, тъкмо в това е същината на въпроса — отвърщам шепнешком. — Най-интересни са именно мотивите, подтикнали виновника към изневярата. Списъкът е безкраен. Прекратяване на отношенията, отмъщение, утешение, опортюнизм.

Сузи най-сетне си възвръща способността да говори:

— Съжалявам, Джед. Просто не можех да не го направя. През изминалите три години, откакто се разделихме, Андрю ми се привижда във всеки мъж с изпъкнала челюст и широки рамене. Случваше се да го мерна пред себе си на ескалатора в метрото и да хукна да го настигна — стъпките ми прокънтяваха по лъскавия под, а ударите на сърцето ми отекаха чак в сливиците. В подобни мигове, когато отвътре всичко ми трепереше, не съм се тревожила какво обяснение ще ти дам. Или защо му прощавам. Просто исках го видя и да се отърва от измъчващите ме призрази. Мислех, че после ще престана да се разтрепервам. Но така и не случих да го срещна. Все е оказваше някой, който въобще не може да се мери с него. Никой не може. Дори ти.

Колко любопитно.

Публиката оценява, че Андрю въобще не заслужава подобна преданост, но всички са потресени. Като изключим грозните вопли на Сузи, в студиото цари гробна тишина — муха да бръмне, ще се чуе.

По лицето на Фай се стичат сълзи.

— Не си ли трогната, Кас?

— Да, очарована съм — всички без изключение горко ридаят. Това се казва телевизия. Какво следва?

Тя ми връчва сценарий.

— Интервюта за следващото предаване.

Запътвам се към залата, където разпитваме бъдещите участници, разгонвайки с появата си няколко момичета от редакцията, които се тълпят пред вратата и се кикотят.

— Какво им става? — обръщам се към Фай.

— О, не знаеш ли? Господин интелектуалецът се оказа гръцки бог.

— Дребен и трътлест?

Но като отварям вратата и виждам Дарън, от сарказма ми не остава и следа. Разбирам защо Маркъс се чувства несигурен. Запознах се с него тази сутрин. Симпатичен човек. Доста интелигентен, по-интересен от повечето мъже, прилично изглеждащ и извънредно богат. Очевидно обожава Клеър. Тя си дава сметка, че това е добра оферта, и вероятно на свой ред също го обожава. Във всеки случай, като изключим личното ми убеждение, че при възможност всеки би кръшнал, Дарън е умопомрачителен мъж.

Той е висок — почти един и осемдесет и пет — и има дълга, по-цигански чуплива коса, която му стига до брадичката. По принцип не си падам по дълги коси. Защото обикновено дългата коса върви ръка за ръка с гардероб, състоящ се изцяло от дънки, и колекция от албуми на „Мийтлоуф“. В настоящия момент обаче единственото ми желание е да заровя пръсти в къдриците му. И не само това, ами да го тръшна върху дървеното си легло в стил деветнайсети век с марката „Конран“. Има широки рамене, строен торс с тесен ханш и най-привлекателния задник на света. Облечен е със светлосив пуловер и износени дънки „Ливайс“. Необходимата доза усилие, без да изглежда надут. Очите му са огромни, тъмнокафяви, обградени с възможно най-зашеметяващите мигли — като на Бамби. Най-очарователна е усмивката му. Има най-нахалната усмивка, от която сякаш засиява цялото му лице. Очите, страните, дори ситните бръчици.

Жесток пич.

За миг изгубвам ума и дума. Не зная какво да кажа, какво да направя и как да застана. Целият ми здрав разум, трийсет и три годишният ми житейски опит и дори най-елементарната представа за

възпитание тутакси се изпаряват. Да открия правилната фраза, ми се струва като да изпълня бънджи-скок от... Господи, дори не се сещам къде се провеждат бънджи-скокове! Мозъкът ми е съвършено изпразнен от съдържание. Младежът ми се усмихва и в ушите ми сякаш звънва музика, което е такова клише, че ми иде да се гръмна. Зърната ми щръкват, което е грозна измяна. Личи ли си? Буквално ми потичат лиги. Абе я се стегни, да те вземат дяволите, заповядвам си мислено.

— Йокаста Пери — уверено заявявам с тон, който иде да покаже, че нямам никакво намерение да се прехласвам по страхотния му фасон и съм напълно непроницаема. Което пък е чиста измишльотина.

— Йокаста, какво едипово име — усмихва се, поема дланта ми и крепко я стисва. Смаяна съм, но не от силата му, а от забележката. — Йокаста или Кас...

— Кас — потвърждавам. Този тип да не е медиум?!

— Дарън Смит.

— Зная. — Посочвам папката със записки, в които са упоменати всички подробности: телефонен номер, адрес, рождена дата. Питам се дали не е време да разширим въпросника с някои по-интимни подробности, например любима сексуална поза, от коя страна на леглото предпочита да спи и пр. Мислено се ощипвам. Той е чисто и просто мъж. Бързам да се съсредоточа върху недостатъците му. И двамата трябва да сме наясно с тях. — Даз или Даза? — усмихвам се ледено.

— Дарън — отвърща той, но с нищо не показва да се е обидил. Питам се дали осъзнава, че се опитвам да се държа грубо. Не изглежда глупав. Ухилва се. С подобни зъби биха се гордели и семейство Озмънд^[1]. Как е възможно човек да е толкова красив?

— И така, Дарън, да се хващаме за работа.

Настанявайки се до него, случайно го докосвам с коляно. Искрата от допира пронизва панталоните ми „Джоузеф“ като мълния. Дори потръпвам. Протягам треперещи ръце към чашата с вода.

— Добре ли си? — Бързо посяга към масата и достига водата преди мен. Връчва ми я, искрено разтревожен. Не съм в състояние да му кажа, че всичко е наред. Чашата леко се плъзва в дланите ми. Той остава с впечатлението, че ще я изпусна, и ми помага да я надигна към устните си, без да ме изпуска от очи. Втренченият му поглед ме

пронизва до дън душа. Какво прави този човек — мислите ми ли чете? Знае ли, че в слабините ми бушува пожар? Отпивам голяма глътка. Поставям чашата на масата.

— Тук е много топло — отбелязва той, скача и се заема да пренастрои климатика. Толкова е уверен. Така добре се владее. А аз...? Чувствам се толкова безпомощна. Сигурно се разболявам. Хвърлям поглед към Фай. Тя ме наблюдава, ухилена до уши. Жегната, мигновено идвам на себе си.

— Нещо смешно, Фай? — стрелвам я с гневен поглед.

Тя поклаща глава и се оттегля в отсрещния ъгъл на стаята. Заставям се да се съсредоточа върху записките и разговора с Дарън. Само едното ме затруднява.

— И така, както ти е известно, Маркъс Ейлсбъри се жени за бившата ти приятелка Клеър Томпсън на Свети Валентин. Тоест — след около две седмици. Маркъс ни писа, че изпитва съмнения — тук бързо се поправам — опасения, че Клеър може би все още тайно храни пламенни чувства към теб. — Изчервявам се. Този сценарий, който винаги ми се е струвал съвсем нормален, изведнъж блясва в истинската си същност. Непоносимо отвратителен. Надявам се Дарън да не остане с впечатлението, че по принцип използвам фрази от типа на „храня пламенни чувства“. Както и да е, продължавам: — Маркъс иска да узнае дали опасенията му са основателни. И така, запознат ли си с формата на „Секс със екс“? — Вдигам глава и го поглеждам.

— „Секс със екс“ ли? Да, за съжаление — кима сериозно. Един кичур коса пада над лявото му око. Не мога да си представя по-примамлива гледка. Дарън го подухва с крайчеца на устните си. Освен тази! Кичурът магически се връща на мястото си.

— Добре, тогава онова, което се изисква от теб, е...

— Виж, извинявай, че те прекъсвам, но не ми се ще да ти губя времето. — Усмивам се, за мен е удоволствие да разговарям с него. На разположение съм да отговарям на въпроси и да давам разяснения. Цяла вечер. Готова съм да изслушам абсолютно всичко, което има желание да ми каже. — Няма да го направя.

С изключение на това.

— Не искам да участвам във вашето предаване.

Опулвам очи. Задник!

— Много ми е неприятно, че те разочаровам, сигурно създавам главоболия на много хора, но когато получих поканата, въобще нямах представа, че става дума за „Секс със екс“. — Просъсква името на предаването ми с неприкрито презрение.

— Частният детектив не ти ли обясни за какво става дума? — питам злобно.

— Не. Просто спомена, че Маркъс се нуждаел от помощ във връзка с подготовката за сватбата. Мислех, че ме каните да участвам в нещо като „Виж ти, каква изненада“.

Обмислям чутото. Възможно е редакцията и детективът умишлено да са подвели Дарън. Най-малкото да са го оставили да го гадае. Сигурно и те са преценили, че ако го убедим да се снима, рейтингът ще скочи неимоверно.

— Нищо на този свят не може да ме накара да се явя в „Секс със екс“.

— Защо? — Честно казано, сразена съм. Той каза „не“. „Не“ на възможността да се покаже по телевизията. „Не“ на възможността да прелъсти бивше гадже. „Не“ на мен.

— Защото омаловажава всичко, на което държа. Любов, брак, вяност, преданост. Не мога да го направя.

Сразена съм, повтарям. Мъж, който си признава, че вярва в подобни работи, трябва да е обратен. Зная обаче, че не е. Мислено се сграбчвам и се разтърсвам. Мамка му. Изрод. Нямам време за подобни глупости. Аз съм зает човек. Само това ми липсва — някакъв си полуприлично изглеждащ тъпак, който се мисли за много велик, да ми спъва работата. Мятam му гневен поглед. Поемам дълбоко дъх.

— Но защо, Дарън? Маркъс иска да знае — опитвам с разумни аргументи.

— Маркъс греши.

— Искa да я провери.

— По-добре да ѝ повярва.

— Шегуваш се, нали?

— Ни най-малко.

Поглеждам си часовника. Трябва да побързам. Чакат ме още срещи. Как може още с първото интервю през новата година да ударя на камък! Ако бях суеверна, щях да го приема като лош знак. Но аз не съм.

— Виж какво, Дарън, за пари ли става дума? Както се досещаш, не можем да предлагаме на участниците парично възнаграждение, съществуват юридически пречки. Но можем да компенсираме участието ти по друг начин. Дрехи, пътувания, развлечения и т.н. — Наум пресмятам колко мога да завиша бюджета. Обикновено отпускам по не повече от шестстотин лири на участник.

— Няма нищо общо с парите. — Дарън отпуска чело върху дланите си и се обляга на дивана.

— Можем да ти предложим разходи в размер на осемстотин лири.

— Просто смятам, че е долно.

— Хиляда и петстотин.

Едва-едва поклаща глава. И небрежно премята крак връз крак. Невероятно дълги крака. Дълбоко поемам дъх.

— Две хиляди.

С нищо не показва, че е чул предложението ми. Бързо пресмятам наум. Този мъж е невероятно интелигентен и чувствителен, а едновременно с това — поразително красив. Дори на мен за миг ми се стори привлекателен. Докато не започна да се цигани. Сега си давам сметка, че е нещастник. Обаче публиката ще го хареса, а Бейл ще изпадне във възторг. Колко?

— Четири хиляди лири.

Фай ахва. Дарън се усмихва — твърде е проникателен, за да се обиди. Изглежда невероятно самоуверен. Поклаща глава. Привеждам се към него. Устните ми са на сантиметри от ухото му.

— Това е окончателното ми предложение — прошепвам.

Той се усмихва. Вглеждам се внимателно. Няма намерение да отстъпи. По дяволите.

* * *

— Голям бастун — подхвърлям на Фай, когато най-сетне ядосано се втурвам навън. Дори не си правя труда да се уверя, че вратата се е затръшна за гърба ми.

— Несъмнено — отваряща тя.

Мятам й унищожителен поглед.

— Нямах предвид природните му дадености — изръмжавам, — по-скоро маниерите му.

— Стори ми се безкрайно очарователен — признава тя и се изчервява.

Въздъхвам кисело.

— Какво очарователно намираш в провалянето на снимачния ден? — беснея. — Мислиш ли, че Бейл ще се очарова, като научи?

— Надали.

Втурвам се по коридора към другата зала, където ме очаква следващият гост.

Разполагаме с много малко време. Предаването бе изместено в събота, което допълнително натегна обстановката — почти отвъд предела на човешките възможности сме. Тази вечер трябва да приключим с предварителните разговори с всички участници в двете любовни авантюри, които ще бъдат представени в двете части на шоуто — преди и след рекламната пауза. Трябва да изберем подходящо място за изкушението. Разполагаме единствено с утрешния ден, за да го заснемем. В сряда и четвъртък снимаем, в петък материалът се монтира. Работи се и през почивните дни. Само това ми липсва — излишни спънки. Нямам време за грешки, опасения и неточни преценки.

— Кой е резервата? Дай ми записките. — Протягам ръка и чакам да ми се връчи съответната папка.

— Тъ... — Фай свежда поглед. — Всъщност нямаме резерва.

— Моля?! — застивам.

— Ами, отначало имахме, но вече нямаме. Едните бяха господин П. Кент, който щеше да се жени за госпожица Л. Гриптън, но междувременно реши да отмени сватбата. Мисля, че използва предаването само като претекст да се отърве. Но явно е събрал кураж да се справи и без нас — жизнерадостно се ухилва Фай. Иде ми да я убия. Нямам време за губене. Кога е оглупяла толкова?

— Какъв невероятен подвиг. Жалко за госпожица Гриптън, а на нас тежко ни и горко. — Не крещя. Прекалено съм ядосана. — Обикновено имаме по две резерви. Кой са другите?

— Ами, тъ... и там възникна проблем — мънка Фай. — Булката си е счупила крака. Надали ще тръгне да изневерява с гипсова превръзка от глезена до хълбока.

— Какъв лош късмет — тросвам се.

— Нали? Сватбените снимки отиват на кино.

— Имах предвид нашите снимки. Виж какво, Фай, връщай се в кабинета и се заеми да прегледаш абсолютно всички писма, които сме получили до момента. Потърси някого, с когото можем да се свържем още тази вечер. Кой е предвиден за следващата седмица? Няма ли възможност да изтеглим някоя двойка по-рано? Направи всичко възможно. Ако не намериш подходящи кандидати сред писмата, влез в Интернет още тази вечер и открий гореща линия. — Фай се втурва по коридора. Аз се провиквам подире ѝ: — Фай, не познаваш ли някоя сгодена двойка? Прегледай си визитника. И аз ще прегледам своя. — Тя понечва да възрази. Не ѝ оставям възможност да морализаторства. — Важно е! — отсичам.

Поглеждам си часовника. Шест и трийсет. Звъня на пейджъра на координатора ни. Зная, че откриването на Трикси ще ми отнеме известно време, защото наемането на координатори за предаванията е поредното перо, от което Бейл икономисва. Вместо да отчете факта, че координаторът е оста, около която се върти цялото предаване, и следователно се изисква проникателен, енергичен и действен човек, който работи с охота, TV6 наема изтърваните отрочета на големите рекламодатели. Поредното доказателство, че Бейл е стиснат подлизурко. Така хем лази по корем пред най-важните ни клиенти, хем плаща минималната работна заплата, понеже знае, че въпросният татко ще компенсира с щедра издръжка. В продължение на девет минути и половина чакам Трикси да реагира на позвъняването. Несъмнено е била заета с нещо действително неотложно, като да пуши хашиш, да освежава грима си или да избира подходяща обица за веждата си. Когато най-сетне се появява, осъзнавам, че „реагира“ е евфемизъм.

— В смисъл, какво мога да направя? — пита с тон, който изразява нещо средно между пълно безхаберие и пълна безмозъчност. Действителната ѝ възраст е двацет и две, но изглежда на шест, анорексично слаба, носи косата си вързана на две опашки, а краката ѝ са покрити с неизброими синини. Те обаче не са резултат от спортни схватки, а от НБК — неидентифицирани бирени контузии. Безкрайните купони са част от работата ѝ. Всъщност смята, че с това се изчерпват всичките ѝ служебни задължения. Работи за жълти

стотинки, но и толкова не заслужава. Казвам ѝ да отиде при Дарън и да го задържи.

— Да го... задържа? — провлачва, придавайки нов смисъл на израза „не съм в час“.

— Да. Иска да си тръгне.

— Как ще си тръгва, нали е на снимки тази седмица и прочие.

— Не иска да се снима — обяснявам, осланяйки се на безспорно последната си капчица търпение.

— Колко кофти.

Въздъхвам, как се трае подобна некадърност! Трикси е размислила и внезапно се натъква на неочаквано препятствие:

— Ама аз не мога да го накарам да остане, ако той иска да си тръгва и прочие.

— Знам. Трябва да го убедиш да не си тръгва, като му предложиш нещо в замяна.

— В смисъл да спя с него ли?

Вглеждам се в създаването пред себе си. Дарън не би го направил за нищо на света. Мозъкът ми щрака светкавично. Дарън ми е необходим, на всяка цена трябва да участва в „Секс със екс“. Първо, защото ще излезе страхотно предаване, и, второ, защото поради некадърността на Фай не разполагаме с резерва, следователно Дарън е единствената ни надежда въобще да заснемем нещо. Макар да нямам почти никакви шансове да го склоня, не трябва да го изпускам, преди да сме проучили всички други възможности.

— Не, не му предлагай да спиш с него. Опитай с добро. Кажи, че приемам решението му и по-късно бих искала да го покана на вечеря в израз на това, че не се сърдя, или нещо в този дух. — Сигурна съм, че ще приеме покана за вечеря. Прекалено е възпитан да откаже.

— Много си печена — ухилва се Трикси. — Направо жестоко. В смисъл — че можеше да се сдухаш и прочие.

Не си правя труда да ѝ обяснявам, че заради неприятностите, които ми причинява, в действителност изпитвам желание да го накълцам на парчета и да ги хвърля на лъвовете в Лондонската зоологическа градина. Не мисля, че е по силите ѝ да скрие истината. Всъщност дори не съм сигурна дали ще съумее да му предаде посланието. Имам и още едно съображение, което не споделям с нея. Колкото и да ме дразни, съм потресена до дъното на душата си. Този

човек ми каза „не“. Този човек каза „не“ на мен. И то не такова „не“, което всъщност означава „да“ или „ще видим“. Категорично, безусловно „не“. Колкото и да се старая, не мога да го приема като най-обикновен морализаторстващ дръвник, какъвто очевидно е.

* * *

Провеждам интервюта с двете жени, замесени в другата любовна афера за следващото издание на предаването. Поуспокоявам се. По мои предвиждания младежът ще кръшне. Убедена съм, че шансът за изневяра е по-голям, ако проверяваният е мъж. Не защото жените са по-предани по природа — просто са по-ангажирани с подготовката на сватбата и не са толкова склонни да излагат на риск своя най-тържествен ден. Поглеждам часовника си. Осем и петнайсет. Обаждам се на Фай, но както и предполагах, няма надежда да открием заместник за толкова кратко време. Чрез увещания, заплахи и подкупи съумявам да я склоня да работи през нощта. Инструктирам я да отчете допълнително изработените часове, за да получи съответното извънредно възнаграждение, както и да извика толкова помощници от редакцията, колкото прецени, че са й необходими.

— А ти какво ще правиш? — любопитства тя.

— Ще водя Дарън на вечеря.

Отвърща с мълчание. Най-сетне отбелязва:

— Много тежка задача, но все някой трябва да се жертва.

— Разбира се, че е задача — настоявам. — Най-вероятно е феноменално тъп. — Много ми се иска да вярвам в онова, което казвам, но слабините ми не споделят това мнение. — Нямам намерение да прекарвам с него и минута повече от необходимото, но трябва да заснемем нещо. Ще го убедя да види нещата от наша гледна точка.

— Мога да ида вместо теб — предлага Фай с охота, каквато досега определено не е демонстрирала.

— Ти не си достатъчно манипулативна. Освен това искаш да спиш с него.

— Както и ти.

— Но ти ще се влюбиш. За разлика от мен — аз никога не се влюбвам. — Няма какво да възрази. Продължавам: — Трябва да разберем неговата позиция. Не желае да участва, защото си дава сметка за последствията и не иска да причинява на хората болка и да ги подлага на унижение. Пълна досада. Изглежда, ще трябва да дърпаме струната на прекаленото му и неадекватно чувство за приличие. Ще му обясня, че предаването далеч не засяга само хората на сцената — неговият отказ ще създаде неприятности на рекламодателите, публиката ще остане разочарована, а ние с теб ще бъдем уволнени. — Надявам се да не се стига до подобни крайности, но Бейл е непредвидим. Главата ме боли. Притискам слепоочията си.

Отчаяно копнея отново да се срещна с Дарън.

Но единствено понеже трябва да заснема предаване. Смятам, че пуританските му съображения са малко не на място в случая.

Много привлекателен.

Непоносимо досаден.

— Фай?

— Да?

— Какво да облека?

* * *

Срещата ще се състои в Оксо Тауър. Трикси ни е резервирала места в ресторанта, не в бирарията. Уместно решение. Дарън не може да не се впечатли от дълбоките кожени столове, сложната листа с вината, синьо-белите ленени покривки, огромните елегантни винени бокали, пред които и прословутата бомба „десеттонната Теси“ от Втората световна ще изглежда миниатюрна и деликатна... но може би това прави впечатление само на жените.

Пристигам първа. Оглеждам заведението. Часът е девет. Салонът е пълен с хора, които радостно се впускат в романтични приключения. В два през нощта улиците ще са задръстени с наскърбени жертви. Това важи за всички ресторанти в Лондон. Облечена съм с черно поло и черна вълнена пола до коляното. В грубите рокерски ботуши краката ми изглеждат като кибритени клечки. Имам интуитивното усещане, че Дарън предпочита този стил пред дълбоките деколтета и късите поли.

В момента това е най-сексапилният ми тоалет, макар дискретно сексапилен. Държа го в офиса, ако не за този конкретен повод, със сигурност за подобни случаи. Работата е там, че не мога да определя какъв всъщност е поводът. Знам само, че искам да премине на наша страна, да склони да участва, да стане един от нас. Трябва ми предаване. Но...

Не „но“, а „и“. И макар да не зная защо, съм сигурна, че искам да го видя отново.

Най-сетне се задава; със задоволство установявам, че и той се е преоблякъл. Носи светлосив костюм и бяла риза с широка, разкопчана яка. Бялото идеално подчертава маслинено смуглата му кожа. Изглежда зашеметяващо. Уверено се приближава към нашата маса и се навежда да ме целуне.

Да ме целуне.

По страната.

Едва не преобръщам поръчаната бутилка минерална вода, което, както и да го погледне човек, не е особено изискано. Целувката опарва лицето ми. Сигурна съм, че е оставила ален отпечатък, като жиг по добиче. Принудена съм да впрегна цялата си смелост, разум и воля, за да не го поваля на масата още тук и сега. Обладана съм от непреодолим вътрешен порив. Заражда се в бедрата ми и приижда нагоре, поглъщайки корема, дробовете и гърлото ми. Какво ми става? Не изпитвам сексуално влечение за пръв път. Зная какво е непреодолимо желание, но чак пък толкоз... Това усещане ми е непознато.

Не се чувствам заплашена.

Зная, че няма от какво да се притеснявам, стига събеседникът ми да е непоносимо досаден или арогантен.

Както и че не е нито едното, нито другото.

Той се настанява и се усмихва на сервитьорката. Момичето губи и говор, и картина. Дарън поръчва вино, като от учтивост ми предоставя възможността да изкажа личните си предпочитания, но вече е взел нещата в свои ръце.

— Поканата ти страшно ме зарадва, Кас. И в известен смисъл малко ме изненада. Не очаквах да приемеш позицията ми толкова спокойно. Както и да е, вашата „координаторка“ — тонът му недвусмислено изразява кавичките, което напълно съответства на

личното ми мнение за Трикси — ми съобщи, че искаш да ме поканиш на вечеря. Честно казано, стори ми се много странно. Отлично си давам сметка, че отказът ми сигурно ти е създал много неприятности, тъй че аз черпя.

— Не е нужно, ще взема фактура — възразявам неубедително.

Изненадана съм от себе си. Рядко ми се случва да проявявам неувереност. Всъщност последният пример за проява на слабост от моя страна датира от времето, преди да ме научат да седя на гърнето. Но поведението на Дарън противоречи на всички правила. Нито е поразен от присъствието ми, нито се чувства заплашен, нито е прекалено заядлив. Мъжете, които познавам, неизменно попадат в една от трите поведенчески категории.

— Зная, но наистина би ми било неприятно да се възползвам от вашето предаване по какъвто и да било начин, а и... — замълчава и повдига вежда — много ще се радвам да си моя гостенка тази вечер.

Говори с тих, кадифен глас, тъй че съм принудена да се приведа над масата, за да го чувам. Като се доближавам към него, забелязвам, че излъчва невероятно ухание. Ако не се бяхме запознали при подобни обстоятелства, щях много да се замисля дали да не го изчукам.

Не. Въобще нямаше да се замислям.

Но подобни спекулации са напълно неуместни, тъй като ми предстои една съвсем не лека задача. Дори непосилна. Разполагам само с четири дни да подготвя следващото предаване.

Струва ми се, че ароматът е на „Исеи Мияке“.

Пределно ми е ясно, че съотношението на силите решително не е в моя полза. Отново си напомням, че основната причина за присъствието ми тук тази вечер е да склоня Дарън да участва в шоуто. Дори да е непоносимо красив, какво от това?

Непоносимо красив е, ето какво.

Взира се в менюто с вид на човек, който искрено се вълнува от избора на храна, макар да ми е все едно дали ще ям сепия на дървени въглища, пълнена с чили, или барбун с бяло вино, магданоз и чеснов сос. Не, без чесън. Непременно трябва да обсъдим предаването.

— А защо искаш да съм твоя гостенка?

Той се изчервява и с усилие ме поглежда в очите.

— Всеки мъж би желал да те покани на вечеря. Ти си зашеметяваща жена.

Траяас.

Очарована съм и съм развълнувана до дъното на душата си. Да, казвали са ми го и преди. Да, ще ми го кажат и занапред, но за пръв път е толкова вълнуващо. И толкова стряскащо. Тази откровеност ме поставя в уникална позиция — отговарям искрено:

— Виж какво, Дарън. Истината е, че не съм тук на приятелски начала. Дошла съм да те убедя да участваш в предаването. Трябваш ми. Неудобно ми е да го призная, но трябва да заснема някакво предаване, а ти си единствената ми надежда. — Млъквам и дълбоко поемам дъх. Донесят филийките. Дарън мълчаливо избира. Спира се на хляб с лешникови ядки. В старанието си да спечеля симпатиите му поръчвам за себе си същото.

— Много съжалявам, че не искаш да вечеряш с мен.

— Не съм казвала...

— Няма да участвам в предаването.

— Защо?

— Защото после няма да посмея да застана пред огледалото. Нито да погледна в очите родителите, братята и сестрите си, приятелите, племенниците и племенника си.

Не спомена да има приятелка.

— Защо?

— Защото прокаравате тенденция на неуважение към семейните ценности.

Въздъхвам. Познато ми е. Кой знае защо масово се шири убеждението, че телевизията е виновна за разпадането на семейството като най-малка единица на обществото. Това е начин да се прехвърли отговорността. Не е честно.

— Семейството е изложено на натиск поради редица фактори. Малкият екран е само един от тях — възразявам. — Правени са десетки проучвания, целящи да измерят ефекта на телевизията върху съвременното общество, но в крайна сметка, като се тегли чертата, всичките му там психолози, педагози и моралисти не успяват да докажат, че тя изобщо оказва някакво въздействие. Как тогава очакваш от моята скромна личност да зная всичко? — правя се на невинна.

— Допринасяте за постепенното опорочаване на нравите. Поощрявате банализирането на любовта и секса. — Яростно маже

филийката с масло. Има великолепни ръце. Изглеждат много силни. Посягам към чашата с виното.

— Дарън, не съм първата, която го прави. Блекпулските картички^[2] съществуват много преди телевизията да бъде изобретена.

— Значи си съгласна, че предаването ви е проява на лош вкус, много е долнопробно и подкопава обществените норми?

Прекъсваме спора, за да поръчаме вечеря. После продължаваме.

— Вкусът е относително понятие и зависи от модата. Добрият вкус се променя с всеки брой на „Вог“. Почтеността е друго нещо и изисква уважение към културните и религиозните ценности, с други думи — изпращане на съболезнователни картички на близки и познати по повод износването на поредния чифт обувки „Патрик Кокс“. — Оттеглям се в познатите води на сарказма. — Въпросът е: къде попадат обществените норми — някъде по средата ли? Тоест, да отстъпваш място на бременните жени в метрото или направо изобщо да не пътуваш с градския транспорт? А и кой диктува нормите? Законът ли? Независимата комисия за телевизия? Широката публика? Или може би ти? Интересно ми е от позицията на какъв си позволяваш да съдиш. — Повишавам тон. Приказките му много ме вбесиха. Но положението е твърде напечено — няма място за истерични изблици. Налагам си да заговоря по-тихо и да си възвърна самообладанието. — Винаги съм избягвала расовите предразсъдъци. Не се отнасям покровителствено към хората с вродени недостатъци. Не показваме насилие, цензурираме неприличните изрази и не заснемаме същинското обладаване.

— Колко възвишено и благородно от ваша страна.

Не мога да разбера сериозно ли говори. Поемам дълбоко дъх. Този разговор се отклони от първоначалните ми очаквания. Приблизително на сто и осемдесет градуса, и то при положение че Иси няма абсолютно нищо общо с цялата работа. Имах намерение нахално да флиртувам като изкусителна кокетка. Тази хитрина обикновено работи. Вместо това се държа като някой Атила в пола. На всичко отгоре изпитвам искрено желание този мъж да разбере моята гледна точка. Не просто да се съгласи да участва в предаването — изведнъж се улавям, че всъщност искам да спечеля уважението му. Кое то напълно изключва възможността да флиртувам. Колко ли съм изпила? И двамата замлъкваме и отпиваме от чашите си. Виното е „Пулини-Монтраше“ от 1996-а. Много е изискано.

— Виното е чудесно, отличен избор — коментирам.

— Благодаря. — Дарън обаче не се оставя да бъде отклонен от темата: — Телевизията оказва върху обществото неочаквано и безпрецедентно влияние. Никое друго откритие — с изключение на колелото — не е променило живота на човечеството до такава степен.

Чувствам се така, сякаш в бельото ми се разтваря таблетка „Алка Зелцер“. Не одобрявам тезата му, но съм очарована, че оценява значението на телевизията. Толкова малко хора си дават сметка за това, че да открия някой с мнение по въпроса — било то и крайно осъдително, — ми се струва много вълнуващо. Освен това спорът ми доставя неистово задоволство. Припламващите помежду ни интелектуални, емоционални и сексуални искри едва ли не се виждат, толкова са мощни. Дарън се е втренил в мен и божествено красивите му очи така са приковали погледа ми, че колкото и да се мъча, не мога да го отклоня встрани.

— Би трябвало да си наясно колко е могъща телевизията и следователно каква огромна отговорност носите на плещите си. Вашите предавания формират света, в който живеем. И от тази позиция провъзгласявате, че в измамата няма нищо лошо, а изневярата, колкото и да ни е неприятно, е неизбежна, какво да се прави, такъв е животът.

Мълчим нацупено. Вслушваме се в потропването на приборите, звъна на чашите и неясния ромон на гласовете. Изключение прави съседната маса, откъдето съвсем отчетливо долитат отчаяните молби на някакъв мъж, когото приятелката му тъкмо зарязва. Сервират ни вечерята. Вкусвам супата от моркови и кориандър. Не е сред любимите ми ястия, но беше първото, което ми попадна в менюто, а нямах време да избирам. Дарън преследва из чинията си прозрачни резенчета тиквичка. Сякаш и него храната много-много не го вълнува. Над масата е надвиснало тягостно мълчание.

— И с какво друго се занимаваш, Кас?

Неочакваната смяна на темата ме сварва неподготвена. Друго? Какво друго? Хм... Изтощена съм до смърт и нямам сили да измислям някакъв по-интересен, оригинален и кокетен отговор, затова залагам на истината:

— С приятелите си Иси и Джош, с фитнес и мъже. А, и с мама — гостувам ѝ всяка неделя.

Дарън се смее.

— Тоест, нямаш конвенционални хобита като събиране на марки и женски бой с кал?

Усмихвам се:

— По едно време ходех на бой с кал.

Пак се смее.

— Разкажи ми за мъжете, Кас.

Отново долавям лека тръпка в слабините си. Този човек да не флиртува с мен? Ама моля ви се.

— Разделям мъжете на три категории. Такива, с които бих спала. Такива, с които не бих спала. И Джош.

— И с кого не би спала?

Флиртува!

Или може би просто се опитва да овладее положението. Защо не мога да го проумея? Обикновено чета мъжете като отворена книга.

— С гаджетата и съпрузите на приятелките си, с грозни и глупави мъже, както и с такива, с които вече съм спала. — Едва доловимо помръдва вилицата си, с което ми дава знак, че темата му е интересна и ме моли да продължа. — Гаджетата на приятелките ми са въвн от опасност, защото въпреки факта, че светът е изтъкан от предателство и измама, не погаждам гадни номера на близките си. — Това твърдение е вярно и е най-близкото подобие на морален кодекс, с което разполагам. — Освен това не ме привличат.

Той отново повдига вежда. Което е такова клише и е тооолкова секси за съжаление.

— Не казвам, че щом излиза с моя приятелка, значи е темерут, далеч съм от подобна мисъл. Просто с приятелките ми си споделяме абсолютно всичко. След като вече съм узнала за навика им да си чоплят ноктите на краката, да не употребяват четката за почистване на тоалетната чиния и да пърдят под чаршафа, след което да изследват миризмата, мъжете престават да ми се струват привлекателни. — Дарън се подсмива, но аз не се шегувам. — Интимността поражда отвращение. Причината да избягвам грозни и глупави мъже е очевидна. Мъже, с които съм спала, не ме блазнят. Рядко допускам повторения. — Млъквам.

Питам се дали си дава сметка, че с него бих спала. По дефиниция.

— Стройна система. — Кимам. Усмивката се разлива до ушите му. Дали не ме иронизира? — Може ли да те попитам нещо?

— Ти попитай, а аз ще реша дали да ти отговоря. — От опит зная, че въпросите са не по-малко издайнически от отговорите.

— Може би досега не ти е провървяло в любовта, както се казва? — Поруменява. — В смисъл, позволявам си да те попитам единствено понеже не мога да разбера защо имаш такова мародерско отношение към любовта.

Решавам, че няма да се обидя.

— Естествено че не ми е провървяло в любовта. Ако някоя жена ти каже, че винаги ѝ е вървяло в любовта, веднага провери дали няма чип зад ухото. — Винаги излизам с този лаф. Ухилвам се и нагълтвам огромно количество храна наведнъж. Питам се дали е от мъжете, на които вълчийт апетит им въздейства възбуждащо.

— Та що за човек беше той? — Всички мъже неизменно ме питат едно и също. Имам отрепетиран отговор.

— Хм... първото ми гадже. — Изчервявам се. Ръката ми застива във въздуха по средата между чинията и устата ми.

Жестът загатва, че споменът е крайно болезнен и за миг сковава гърлото ми. Мъжете си въобразяват, че жените са изключително чувствителни създания и сърдечните им рани никога не се излекуват напълно. Подобно схващане подхранва представата им за жените като нежни цветя.

— Дълго ли бяхте заедно?

Тези безкрайни въпроси. Поколебавам се, преди да отговоря.

— Няколко седмици.

— Няколко седмици?! — с недоумение повтаря той и го напушва смях. Не съм очаквала подобна реакция. Според сценария трябва да се трогне от пламенността на връзката. — Казваш обаче, че това е било първото ти гадже... — Изглежда объркан. — Сигурно е било...

— Много отдавна. Да. Разделите ме нараняват дълбоко и трудно ги преживявам. Много съм чувствителна.

Гледа ме втренчено.

Едва-що се запознахме, но вече знае не по-зле от мен колко невярно е онова, което казах. Само че е твърде възпитан, за да оспори твърдението ми на глас.

— Надали още страдаш за човек, с когото си ходила едва няколко седмици, и то преди десетилетия.

Уместна забележка. Никой друг не я е правил, което само показва, че десетките мъже, на които съм пробутвала тази история, въобще не са ме слушали.

— Какво всъщност те нарани?

Уникално — никога не са ми задавали този въпрос, съответно не разполагам с готов отговор. Поглеждам Дарън и изражението на лицето му ме изумява дори повече от въпросите, с които ме засипва. В очите му се чете искрена загриженост. Аз на свой ред изпитвам искрено удивление. В смисъл, какво мога да кажа?!

— Първото ми гадже доста ме вбеси, но истината е, че дори не съм страдала. Просто съм си кучка.

Не прозвуча много убедително. Но в крайна сметка това е самата истина. Дарън скланя глава и се оказва поразително близо до мен. Дългата му коса се спуска пред лицето му и макар да не докосва челото ми, наелектризира фините косъмчета над веждите ми. В бикините ми сякаш се разлива киселина. Гърлото ми пресъхва, гърдите ми се устремяват нагоре, очевидно с надеждата събеседникът ми ненадейно да се наведе и да ги покрие с целувки. Ахааа, сексуалната фрустрация. Тръсвам глава.

— Е? — подканя ме.

— Какво? — В съзнанието ми сякаш се е състояло пролетно чистене и въобще не мога да си спомня какво ме питаше. Очите му са великолепни. Кафяви. Палитра от наситени нюанси като купчина есенни листа под някое дърво. Изведнъж се смущава.

— Извинявай, не трябваше да те питам. Хм... — Търси подходяща тема да отклони разговора. — Разкажи ми за Джош.

Благодарна, че най-сетне ме оставя на мира, промърморвам:

— Джош е единственият ми платоничен приятел. Познаваме се от деца. Разполага с твърде много компромати за мен, за да рискува да се скараме. Като стана богата и известна, ще ги продава на пресата.

— Това ли ти е целта в живота, да станеш известна?

— Нима съм единствената? Честно казано, уверена съм, че Джош никога не би го направил. Независимо от всички разправии, гневни изблици, изминалото време и изменчивата природа на платоническата любов, двамата с Джош се обожаваме един друг.

Имаме си пълно доверие и никога не бихме си причинили болка. — След кратък размисъл над казаното добавям: — Може би именно поради всички разпавии, гневни изблици, изминалото време и изменчивата природа на платоническата любов. — Ухилвам се. Изведнъж ме обзема непоносим срам. Какви ги дрънкам? Разказвам за себе си. Най-честно и откровеност. Какво ме прихваща? Мразя хората да знаят за мен повече, отколкото аз за тях. Въобще не го допускам. Опитвам се да замажа случайния изблик на откровеност с шеги: — Аз на свой ред притежавам уличаваща снимка на Джош с корсет и жартиери. Твърди, че се канел да ходи на шоуто „Роки Хорър“, но аз не му вярвам.

Дарън се разсмява.

Разговорът е духовит, емоционален и откровен. Не мога да се опомня. Изпихме цяла бутилка вино. Всъщност вече сме преполовили втората. Прескачаме от тема на тема. Съгласно записките ми той се занимава с лечение на дървета, което явно означава, че разполага с кабинет и лаборатория в Лондонския университет, но всъщност постоянно пътува до места, където, хм, както по всичко личи, има болни дървета. Това ме изненадва — тъй като е невероятно оригинално, — но в същото време някак си го очаквах. Идеално пасва на образа, който съм си изградила за него — представям си го как работи на открито, прави нещо с ръце. Тази асоциация ме хвърля в страхотно объркване и пред очите ми започват да се нижат странни картини как двамата се търкаляме по тревата в някакъв парк. Представям си как махам листата от косата си и почиствам омачканите си дрехи от полепналите по тях съчки. Той естествено и хабер си няма какви мисли ми се въртят в главата, но така ме съзерцава, сякаш е напълно наясно с еротичните ми блянове. Отчаяно търся подходяща реплика.

— Не познавам друг дървесен лекар.

Отново се смее. Това надали е най-дълбокомъдрената ми забележка. Опитвам отново:

— Гледката към реката е страхотна, нали?

— Да, това е една от любимите ми сгради в Лондон — съгласява се Дарън.

— Сериозно ли? — Уцелих десетката.

— Да, както казваш, гледката наистина е невероятна, освен това харесвам тухлени сгради.

— Казваш „една от любимите ми сгради“. Кои са останалите? — Сякаш ме интересува.

— Любимото ми здание, който знае защо, е Природонаучният музей и всичко в него ми харесва. Като започнеш от идеята за създаването му и свършиш с архитектурния план, тухлената зидария, осветлението, експонатите и въобще, целият замисъл. — Как е възможно сграда, пълна с безжизнени предмети, да предизвиква у някого подобно оживление? При това не с предмети, които човек може да си купи. — А кое е твоето любимо здание? — пита на свой ред.

— Не съм се замисляла. Всъщност никой не ми е задавал подобен въпрос. — Умувам. — „Бибендъм“. Сещаш ли се, онзи ресторант в Саут Кенсингтън.

— И защо?

Бих могла да кажа, че обожавам стъклописите и необикновената облицовка, проектирана от Франсоа Еспинас през 1911 година, но в никакъв случай не искам да развалям впечатлението, че съм изключително повърхностна.

— Напомня ми на моста „Голдън Гейт“ в Сан Франциско. Отвъд започва раят на магазините — „Джоузеф“, „Пол Смит“ и „Конран“. Освен това сервират невероятни стриди.

Усмиввам се изискано, той отново се смее.

Вечерта неусетно отлита и вече започват да ме човъркат угризения, че дори не съм повдигнала темата за участието му в предаването. Колко безотговорно от моя страна — никога не се отклонявам от предначертания план. С голямо усилие на волята започвам да говоря по същество:

— А с Клеър защо се разделихте?

Често казано, не мога да си го обясня. Дарън е умен, красив и неприлично секси. За раздялата им зная само онова, което ми разказа Маркъс. Той обаче е запознат единствено със захаросания вариант на събитията от гледна точка на Клеър, допълнително изопачен от невротичната му параноя. Ако разкрия истинската причина за разрива в отношенията между Клеър и Дарън, ще съумея да манипулирам фактите по такъв начин, че да го убедя да участва в шоуто. Освен това ми е любопитно.

— Станахме жертва на съвместния живот.

— Какво искаш да кажеш?

— Как го каза оде — интимността поражда отвращение. Е, в нашия случай породи, ако не друго, то поне сериозно раздразнение. Харесахме се и по едно време дори толкова се заобичахме, че решихме да заживеем заедно, и всичко започна оттам. Отношенията ни бавно взеха да се скапват.

— Защото вече си позволявахте твърде много? И престанахте да се интересувате един от друг?

— Ами... не се стигна чак до такива драми. Просто тя се дразнеше, че съхранявам филми в хладилника. Аз пък се дразнех от козметичните ѝ продукти, които сякаш се размножаваха и постепенно окупираха цялата тоалетка. Тя пък мразеше „Скай Спорт“.

Ахвам, поразена.

— Мразя сапун.

Ужасена съм. Горкото момиче, на какво ли е било подложено.

— Обичам да чета в леглото. Тя е свикнала да изключва лампата веднага щом си легне. Противоречията постепенно се изостриха. Тя намрази моите приятели. Аз ненавиждах космите от косата ѝ във ваната. Тя — смеха ми. Аз — майка ѝ. Бях забравил всички тези подробности и се сетих за тях едва днес, като се срещнах с Маркъс. Той ми каза, че била на пазар. Сигурен съм, че купува великденски яйца, макар да е едва януари. В живота ѝ цари убийствен ред. Това ме съсипваше. Връзката ни беше напълно лишена от спонтанност. Истината е, че се разделихме, понеже не си подходдаме. Не сме заедно, понеже нещата не потръгнаха и понеже няма причини да сме заедно. Защо иначе се разделят хората? Просто е много лесно да погледнеш назад и да идеализираш спомена.

Слава Богу. На този принцип се гради цялото ми предаване.

— Клеър ми подходдаше най-много от всички жени, които познавам, но това все още не означава, че е била сто процента подходяща.

— И деветдесет процента не е зле.

— Нямаше и толкова.

— Осемдесет и пет?

— По-скоро шейсет и пет. — В стомаха ми по неизвестни причини се разлива топла вълна на задоволство. Прав е, шейсет и пет

процента не звучи като Жената с главно Ж.

В случай че човек вярва в подобни неща. Аз лично не вярвам.

— Значи вече не страдаш от раздялата? — Очаквам отговора с неестествен трепет. За което искрено се мразя.

— Не.

— Тогава защо не искаш да участваш в предаването? Не можеш ли просто да я изкушиш и толкоз?

Пряко сили се усмихва кисело. Да не си въобразява, че се шегувам?

— Ти май наистина не разбираш, Кас. Вашето предаване е пародия. Освен това навремето я обичах. Защо да ѝ причинявам болка? Съмнявам се, че ще успея да я изкуша...

— Сигурна съм, че ще успееш — въодушевено го прекъсвам.

— Благодаря ти. — На лицето му се разлива най-доволната усмивка от началото на вечерта. Всъщност за пръв път го виждам да се усмихва толкова щастливо.

Ама че нахално копеле!

— Нямах намерение да ти правя комплименти — нацупено подхвърлям, забила поглед в чинията си. Той обаче остава напълно невъзмутим и като че ли дори се ухилва още по-широко.

— Аз обаче възнамерявам да го приема като комплимент.

Намръщвам се, но симулирам непоклатимо хладнокръвие и си играя със столчето на винената чаша, галейки го, сякаш е чисто нов кашмирен шал.

— Виж какво, ако си сигурен, че Клеър няма да се изкуши, предаването може да има благотворен ефект върху връзката ѝ с Маркъс. Преди Коледа имаме една двойка, която устоя на изкушението.

— Да, четох. TV6 превърна събитието в медийна сензация — отвърща Дарън с неприкрито отвращение. — Рейтингът сигурно е скочил до небето. Кас, ти досега слуша ли ме въобще? Въпросът не е в това — дали Клеър ще ме пожелае, или не. Всякакво вземане-даване със „Секс със екс“ е достойно за презрение. Потребността да „изпиташ“ човека, когото обичаш, говори, че във взаимоотношенията ви има някакъв проблем. Не искам да поставям нито Клеър, нито когото и да било в такова неудобно положение. Не искам да узнае, че годеникът ѝ се измъчва от подобна несигурност. Не искам да се ровя в

миналото, нито пък да забавлявам вашата... колко беше?... осем цяло и девет милионна аудитория. — Кимам. — Обичал съм я и това все още е нещо лично и стойностно.

Той си вярва. Взирам се в близо двуметровия екземпляр насреща си, олицетворение на чистия секс. Не го разбирам. Сякаш живее в друга епоха, в която нравите може би са били някак по-благородни. И хората са изпитвали доверие един към друг.

Кое е напълно безсмислено.

Правя опит да не се отклонявам от предназначенията стратегия.

— Виж какво, Дарън, идеята на това предаване не е просто да забавлява широката публика. От него зависят много по-сериозни неща.

— Като например?

— Моята работа, работата на още трийсет и пет други служители на телевизията, рекламните приходи.

— Съжалявам.

Дарън прави знак на сервитьорката и я моли за сметката. Време е да си вървим. Разочарована съм. Заведението се е изпразнило, но на мен не ми се тръгва. Опитвам се да измисля какви други неприятности ще възникнат, ако предаването пропадне. Ще пострада, да речем, премията ми, която ще бъде изчислена като процент от рейтинга. Надали обаче е разумно да изтъквам подобен довод. Въздъхвам кисело. Спокойният, непоколебим тон, с който излага съображенията си, ме навежда на мисълта, че няма да размисли тази вечер. В което сигурно има някаква противно морална логика. За пръв и последен път правя опит да привлека в предаването интелигентен мъж. Отсега нататък ще каня единствено и само неандерталци.

Излизаме от ресторанта и бавно тръгваме към метрото покрай Нешънъл Тиатър, Роял Фестивал Хол, Хейуърд Галъри, Куин Елизабет Хол. Макар да е януари, ризата залепва на гърба ми от пот. Дано не пипна някой грип. Двойките се притискат един към друг, опитвайки се да пропъдят среднощния студ с глупавия мит за близостта. Сигурно наистина е много студено, защото минувачите зиморничаво се гушат в палтата си. Чантата ми тежи около един тон. В нея е натъпкан целият ми живот: бележниците, диктофонът, какви ли не наръчници, всевъзможни графици. Изнемогвайки под тежестта ѝ, постоянно залитам надясно и от време на време лекичко се сблъсквам с Дарън.

При всеки подобен инцидент пъшкам недоволно, за да му покажа недвусмислено, че не го правя нарочно и всъщност ми е неприятно.

Сетивата ми са изострени до крайност. Усещам мразовития нощен въздух, който не просто пощипва кожата ми, а едва ли не притиска ледени длани към челото и раменете ми. По моста „Чаринг Крос“ преминава влак и релсите потракват. Мостовите и тротоарите са призрачни очертания от мигащи светлини. Като детска картинка от точки за съединяване, само че за възрастни. Чувствам метален вкус в устата си. Надушвам миризма на свежа пот и на нещо застояло от месеци. В първата се примесва ароматът на афършейва на Дарън. Буквално плакне ноздрите ми. При вида на мечтателите, които безцелно се мотаят около Нешънъл Филм Тиатър, потънали в носталгична забрава или зареяни в празни надежди, неодобрително цъкам с език.

— Виж ги само — просъсквам презрително. — Вместо да си поразмърдат задниците и да направят нещо истинско.

За моя най-голяма изненада Дарън се смее.

— Само това ли виждаш?

— Да. — Обхождам с поглед уличните комедианти и псевдо-интелектуалците. Хора, изпитващи по-голямо удоволствие от гледането на пиеси за живота на други хора, отколкото от живеенето на своя. — Ти какво друго виждаш?

— Я се вгледай по-внимателно. — Поставя ръце на раменете ми и ме извърща с лице към тълпата. — Човек трябва да изследва нещата от колкото се може повече гледни точки. И да си ги представя по всевъзможни начини. Вгледай се сега по-внимателно и се опитай да видиш тези хора в друга светлина.

Взирам се отново и забелязвам на площада тълпи от хора. Някои пият кафе от кафенетата на театрите. Други са наобиколили уличните музиканти. Трети спорят за нещо или оживено разискват току-що гледаната постановка. Четвърти страстно се целуват. Свивам рамене.

— Не виждаш ли десетки хора, които се забавляват, самоусъвършенстват се и се радват? Човешко множество, тръпнещо от радостно оживление само поради факта, че съществува?

— Не.

— Опитай пак. Гледай по-внимателно — упорства той.

Уличен музикант свири на цигулка. Старецът изглежда поне на двеста години, има дълга бяла брада. Изпълнява „Пролет“ от Вивалди. С нежелание подхвърлям монети в опърпаната му шапка. Талантлив е. Леко привежда глава да ми благодари — жест, изпълнен с много повече достойнство от един обикновен поклон. Дарън ми се усмихва. Аз отвърщам на усмивката му.

Прекосяваме реката и се насочваме към метростанция „Ембанкмънт“. Претъпкано е. Огромна тълпа пияни хора с костюми и пияни хора с дрипи. Различават се единствено по доходите си. Дарън си проправя път сред малоумниците и мародерите към автомата за билети. Купува два. Моят е за източната част на Лондон, а неговият — за южната. Ще пътуваме в различни линии в различни посоки.

— Можеш ли да се прибереш сама?

— Естествено. Използвам метрото открай време. — Кое е чиста лъжа. Обикновено пътувам с такси, но ако си призная, ще се наложи да обяснявам защо изминах цял километър до станцията. Кое пък е напълно необяснимо, дори за мен самата.

— Е, много се радвам, че се запознахме, Кас. Вечерта беше много забавна — заявява Дарън, спира и се обръща към мен.

— Обзалагам се, че едвам си ме изтърпял.

— Нищо подобно. — След кратко колебание додава: — Тъкмо напротив.

С облекчение се усмихвам до уши и отсичам:

— Е, всичко хубаво тогава.

— Всичко хубаво.

Никой от двамата ни не помръдва. Изведнъж ситуацията много заприличва на раздяла след романтична среща. Ще ме целуне ли? Или ще ми подаде ръка? Той се навежда към мен и тъй като за миг ми се струва, че има намерение да ме целуне по бузата, внезапно отмествам глава. Оказва се обаче, че явно е имал намерение да ме целуне както трябва, но поради неочакваната ми маневра устните му срещат страната ми между брадичката и обичата ми. Подскачаме като ужилени и Дарън закрачва към бариерата. Няма никакво съмнение. Напуска живота ми завинаги и се завръща при своите дървета.

А в настоящия миг ми се струва, че няма нищо по-съкрушително от това.

Нежеланието ми да се разделя с него трябва да се дължи на количеството изпито вино. Нима не е така? За Бога, страхувам се, че това не е единствената причина.

— Дарън! — Викът ми прорязва тълпите и сякаш само това е чакал, Дарън мигновено се обръща и се втурва към мен.

Отвеждам го встрани от оживената спирка, към реката. В главата ми се оформя план.

— Ако не друго, трябва поне да изглежда, че съм направила всичко възможно да те привлека да участваш в предаването.

— Така е — бърза да се съгласи той.

— Но не абсолютно всичко.

Той малко се стряска:

— Да нямаш намерение...

Прочитам мислите му.

— А, не, нямах предвид това — прекъсвам го, тъй като моментално разбирам, че се опасява да не му предложи секс. Кой знае защо, страшно се засягам. Той се изчервява.

— Слава Богу. — Отново се изчервява и додава: — Не че не бих искал, но при тези обстоятелства...

Бързам да го прекъсна, което спасява и двамата ни от неудобството. Още преди да съм помислила какво и защо ще кажа, както и какви ще са последствията, ако въобще отворя уста, започвам да ръся глупости на автопилот:

— Не, не, предложението ми е от съвсем друг характер. Дай ми възможност да ти представя своята гледна точка. За целта е необходимо да прекараме известно време заедно. Дай ми възможност един-два дни да те следвам неотлъчно. — Подобно начинание е доста рисковано, но аз съм играч по душа. Той ме гледа скептично.

— Няма да промениш решението ми.

— Може би няма, но нека поне отстрани да изглежда, че съм направила всичко, което е било по силите ми. Така поне няма да рискувам да ме уволнят.

Кое то не е вярно. Всъщност би трябвало да се върна в студиото и да помогна на Фай да намерим друга двойка.

Само че след като прекарахме вечерта заедно, си давам сметка, че ако Дарън се съгласи да участва в „Секс със екс“, това ще е възможно най-доброто издание на предаването. Изглежда невероятно

апетитно, говори ясно и убедително, много е секси и в същото време е почтен мъж. Ако ми се удаде възможност да разпространя в пресата възраженията му и как все пак сме успели да го убедим да участва, населението единодушно ще застане на наша страна. Досегашните предавания бяха обект на известни нападки. Спорадични наистина и по мое мнение — от чисто лицемерие. Само че онези, които приемат твърде лично осуетяването на бракове, рухващи като кула от карти за игра, несъмнено ще зложат на TV6, ако видят, че човек като Дарън ни се е доверил. Кой би могъл да му устои? Макар да не съм сигурна, че ще успея да го убедя, съм длъжна да положа максимални усилия.

Започвам да прехвърлям наум работния си график за следващите дни, преценявайки с каква част от задачите Фай може да се справи сама. Докато разсъждавам припряно в опити да предвидя развоя на събитията и евентуалните последици, Дарън спокойно обмисля предложението, което прие съвсем буквално.

— Тъй като предполагам, че ще участвам в предаването, си взех едноседмичен отпуск. Сега смятам да замина на гости на семейството си. — Едва ли не с неохота продължава: — Няма да промениш решението ми, но ако това ще те спаси пред шефовете ти, можеш да дойдеш с мен за няколко дни.

— Страхотно. — Съгласявам се, без въобще да се замислям дали наистина го искам. — Къде живеят вашите?

— В Уитби.

— Моля?

Той се смее.

— В Уитби, нали се сещаш, в Северен Йоркшър. — Не се сещам. Звучи ми някъде на майната си. Едва ли не в друг, нецивилизован свят. Но няма място за отстъпление. Дано да не се окаже много страшно. Кимам с вид на човек, който отлично познава мястото, но не приема идеята много присърце. — Добре, Кас. Радвам се, че ще ме „следваш неотлъчно“, щом така се казва, но мисля, че ще прекараме доста неприятно, ако просто ми се довериш и се опиташ да се позабавляваш.

Не заминавам да се забавлявам и да се доверявам. Прехапвам език, за да не изтъкна тези съображения, но най-откровено заявявам:

— Доверието води до разочарование.

— О, Кас, чуй се само какви ги говориш. Тази поза на непоносимо цинична кучка е крайно неубедителна.

Греши. Успяла съм да убедя осем учителки в началното училище, дванайсетима преподаватели в средното училище, десетки състуденти, стотици колеги, безброй приятелки, точно петдесет и трима любовници, както и собствената си майка. Дори Иси, колкото и да ѝ е неприятно, от време на време признава: „Ти наистина си адски коравосърдечна.“ Каква е тази всеобща мания за сърцераздирателност? Нима не е очевидно, че по този начин човек само си проси белята? И се обрича рано или късно да се окаже наранен, огорчен и изоставен? На мен ми харесва да съм непроницаема. Не искам никой да ме разкрива.

Дарън спира и зарейва поглед към реката. Водната повърхност блещука, което ме изненадва. Винаги съм смятала Темза за голяма помийна яма.

— Знаеш ли какво си мисля?

— Дай да чуем — въздъхвам.

— Ти просто чакаш да бъдеш открита. Искаш някой да се помъчи да пробие външната обвивка. Искаш да бъдеш обичана. Само че се стремиш да направиш тази задача колкото се може по-трудна. Предизвикателство за някой съвременен Агамемнон. И ти си като всички останали жени, които познавам.

Не очаквах от думите му толкова да ме заболи.

Поглеждам го — прекрасен е. Уличните лампи се отразяват в речната вода. Отражението сякаш осветява лицето му отдолу. Прилича на ангел. Усмивка се и изглежда убийствено секси. Прилича на дявол. Досега не съм виждала толкова сложно и толкова омагьосващо същество. Давам си сметка, че на всяка цена трябва да продължа да играя ролята на непоносимо цинична кучка, но вероятно ще ми бъде неимоверно трудно. Тъкмо решавам, че няма да се отпускам нито за миг, когато издайническият ми език изтърсва:

— О, я престани. Като си толкова печен, защо не ми покажеш как става? Съмнявам се да успееш.

Хвърлям предизвикателството и нагло се ухилвам. Но и сама не си вярвам.

---

[1] Семейство американски артисти, певци и телевизионни водещи. — Б.пр. ↑

[2] Хумористични пощенски картички с вулгарно съдържание, които стават популярни в началото на XX век в Англия — Б.пр. ↑

9.

Имаме среща на гара „Кингс Крос“.

Забелязвам Дарън още щом слизам от таксито. Изпъква сред тълпата като маяк. Кое то всъщност не е толкова удивително, тъй като освен него на перона има само проститутки, просяци и жители на околните градчета, пристигащи на работа в града. Отивам при него, той грабва багажа от ръцете ми и ме целува по страната. Става ми приятно. И едва не изгубвам присъствие на духа.

— Изглеждаш чудесно — смотолевя и се усмихва одобрително.

— В тези вехтории?! — свивам рамене.

„Тези вехтории“ всъщност са тоалет, постигнат след деветчасово ровичкане из гардероба на Иси и моя собствен. Крайният ефект ми допада. Представлява комбинация от рокшик и кънтристил. За разлика от Иси, която хранеше известни съмнения, мисля, че ще свърши работа. Тя твърдеше, че струващата шестстотин лири кожена пола надали е най-подходящото облекло за вихрена обиколка на Северен Йоркшър. Пренебрегнах съвета ѝ — така де, тя не чете модните списания. Освен това през цялото време ми натякваше, че ще ми е студено с пуловерче с къс ръкав. Обясних ѝ, че в момента ръцете ми са в отлична спортна форма и затова трябва да ги показвам колкото е възможно повече. Тя въздъхна и натъпка в сака ми поредната жилетка. Сега съм ѝ благодарна, защото на перона духа пронизващ вятър.

Иси доста ме изнерви, докато си събирах багажа за тази крайно наложителна служебна командировка.

— Северен Йоркшър, колко романтично — каза. — Това не е ли родното място на сестрите Бронте?

— Така ли? Аз пък мислех, че са от Ланкашър. И не бяха ли останали стари моми до смъртта си? — правя се на невежа. — Пък и ще ходим на гости на семейството му. Да си чувала за романтични семейства?

Иси ми припомни за онзи тип, с когото се бе запознала на Нова година у майка си. В отговор изтъкнах, че той така и не ѝ се обади.

— Тогава къде си тръгнала, щом смяташ, че ще бъде толкова зловещо?

— Нали ти обясних, Иси, трябва да накарам този човек да участва в предаването. Това е въпрос на професионална и лична чест.

— Само на чест ли? — И аз цяла вечер си задавам все същия въпрос.

— Както ти казах, ако приеме, ще излезе страхотно предаване. Ще затвори устата на неколцината досадници, които упорито продължават да ни критикуват.

— Тоест, правиш го само заради страхотното предаване и нищо повече? — Иси май не ми вярва. Признавам, че Дарън е интересен, забавен и абсурдно привлекателен. Признавам също така, че ако тя беше хукнала на другия край на света да гостува на семейството на някой мъж, щях да си помисля, че си пада по него. Но това не важи за мен, нали така? Аз го правя единствено и само за доброто на TV6.

— А за какво друго? — питам и напъхвам в багажа лилавите си обувки с отворени пръсти от „Маноло Бланик“. Щях да съм й крайно признателна, ако беше предложила някакъв отговор на въпроса ми, но тя мълчаливо се въси.

— Изглежда, няма почти никаква надежда да го накараш да размисли.

— Откъде знаеш, може пък да има. Да не забравяме, че прие да замина с него.

— Да, питам се защо. Харесва ли те? Най-вероятно.

— По-скоро се блазни от възможността да опита да спаси душата ми.

— Господи! Той пък съвсем няма изгледи за успех — смее се Иси, докато ме изпраща до чакащото такси.

Да, Иси не спря да ми къса нервите.

* * *

— Взел съм ти билет. Бързо, влакът вече е на перона. На трети — ще трябва да тичаме — настойчиво ме подканя Дарън.

Макар да ни предстои да изминем (едва ли не) десетки хиляди километри до Шотландия, съгласно разписанието ще пристигнем в

Дарлингтън след два часа и половина. Звучи ми невъзможно, но Дарън ми обяснява, че линията е електрифицирана. Още не мога да повярвам. Ами пословичният сняг, който замръзва върху релсите не както трябва, и есенните листа, които затрупват линията и блокират цялото железопътно движение, както в онзи прословут случай преди няколко години? Сърцето ми пада в петите. Дори ако по силата на някакво чудо влакът пристигне навреме, двата часа и половина ми се виждат като десет и половина. За какво ще разговарям с Дарън? Снощи в ресторанта беше много приятно, но алкохолът се лееше в изобилие. Сега обаче, на безпощадната дневна светлина, започвам да съжалявам, че доброволно пожелах да го следвам. Зная, че няма почти никакъв шанс да го убедя да участва в „Секс със екс“. Най-вероятно съм тръгнала за зелен хайвер! Как ще оцелея извън Лондон? И как ще се справят колегите ми без мен? Ще приеме ли Бейл аргументите ми за неотложността на заминаването? На всичкото отгоре пътуването с морализаторски настроен филантроп няма нищо общо с представата ми за приятно прекарване на времето. Бил той и дяволски привлекателен.

Пътуването с влака минава страхотно.

Освен че ми е взел билет, Дарън е проявил рядка проникателност и е изкупил половината списания и шоколадови изделия от неизменното за всяка гара магазинче на „Дабъл Ю Ейч Смит“. Не помня кога за последен път са ми купували бонбони. Огромни луксозни бонбонииери — да, постоянно получавам купища такива. Занасям ги на мама, без въобще да се замислям. Тя изяжда част от тях, а останалите раздава на местните пенсионери (които въобще не се притесняват от опасността да развият целулит). Само че Дарън не е купил шоколадови бонбони, а лакомствата от нашето детство: „Джели Бейбис“, „Ликърис Олсортс“, „Флаинг Сосърс“ и „Шербет Диб-дабс“. Ако изям всичко това, докато пристигнем, неминуемо ще ми прилошее. Във всеки случай шоколадчетата са добро попадение. Вместо през целия път да си изсмукваме от пръстите надути фрази и да се чудим какво да си кажем, пред нас се разкрива необятна тема за разговори — детството. Кой бяха любимите ти шоколадови десерти като малък? (Той помни „Спангълс“, „Спейс Дъст“ и „Крийм Соуда“, освен това потвърди, че навремето „Сникърс“ определено беше по-голям, но тогава и бездруго се казваше „Маратон“.) Коя беше първата

книга, която прочете? (Никой не си спомня със сигурност, но за моя голяма радост Дарън има доста по-точна представа за телевизионните си предпочитания по онова време — помни наизуст абсолютно всички епизоди на „Господин Бен“^[1] и се кълне, че сестра му била точно копие на момиченцето, което седи с клоуна, когато по телевизията не дават нищо интересно) Та кое беше любимото ти телевизионно предаване? (И двамата сме съгласни, че Марк от „Лондончани“ завинаги ще си остане Тъкър от „Грейндж Хил“^[2].) Кога се научи да плуваш? (Той се научил, когато видял за пръв път рекламата с вълшебницата. Аз се научих, след като гледах „Челюсти“.) И докато заедно си припомняме миналото, съвсем забравям за ледената си резервираност. Несериозен разговор, но както си приказваме и заедно четем списанията, пътуването до Дарлингтън неусетно свършва.

С неохота трябва да се примиря с констатацията, че Дарън е цар на забавните разговори.

С огромно нежелание съм длъжна да призная, че най-вероятно имаме някои допирни точки.

Но нищо съществено.

Пейзажът се променя пред очите ми. Парковете на юга постепенно се сливат с горите в централните графства, които съвсем скоро отстъпват място на суровите, готически хълмове на севера. Макар да е още десет часът, бледоморавото небе на северен Йоркшър е прихлупено от пурпурни облаци. Те никак не приличат на пухкавите бели кълбета от учебниците — по-скоро напомнят на контрастни, внушителни петна, сякаш нарисувани от детска ръка с помощта на много дебела четка. Зашеметяваща красота.

Е, да, но с това се изчерпва цялата красота на природната картина — виждаш я, и толкоз. Не можеш да я облечеш и да се разхождаш с нея.

Обаждам се на Бейл от мобилния си телефон, за да му обясня с какво съм се нагърбила. Задачата е много трудна, тъй като трябва да проведа разговора от опиканата микроскопична тоалетна на британските железници, чиято несериозна заключалка е специално проектирана с цел постоянно да държи в напрежение пътника, използващ съоръжението.

— Ако го склоним да участва, съм готова да се обзаложа, и то за пари, че за броени седмици ще излязат плакати с лицето му, а само

след няколко месеца вече ще води свое шоу — въодушевено убеждавам Бейл.

— Ама толкова ли е добър?

— Толкова.

— А мислиш ли, че Фай ще се справи?

Заливам го с водопад от хвалебствени слова в полза на Фай, за да го успокоя (от което положителен резултат няма, тъй като той, по разбираеми причини, храни известни подозрения.) Шефът ми замлъква колебливо и се мъчи да прецени съществува ли въобще гост, чието участие да си заслужава да отсъствам от работа. Долавям нерешителността му и драстично наблюдавам на чара си. Обещавам, че ще ми отнеме само два дни и ще се върна във вторник вечерта, за да съм на линия за снимките в сряда. Междувременно, уверявам го, може да ме търси на мобилния ми телефон по всяко време.

Като пристигаме в Дарлингтън, братът на Дарън — Ричард, ни чака на гарата. Ричард е с три години по-малък, но е по-набит (сигурно от многото риба с пържени картопки и йоркшърски пудинг) и изглежда по-възрастен. Дарън най-подробно ми е разказал за семейството си. Има по-голяма сестра Сара, на трийсет и седем години, омъжена, с три деца. Самият Дарън е на трийсет и три, на колкото съм и аз. Ричард е трийсетгодишен, сгоден е за Шели, а най-малка в семейството е Линда, която леко изненадала господин и госпожа Смит с появата си на бял свят. Тя е на седемнайсет. Единствен Дарън се е откъснал от родния си дом. Трябва да го попитам защо. Ричард и Шели си купуват къща на няколко пресечки от дома на нейните родители. Сара и съпругът ѝ живеят в едно близко селце. В старанието си да го полаская и да се подмажа на семейството старателно запомням всички тези подробности.

Двамата мъже се потупват по гърба, с което за миг ми заприличват на малки момчета, но в най-добрия смисъл на думата. Не афишират чувствата си, разменяйки целувки, но съвсем ясно личи, че много се радват от срещата си.

— Ричард, това е Кас — представя ме Дарън и след кратко колебание додава: — Моя приятелка.

Изпитвам странно задоволство от факта, че ме нарече така; по тази причина великодушно озарявам Ричард с най-ослепителната си усмивка. Той, разбира се, е заплепен и веднага се втурва да ми помага с

багажа. Опитвам се да уловя погледа на Дарън — искам да разбера дали е забелязал, че направих огромно впечатление на брат му. Не мога да отгатна — подсмива се на себе си.

С удоволствие загърбвам дарлингтънската гара. Не че е Бог знае колко противна — най-обикновена гаричка с малък „Дабъл Ю Ейч Смит“, кафене, където се продават домашни курабии, и смрадливи кенефи, — но все пак е гара, а аз се стремя да избягвам обществения транспорт винаги когато е възможно. Ала щом Ричард посочва колата си, никак не съм очарована.

— Онзи „Ескорт“ ли? — питам, надявайки се, че не съм разбрала добре.

— Да. С червената врата — отваряща Ричард.

— И синьото шаси — уточнява Дарън за всеки случай. Опитвам се да прикрия раздражението си и безмълвно се настанявам на задната седалка, която съм принудена да дели с рошави зарове (честна дума!) и цяла гора от бонбонени обвивки.

От Дарлингтън до Уитби почти не се обаждам. Оставям Ричард и Дарън да обменят последните новини. Като единствено дете в семейството отношенията между братя и сестри винаги са ме очаровали. Ричард очевидно много се радва на неочакваното гостуване на брат си. Питам се съществува ли изобщо място, където моята поява би предизвикала подобен възторг. Надали, освен може би в „Харви Никълс“ — личната ми продавач-асистентка направо примира от блаженство, като ме види. За мое най-голямо облекчение Дарън избягва да отговори направо на въпроса на брат си — каква е тази отпуска по никое време. А и като чувам, че сме се били запознали на интервю, поомеквам. Ричард явно се смущава, че не участвам в разговора, и се опитва да ме приобщи, като подробно ме информира за маршрута ни:

— Сега се движим по А 66 на изток. Можехме да минем и по новия път. Двете шосета се сливат на кръстопътя с А 171 за Уитби.

Не зная какво се очаква от мен да отговоря. Този натрапчив интерес към пътищата, алтернативния маршрут и „откъде можехме да минем“ определено е момчешко занимание. Кимам безучастно и зарейвам поглед през прозореца.

Сякаш се намирам в чужбина. Не само заради акцента на Ричард, но и заради чудатия пейзаж. Представява еkleктика от най-модерни

строежи (грамадни, чисто нови футболни стадиони и мостове със сложна конструкция), очарователни старинни постройки, старомодна бедност (бингозали и магазинчета, чиито врати са заковани с препречени дъски) и поразителна природа (овце). Прави ми впечатление, че жените по автобусните спирки във всички селца, които прекосяваме, изглеждат идентично. До една са дебели и уморени — никога ли не ходят на фитнес?! Докато стоим на един светофар, ми се предоставя възможност да ги разгледам по-отблизо. Някаква жена чака на спирката, друга вика нещо от петдесетина метра разстояние. Първата моли водача на автобуса да изчака, докато онази натовари всичките си платнени и найлонови торби. Вместо да се раздражни от закъснението, шофьорът подхваща оживен разговор, изпъстрен с шегички. Докато жената се настанява, всички пътници ѝ викат нещо и ръкомахат. Да не би аз да не разбирам? Да не е някоя знаменитост? Не съм я виждала. Но сигурно е известна, инак защо ще ѝ се радват толкова? Като гледам как топло разговарят, за миг ме жегва непознато чувство на приятно задоволство.

Което е цяло чудо — предвид арктическите температури, които съм принудена да изтърпявам.

Както през войната, по улиците се виждат само много стари и много млади мъже. Всички са недохранени. На по-младите мъже им отива, изглеждат малко гаменски и секси, но видът на по-възрастните е трагичен. Опитвам се да си припомня някои факти от гимназиалните уроци по география и новините през осемдесетте. Северен Йоркшър май не беше сред регионите, засегнати от затварянето на мините. Не, определено не беше. Този район пострада от срива на корабостроителната индустрия. Питам се къде е активната част от мъжкото население. Да не са се метнали на велосипедите си и да са отпрашили нанякъде? Или пък са в „Карго Флийт Соуш Клуб“ на събрание в подкрепа на династията Бейс^[3]?

Отегчено въздъхвам, изгубила интерес дори към собствените си мисли. Непознато досега ниво на досадата. Сигурно е от мястото. Запалвам цигара. Ричард ме фиксира в огледалото за обратно виждане. В желанието си да не бъда невъзпитана свалям стъклото два сантиметра, което предвид минусовите температури е крайно мило от моя страна.

— Имаш ли нещо против да не пушиш? — пита Ричард.

Неловко се намествам на седалката и за миг се изкушавам да му отвърна, че имам много против. Свикнала съм да пуша кутия и половина цигари дневно и вече ми е време за поредната доза тютюнев дим. Метаболизмът ми очаква влудяващата го отрова. Но вместо това се усмихвам престорено и хвърлям цигарата през прозореца. Ричард не ме поздравява и дори не ми благодари, само хладно кимва. Смаяна съм. Бях останала с впечатлението, че ме хареса. Лъстта, която обикновено завладява мъжете, когато ме видят за пръв път, ми осигурява свободата ако не да печатам пари, то поне да нарушавам забраната да се пуши. Какво им става на тези братя Смит? Няма ли хормони?

Градчетата свършват, а скоро и селцата съвсем оредяват. Грозните складове и автобусните спирки, издраскани с графити, от които ясно личи, че въпреки всичко „ДЖЕЗ УБИЧА БРЕНДА“, постепенно отстъпват място на ширнали се разкаляни поля, изпъстрени със сняг, лед и тук-там някоя ферма. Небето все още е бледомораво, но вече е пронизано от сребърни нишки светлина.

— Виждам морето! — провикват се Дарън и Ричард в един глас и прихват.

— Семейна традиция — обяснява ми Дарън. — Не е много оригинално, но знаеш как е.

Не зная, но проследявам погледа му.

— Каква красота! — ахвам, пряко себе си.

Моментално съжалявам, че го казах. Баналният ми градски речник надали съдържа достатъчно изразително определение за умопомрачителния пейзаж, затова решавам да си мълча и да споделям гласно само оригинални и хапливи забележки, но все пак не зная думи, с които да опиша великолепната гледка. За миг срещаме поглед с Дарън в страничното огледало. Той ми се усмихва, сякаш намира тривиалната ми забележка за напълно задоволителна.

— Значи може би няма да ти е чак толкова скучно? — казва. Дали има шатра, с която обикаля панаирите да демонстрира уменията си да чете хорските мисли?!

— О, не, сигурна съм, че все ще намеря с какво да се забавлявам — отвърщам най-честно с едва доловимо кокетство.

Ричард се размърдва притеснено.

Уитби е много нескопосано градче. Застроено е върху хълмист морски бряг, вследствие на което къщите и кафенетата (затворени) са накачулени едни връз други и заплашват всеки миг да се катурнат. Навигираме из тесните улички и пълзим по стръмни баири. Сякаш съм се озовала в историческа драма. Най-сетне спираме пред паянтова къщичка в типичната редица еднотипни постройки. Само някой да се закашля по-силно, като нищо ще рухнат в морето. Дарън ме уверява, че са много по-здрави, отколкото изглеждат. Не са мръднали от сто години. Приемам, че може би е прав, но мислено си казвам, че вътре трябва да внимавам да не правя резки движения. Отвън къщата изглежда миниатюрна — не мога да си обясня как семейство Смит са успели да отгледат четири деца в тази дупка. На север недвижимите имоти не са ли по-евтини? Обмислям дали да не подхвърля нещо в този дух, за да поддържам разговора, но се отказвам. Вместо да влезем през централния вход, незабелязано се промъкваме до задната врата по нещо като пътека, по която изнасят боклука.

Дарън за пореден път ми демонстрира телепатичната си дарба, като ми обяснява как се наричат в този край подобни улички между задните дворове. Омръзна ми да го слушам, започвам да се плаша.

Външният вид на къщата лъже — коридорът опасва едва ли не безкрайна редица от стаи. Госпожа Смит и Линда ни посрещат на задните стълби. Госпожа Смит постоянно подвиква на някого: „Татко, татко“, и го осведомява, че Дарън и приятелката му вече са тук. Оказва се, че говори на съпруга си. Той ни поздравява с радостно ръкомахане, без въобще да се надига от креслото си във всекидневната. Разбираемо е — гледа повторение на „Семейство Уолтън“ — сериал, от който човек действително не може да се откъсне. Госпожа Смит недоверчиво ме измерва от глава до пети. От опит знам, че жените, и в частност майките, застават нащрек още щом ме зърнат. Опитът ми сочи, че ако искам да предразположа Дарън, трябва да се харесам на майка му. Колкото и да е смешно, при мъжете почти винаги важи тъкмо обратното. Когато майка ми хареса някое мое гадже, това е сигурен сигнал, че следва веднага да го разкарам. Госпожа Смит не може да откъсне поглед от полата ми и смотолева нещо като: „Сигурна съм, че

цял Лондон е пощурял за такива.“ За разлика от нея Линда ме посреща по далеч по-свойствен за мен начин, а именно — с неподправено възхищение и ласкателства. Изпада в луд възторг от прическата ми, чантата ми, полата ми и какво не би дала да притежава обувките ми! Майка ѝ недоволно сумти, но аз подробно отговарям на всичките ѝ въпроси откъде е това и откъде е онова, а накрая ѝ позволявам да пипне материите. Горкото дете, сигурно никога не е виждало дрехи, които не са от полиакрил. Предлагам да си наема квартира, но госпожа Смит не ще и да чуе и сякаш дори се обижда, че изобщо отварям дума. Заявява, че Дарън ще спи при брат си, а мен ще настани в едновременната му детска стая. Линда въодушевено предлага веднага да ми я покаже и аз приемам. Не съм си слагала червило, откак пристигнах в Дарлингтън.

Девојката е очарователна събеседница, фактът, че ме обожава, очевидно говори в нейна полза, освен това притежава всички предимства на младостта — жизнерадост, лишен от цинизъм мироглед, почти никакви бръчки и умение да не забелязва колко е унизително да се робува на модните тенденции. Освен това тя — както и самият Дарън — е ударила джакпота от генната лотария. Определено предпочитам да съм заобиколена с красиви хора. Линда е с буйна, къдрава черна коса до раменете. Има същите омагьосващи очи и гъсти клепки като брат си, освен това е стройна. Най-пленителното обаче е, че се намира в пълно неведение колко е красива всъщност. Срамота е момиче като нея да живее вдън гори тилилейски, където никой никога няма да я забележи. В Лондон ще предизвика истински фурор. С лекота ще си намери работа в коя да е медия, модна агенция или в лондонското Сити — все места, където красотата сама по себе си далеч не е достатъчна. Вместо това е обречена да се омъжи млада, да народи цял футболен отбор дечурлига и да си брои стриите. Тънейки в блажено невежество относно очакващата я съдба, Линда не спира да бърбори радостно, докато ме води към стаята на Дарън.

Къщата, както всичко останало в това графство, представлява смесица от старинни и модерни неща. Семейството притежава едва ли не цял склад битови електроуреди: три телевизора, два видеокасетофона, компютър, цяла купчина компютърни игри, няколко радиоапарата, аудиосистеми и всички най-модерни постижения на бялата техника. За сметка на това тапетите и мокетите вероятно

датират отпреди войната (имам предвид Кримската). На очи се набиват безчислени гоблени в пиринчени рамки и карета, плетени на една кука; мислено отбелязвам, че следващия път, когато снимаме исторически материал, няма да е зле да поканим госпожа Смит за консултант. Макар и старомодни и — откровено казано — грозни, всички осветителни тела и аксесоари за баня блестят от чистота. Майка ми спокойно би могла да прокара пръст по кой да е бюфет или гардероб, без да намери за какво да се захване.

Отначало се смутих от настоящата покана на госпожа Смит да нощувам в дома ѝ. Нямам такава практика. Понякога преспивам у Джош, но къщите (обърнете внимание на множественото число) на родителите му са толкова просторни, че опасността да се сблъскаш на стълбите с някой от домакините е изключена. Във всеки случай имотите им трудно могат да се нарекат „семеен дом“. Родителите му са заедно единствено във формалния смисъл на думата, отричайки самото понятие за семейство. И за дом. И двамата се възползват от размерите и броя на жилищата си, за да се избягват взаимно. Ако майка му е в провинцията, човек може да се обзаложи, че баща му е в града, ако пък баща му замине в провинцията, майка му със сигурност се е оттеглила в испанската им вила. Брачно блаженство. Макар да приемам поканата на госпожа Смит с огромни резерви, изпитвам необяснимо, но непреодолимо любопитство по отношение на Дарън, поради което с удоволствие прегръщам възможността да спя в детското му легло. Небрежно се опитвам да установя дали стаята, където ме водят, винаги е принадлежала на Дарън и на никой друг. Линда ме уверява, че винаги е била лично негова.

— Тази стая е видяла абсолютно всичко от подмокрянето на чаршафите до... подмокрянето на чаршафите, така да се каже — уточнява след кратко колебание.

Можеше да ми спести тези подробности.

Отваря тежката дървена врата и двете започваме със съвместни усилия да се мъчим да натикаме твърде големия ми куфар в твърде тесната стаичка. Като мнозина други родители госпожа Смит с любяща майчинска нежност е запазила непокътната святата обител на детството на по-големия си син. Чувствам се така, сякаш са ми връчили детския дневник на Дарън. Стаята разкрива индивидуалността му като пръстов отпечатък. Под прозореца е

натикано тясно, доста твърдо на вид легло. Създава впечатлението, че като дете Дарън много-много не е обичал да спи. Неволно се питам дали все още е така. В стаята има старинен гардероб и малка хай-фай уредба, която изпълнява функцията и на тоалетка. Носи марката на „Ем Еф Ай“^[4]; предполагам, че дванайсетгодишният Дарън е настоял да му бъде закупена в знак на протест срещу типичното за петдесетте години спално обзавеждане. По стените са окачени плакати, които вероятно красят стаите на повечето мъже, израснали през седемдесетте и възмъжали през осемдесетте години: „Стар Трек“, Старски и Хъч, после Деби Хари^[5] и Пам Юинг. С това се изчерпват приликите със стандартната детска стая. Инак тук са си дали среща пещерата на Аладин, Островът на съкровищата и пещерата на Ватман. Стаичката е отрупана с книги. Те заемат целия перваз на прозореца и безбройните стенни лавици, а излишъците са натрупани околоръст в разкривени купчини с височина до пояс, които заплашват всеки миг да се сгромолясат на пода. Колекцията му съдържа абсолютно всичко, от поредицата комикси „Годишниците на Беано“ до събраните съчинения на Чарлс Дикенс в издание на „Рийдърс Дайджест“. Очевидно има разностранни интереси, но общото между всички книги е, че са доста захабени от четене. Върху тях се мъдрят множество макети, явно дело на младия Дарън. Майка му, изглежда, ги е подредила хронологично, като тези до вратата са от най-ранните му години (очарователно наивни) — ракети и подводници, измайсторени от ролки тоалетна хартия и кутии от овесени ядки. По-късно, когато е открил ластиците и кутийките от топеното сирене „Деърили“, е започнал да майстори хеликоптери и комбайни. Макетите стават все по-големи и по-сложни, докато най-сетне се стига до коронното постижение, разположено на видно място в ъгъла срещу вратата — огромно творение с размери метър на два, сглобено от конструктор.

— Това е копие на машина на НАСА — пояснява Линда.

Явно долавя, че продължавам да не разбирам, защото ми демонстрира как чрез пускането на малки топчета в кофички се задвижва колело, което на свой ред активира помпа, задействаща двигател, изстрелващ ракета, и т.н. Устройството е по-впечатляващо и по-сложно и от „Капан за мишки“^[6].

— Сигурно го е майсторил с часове.

— Да.

— Нямахте ли приятели?...

— Стотици — довольно се ухилва тя, без въобще да регистрира обидния намек. — Само че открай време има слабост към екологията и не само това, ами към цялата вселена, и...

— Смисъла на цялото ни съществуване. — Едва успявам да скрия ехидната си усмивка.

— Именно — ентузиазирано се съгласява Линда. Напомня ми на американците — и те не разбират от сарказъм.

Усмихва се, изпълнена с очакване, а аз, напълно нетипично за себе си, се засрамвам. Принудена съм да смотолея нещо от сорта на:

— Страхотно е.

Което поне е честно.

Гвоздеят на програмата е таванът. Дарън е изрисувал нощното небе. Като се вглеждам по-внимателно в съзвездията, откривам, че представляват небрежно изображение на Млечния път. Като оставим настрана научната точност, творението е божествено. Линда се усмихва:

— Мама упорито отказва да го пребоядиса. Дарън го направи, когато беше на тринайсет, и тя много го хареса.

Не мога да преценя дали това постижение на вътрешния дизайн доказва, че Дарън е най-тъжният човек, когото познавам, или...

Най-изумителният.

Не, определено е неудачник.

Поглеждам през прозореца, обрамчен с блестящи от чистота дантелени завеси, по-праволинейни от приятелката ми Иси.

— Това на дървото къщичка ли е?

— Да, моя е. Сам си я построих — обяснява Дарън.

Подскачам от изненада и се обръщам, за да се озова лице в лице със самия него. Линда умира от яд, че брат ѝ се намесва в женския ни заговор неканен. Аз пък от своя страна не мога да не се зарадвам на присъствието му.

— Прекрасна е — казвам. — Всеки друг на твоето място спокойно би минал и с един етаж и без водопровод. — Но цялата сияя, с което ясно давам да се разбере, че съм смаяна. Дарън отвърща на усмивката ми и по изключение не намирам за какво да се заям.

Връщаме се в кухнята, която явно е епицентърът на домакинството. Госпожа Смит ми връчва огромна чаша силен,

подсладен чай. Имам намерение да ѝ обясня, че пия шварц-кафе Или „Ърл Грей“, но така и не ми се отваря възможност. Кухнята е същински кошер. Радиото предава някаква местна радиостанция. Водещият говори с невероятен акцент. Пералнята, сушилнята и съдомиялната машина работят едновременно. Въпреки цялата тази дейност мивката е затрупана с мръсни чинии, а сушилката — с чисти. Поне два от кухненските столове се губят под планини изпрани дрехи за гладене. На другите два също никой не седи, тъй като са окупирани от тлъсти, мързеливи заспали котки. От време на време кучето — стар лабрадор — изскача от коша си и лае в отговор на някакъв шум. Удивително е как изобщо чува какво става навън. Аз лично не долавям дори собствените си мисли. Разговорът не затихва нито за миг. Всъщност „разговор“ е много общо казано. Имам чувството, че всички говорят едновременно, за различни неща и без да обръщат внимание на никого друго. Въпреки това никой, с изключение на мен, не прави усилие да следи разговорите и да отвърща на подходящия събеседник в подходящия момент. Линда и госпожа Смит постоянно се мъчат да ми пробутат нещо за ядене, което неизменно, но безуспешно се мъча да откажа. Бързо установявам, че е по-лесно да приемам сладкишите, бисквитите и сандвичите и да ги оставям в чинията си непокътнати. Кротко отпивам от чая си, който е изненадващо вкусен. Изведнъж пристига и Сара с цялото си домочадие. Най-безцеремонно тръсва бебето в скута на госпожа Смит и се хвърля на врата на брат си. Двете по-големи деца — момиченца на възраст между три и девет години (трудно е да се определи, освен ако човек не разбира от деца), моментално последват примера ѝ и се покатерват върху Дарън. Съпругът на Сара безшумно се изнизва и се настанява да гледа телевизия с господин Смит в гостната.

Кухнята, която досега можеше да се оприличи на бълбукаща течност, вече със сигурност ври и кипи. Отчаяно се нуждая от чаша шампанско, в краен случай разтворим аспирин — при първа възможност. Главата ми пулсира от целия този шум. Племенниците на Дарън настояват да получат бонбони „Туизлърс“ и той незабавно се подчинява. Сара иска чаша чай и пита майка си дали е пекла нещо тази сутрин. Госпожа Смит отговаря утвърдително, което обяснява приятния аромат, който витае в къщата. В същото време крепи бебето на хълбока си и го храни, а с другата ръка разпъва дъската за гладене,

готвейки се да изсуши една пола на Линда. Пристигат Шели и Ричард. Настава още по-невъобразим шум и отново се разменят целувки. Шели носи шоколадова торта, която незабавно бива разрязана — никой не се интересува дали е време за хранене, или не. Ричард предлага на брат си да „поритат“ в задния двор. Шели показва на бъдещите си племенници мостра от плата за шаферските им роклички. Очаровани, малките изразяват одобрението си с пронизителни писъци. Сара разопакова покупките, разказвайки някакво произшествие с учителката на най-голямата си дъщеря (както се оказва, Шарлот), като през цялото това време всички ме разпитват коя съм и защо съм тук.

Госпожа Смит, Сара и Шели прибързано са стигнали до заключението, че съм гадже на Дарън. Това е разбираемо, но само за човек, който не ме познава. Никога не съм била „постоянна приятелка“ на когото и да било и нямам никакво желание да бъда. Дори някой ден да ми се прииска подобно нещо, човекът, когото ще избира, със сигурност няма да има нищо общо с Дарън. Колкото и да е красив, забавен и интелигентен, определено не е мой тип.

Сигурна съм, че гаджето му ще извади страхотен късмет.

Само да е жена, която иска да има гадже.

Както и да е, по-лесно ми е да не разсейвам заблудата им, отколкото да им обяснявам, че всъщност искам Дарън да съблазни бившата си приятелка за наизидание и задоволство на вече внушителната публика от 8.9 милиона зрители. Жените се възползват от отсъствието на мъжете, за да задоволят любопитството си.

— Значи с нашия Дарън сте приятели, така ли? — Думата „приятели“ трепти на устните на Сара в продължение на десет секунди. Съсредоточавам вниманието си върху избора на бисквита от отрупаната чиния, поднесена от Линда. Кимам едва забележимо.

— Значи се познавате от доста време, така ли? Може би просто не съм обърнала внимание, когато е станало дума — вмята госпожа Смит.

Много се радвам, че нямам нищо общо с този човек — семейството му явно притежава кошмарния навик да се бърка най-безцеремонно във всичко. Очевидно са на мнение, че никой не заслужава „техния“ безценен Дарън. Представих си как след някоя и друга година госпожа Смит и Сара изпитват бъдещата му невеста умее ли да пере така, че бялото пране да блести по-ослепително от сняг.

Смразяваща мисъл. Сигурно ще трябва да положи и изпит по сладкарство, преди да ѝ го отстъпят. Горката Шели, как ли са я нападнали, когато Ричард я е довел да им я представи? Поглеждам я, очаквайки да видя въдворената опърничава девица от фантазиите си. Тя ми се ухилва жизнерадостно, най-безцеремонно изритва едната котка на пода и се настанява на мястото ѝ.

— Разкарай се, Таби.

Хммм.

Шарлот пристъпва към въпроса без заобикалки, което обаче е простимо, тъй като все още я обличат с костюмчета с Мечо Пух.

— Ти гаджето на Дарън ли си? — пита без предисловия.

— Тъ... не съм. — Знаех си, че рано или късно ще ме попитат, тъй че защо се изчервявам?

— Аха — безучастно отвърща Шарлот, а останалите просто се озадачават. — А ти имаш ли си гадже?

— Не. — Ако знаех, че ще бъда подложена на подобно унижение, никога, за нищо на света не бих дошла тук.

— Горкичката — продължава Шарлот, — аз пък си имам. Казва се Алън Баркър и ми пее. — Усмивхам се окуражително. — Аз съм на шест години и половина — продължава малката. — Луси е на четири. Бен си е още бебе. Още няма две. Ти на колко си години?

— Не се дръж невъзпитано, Шарлот. Некултурно е да се пита една дама на колко години е — намесва се Сара и застива в очакване да чуе отговора ми.

— На трийсет и три — най-любезно ги осведомявам. Трите жени крадешком се споглеждат. Намират нещо подозрително в мисълта за трийсет и три годишна жена без трайна връзка. Не може ли Дарън да зареже глупавия си футбол и да дойде да ме отърве от тази напасть?!

— А имаш ли си сестра? — не ме оставя на мира Шарлот. От самото начало на разговора не ме изпуска от поглед. Протягам шия, ще ми се да я зърна в гръб — сигурна съм, че на тила ѝ е татуирано „666“.

— Не.

— А братче? — пита Луси.

— Опасявам се, че не.

Сякаш за утеха Луси се покатерва в скута ми. Малко се разтревожвам — никога не съм държала толкова невръстно създание, дори котенце или кученце. Няма ли да падне? Но Луси явно има опит в

подобни начинания. Майсторски се сгушва в мен и засмуква палец. Дъхът ѝ гали кожата на шията ми. Оглеждам се, очаквайки похвала. Останалите явно никак не се изненадват от факта, че държа в скута си дете. А би трябвало. Не позволявам да ме докосват. Освен срещу заплащане или с цел секс. Това е важно разграничение. На масажиста, акупунктуристката, фризьора и личния си фитнес инструктор плащам в брой, а отношенията ми с мъжете са регламентирани доста поразтегливо. Това дете обаче седи в скута ми, държи ръката ми и очевидно не иска абсолютно нищо от мен. Колко странно.

— А с какво се занимаваш? — пита Сара. Каня се да им предложа да попълня въпросник, но забелязвам, че Дарън и Ричард току-що са влезли, и се въздържам.

— Работи в телевизията — нетърпеливо отговаря Линда вместо мен. Професията ми прави впечатление единствено на нея.

— И какво по-точно правиш в телевизията, пиленце? — любопитства госпожа Смит. Предоставям им възможно най-простото обяснение на професията си, което според мен е подходящо за случая. Хората и бездруго никога не разбират какво работи събеседникът им.

— Измислям предавания.

— Оооооооо! — хорово възкликва цялата кухня.

— „Приатели“ твое ли е? — пита Шели.

— Не, американско е.

— А „Синият Питър“? — любопитства Шарлот.

— Не, то е по-старо.

— А твоя ли е идеята за играта на онзи симпатичен господин Тирант? В която участниците страшно забогатяват? — не остава по-назад госпожа Смит.

— А „Опасения“? — с надежда предлага Линда.

— Не, то е по друг канал — усмихвам се извинително.

Явно не успявам да направя впечатление на никого.

— О! Ами кое предаване е твоето? — пита Сара.

Слава Богу — в този миг на входната врата се позвънява; настъпва такова оживление, че всички с изключение на Дарън и Луси напускат кухнята.

— В този край никога не се звъни на входната вратата — пояснява Дарън. — Всички направо минават отзад. Сигурно е пратка.

Кимам, сякаш цялото това чудато поведение ми е като втора природа, а не безумно приключение.

— Защо не им каза името на предаването си? — продължава.

Сърдито се втрещвам насреща му и смотолевям:

— Предполагам, че не го гледат.

— О, тоест допускаш, че не са сред твоите 8.9 милиона зрители. Колко прозорливо от твоя страна.

Мятам му убийствен поглед.

Толкова е самодоволен. Толкова е нахакан. Толкова е секси.

Мисля, че е заради устата.

---

[1] Любима на поколения английски деца анимационна поредица Би Би Си за приключенията на господин Бен, който през пробната на магическо магазинче за костюми попада във вълшебни светове, където се забърква в чудновати приключения, свързани със съответния костюм, който е облякъл. — Б.пр. ↑

[2] Герои от съответните сериали, чиито роли се изпълняват от Тод Карти. — Б.пр. ↑

[3] Марка евтини, издръжливи американски обувки. — Б.пр. ↑

[4] Верига магазини във Великобритания за евтини мебели от типа Направи си сам — Б.пр. ↑

[5] Вокалистката на американската група „Блонди“, популярна през седемдесетте — Б.пр. ↑

[6] Представление по трилър на Агата Кристи, поставено за пръв път в Лондон през 1952 г. в театър Амбасадор и преместено през 1974 г. в театър Сейнт Мартинс, изиграно общо 16 000 пъти — Б.пр. ↑

10.

Не знам как се забърках в цялата тази каша. Не помня точно кога съм се съгласила да отида с Дарън, Шарлот, Луси и Бен на басейн. У семейство Смит цари такъв смут и перманентна какофония, че е напълно възможно въобще да не съм се съгласявала, просто не съм могла да устоя на колективната им воля.

С басейните нямам нищо общо. Посещавам козметични салони и частни фитнесзали. Буквално усещам гъбичките как дебнат в пукнатините по плочките и макар че благодарение на общинската управа вътре се изсипват тонове хлор, съм сигурна, че ми предстои да плувам в чиста детска урина. За капак на всичко зървам в замъгленото огледало отражението си. Ужасно е. Тъй като не съм си взела бански костюм, се наложи да заема от Сара. Макар ясно да личи, че на младини е била много привлекателна жена, след раждането на трите си деца се е позапуснала. Имам чувството, че елегантното облекло не е сред основните ѝ приоритети. Макар да не е от най-евтините, банският ѝ не е марков. Обясних на Сара и Шели, че нося единствено и само черно. В отговор се усмихнаха и ми връчиха това чудо. Изглежда, първоначално е било изпъстрено с флуоресциращи цветчета, които за щастие са избелели. Формата е ужасна. По дяволите, защо не донесох собствения си бански костюм марка „Калвин Клайн“? Той е със специална кройка, така че максимално да удължава крака и минимално да подчертава ханша. Чашките са с подплънки, което придава на бюста предизвикателен вид. Тази грозотия е с провиснало дъно и размъкната при ханша, на всичко отгоре презрамките постоянно ми падат. И, стига че примирам от ужас да не се изхлузи, ами и изведнъж оказвам сама в съблекалнята с две малки човечета.

Обзема ме паника. Едно на ръка, че не съм си бръснала краката от цяла седмица, ами Шарлот и Луси ме съзерцават очаквателно. Очевидно всички — Дарън, майка му, Сара, Шели и тези хлапета — са на мнение, че аз ще се погрижа за тях.

И съм в състояние да го направя.

Което, разбира се, е точно така. Искам да кажа, та нали, за Бога, правя шоу, което привлича милиони зрители всяка седмица. Управлявам бюджети на стойност стотици хиляди лири и създавам приходи в размер на милиони. Все ще съумея да преоблека две дечица.

Има си хас.

Те обаче не мирясват. Постоянно ми се изплъзват от ръцете и се налага да ги гоня из цялата съблекалня. Въобще не желаят да си обличат бански костюм, камо ли да им сложа надуваеми ленти на ръцете, поради което се и отказвам. Имам чувството, че в мига, в който напъхам в съответния прорез съответния крайник, той мигновено отново се оказва навън. Все някак им ги нахлузвам, но и двата са наопаки: единият е с предницата на гърба, другият — с ръбовете навън. Осъзнавам, че в момента е най-важно да запазя присъствие на духа. Както при всяко стълкновение, човек в никакъв случай не бива да показва на противника, че се чувства застрашен или на път да се паникьоса. Мога да надвия едно четири- и едно шестгодишно детенце — несъмнено. Само да стояха мирно.

— Шарлот, престани да тичаш. Подът е хлъзгав. Ще се удариш. — Искам думите ми да прозвучат като съвет или предупреждение. Кой знае защо излиза така, сякаш аз се плаша или нея плаша. — Луси, не сме взели розовия ти бански, тъй че ще трябва да се примириш със синия. Моля те, престани да плачеш. Дай ръчичка за последно. Моля те.

И двете момиченца ронят сълзи (подозирам, че на Шарлот са крокодилски), а самата аз също съм на път да се разплача — което не ми се е случвало от двайсет и пет години, — когато една друга майка предлага да ми помогне:

— Не са твои, нали, пиленце?

— Не са.

Разкъсвам се между раздразнението и облекчението. Може да не са мои, но не са и нейни, нали? Само че за нула време и двете деца са облечени както трябва и всичко си е на мястото. Защо аз не успях? Сигурно съществува специален майчински ген, благодарение на който всички тези неща започват да се удават на жената с лекота веднага щом роди. Не че ми се е искало да бъда майка — и през ум не ми е минавало, дори насън. Какъв ти сън, то си е направо най-ужасен

кошмар. Просто обичам да правя нещата както трябва. Дразня се, когато ми се опират.

Подкупвам момичетата да не издават пред чичо Дарън, че сме прибегнали до помощта на онази мила леличка. Предлагам им по една лира, но Шарлот ме осведомява, че тарифата е нов костюм за куклата й Барби и посещение в „Макдоналдс“. Инак бих се подразнила, но се възхищавам на деловия й усет — сигурна съм, че ще стигне далеч.

Дарън не коментира факта, че сме прекарали в съблекалнята четирийсет и пет минути — вместо това радостно ни маха от детския басейн, където преспокойно си играе с гукация Бен.

Спускам се по стълбичката, мъчейки се да не мисля за детската урина. Подавам му надуваемите ленти на момичетата. С което недвусмислено му показвам, че е негов ред да се поизмъчи с тях.

— Ще подържиш ли Бен?

Кимам безмълвно, от ужас в устата ми да не влезе вода — кой знае какво има в нея. Дарън се ухилва и ми връчва малкия. Слава Богу, не се разплаква. Усмивкам му се ослепително с надеждата, че прословутият ми чар ще подейства и на мъж в тази ранна възраст. Дарън се набира на ръце и излиза от басейна.

Божествен е.

Сигурно спортува. Мускулите му са стегнати и добре развити. Тялото му е стройно, с тъмен слънчев загар. Съзерцавам блещукащите водни капчици по раменете и краката му. На тяхно място и аз щях да блещукам на раменете на този Адонис. С радостен трепет отбелязвам, че широките му гърди и краката му са гъсто окосмени, но гърбът му е гладък. Зърната ми се втвърдяват и изпъкват през банския. Скапан евтин парцал!

Дарън нахлузва надуваемите приспособления на ръцете на момичетата и ги пуска в басейна при мен. Той самият се настанява на ръба и спуска крака във водата. После разсеяно започва да ги поклаща, като от време на време свива и изпъва колене. Моите колене на свой ред омекват, сякаш са от пластелин. Цялото ми тяло пламти. Не мога да откъсна поглед от Дарън. Струва ми се поразително, неописуемо красив. Като се започне от почернелите на слънцето стъпала със спретнато подравнени нокти, нямащи нищо общо с жълтите закривени израстъци по краката на повечето мъже, мине се през дългите, стройни мускулести бедра и се стигне до плоския, стегнат корем. Какви ти

плочки — изглежда като модел от списание за културизъм. Изпитвам желание да зароя пръсти в космите на гърдите му и повече да не ги отдръпна. Раменете му са широки и силни. Струват ми се гладки до блясък. Тъй като не изпуска децата от поглед нито за миг, Дарън не забелязва как изследвам и най-малката капчица хлорирана вода по тялото му. Лъскавата му коса непослушно се къдри на тила му — изпълва ме завист. Искам аз да съм на мястото на тази къдрица, искам да се разменя с капките вода, примесена с хлор и детска урина.

Тъй като вниманието му е погълнато с плацикащите се деца, рискувам да плъзна поглед към банския му.

Оооооооооооо.

Стига бе.

— Да взема ли Бен?

— А?!

От смущение едва не изпускам малкия. Точно сега ли намери да ме заговори? Подавам му бебето, избягвайки погледа му. Чувствам се като хлапе, заловено с ръка в кутията с бисквити. Насилвам се да вдигна глава и установявам, че Дарън се хили насреща ми. Ха, колко съм забавна, благодаря! Ядосана и засрамена, кисело се измъквам от водата и се настанявам на плочките, а Дарън се спуска вътре. Опитва се да завърже разговор, но аз нямам намерение да му се дам така лесно. Едва когато го улавям крадешком да оглежда гърдите ми, настроението ми се подобрява. В интерес на истината се почувствах доста по-добре.

След басейна отиваме в „Макдоналдс“. Дарън не може да скрие удивлението си от избора ми. Усмивам се без по-нататъшни обяснения. Сещам се да проверя гласовата си поща едва когато Луси е на втория шоколадов шейк и два пъти съм водила Шарлот до тоалетната (без чужда помощ). Не мога да повярвам, че съм забравила да позвъня на Фай и Бейл. И то не защото се забавлявам до пръсване. Така де, не съм излязла по магазините или на танци. Обикновено когато съм извън студиото, проверявам пощата си на всеки дваайсет и пет минути.

Получени са шест обаждания.

Здрасти, Кас. Нощес прегледах всички материали и избрах три възможни сценария за следващата седмица. Да покания ли

кандидатите на интервю? Ако да, трябва да ми отпуснеш средства. Обади се.

Здрасти, Кас. Джош е. Иси ми каза, че си хукнала да преследваш някакъв тип някъде на майната си на север. Какъв е случаят? Младежът травестит ли е? Дано, ще бъде страшен хит. Добре, обади ми се, като си включиш телефона.

Кас. Пак е Фай. Ами... ти не се обади, та се принудих сама да взема решение и поканих кандидатите на интервю. Мисля, че намерих заместник. Надявам се, че няма да се разсърдиш. Просто нямах друг избор, с този безумен график. Можеш ли да се обадиш? Ъъ... и много поздрави на Дарън. Можеш да ме представиш като онази с бебешкосиния кашмирен пуловер. Не, забрави.

Кас, Иси е. Еееее? Как се развиват нещата с господин Северен Чаровник?

Йокаста, майка ти се обажда. Мразя тези устройства. Чуваши ли ме?

Кас, Бейл е. Обади се.

Значи нищо спешно. Отново включвам гласовата поща.

* * *

Когато прибираме децата у Сара, съм изтощена до краен предел и почти нямам сили да отклоня поканата за вечеря. При нормални обстоятелства бих я отрязала най-безцеремонно.

— Останете... имаме лазаня, мама и татко отидоха на кръчма, Ричард е у Шели, а Линда е тук. У нашите няма никого. Ще си кукувате самички.

Сякаш само това съм чакала, в неочакван прилив на енергия повличам Дарън навън с такава сила, че едва не му изкълчвам рамото, и на бърза ръка го натъпквам в колата. Той включва двигателя и през смях отбелязва:

— Стигат ти толкова дечурлига за днес, а?

Жегва ме чувство за вина. Може би е искал да остане, но от възпитание е предпочел да не ми противоречи — щом живее в Лондон, надали му остава много време да се вижда с роднините си. Но ръцете ми вече отекоха от игра на „едно, две, три, скоооооок“. Бебето сто пъти

повърна върху мен, а мозъкът ми прегря от безкрайните въпроси защо това и защо онова (задавани предимно от Дарън). Но най-важното е, че не съм се поглеждала в огледало, откак си тръгнахме от басейна.

— Честно казано, да. Не съм свикнала с деца. Нямам племенници.

— Все някоя приятелка няма ли деца?

Замислям се. Като че ли не. Жените в телевизионния бранш рядко раждат деца, а приятелките ми в другите поприща сякаш пропадат вдън земя, след като родят. Сигурно ежедневието ни твърде много се различава.

— Не — усмихвам се на Дарън и се престаствавам да споделя: — Всъщност за пръв път ми се случва да държа дете в скута си, да го реша, да го преобличам, да го водя до тоалетната, да сменям памперси и да го храня.

— Сериозно?

— Сериозно.

Малко се срамувам и не зная как Дарън ще възприеме това признание. Очевидно цени високо майчинските умения на своите жени. Всъщност всички мъже много обичат да се любуват на жени, които идеално се справят с деца. Повечето жени си въобразяват, че притежават вродена дарба да бъдат търпеливи, забавни и любвеобилни. Аз не съм сред тях. На мен не ми пука. Е, имах голямо желание да им обуя обувките както трябва, но то е, понеже ненавиждам да се провалям в каквото и да било. Като дете много мразех друг да спечели на „музикални столчета“^[1]. Второто място нищо не означава. Ако не нещо си струва, струва си да се направи както трябва. Винаги съм следвала този девиз. Далеч не защото искам да направя впечатление на Дарън. Пет пари не давам какво ще си каже за мен. Крадешком му хвърлям един поглед, за да разбера какво си мисли. Колата на брат му е толкова тясна, че се е превил надве. Цялото му внимание е погълнато от лъкатушещите пътища. Превключва на дълги светлини, чистачките самоотвержено се борят с проливния дъжд, от което, опасявам се, няма полза. Без да откъсва поглед от пътя, смутолева:

— Изумителна жена.

Аз съм изумителна жена! Иде ми да хвъркна. Задникът ми категорично отказва да седи на седалката.

Аз съм изумителна жена. Хайде де, да не го чувам за пръв път!

Аз — изумителна жена? Обзалагам се, че го пробутва на всяка.

Правя се, че не съм го чула, и затварям очи с огромното желание да подремна по време на краткото пътуване до дома на семейство Смит.

* * *

Събуждам се под усмихнатия лик на Кевин Киган. Къде съм? Лежа в единично легло, с наелектризирани найлонови чаршафи и завивки, от които всичко ме сърби. Кафяви на цвят. В различни нюанси на кафявото. Сбъднал се е най-кошмарният ми страх — спала съм с мъж с лош вкус. Чувам детски смях в градината и надзъртам през прозореца.

Дарън.

С Шарлот и Луси. Навън е сиво и мрачно. Сива трева, сиво небе. Единствената утеха за погледа са Дарън и момичетата, които рязко се открояват на този потискащ фон с ярките си дрехи и веселия си смях. Импулсивно потропвам на стъклото и бурно ръкомахам. После си спомням, че съм без грим, и мигновено залягам обратно в леглото, преди да са ме огледали както трябва. На вратата се потропва и госпожа Смит нахлува в стаята, без да дочака отговор. Усмихва се ослепително и аз направо се разтапям. Сигурно е разбрала колко добре съм се държала вчера с децата и е поомекнала към мен. Не че има някакво значение. Нито търся, нито се нуждая от одобрението на госпожа Смит.

Много-много.

Връчва ми чаша толкова силен чай, че лъжичката буквално стои изправена. Поемам го с благодарност.

— Сигурно си била много изморена.

Обзема ме странно безпокойство, което сякаш се промъква под завивките и пропъжда блаженството на съня. По дяволите, едва сега си спомням. Снощи наистина бях много съсипана. Твърде съсипана да отстоявам позицията си за предаването както трябва, но достатъчно, за да се заяждам на дребно. Отначало се смеехме. Тъй като няхахме вино или джин, решихме да прегледаме барчето на родителите му —

чудовищна грозотия с орехов фурнир, датираща от времето на Ноевия ковчег и съвсем резонно скрита в „гостната“. Единодушно се съгласихме, че текилата е най-подходящото питие за сандвичи със сирене (отчайваща крачка, към която бяхме тласнати от безизходността на ситуацията. Всички останали бутилки съдържаха разноцветни флуоресциращи течности, най-вероятно радиоактивни.) Реших да повдигна темата за предаването, докато семейството отсъства и цялата къща е на наше разположение. Предполагах, че тъй като започнахме да се сприятеляваме, ще бъде по-сговорчив. Сгрехих. Разговорът беше кратък, разгорещен и враждебен.

Дарън ми обърна гръб и съсредоточено се зае да стърже сиренето. Косъмчетата на врата му бяха щръкнали като войници под команда „мирно“. Обзе ме непреодолимо желани да ги подухна.

— Не казвам да спиш с Клеър. — Боже опази. — Просто остави нещата да се развият естествено. Остави съдбата да следват своя ход — убедително придумвах широките му рамене.

— Защо, след като вашето предаване въобще не се интересува какво ще стане, ако всеки следва естествения ход на своята съдба. То има за цел да изкриви нещата. И да извади наяве най-лошото у хората. — През цялото време наблюдаваше отражението ми в кухненския прозорец на фона на непрогледната нощ.

— Лошотията е нормалното им състояние.

Той изсумтя презрително. Поне отново се обърна срещу мен. Всъщност дали не го направи единствено защото трябваше да подреди готовите сандвичи в скарата?

— Не, не е. Просто ти смяташ изключението за правило, тъй като господства в твоя живот.

Ама че нахалник! Какво знае той за моя живот? Е, с изключение на онова, което споделих по време на разговорите ни в ресторанта в „Оксо“, на идване във влака и през остатъка от деня. Те едва ли са ми били достатъчни да прозре в дълбините на душата ми. Не знае за мен почти нищо, освен кой ми е бил любимият млечен шейк като дете. О, в интерес на истината следобед обсъждахме различните аромати на презервативите и доста пофлиртувахме, но (поради присъствието на малолетни) крайно завоалирано. Е, какво пък, половината мъже в TV6 са наясно, че обичам бананови.

Само че никой от тях не знае, че любимият ми шейк беше шоколадовият.

Мятам му яростен поглед и отсичам:

— Изневярата е факт. Предателството е факт.

— Добре. Може би си права. Само че това са чудовищни факти, които трябва да си останат такива в съзнанието на хората. А вие постоянно експлоатирате измяната като форма на забавление и така неутрализирате грозотата ѝ. Толкова ли си повредена, та не можеш да го проумееш?

Бях твърде изморена и вече ми се повдигаше от високопарната му почтеност. Улових се, че вместо да отговоря на въпроса му, на свой ред изкрещявам:

— Само ми кажи кой точно се крие зад тези така наречени културни и морални норми на Запада? Хората отдавна са обръгнали и постоянно вършат онова, което показваме, за тях то не е нищо ново.

Замълчахме и Дарън изцяло се съсредоточи върху изваждането на сандвичите от грила. Предложи ми сос „Устършър“. Отказах. Бях му наляла текила — въобще не я докосна. Нахранихме се в пълно мълчание, след което аз си легнах, самотна и сразена.

Започвам да търся ръчния си часовник.

— Три часа е, душко — радостно съобщава госпожа Смит.

— Следобед?! — Подскачам. Погледът на госпожа Смит попада върху дантелената ми нощница.

— Да, следобед. Миличкото, сигурно си била много изморена, щом не ти е било студено в това несериозно дрешоляче. Ако ми беше казала, че нямаш нощница и ще спиш по бельо, веднага щях да ти дам една от моите.

Засрамена до мозъка на костите си, както си му е редът, се свивам обратно в леглото и придърпвам завивката до брадичката си, сякаш да се скрия от неодобрителния ѝ поглед. Бельо, моля ви се! Специално подбрах за това пътуване възможно най-обикновената и най-практична нощница, с която разполагам. Обикновено спя гола. Ако си въобразява, че нощницата ми е достатъчно оскъдна, за да мине за бельо, какво ли ще си помисли за бикините ми?

— Дарън искаше да те събуди, но аз му викам: „Остави я да си поспи.“ Явно си имала нужда от сън. Тъкмо излязоха с децата на

разходка до въртележката на крайбрежната улица. Сигурно ще искаш да се изкъпеш, а след това ще ти измислим нещо за хапване.

Любезно кимвам, макар да съм сигурна, че стомахът ми категорично ще отхвърли поглъщането на каквато и да било друга храна след вчерашните сладкиши, шоколадова торта, хамбургер и сандвичи със сирене — друг път за цяла седмица не изяждам толкова. Страхотният ми апетит сигурно се дължи на чистия въздух.

— Та колко казвате, е часът?

— Вече приближава четири без двайсет.

— Кой ден е днес?

Рядко ми се случва да съм толкова завейана, но трябва да се признае, че рядко спя по седемнайсет часа. При това — никога в найлонови чаршафи.

— Вторник.

— Мамка му.

— Извинявай?! — Госпожа Смит изглежда потресена, но нямам време да се разправам с нея.

— Мамка му, мамка му. — Нервно започвам да ровичкам в чантата си и да търся мобилния си телефон. — Мамка му. Четиринайсет съобщения.

Госпожа Смит недоволно изсумтява и ме зарязва да правя каквото си ща. Спокойно мога да заключа, че каквито и наченки на одобрение да е хранила към мен, вече са окончателно и категорично зачеркнати. И какво от това? Прослушвам съобщенията си.

Първото е от Иси, която ми напомня, че новогодишното ми решение е било да не се впускам в безразборни сексуални контакти. Има си хас! Дарън няма желание да обменя любезности, камо ли телесни секрети. Пък и какви е седнала да ми ги разправя? Не съм дошла тук за това. Целта на пътуването ми е да спечеля симпатиите на Дарън, за да се съгласи да участва в предаването. Нищо повече. Мисля, че вече й обясних. Останалите съобщения са от колегите ми.

Кас. Обади ми се, моля те. Вторник сутринта е. Кога се прибиращ? Убеди ли Дарън да участва?

Фай е доста притеснена; жегва ме чувство за вина — давам си сметка, че съм я зарязала на топа на устата. Тя е много добър помощник, но никога не е вземала самостоятелни решения. Е, може би прекалено много ограничавам личната инициатива на екипа си и е

крайно време Фай да се нагърби с малко повече отговорност. Сигурно се справя успешно. Прескачам следващите няколко съобщения и внимателно се вслушвам в гласа ѝ. Имам още три послания от нея. Първото и второто издават нарастващ гняв. В третото самоуверено ме информира, че е намерила заместници за Дарън, Клеър и Маркърс и е взела решение да насрочи снимки. Най-подробно ми обяснява как ще разпреди задачите между двамата продуценти — докато единият снима, другият монтира в студиото, после се разменят. Идеята е много уместна, защото така ще се спести време. Завършва с уверението, че очаква да се върне в сряда сутринта и натъртено уточнява: „Както обеща.“

Бейл не се изразява толкова изтънчено:

Кас, къде си се завряла, мамка му? Да не се чукаш е някого? Заеби тая работа. Обади ми се.

И трите съобщения от него са идентични. Търсили са ме още Дай, Дебс и Рики. Някакъв си архиепископ написал отворено писмо до в. „Таймс“, осъждащо предаването. Кое е страхотна новина. Дай и Дебс ме питат каква версия да изнесат пред пресата. Идиотки. Нищо ли не могат да направят без мен? Рики се мъчи да извоюва излъчване навръх Свети Валентин. Досега все удря на камък. Или по-точно на някакъв хомофобски настроен голям шеф, от когото зависи дали ще се приеме, или ще се отхвърли подобно предложение. В случая чарът конкретно на Рики единствено усложнява нещата. Аз обаче несъмнено мога да спася положението, достатъчно е да покана този тип на обяд. Обаждам се на Рики да насрочи срещата за петък. После звъня на Фай да ѝ кажа, че няма да пътувам довечера, както бях обещала, а утре сутринта или най-късно утре вечер, и едва тогава осъзнавам, че съм взела подобно решение.

— Няма смисъл, Кас. Намерих заместник.

— Зная, но Дарън е на път да капитулира, а все още смятам, че ако се навие, ще излезе страхотно предаване. — Пускам ѝ тази нагла, опашата лъжа без капка срам.

— Божествен мъж — възторжено се съгласява Фай.

— Ако си падаш по подобни типове.

— Забавляваш ли се?

— Не. Той е много неуравновесен. Ту е мил и очарователен, ту се нахвърля да хапе като зло куче. Принудена съм да търпя отегчителното

му семейство. На всичко отгоре тук е кучи студ, а градчето се намира буквално на майната си. — Открай време твърдо смятам, че въобще не дължа на всеки любопитстващ истината, цялата истина и само истината.

— Какво ли не прави човек в името на работата си.

— Именно. Виж, Фай, може би е най-разумно да не споменаваш на Бейл, че си намерила заместник. Той не е виждал Дарън и няма да разбере защо толкова активно го преследвам. — Фай се разхихика, с което ме принуждава да поясня: — Да участва в предаването.

— Безспорно. — Долавям безмозъчния кикот в гласа ѝ. Крава. — Само внимавай да не хлътнеш.

— Няма начин. Изключено е да харесам мъж на име Дарън. Да не се казвам Кайли или Шарън!

Фай се смее.

— Няма да обеля и дума пред Бейл, но най-късно в четвъртък сутринта да си тук. Можем да отложим снимките дотогава, но не по-късно. Не мога да снимам сама. Трябваш ни.

Естествено, че им трябва.

След банята изпитвам нужда от глътка чист въздух. Никога не съм си падала по яркозелени плочки за баня. Решавам да настигна Дарън и децата. Какво друго ми остава? Да седна да играя на кегли ли? Крачейки по крайбрежната алея, ги забелязвам на плажа, който е почти празен, понеже сме на север, януари е и времето е безумно студено. Хората с поне капка мозък са се настанили край камините си или, реално погледнато, пред телевизорите и радиаторите си. Започвам да ръкомахам и да крещя, и за голямо мое изумление Луси и Шарлот се втурват насреща ми, кандилкайки се като патета, защото мъничките им крачка не могат да изпълнят желанието им вече да са при мен. Поддавам се на настроението от рекламата на Калвин Клайн и на свой ред хуквам към тях. Навеждам се да ги прегърна. Правя го единствено защото отстрани изглежда добре.

— Здравсти — усмихва се Дарън.

Да разбирам ли, че снощната караница е забравена? Не съм много сигурна, затова се съсредоточавам изцяло върху децата. Зная, че той внимателно ме наблюдава как с най-голям интерес изучавам захаросаните им ябълки и най-новите им невъобразими пластмасови придобивки от сергиите на крайбрежната улица.

— Хвана им чалъма на децата. Виждам, че и с гумени ботуши си се обзавела.

Стрелвам го с яростен поглед. Гумените ботуши са на господин Смит. Току-що преживях най-унизителните трийсет минути в целия си живот — такова чудо друг път не ми се беше случвало. Госпожа Смит заяви, че широките ми панталони „Мълбъри“ са „твърде хубави да ги мърляш на плажа“ и ми пробута чифт свои „дънки“. Като видя чехлите ми „Джина Кутюр“, буквално се изсмя и се зае да ми търси гумени ботуши. Нося четирийсети номер. Новината бързо предизвика искреното удивление на цял Уитби, тъй като госпожа Смит позвъни на всичките си приятелки, за да ги попита дали случайно не им се намират такива великански ботуши. Никоя нямаше. Очевидно в Северен Йоркшър все още битува традицията жените да носят дървени обувки, за да остават стъпалата им малки. Мъчейки се криво-ляво да нахлузя ботушите на Шели — трийсет и девети номер, се озовах в безкрайно оскърбителната роля на най-грозната сестра на Пепеляшка. Изобщо не ми станаха. Отбелязах, че евтините марки не произвеждат големи размери. Госпожа Смит се разсмя и ми връчи ботушите на господин Смит. Краката ми буквално плуват в тях, но поне ми стават. Не ми се разминаха и чифт ръкавици от овча кожа, непромокаем анорак, шал и шушляково яке. Каквито носеха повечето ми съученици. Но не и аз. Още тогава отказвах да обличам подобни дрехи. Госпожа Смит обаче беше непреклонна. Не се умори да повтаря, че януари е много мразовит, че не съм виждала такъв студ. Явно намекуваше, че съм изнежена южнячка. Обясних й, че не идвам за пръв път на север — всъщност дори съм завършила в Манчестър. Тя изсумтя в израз на нещо средно между съжаление и презрение.

— Какъв ти север е Манчестър, душко.

Сега приличам на рекламното човече на „Мишлен“. Само дето дрехите ми въобще не си отиват. Дарън крадешком оглежда одеянията ми. Той как е успял хем да се облече топло, хем да изглежда добре и небрежно елегантен?!

— Виждам, че майка ми добре те е екипирала.

Не удостоявам саркастичната му забележка с отговор. Не разбирам дали си въобразява, че казва нещо смешно, или се мъчи да ме подразни.

Но пък не съм сигурна дали въобще се дразня.

Колко странно.

Не помня кога за последен път съм се сблъсквала с толкова неясноти. Искам да кажа на Дарън, че съм по-добре след маратонския си сън. По-добре от когато и да било. Искам още да му кажа, че ме изпълва някакво непознато, поразително чувство за яснота и макар да не съм съгласна с неговата гледна точка, съм готова да я приема. С неохота признавам, че дори я уважавам. Дарън успя да защити тезата си. Само че не мога да го кажа, тъй като няма как да аргументирам решението си да остана още една вечер. Как да му обясня, че въпреки очакванията ми тук ми харесва? Толкова е спокойно.

И ужасяващо.

Поне се опитвам да бъда честна със себе си. Мислех, че воювам срещу Дарън. Сега разбирам, че ако е така, съм изгубила.

Наистина ми харесва.

Той е секси, духовит и интелигентен, но такива мъже съм срещала и друг път. Освен това е благороден, почтен и откровен — непознати за мен явления. Харесвам го, и то много, а това признание поставя началото на нова война. Опасявам се, че врагът ми е много посилен, по-коварен и по-жесток, отколкото Дарън би могъл да бъде. Врагът — това съм аз. Харесвам го, но се мразя, задето го харесвам. Та нали цял живот усърдно избягвам именно такива ситуации? Зная, че трябва да си събера багажа и да се метна на първия влак за Лондон. Трябва да избягам от тази опасна зона.

Но не мога.

Зная, че ако сега си тръгна, Дарън ще остане с мен завинаги. Ще се питам дали е бил истински. Пряко себе си ще храня илюзии, че неговият подход към живота — открит, честен, оптимистичен — е възможен. Това ще ме довърши.

Ако остана, съществува реален шанс Дарън да разкрие истинската си същност, която не ще да е толкова зашеметяваща, колкото си въобразявам. Нямам избор, освен да продължавам да играя ролята на непристъпна, която старателно изграждам от двайсет и шест години, и да се надявам, че ако прекараме достатъчно време заедно, ще започне да ме отегчава. Надали това е най-гениалната стратегия в целия ми живот, но в случая е за предпочитане, тъй като алтернатива просто не съществува.

Тръгваме покрай брега. С ужас очаквам да се възцари неловко мълчание. Дарън обаче жизнерадостно бърбори. Чак да ти прилошее от подробните му познания за местните културни забележителности и история.

— Говори се, че Луис Каръл е написал голяма част от „Алиса в Страната на чудесата“ именно на този бряг.

— Така ли? — Не се обръщам да видя накъде посочва.

— По римско време на същото място вероятно е съществувало военно укрепление.

— Изумително. — Доволна съм от тона, който докарах. Самата дума е достатъчно изразителна, но начинът, по който я произнесох, е намек, че сто пъти бих предпочела да жуля загоряла фурна.

— Хайде да тръгнем към Флауъргейт. Можем да разгледаме галерията „Сътклиф“^[2].

И ни завлича да разглеждаме един милиард пожълтели черно-бели снимки от зората на века. На четири милиона седемстотин четирийсет и петата започвам да се възхищавам на упорството му. Снимките са невероятно интересни, но аз полагам максимални усилия да прикрия истинското си мнение. В отговор на показното ми безразличие Дарън се преструва, че не ми обръща внимание. Разиграването на подобни номера е отегчително, дори за професионален състезател като мен. Продължаваме разходката из градчето и прекосяваме реката. Дарън посочва една църква в далечината.

— Първоначалната постройка датира от сто и десетата година от новата ера. Виждаш ли гробището? Легендата гласи, че там е погребан Дракула.

Усмивам се, за да му угодя.

— А онова там не е ли абатството „Света Хилда“?

Дарън едва не припада от изненада.

Слава Богу, вместо да ме попита откъде зная, просто приема, че съм от онези безумно впечатляващи хора, които са извор на всевъзможни подробности за всевъзможни места и на всевъзможни теми. Като него самия. Забележката ми така го трогва, че не мога да устоя на изкушението да блесна с още познания:

— Знаеше ли, че в първото абатство са живеели и мъже, и жени, но сградата била разрушена от датчаните?

— През 867 година — разпалено кима той. Толкова е студено, че в косата му едва ли не се образуват ледени висулки, но усмивката му разпраща огнени стрели из целия град. Една от тях се забива право в бикините ми. Размишлявайки над този факт, обмислям дали да не скоча в реката и да отплувам далеч, далеч оттук. Но вместо да предприема подобна драматична стъпка, продължавам да коментирам абатството:

— Хилда е била родственица на крал Осут, нали?

— Точно така.

Примира от задоволство. Знанието действително е власт. За мой късмет Дарън не се интересува откъде съм почерпила задълбочените си познания върху историята на родното му градче, забутано на края на света. Излъчва абсурдно блаженство. Една мъничка част от мен никак не би искала да го разочарова. Истината е, че Фай ми изпрати по мобилния телефон текстово съобщение, съдържащо информация за абатството и други факти за Уитби. Винаги разследваме евентуалните участници най-подробно.

— Искаш ли да го разгледаме отблизо? — предлага. Абатството се извисява на стръмен рид. Раздвижването ще ми се отрази добре. Кимам и се отправяме натам. — Как ти се струва Уитби?

Струва ми се студено и задръстено. Понечвам да произнеса тези (или подобни) думи, но в същия миг вдигам очи към Дарън. Загледал се е в морето. Сияйните вълни с цвят на тюркоаз се разбиват в пясъчния бряг, ту розов, ту с цвят на праскова. От одевешната сивота не е останала и следа.

— Умопомрачително — промърморвам, което е достатъчно правдиво и същевременно достатъчно мъгляво, за да го поласкае.

Дарън засиява.

— Нали? Знаех си, че ще ти хареса. Такова богатство на цветове, аромати и звуци. Сетивата ми са като наелектризирани.

От студа кожата му изглежда прозрачна и страхотно отива на строгите му, изпъкнали скули. И моите сетива са като наелектризирани, но надали от миризмата на рибарски мрежи и креозот. Тръгваме по павираните улици. За моя изненада децата не хленчат, че трябва да изкачат неколкостотин стъпала, а дори се радват — искат да разгледат древните гробове. Тъй като Дарън не намира нищо странно в подобно зловещо любопитство, не ми остава друго,

освен да заключа, че това е някаква характерна северняшка чудатост. Изкачването ни отнема доста време, тъй като избягвам чайките с цената на какво ли не. Кълна се — местните представители на вида са дегизирани слонове. Почти оглушах от непрестанните им гладни писъци. Изглеждат свирепи и макар че уж било на късмет да се окажеш в ролята на обществена тоалетна за птици, съм готова да се лиша от подобна чест. Купувам сладолед на децата и на себе си. Дарън е твърдо решен да играе възрастен и изтъква, че било прекалено студено. Шарлот му отправя изпълнен със съжаление поглед, сякаш е безнадежден случай. Мирише на риба и пържени картофи, по-точно на вестник, напоен с оцет^[3], но като се изкачваме по-нависоко, ме лъхва пушек от комините. Струва ми се различен.

Най-сетне стигаме до църквата и докато малките хукват да издирват гроба на Дракула, аз настървено изпушвам една цигара — пет пари не давам дали увеличава шансовете ми да се просна до прословутия граф.

— Търсят ли те от студиото? — любопитства Дарън.

— О, да. Звъняха ми сто пъти. Явно не могат да се оправят с цялата каша без мен.

— Така ли?

— Да. — Не уточнявам, че Фай е намерила заместник. Ако му кажа, няма начин да не ме попита какво тогава търся още тук.

— Сигурен съм, че не могат без теб, Кас. В смисъл — че подобно интелектуално предаване несъмнено се нуждае от уникалния ти принос.

Думите му ме жегват. Въобразявах си, че ни е приятно да сме заедно, въпреки безумната еkleктика и бедността наоколо.

Аз се старая — толкова ли е трудно да се помъчи и той?

— Защо ме мразиш, Дарън? — питам направо.

— Не те мразя. Харесвам те. Предаването ти не харесвам.

Хм. Харесвал ме бил.

Хммм. Но явно не достатъчно. От една страна, ще ми се да сменя темата. Да заговоря за самолетната и консервната промишленост. В действителност и двете теми изведнъж ми се струват безкрайно интересни. Но не мога. Дарън хвърли ръкавицата, и не само това, ами буквално плю на фамилията герб. Длъжна съм да отвърна.

— Да, но е моето предаване. Аз го измислих.

— И се гордееш с него, така ли?

— Да. Много. Преди да го направя, каналът страшно го беше закъсал. Можеше да се стигне до съкращения.

— Толкова ли не можа да измислиш нещо по-поучително?

— Това е достатъчно поучително — сухо отсичам. — То е нещо като предупреждение, ако някой има достатъчно разум да го чуе. Измяната грози всички. Мисля, че дори помагам на цивилизацията да смели този факт.

Нали вече го обсъдихме снощи? Защо пак да подхващаме темата? Никога няма да се съглася с него. Зная защо исках той да проумее моята гледна точка — целта беше да го привлече да участва в предаването. Не мога обаче да разбера той защо толкова държи аз да разбера неговата. Какво му пука? Какво иска от мен?

— Твоето предаване не носи полза на никого. То мами цивилизацията — повишава тон.

Което единствено ме насърчава напук да запазя спокойствие. Обожавам да се налагам.

— Приковава вниманието на 8.9 милиона зрители. Всъщност вече 9.1. Дай специално се обади да ми каже.

— О, приковава вниманието, признавам, освен това изхабява страшно много енергия, като в същото време напълно пренебрегва фундаменталните стойности в живота. — Тропа с крака по тротоара, но не мога да преценя дали защото му е студено, или защото е ядосан. Ръкомаха оживено и някаква жена, която разхожда кучето си наблизо, се заглежда в нас.

— И какво от това?

— Вашето предаване неизменно разчувства публиката, но на много повърхностно ниво. — Неразбиращо се вирам насреща му. — Телевизията не изисква поемане на отговорност. Всеки от деветте милиона зрители, който се е надявал да кръшне, си позатваря очите пред моралните норми. Но единствен нещастникът в студиото е принуден да отговаря за постъпките си.

Разтривам слепоочията си. Разбирам постановката му, но е погрешна.

— Не, Дарън. Телевизията просто следи обществото и отразява състоянието му. Не може да бъде винена за деградацията му. Ние

показваме истината такава, каквато е, макар и нелицеприятна. Не разбирам защо се палиш толкова — въздъхвам.

— А ти защо не си признаваш, че тази ситуация те подлудява?

Свивам рамене и близвам сладоледа си.

— Искаш ли?

— Дай. — Спираме и той си близва от моя сладолед. Налага се да задържи ръката ми, защото трепери. Сигурно ми е студено. Прав е — не бива да ям сладолед през януари. Езикът му е тънък и розов.

— Не приемам теорията за колективната отговорност, обществото, всеобщото благо, тинтири-минтири. Майната му. С колкото повече хора се запознавам, толкова повече се разочаровам.

— Добре, за кого си отговорна тогава?

— За себе си. И се старая да правя каквото мога за майка си, Иси и Джош.

Замлъкваме.

Взирам се в Дарън. Гледам го право в очите, което рядко си позволявам, във всеки случай не и когато той ме гледа. Стомахът ми буквално хлъцва. От стреса е.

— Няма да участвам в твоето предаване. — При това съумява да го изрече с искрено разочарование. — Не това е начинът да ти помогна.

Свивам рамене. Честно казано, вече дори не смятам, че искам да заснема шоу с него — дори съм почти сигурна, че не искам.

— Не се безпокой. Свикнала съм да се оправям сама. — Ускорявам крачка, без да дочакам ефекта от острите си думи, надявайки се да го засегнат дълбоко. Не е нужно да узнава, че вече не се нуждае от него. Положението е много по-страшно.

Просто го искам.

* * *

Обаждам се на Бейл и с облекчение узнавам, че е на заседание. Няма какво друго да направя, освен да му оставя съобщение. Излъгвам го. Казвам му, че Дарън почти е склонил да участва, че непременно трябва да спечеля съгласието му, но че вече не могат да ме търсят, защото батерията на мобилния ми телефон е паднала. Ясно осъзнавам,

че това са лъжи — до една. Само че не вярвам в изкуплението на греховете.

Когато Дарън и момичетата се връщат у дома десетина минути след мен, съм самата благост и добрина. Често прибегвам до този трик с мъжете. Ту съм мрачна и ядосана, ту най-неочаквано засиявам. Кара ги да се чувстват благодарни. Вече притъмнява, изпуснали сме следобедния чай, но по-страшното престъпление е, че заради нас и малките са го изпуснали. Госпожа Смит предлага да ни направи сандвичи, но аз не съм в състояние да ям. Отвътре ми кипи. Сара прибира децата да ги къпе. Господин и госпожа Смит решават да идат на кръчма с Ричард и Шели. Канят ме да отида с тях. Отчаяно се нуждая от питие. Приемам поканата и в същия миг Дарън грабва палтото си и заявява, че и той идва. Явно не му е омръзнало да се заяжда.

Кръчмата е претъпкана. Пълно е с недодялани, грубовати рибари. Колкото и да е странно, изглеждат доста секси въпреки грамадните си гумени ботуши. Носят черни вълнени шапки и грейки, но не закупени от моден магазин, а съвсем автентични. С цел да съблазня семейство Смит предлагам да ги черпя и стигам дотам да си поръчам от тъмната петмезена бира — очевидно любимото им питие. Кръчмата е мръсна, безвкусно обзаведена, доста занемарена, но очевидно е любимо място на всички. Струва си да се отбележи обаче, че скоро потъвам в алкохолно опиянение и преставам да забелязвам лепкавия прокъсан линолеум, изпод който наднича дървеното дюшеме, както и раздърпаните възглавнички, продраните тапети и разнищените черги. На втората халба, колкото и да се старая, вече не откривам нищо занемарено. Вместо това се чувствам обградена със смях, топлина и доброжелателност, която се извива като тютюнев дим, полепва по косата и дрехите ми и прониква в душата ми. На третата халба господин Смит (старши) ми се струва най-мъдрият мъж на земята. Разказите му за Уитби са изумителни, а мълчанието му е заредено с дълбок смисъл. Забравям страховете си, че местното население сигурно е толкова изостанало, та още се забавлява с бой с петли, и дори споделям с господин Смит. Опитвам се да представя предразсъдъците си в смекчен вид, признавайки, че са напълно неоснователни.

— Всички предразсъдъци са неоснователни — отбелязва той.

Шели и госпожа Смит преливат от добро настроение. Изиграваме няколко бурни игри на домино, които печеля до една — спортната ми злоба за седмица напред е утолена. Ричард е много общителен и добре информиран. Научил е от Дарън, че разполагам с „подробни познания за местните забележителности“. За голяма моя изненада разкрива източника на сведенията ми:

— Някой от студиото ти е казал за абатството, нали? — Кимвам, засрамена, че ме е издал пред Дарън. Той ми намигва съзаклятнически, попипва носа си и гордо допълва на невъобразимия си диалект: — Отговорът е „мам...“.

От благодарност ми иде да го разцелувам. А Дарън?

Дарън е несравним.

Дарън съчетава всичко — по-секси е от рибарите. Анекдотите, които разказва, са по-мъдри, по-изумителни и заредени с по-дълбок смисъл от смешките на баща му. Шегите му са по-забавни и от най-духовитите забележки на жените в семейството. Спортната му злоба е очарователна. Държи се по-деликатно от брат си — надали някои е забелязал ръката му на коляното ми. Подобно на идиличната атмосфера, присъствието у ме обгръща изцяло. Полепва по косата и дрехите ми и прониква много по-дълбоко в душата ми от всичко, което ми се е случвало до този миг.

Именно това усещане ме смразява от ужас.

Пияна съм. Но не прекалено, тъй като се надявам махмурлукът да ми възвърне чувството за мярка.

В девет без четвърт обявявам, че трябва да се прибирам, за да си събирам багажа. Дарън предлага да ме изпрати, но, слава Богу, госпожа Смит също иска да се прибира. Макар да съм позамаяна, си давам сметка, че ако Дарън няма намерение да се ограничи с докосване по коляното ми, несъмнено ще му позволя. Още щом се прибираме, той се отправя към гостната. Госпожа Смит се оттегля в кухнята да сгъва чистото пране и да го разпределя на купчини за гладене, а аз изпивам цял тон вода.

— Добре ли прекара днес, душко? — пита ме. Аз кимам радостно. — То си личи. Като се усмихнеш, си същинска красавица. Имаш невероятна усмивка.

Оставя ме в кухнята сама в компанията на комплиментата, който ми направи. Чувствам се великолепно. Думата „невероятна“ отеква в

съзнанието ми.

Неверояаатна.

Неееевероятна.

Невероятна.

Често съм обект на комплименти — от страна на мъжете, които искат да спят с мен; от момичетата в TV6, на които вдъхвам панически ужас; от мама, Иси и Джош. Мама ми е майка, а Иси и Джош, макар и достатъчно искрени, са готови да кажат добра дума за целия свят. Според мен обаче сляпото възхищение няма стойност. Но комплиментът на госпожа Смит е изключително ценен. Имам чувството, че не ги раздава с широка ръка.

Задната врата се отваря със замах и в кухнята с гръм и трясък се втурва Линда, която е прекарала страхотна вечер на автобусната спирка. Пристигането ѝ прекъсва потока на мислите ми.

— Изглеждаш много доволна.

— Има защо — усмихвам се в отговор. — Чаша чай?

Преди да ми отговори, слагам чайника на печката. Хлапачката на свой ред ми се ухилва до уши.

— Не са минали и два дни, а шетах у нас като у дома си.

— Права си. Сигурно е от дългия сън или морския въздух...

— Или от нашия Дарън. — Какво намеква? Ама че нахална тийнейджърка. Не, като се замисли човек, подобно поведение е напълно нормално за подрастващите. Мълчаливо се съсредоточавам върху подреждането на шоколадовите бисквити в чиния. — Винаги действа на жените по този начин.

Естествено.

— Винаги? — осмелявам се колебливо да попитам.

Линда отегчено забелва очи.

— Ами виж го само. — Права е. — Жените се заглеждат след него на улицата. Всички си падат по него, като се почне с приятелките на Шарлот, мине се през моите и се стигне до приятелките на Сара. Като се замисля, дори мамините приятелки го харесват. — Думите ѝ ме шокират. Моментално изтрезнявам. — И в Лондон е същата работа. Нали ги видях миналото лято, като му гостувах през ваканцията. В квартирата му се точи цяла върволица жени. „Искаш ли да прием по едно, Дарън?“, „Можеш ли да ми помогнеш да отворя този капак,

Дарън? — Ау, колко си силен“, „О, мъж, който умее да готви — Дарън, та ти си същинско съкровище!“

Приказките на Линда никак не ми допадат, но представят всичките тези женички толкова смешно, че не мога да не се разкикотя. Освен това надали би споделяла всичко това, ако не смяташе, че аз не съм такава. Кой знае? Може би. В крайна сметка тя е едва на седемнайсет години. От друга страна, сигурно най-нахално ми намеква, че тия номера вече са ѝ (му) пределно известни.

— Наистина готви чудесно — вмъквам. — Снощи ми направи сандвичи със сирене, бяха фантастични.

— Фантастични! — презрително изсумтява Линда; и с пълно право — предвид глупостта, която изтърсих. Успявам да срещна погледа ѝ, което си е забележително постижение — очите ѝ се стрелкат като светкавици в бурна нощ. — Само не ми казвай, че и ти! Аз пък мислех, че няма да се поддадеш!

— Какво и аз? — Още в същия миг съжалявам за изреченото.

— И ти си падаш по него.

— Не си падам.

— Сериозно, не си ли падаш по него?

— Сериозно.

— Колко жалко, защото той си пада по теб.

Ура, ура, ура!

Линда грабва една ябълка и лакомо отхапва огромен къс, свива рамене и ме оставя насаме с мислите ми.

* * *

Къде са сирената? Градинските подправки? Авокадото? Хладилникът е претъпкан, но няма нищо, което диетата ми позволява. Полиците са отрупани със зашеметяващ асортимент „Раунтрий“ и „Кадбъри“. Само че подборът на различни полуфабрикати със сос „Хайнц“ не съответства на представата ми за романтична вечеря. В този дом няма ли сваятна храна за възрастни?

Какви ги говоря? Романтична?! Никога не съм била канена на романтична вечеря.

На стратегическа — да, но на романтична — никога.

Крайният резултат и бездруго е един и същ: секс. Въпрос на семантика.

Трябва да спя с Дарън. Заключение е очевидно — как не съм се сетила по-рано? Това е най-сигурният начин да си избия от главата всички глупави фантасмагории, които наивно съм оставила да се развихрят. По този начин ще го принизя до нивото на всички останали мъже, с които съм спала. Тъй като със сигурност няма да участва в предаването, спокойно мога да спя с него, без да се тревожа, че е проява на непрофесионализъм. Освен това надали ще го видя повече, с което отпада и вероятността за последващи отегчителни изяснявания на отношения. При положение че е адски секси, защо пък да не се позабавлявам? Отхвърлям новогодишното си решение със същата лекота, с която всяка поредна година редовно надвишавам лимита си от цигари и алкохол.

Обзема ме необяснимо безпокойство. Майсторски съм прелъстила не едно и две крайно зашеметяващи и тъпи същества от мъжки пол. Дарън надали се различава от повечето от тях. Изключено е да не се вписва в някоя от категориите ми — определя ли към кой тип принадлежи, лесно ще избира подходяща стратегия за действие. Автоматично елиминирам очевидните хватки, които прилагам на останалите лъохмани. Отхвърлям и малките измами, които си позволявам с по-непочтените си любовници. Отпадат и всички тактики, изискващи да играя роля — вече ме познава твърде добре. Поглеждам облеклото си — еkleктика от дрехи на Сара и Шели и едно-две мои по-практични неща, които взех единствено по настояване на Иси. Имам потресаващ вид, тъй че не мога да разчитам и на съблазън чрез външността си. Разполагам само с тази вечер, следователно зачерквам всички сценарии, изискващи продължителна подготовка. Отначало ми хрумна да му сготвя нещо — подобен акт на себеотрицание, в съчетание със светлината на свещи и ако не друго — с изобилни количества вино, би трябвало да постигне желаното въздействие. Но предвид съдържанието на хладилника и лошата слава на кулинарните опит в чужда кухня съм принудена да отхвърля и тази опция. И все пак утре си заминавам. Действително трябва да хвана поранен влак. Бейл ще побеснее, ако продължавам да се разтакавам — при това ненужно. Фай ще удържи положението със снимачните екипи, докато се върна.

Поглеждам си часовника. Девет и петнайсет. Или сега, или никога.

„Никога“ въобще не подлежи на обсъждане. Трябва да се рискува.

Намирам Дарън в гостната — слуша „Рейдио 4“ — и хвърлям предизвикателството:

— Хайде да излезем. Надявам се, че в Уитби все ще се намери ресторант, който да работи след девет.

— Колкото искаш. Обличай си палтото и да вървим.

---

[1] Детска игра, в която децата тичат около редица столчета под музикален съпровод и се опитват да седнат, когато музиката спре. — Б.пр. ↑

[2] Франк Медоу Сътклиф (1853–1941), родом от Лийдс, известен фотограф. — Б.пр. ↑

[3] В Англия пържените картофи традиционно се сервират с оцет и сол. — Б.пр. ↑

11.

Дарън използва понятието „ресторант“ много по-великодушно от мен. В крайна сметка човек може и да си купи хотдог от улицата, но А. А. Джил^[1] надали би се върнал повторно. Така нареченият „ресторант“ разполага с пет-шест разнородни маси, около всяка от които небрежно са разхвърляни различен брой (между два и шест) всевъзможни столове. Масите са застлани с покривки, само че мушамени, на червени и бели квадрати. На всяка маса е поставена ваза с цветя, но и те са пластмасови. Свири и музика — от джукбокс. Свещите обаче са от истински восък, а храната е вкусна, макар изборът да е ограничен — свежда се до спаг. бол., тъй че вечеряме спаг. бол. Дарън поръчва и бутилка червено домашно вино. Въобще не си даваме труда да се поинтересуваме имат ли специална листа за вината. В заведението седят още три двойки, а една жена е довела кучето си. Посетителките масово са с провиснали гърди и кореми. По правило не стъпвам в подобни заведения. Утешавам се единствено с мисълта, че се намирам на стотици километри от дома и никой няма да ме познае. За голямо мое изумление Дарън се чувства в това кръчме не по-зле, отколкото в „Оксо“. Аз умирам от срам. Примирам от ужас да не прихвана провинциалния кич. И да започна да смятам, че синьо си отива със зелено или че представата за приятна вечер се изчерпва с натряскване до забрава в стара, порутена кръчма.

О, не, вече долавям началните симптоми. Трябва незабавно да се върна в цивилизацията, преди да съм се повредила безвъзвратно.

Сервират ни храната и виното. Дарън е крайно мълчалив, аз пък се дразня от необичайната липса на духовитост у себе си. Рядко се случва да си глътна граматиката. И защо тъкмо сега, когато искам неотразимо да блесна? Отлично зная какво целя. Надали е толкова трудно да го прелъстя. В настоящия миг обаче ми се струва напълно невъзможно. Въздъхвам и плъзвам поглед към околните маси. Забелязвам двойка пенсионери, които молят келнера да ги фотографира. С удивление наблюдавам как той изпълнява молбата им,

без да демонстрира и капчица презрение или съжаление, макар че вътрешно сигурно едва се сдържа. Те се нахилват като зелки и заемат изкуствени пози с вдигнати чаши. Тъкмо се каня да пусна някоя хаплива забележка по техния адрес, когато забелязвам, че и Дарън ги гледа, само че с усмивка.

И с умиление.

— Не са ли великолепни? — кима към грозниците.

Явно без да си дава сметка колко фатално изглеждат, подхваща реч на тема — колко са възхитителни подобни достопочтени възрастни двойки, чийто брак е щастлив и те все още се обичат. Прекъсвам го със забележката, че сигурно са се усамотили за уикенда с мръснички намерения, но тъй като в Блэкпул и в Брайтън е било препълнено, са се принудили да дойдат в Уитби. Той се усмихва и най-спокойно продължава да ми обяснява как действително вярва в приятелството, верността и близостта между хората.

— Пропусна чуването — вмятам с намерението да ускоря процедурата по свалянето.

— Интимността е част от всичко това. При това много важна.

Наистина приема всички тези дивотии сериозно, но най-странното е, че с това лирическото отклонение едва не накарва и мен да повярвам. Оптимизмът му е заразен. Сигурно е от виното. Мигновено се съвземам.

— Господи, колко си сантиментален! — просъсквам злорадо. Кой знае защо. Сигурно по навик.

Вместо да се обиди, Дарън се усмихва:

— Може би, но по-добре да съм сантиментален, отколкото циник.

— Аз не съм цинична — срязвам го. — Аз съм...

— Реалистка — довършва той вместо мен. — Да разбирам ли тогава, че не вярваш във вечната любов?

— Вечна любов! — изсумтявам презрително. — Няма такова нещо. Хората се използват един друг, употребяват се взаимно, след което се захвърлят и продължават напред. И това явление е повсеместно. Обзалагам се, че сигурно вярваш и в чудовището от Лохнес и в Дядо Коледа — подхвърлям злобно.

Дарън скръцва със зъби. Не мога да разбера дали е ядосан, или е разстроен. Оказва се, че и двете.

— Не можеш ли да се държиш прилично? Не забравяй, че ти правя услуга. Ти се самопокани у нас. Толкова ли ти е неприятно с мен и моето семейство?

Отначало си глътвам езика. После въздъхвам, отпивам от виното и отговарям на поставения въпрос откровено:

— Не, в действителност въобще не ми е неприятно. Дори... — Разколебавам се, но после поемам дълбоко дъх и смело продължавам: — ... прекарах чудесно. Имаш прекрасно семейство.

Дарън мигновено се отпуска и ме озарява с най-лъчезарната си усмивка:

— И аз така се надяхах, но не можех да бъда сигурен. Ти ту се смееш, ту...

— Какво?

— Ами зъбиш ми се, поради липса на по-подходяща дума.

Отново въздъхвам, но не възразявам.

— Добре де, вярвам, че хората биват обзети ако не от любов, то поне от някаква лъст или нещо подобно. Човек по природа е много слаб. И не може да остане влюбен задълго именно понеже е много слаб. В крайна сметка все някой ще пострада. Затова смятам, че е най-добре всички тези лепкави усложнения да се избягват.

— Не отиваш ли твърде далеч?

— Не виждам златна среда. Мисля, че някаква, каква да е, любов не решава въпроса.

— Виж, тук напълно те подкрепям. — След кратко мълчание додава: — Помниш ли онази вечер, като бяхме в „Оксо“?

Нима е било едва преди три дни? Имам чувството, че е било в друг живот.

— Тогава полюбопитствах какво всъщност те е наранило. — Кимам. — После си дадох сметка, че не е моя работа, и смених темата. — Отново кимам. — Питам се дали вече ще ми разрешиш да ти задам този въпрос. Наистина бих искал да разбера какво те е наранило до такава степен, та да те накара напълно да се затвориш в себе си? — Задава въпроса с наведена глава, избягвайки погледа ми. И си играе със солницата.

Изненадвам се, че въпросът искрено го вълнува, и изпитвам желание да му обясня. Питам се дали ще мога.

— Просто не съм в състояние да приема мръсната пяна на човечеството. — Той ме измерва с въпросителен поглед. — Кошмарната пустота и безнадеждност, която минава за връзка. — Изпъшквам отегчено. — Разбираш ли, такива неща просто не съществуват. Онази вдъхновяваща любов, която толкова усилено търсиш, всъщност изобщо не съществува. Зная, защото съм спала с повече от петдесетина мъже, но не ми се е случвало да правя любов.

Замълчавам и с любопитство очаквам реакцията му. Не изглежда нито потресен, нито ужасен от признанието ми. Което — несъзнателно — ме раздразва. Действително искам да се отвори от мен. Нещата със сигурност ще се разрешат много по-лесно, ако в този миг скочи и си тръгне. Или аз си тръгна. Но не съм сигурна, че бих могла. Дарън очаква по-подробно обяснение.

— От опит зная — а както вече изтъкнах, разполагам с дълъг и богат такъв, — че хората се използват взаимно и когато престанат да се нуждаят един от друг, просто се изоставят. — Взимам ножа и започвам да чопля крайчето на мушамената покривка. По ирония на съдбата в същия миг от джукбокса зазвучава доста нескъпосана кавърверсия на „Не ме изоставяй така“.

— Кой те е изоставил?

Гласът му пресеква между „те е“ и „изоставил“, което ще рече, че е изключено да устоя.

— Баща ми. — Неизвестно как, от очите ми рухват глупави, яростни сълзи. Поразена съм. Възпирам ги в продължение на двайсет и шест години. Откъде се взеха тъкмо сега? Дарън посяга да ги изтрие с палец и за части от секундата дланта му докосва брадичката ми. Сякаш пламък опарва кожата ми, но в същото време ми подежда утешително. Вдигам поглед и въпреки дългогодишния си опит и факта, че познавам този човек едва от няколко дни и че е умопомрачително красив — което винаги е предупреждение да се внимава, — изпитвам желание да му се доверя. Дори ми се струва, че вече му вярвам. Което е опасно. Трябва да се взема в ръце.

— Слушай, съжалявам. Да забравим тази история. — Преглъщам сълзите и отмествам ръката му. — Много ми се насъбра тази седмица, а ти буквално ме довърши с отказа си да участваш в предаването.

Изглежда, го заболя. Именно това целях. Искан да се почувства виновен. Оглеждам ресторанта, отчаяно търсейки друга тема за

разговор. Не ми идва наум абсолютно нищо, освен щампата на тапетите. Цялата вечер отиде по дяволите. Въобразявах си, че като стигнем до пудинга („пудинг“ е твърде великодушно определение за готовия пакетирани сладкиш, който се сервира тук), вече ще флиртуваме открито и ще си разменяме кокетни реплики с мръснишки подтекст. Вместо това нагазихме в дълбоките води, емоциите, измяната и което е най-странното, чувството за вяност и бъдещите възможности, Неща, които ревностно избягвам.

— Ти си щастливец, с толкова много братя и сестри — отбелязвам. Признавам, че тази тема не е Бог знае колко по-различна — продължаваме да обсъждаме личния живот, но поне измествам разговора към неговия личен живот, което е далеч по-безопасно. — Постоянно се прегръщате и целувате, от време на време дори имам чувството, че съм попаднала в американско токшоу.

Дарън се усмихва и отвърща:

— Нима всички семейства не са еднакви? — Тъй като не отвърщам, усмивката му помръква и той додава: — Ако не друго, поне на Коледа е весело.

— У нас винаги е било тихо. Когато той си замина, освен постоянния доход и куфарите от изкуствена материя, имитация на крокодилска кожа, отнесе със себе си и пламъка от семейното огнище. За огромно мое облекчение семейните скандали секнаха. От този момент нататък майка ми не пророни и една сълза и никога повече не ми повиши тон. Но и не се засмя. Изпадна в някакво зловещо перманентно спокойствие.

Как стана така, че отново заговорих за себе си? Поглеждам празната си чаша. Дарън го приема като намек и ми налива вино. Не възразявам.

— Готвеше ми, переше и гладеше дрехите ми, посещаваше родителските срещи, осигуряваше необходимите средства за живеене. Правеше всичко както трябва. Но често съм си мислила, че след като баща ми ни напусна, останах и без майка. Сякаш бе решила, че любовта е нещо твърде опасно и за да не рискува, изцяло се бе посветила на грижи за мен. И до ден днешен, като се връщам в миналото, ми се струва несправедливо. Никога не бих я изоставила. — Защо не взема да млъкна! Аз самата се отегчавам от приказките си, да не говорим за Дарън. Така де, това надали е най-веселата тема за

разговор. Но не мога да се спра. — Не я виня. В смисъл, че напълно я разбирам. Но нямаше да е зле поне от време на време да затваря книжката с приказки, без да вмята с горчивина как догодина по същото време принцът вече ще си е намерил нова принцеса.

Дарън се усмихва тъжно, а аз отвърщам с кисела гримаса.

— С общи усилия се преборвахме с коледните празници и рождените дни, с почивките в Девън, с изпитите в гимназията, с приемните изпити за университета и най-сетне, със следването. Докато гладеше, мама си тананикаше любимите песни: „Страда ли някой за мен“ и „Ако си тръгнеш“. В годините, когато се формираше характерът ми. Тя е чудесна майка и аз знаа, че винаги ми е давала най-доброто. Просто понякога ми се иска баща ми да беше оставил пълна къща с братя и сестри, та крясъците им да заглушават съскането на ютията и потракването в радиаторите.

Мълчаливо изчакваме сервитьорът да постави на масата две чаши кафе. Убедена съм, че е разтворимо, сервизът е от възможно най-евтините, а млякото е в пластмасова кутия. Келнерът обаче ни го сервира така, сякаш сам е отгледал кафето и го поднася в сребърна посуда от седемнайсети век. При други обстоятелства бих се подразнила от факта, че прекъсва разговора ни, но обичам хора, които работят с прилежание.

— Приличаш ли на майка си, или повече черти си взела от баща си? — не млъква Дарън.

— Имам две снимки на баща си и за безкрайно свое съжаление съм точно копие на този мръсник, който ни заряза, без да му мигне окото. Едната е от 1967-а, а другата — от 1975-а. Първата е от сватбата им. Скрих половинката с неговия лик, след като майка ми го изряза.

Дарън ме гледа неразбиращо. Естествено, нали е от семейство, което цял живот е тънало в блаженство — какво разбира той от сватбени снимки, разрязани надве? Мъча се да му обясня:

— Не се плаши, не го направи в пристъп на лудост или бяс или нещо такова. Беше безкрайно спокойна. Просто искаше да запази своите снимки, тъй като изглежда великолепно, и затова старателно изряза само своя образ по очертанията на роклята. Помня, че използва заоблената ножичка от детското ми станче за игра. Не стана от кухненската маса в продължение на два дни. Заличи баща ми от всички снимки — от сватбата, от раждането ми, от почивките. От

всички семейни събития. Проведе системна, задълбочена чистка на доказателствата за съществуването му. Откраднах снимката от 1975-а, преди да е стигнала до нея. — Дарън не ме прекъсва. Проверявам дали ме слуша. Слуша ме. Оставил е чашата си на масата. Нарочно взимам своята и продължавам: — Това беше годината, в която ни напусна. На въпросната снимка ми помага да духна свещите на тортата за седмия си рожден ден.

Как можа да ни изостави, да изостави мен, която съм му одрала кожата?

— Липсваше ли ти?

— Да ми липсва ли? Въобще не го помня.

Отново се възцарява мълчание. Ожесточено дъвча ментовия шоколадов бонбон. Единствено с цел да създам впечатлението, че въобще не ми пука. Преглъщането ме затруднява.

— След като ни напусна, години наред продължавах да се питам как ли живее. Попаднех ли в улично задръстване, размишлявах дали и неговата кола е някъде в тази или в друга подобна колона. Когато слушах радио, гадаех дали харесва същите станции. Така и не узнах, но няма и да разбере, тъй като не зная почти нищо за него.

— Можеш да го потърсиш — кротко предлага Дарън.

— Не искам. Той недвусмислено ми даде да разбере какво е моето място в неговия живот — никакво. Не е платил и едно пени издръжка, дори не ми изпращаше поздравителни картички. Направил ми е един-единствен подарък, за който съм му безкрайно благодарна. Научи ме какво означава да загубиш някого. Спести ми неприятното изживяване да страдам с разбито сърце. — Мъча се да се ухилия нагло. — Превърнах сърцето си в буца лед. Дори най-близките ми приятели недоумяват дали въобще имам такова. — Открай време вярвам, че нямам.

— Разбира се, че имаш сърце, Кас. Като всеки друг човек, и ти имаш сърце, което може да бъде разбито.

Вбесявам се. Не виждам защо трябва да се обиждаме.

— Нямам — тросвам се опърничаво.

— Какво те кара да мислиш, че си по-различна от останалите? Чрезмерните количества органични домати, които консумираш? Тъй като, с изключение на това, почти по нищо не се различаваш от другите хора.

— Така ли смяташ? — побеснявам.

— Е, може би си малко по-секси и малко по-интелигентна — обстрелва ме с комплименти из засада. Яростта ми бързо се уталожва и наместо това ме изпълва искрено задоволство. — Но инак си съвсем същата, Кас. И можеш да се влюбиш също толкова лесно.

Отново се ядосвам и язвително го срязвам:

— Не, не мога. Не ме бива в сърдечните работи. Хората не ми допадат. Струват ми се глупави и бързо ме разочароват.

— Не всички са такива. Аз например ти допадам.

— Колко си самонадеян.

И колко си прав!

— С други думи, опитваш се да се спасиш от цялото човечество. Само че не можеш просто да се скриеш и да се залъгваш, че няма да страдаш, само защото не се замесваш и не рискуваш.

— Мога. И го правя.

— Фактът, че баща ти е напуснал майка ти, не означава непременно, че и ти няма да си щастлива в любовта.

— А, щом той не можа, кой друг би могъл? — шегувам се, но смехът ми отеква неестествено пронизително.

— Какво не е могъл?

— Щом баща ми не намери сили да ме заобича, кой мъж би могъл? — Наближавам към финала.

— Аз бих желал да опитам.

Бинго.

Мамка му, не.

Излишно е. Искам да спя с него. Не е нужно да ме лъже. Не е нужно да ми пробутва евтината реплика за любовта. Учудена съм. Смятах, че е над тези неща. А че репликата е евтина, личи от факта, че надали има сериозни намерения. От три дни непрестанно си повтарям как изобщо не вярвам в тези работи и въобще не ми пука. Не че за пръв път се сблъсквам с подобни декларации. Мъжете вечно ми излизат с номера колко ме обичат. Аз обаче знам, че сами не си вярват, а понякога дори и те го знаят. Това е просто безсмислен ритуал, останал от едно време. Звучи по-възпитано от откровеното предложение за секс. Рядко се хващам с мъже, дето ги избива на любов — рискувам единствено когато съм сигурна, че не говорят сериозно. Ако заподозра някого в искреност, се отказвам от секса и се

сприятелявам с въпросния мъж — и веднага намирам практическо приложение на предаността му, когато трябва да се окоси ливадата или да се почисти гаражът.

Дарън обаче е различен.

Имам чувството, че не би отворил дума за любов просто ей така. И все пак няма е възможно да говори сериозно, особено след всичко, което му надрънках? Искам да спя с него, защото направо ме побърква. Но не мога да допусна да се случи, ако имам съмнение, че ще го приеме като нещо повече от чист секс. Това само ще усложни ситуацията. Не искам да му причинявам болка. Готин е. Трябва да бъде пределно ясна в чувствата си.

Де да знаех какво изпитвам.

— Не мисля, че ти си най-подходящият човек за тази цел, Дарън — ухилвам се пресилено. Усмивката е фалшива, жизнерадостният тон — също.

— Защо?

— Амииии — не си мой тип.

— Защо?

Защо ли! Защо пък не? Божичко, колко е арогантен.

— Просто си твърде сериозен и... хм, твърде непретенциозен за мен. — Дарън се взира в празната си чаша. Наистина започвам да се чувствам мръсница, за каквато минавам. — Това не означава, че не те харесвам. Ужасно те харесвам. С удоволствие ще те изчукам.

— Предполага се, че сексът не е нещо отделно от любовта. — Дарън се взира в мен с ужас и — да, струва ми се, че долавям в погледа му отвращение. Е, това поне ще улесни нещата.

— Ах, да, но ми се е случвало да се наслаждавам на невероятен секс, при това без усложнения.

— Добре, но правила ли си любов? Цялото това разнообразие. Свалки, чукане, любови и какви ли не безименни чудеса... — Пренебрежително махва с ръка, сякаш зачерквайки всички мъже в живота ми, както всъщност съм ги зачеркнула и аз самата. — Но никога не си била обичана. Просто е много лесно да избегнеш любовта.

— Нямам нужда от любов — отсичам сухо.

— Смяташ се за страхотно смела, а, Кас? — Никога не се впускам в подобни разговори. Не водят доникъде. Само до... — Е,

знай, че не си. Смелостта означава да се довериш. Надменността е много лесна поза. — Едвам удържам прозявката си. Дрънкай си, господин Айнщайн. Успокоявам се, че говори така единствено от честолюбие. — Използваш родителите и кариерата си като оправдание да избягваш близки взаимоотношения, но всъщност те е страх.

— Да нямаш научна степен по въпроса?

Разменяме гневни погледи над вазичката с пластмасовото цвете и празната винена бутилка, която междувременно служи и като свещник.

Тъй като мъжката природа ми е пределно ясна, осъзнавам, че ако отношенията ни продължат да се развиват в тази посока, няма да стигнем доникъде и само ще си загубя времето. Дарън е прекалено емоционален. Някой ще пострада. Да, много е привлекателен, действително страхотен пич, но не си струва усилието. От сто километра си личи, че е врящ казан със страсти. Очевидно много държи на мен, но аз чисто и просто не мога да си позволя да му отвърна със същото. Признавам, много се изкушавам да повярвам, че силните чувства и интересът му към мен могат да се окажат трайни. Но това е невъзможно. Ами ако споделям чувствата му? Ами ако... не ми е безразличен? Докъде ще ни отведе всичко това? Доникъде, то се знае. В името на великодушието съм принудена да бъда жестока.

— Ти си побъркан на тема любов. Причината не е в теб. А в попкултурата. Прав си, телевизията е виновна за много неща. Този абсурден идеал, който не съществува, ни се натрапва с всяка песен, всеки плакат и всяка книга. Сигурна съм, че ако песните на „Битълс“ бяха посветени на мира, вместо на любовта, светът отдавна щеше да е забравил какво е това война.

— Именно на мира са посветени.

— Добре де, не само на „Битълс“, а и на всички останали. — Правя опит да го обърна на шега, но Дарън запазва каменно изражение. Няма намерение да ме остави да се изплъзна просто ей така. — Знаеш ли, според мен търсенето на любовта и Човека с главно Ч е пълна загуба на време. Унизително е. Срамувам се от името на всички хора. Мисля, че трябва да се издигнем над всичко това и да продължим напред. Шекспир е виновен! Любовта е чиста лудост. Поискай сметката.

Невероятно е мъчително. Прибрахме се от ресторанта в пълно мълчание. Легнах си веднага. На сутринта закусих с Линда — Дарън беше излязъл да разходи кучето. Вали като из ведро. Събрах си багажа, Дарън се прибра да ме закара на гарата. През целия път не разменихме и една двусрична дума. Фатална грешка. Присъствието ми тук се оказа фатална грешка. Споделянето с Дарън се оказа фатална грешка. Както и опитът да го сваля. Утешавам се единствено с факта, че не след дълго ще съм във влака на път за „Кингс Крос“. Мога да отида направо в телевизията и да се помирят с Бейл, чието търпение вече се изчерпва. Незабавно ще се заема със снимките и монтажа за тазседмичното шоу и до събота няма дори да си спомням името на Дарън. Твърдо съм решена да го запратя в забвение.

Пристигаме на гарата в Дарлингтън. В колата цари пълно мълчание, чува се само усърдното съскане на чистачките по стъклото. Дарън слиза с мен. Отива да провери разписанието, аз оставам на перона. Връща се още по-тъжен и унил и казва:

— Ще се наложи да изчакаме близо час. Съжалявам, трябваше да проверя влаковете вкъщи.

— Не се безпокой. Аз трябваше да го направя. — Отново млъкваме. Додавам: — Няма нужда да чакаш с мен. Ще седна в кафенето.

Дарън ще гостува на родителите си до края на седмицата. Прибира се в Лондон в неделя вечер. Слава Богу — не бих изтърпяла да пропътуваме цялото разстояние дотам в мълчание.

— Предпочитам да изчакам. И да те кача на влака.

— За да си сигурен, че няма да ми хрумне да остана, а? — уж се шегувам, но изведнъж се чувствам ужасно самотна. По необясними причини не ми се иска да зарежа нещата така. Не искам да се разделя с Дарън веднъж завинаги. Самозаблуждавала съм се. Въобще не е ставало дума за участието му в предаването. Щеше да е страхотно шоу, наистина. С тази неземна красота щеше да ме принуди да превключва на „Играта на поколенията“, та да мога единствено да предвкусявам как в същия този миг британското население буквално се топи пред

малкия екран, но Дарън не е и никога не е бил решаващ фактор за реализацията на „Секс със екс“. Имаме заместници.

Дойдох в Уитби единствено понеже исках да сме заедно. Нямам представа защо, но исках да съм с него.

И все още искам.

Дали ще ме остави сама на перона? Ако си тръгне, ще се разпищя. Забил е очи в земята. Не ме поглежда.

— Като малък вярвах, че локвите бензин са дъги, пострадали при тежка автомобилна злополука — казва.

Усмивва се смутено, сякаш проверява как ще реагирам на подобно признание. Явно очаква някоя хаплива забележка, която да пресече в зародиш изблика на спомените. В крайна сметка спомените водят единствено до опознаване и близост. Те крият опасността да харесаш другия човек. Обзема ме неочаквана смелост. Искам да узная повече за този мъж. Искам да науча всичко за него. Как се казва учителката, в която се е влюбил за пръв път? Не може да не е имало такава. Кой са приятелите му? Обича ли сос „Песто“? Мрази ли разкашкан грах? Какво смята за увеселителните паркове? От какво най-много се страхува? Какъв е в леглото? Коя е следващата жена, в която ще се влюби?

Съществува ли все още шанс да съм аз?

Моля?!?!

— Какво ще кажеш да изпием по едно кафе?

Тутакси приемам.

Не иска да сядаме в кафенето на гарата и избира малко „италианско“ кафене в съседство, собственост на ирански бежанци. Италианският им акцент е по-неубедителен и от моя, но капучиното е прилично. Настаняваме се един срещу друг на лепкавите дървени пейки от двете страни на миниатюрната гетинаксова масичка. Толкова миниатюрна, че главите ни почти се докосват. В което няма нищо лошо, тъй като кафе машината вдига такъв невъобразим шум, че и бездруго ще се наложи да се наведе към Дарън, за да го чувам.

— За снощи... исках да ти се извиня — започвам.

Не зная за какво точно, но се чувствам отвратително. Дължа му извинение за безкрайното предъвкване на едни и същи аргументи. За това, че си придавах фасони на непристъпна девица. И най-вече защото не намерих сили да му се доверя.

— Не, аз ти дължа извинение. Малко насилих нещата. — Думите са мили, но тонът е рязък.

— Просто почти не се познаваме. — Излиза като поредното обвинение, макар да искам да прозвучи като обяснение за предпазливостта ми.

— Не съм ти предложил да се ожениш за мен, Кас. Просто исках да се опознаем по-отблизо. Признавам, че се държах малко трмаво, но вече няма значение. Ти недвусмислено ми разкри чувствата си.

Само че това не е вярно, нали? Не е вярно, защото не съм в състояние. Недвусмислено да му разкрия чувствата си. Всичко е пълна каша. Искam го. Привлича ме. Изпитвам уважение към него. Харесва ми. Интересен ми е. Закъсах. Изведнъж, както си седя в поредната мълчалива пауза в разговора, си давам сметка, че отношенията ни до момента представляват поредица от караници и мълчание. Кое то само доказва тезата ми, че близостта поражда единствено жестокост и неприятности. Вдигам глава — Дарън изглежда тъжен и изкусителен. Изведнъж светът наоколо сякаш престава да съществува, усещам единствено неутолимото си желание, болката в гърдите и пулсиращите си устни — състояние, което лесно би могло да се облекчи, ако той просто ме целуне. Кое то няма да направи, но аз повече не мога да понасям тези мъчения. Изправям се и съм готова да се закълна, че в същия миг помещението се разцепва надве пред очите ми. Подпрях се на масата, за да запазя равновесие. Каква жега е в това забутано кафененце!

— Слушай... чао... и... благодаря за кафето.

* * *

Всичко е задъхано, забързано и изумително. Той докосва дланта ми. Не се опитва да ме спре. Но аз не мога да помръдна. Стърча като истукан. Пръстите му нежно докосват китката ми. Прикована съм. Цялата пламвам. Целувам го. Той отвърща на целувката ми. Усещането е могъщо и мрачно. Всепоглъщащо. Имам чувството, че никога не съм се целувала. Всички целувки досега са били просто репетиция. Това е истинската целувка. Всички думи, с които сме се замервали, мигом престават да съществуват и изгубват смисъл. Оставаме насаме с голата

тишина. Докрай разсъбличаща желанието. Дарън хвърля няколко лири на масата и без да чакаме ресто, се втурваме навън в проливния дъжд. Дарън посочва глуха алея зад гарата. Вече крача натам — имам вграден радиолокатор за тъмни улички и потайни места, подходящи за разврат. Дъждът се лее като из ведро, капките ожесточено бият по тротоара, отскачат от плочките, злорадо пронизват следобедния здрач като заострени шипове, но на мен не ми пука. Всъщност дори се радвам — благодарение на отвратителното време улиците са безлюдни. Преливам от нетърпение. Дарън здраво ме сграбчва за ръката. Прекосяваме улицата, без да се оглеждаме. Без да се интересува дали сме сами, ме притиска към стената, а аз го загръщам с мантото си. Устните ни се сливат и целувката е толкова страстна, че не мога да различа неговите от своите. Припряно разкопчава дрехите ни и потъва в мен. Гледам го право в очите, той ме гледа право в очите, от начало до край не изпуска погледа ми нито за миг. Случващото се е невероятно. Струва ми се ужасно важно. И правилно.

Той идва към мен, изпълва ме, достига ме. Този човек е другата ми половина.

Всичко свършва за няколко минути. Страхувам се, че няма да свърши никога.

---

[1] Автор на статии и очерци за неделната притурка на в. „Таймс“ — Б.пр. ↑

12.

Някой продължително натиска звънеца на входната врата. Едно от неудобствата на мансардния ми апартамент е, че не разполага с отживелици като шпионка. Невъзможно е да се разбере кой звъни, без човек да попита, когато пък вече е твърде късно да се преструва, че отсъства, ако не му се отваря.

Така ми се иска посетителят да е Иси. Възможно е да е Джош, но в идеалния случай е Иси. И все пак се ужасявам при мисълта, че е именно тя. Какво да ѝ кажа? Какво мога да ѝ кажа? Откъде по-напред да започна да ѝ разяснявам поведението си през последните две седмици?

Зззззззъън.

Подобно настоятелно звънене изисква внимание. В противен случай цял следобед ще се питам кой е бил. Замъквам се до домофона, молейки се да не е Бейл или Фай.

— Аз съм — казва Иси. — Къде се губиш, мътните те взели. Веднага ми отвори!

Отдъхвам с облекчение и натискам бутона. Само след миг Иси нахълтва у дома. Много ми е набрала — толкова е вбесена, че дори не си дава труд да ме целуне. Знаейки, че атаката е най-успешната форма на защита, бързам да я попитам:

— Нямах ли ключ?

— Изгубих го — свива рамене и веднага ме поглежда гузно. Аз изсумтявам и започвам да намирам колко е рисковано от гледна точка на безопасността и какви неприятности ще ни отвори изваждането на дубликат. Като омеква съвсем, я питам:

— Провери ли в чекмеджето на тоалетката си?

— Не.

— Струва ми се, че е там. При чорапите ти.

— За какъв дявол ще тикна ключ при чорапите си?

— Представа си нямам, Иси, но го правиш.

Този разговор се провежда на път към кухнята. Часът е четири и трийсет в неделя следобед. Тъкмо време за една не просто ободрителна, а животоспасяваща доза джин с тоник. Аз лично несъмнено изпитвам нужда. Лирическото отклонение с ключа не успя да забаламоса Иси.

— Какво става, Кас? Само по себе си изчезването ти не е толкова изненадващо, но обикновено се криеш да работиш. Само че, като се обадох в студиото, ми казаха, че си болна от ларингит. Позвъних тук, но никой не ми отговори. Да не си била в болница?

Внимателно се вглеждам в Иси — за пръв път, откак е дошла, и видът ѝ ме кара да се почувствам отвратително. Изглежда страшно измъчена и притеснена. Давам си сметка, че аз съм причина за тревогите ѝ. Наред с бездомните кутрета, изсичането на горите и липсата на чиста течаща вода в Индия. Като се вземат предвид проблемите, които постоянно занимават съзнанието ѝ, моето зачезване за малко повече от седмица е нищо работа. Споглеждаме се и тя внезапно млъква, обзета от подозрения.

— Нямах вид на болна — произнася след малко. — Дори изглеждаш много добре.

Вярно е и дори, често казано, се чувствам като същинска богиня. Косата ми, бездруго черна и лъскава, направо блести. Усмивката ми, която обикновено използвам само като сценичен ефект, не слиза от устните ми. Винаги съм имала бледа кожа с много особен оттенък, но сега страните ми направо руменят.

— Защо не ни се обади, на мен или на Джош, или поне на майка си? Направо се побъркахме. За Бога, какви ги вършиш?

И така до безкрай. Въпрос след въпрос. На малко от тях съм склонна да отговоря, а отговорите на онези, които бих преглътнала поохотно, са твърде сложни. Отдъхвам си, когато Иси внезапно млъква наред изречението, но облекчението ми не трае дълго, тъй като скоро осъзнавам, че е заковала поглед върху мръсните прибори от тазсутрешната закуска. Въпреки присъщата на аналната ми невроза маниакална склонност да подреждам, не съм ги разтребила. Като се прибави и фактът, че закуската очевидно се е състояла от необезмаслени храни (в противовес на обичайната ми порция диетичен корнфлейкс с чаша портокалов сок), Иси съвсем закономерно се сащисва.

— Май не са се пропукали само черупките на яйцата, а? — пита, хем подозрително, хем ликуващо. Клатя глава, забила поглед в каменните плочи на пода. Чудя се дали ще я разсея, ако насоча вниманието ѝ към мръсотията под хладилника. Едва ли. — Като гледам, и твоята черупка се е пропукала. Никога не приготвяш закуска на мъж. Кой е бил удостоен с подобна чест?

— Дарън. — Простичко. Колкото и да е странно, не намирам сили и желание да увъртам. Всъщност дори изпитвам потребност да говоря за него.

— Дарън?! — Неразбиращо. — Като разговаряхме за последен път, току-що се бяхте скарали. Той щеше да те изпраща на гарата. Уж щеше да се прибиращ в Лондон сама. Какво се случи?

Мисля, че вече ѝ обясних: Дарън се случи.

Разказвам ѝ за пътуването до Дарлингтън, за басейна, за разходката по плажа и до древното гробище. Давам си сметка, че се кикотя, изчервявам се и преливам от въодушевление (но дори в настоящото си едва ли не истерично състояние със задоволство отбелязвам, че и тя смята разходка из гробищата за доста чудат избор). Описвам посещението в кръчмата и в ресторанта и най-сетне — свистящата кафе машина. Споделям, че изведнъж (както сме си седели на гадна оранжева гетинаксова масичка) ме е осенило прозрение. В миг разбрах, по-ясно от всякога, че го искам. Искam го, противно на всякакъв здрав разум и логика.

— Стига бе. — Иси протяга слабите си ръце, сякаш опитвайки се да отблъсне целия този поток невнятна информация. Така правеше навремето, като ходехме на вечерни курсове по руски. Макар да полагам неимоверни усилия да говоря разбрано, очевидно е, че Иси се чувства затънала до гуша в коварната тиня на неизследвани тресавища. Естествено, изтълкува изявлението, че го искам, в смисъл, че изпитвам сексуално влечение към този човек. Съвсем оправдано предположение, в светлината на досегашната ми биография.

Но неточно.

Запалва една от моите цигари, без дори да иска разрешение.

— Благодарих му за кафето и се опитах да си тръгна, но...

— Но?

— Но той постави длан върху ръката ми и каза: „Моля те. Удоволствието беше изцяло мое, Кас.“ — Преповтарям разговора с

дебилно провлечен тон, нямащ нищо общо с мелодията на Даръновия глас. Просто ясно осъзнавам важността на нещата, които разказвам. Надявам се, че предадена с този безумен тон, случката ще прозвучи по-смешно и не толкова прочувствено.

— Нееее! — Иси моментално прихваща идиотската интонация с надеждата, че уцелва настроението ми. Предполага, че подобна реплика би ми се сторила крайно нелепа. Всеки мъж, който се опитва да ме свали, не бива никога, за нищо на света да сантименталничи пред мен, камо ли да допусне подобна грешка два пъти. Не ми понася.

Обикновено.

— И какво, Кез ли те наричаше? — Заваля името ми, сякаш е пияна-заляна. Бог знае защо тази подигравка ме кара да се засрамя. Принципно нямам нищо против хапливите, зловни забележки; сега обаче ми звучат детински. Дарън не заслужава подобно отношение.

— Хм, честно казано, не.

— Е, поне дланта му е била лепкава и потна. — Иси по разбираеми причини е доста озадачена и продължава да търси успокояващи доказателства, че се касае за поредната безпощадно оплюваща история, с каквито съм я засипвала неведнъж досега. Благодарение на безпощадно оплюващите истории по-лесно понася факта, че самата тя отчаяно търси любов, но за нищо на света не би могла да изрече подобни отровни думи, дори от това да зависи животът ѝ. В нейното съзнание моята жестокост към противоположния пол компенсира незадоволените ѝ потребности. Няма смисъл. Никак не ми се иска да не я разочаровам, но не мога да я излъжа.

— По-скоро беше хладна и гладка.

Иси едва не разлива джина на пода, тъй като в изумлението си не успява да прецени добре размерите на масичката.

— Внимавай — промърморвам, загрижена за килима си марка „Първис енд Първис“.

— И като казваш, че го искаш...?

Дълбоко поемам дъх и форсирам:

— Просто не можех да се откъсна от него.

Криво-ляво се мъча да ѝ обясня. Тенджерите са мръсни, понеже не мога да понеса мисълта да ги измия и да залича спомена за присъствието му. Дори споменавам, че чаршафите те смърдят по същата причина.

— Чаршафите!? Кога стигнахме до чаршафите? — пискливо се провиква тя.

Бих могла да ѝ разкажа за първия път. Тогава нямаше чаршафи, само една мръсна тухлена стена. Беше задъхано и необуздано. Мантото ми се измокри и изцапа, нуждае се от почистване. Шалът ми още лепне от спомена за любовта.

И отлично знаей, че ако разкажа всичко това на Иси, ще си помисли, че подобно преживяване е типично в мой стил, че друго не е и очаквала от мен. И аз не очаквам друго от себе си. Но ако ѝ разясня случилото се по-подробно, ще трябва да допълня, че актът — несъмнено примитивен и животински — граничеше с нереалното. Бяхме обгърнати в ярка бяла светлина, която ни превръщаше в едно цяло — в „ние“. Откъснати от целия свят, плувахме в отделно времево измерение, за което никой друг не подозираше и в което никой друг не можеше да проникне. В този миг дълбоко в себе си безмълвно повярвах, че сърцата, цветята и всичко, което те символизира, може да се случи и на мен. Бях там. Участвах лично.

Съединих се с другата си половина.

Зад една забутана провинциална гара.

Каква част от това ще схване Иси? Има само един начин да разбере.

Разказвам ѝ всичко, което се бях заклела да не ѝ разказвам. Нямам друг избор — то избликва само. Преливам от Дарън. От мисли за Дарън. Спомени за Дарън. Фантазии за Дарън. Не бих казала, че съм точно неспокойна — усещането е по-различно. Вълнувам се, ликувам.

И примирам от ужас.

Иси изслушва разпокъсания ми, объркан разказ за събитията до момента; не обелва и дума, но на физиономията ѝ се мъдри глупашка усмивка, която постепенно пропълзява до ушите ѝ, после надхвърля границите на човешките възможности и се разтяга още мъничко. Приятелката ми буквално засиява, когато съобщавам, че не съм се качила на влака за Лондон нито в четвъртък, нито в петък, нито дори в събота. Вместо това наехме стая в малък провинциален хотел. Докато преразказвам тези случки, в съзнанието ми за пореден път като жив изпъква образът на Дарън в един ужасно интимен момент.

В леглото сме, впримчени в заплетено кълбо от крайници, чаршафи и усещания. Той ме пита: „Харесва ли ти?“, и в същия миг ме

изпълва несравнимо усещане за яснота и сигурност. Харесва ми, и то много. Спомням си как пръстите ми (които никога не са ми изглеждали толкова дълги и тънки) потъват в гъстата му черна коса. Лежа по гръб и наблюдавам тялото си и главата му. Тя леко се поклаща и в следващия миг излитам извън пределите на съзнанието. Всичко става много бавно. Това е четвъртият път. Или може би петият?

Иси, както може да се очаква, е втрещена.

— Прекарахме в леглото три дни. Накрая буквално ни изхвърлиха.

Усмивам се при спомена за изнервената камериерка, която едва ли не на колене ни умоляваше да излезем, за да почисти стаята.

— И след всичко това, след като свикнахме да слушаме дишането, сънищата и мислите си, си станавме... нужни един на друг. — След кратка борба със себе си най-сетне разкривам тайната: — Не можах да го оставя да се прибере сам.

Все едно да изгубя част от себе си.

— Вместо това го поканих у дома.

Защото иначе щеше да ми липсва навикът му да пее под душа. Щях да страдам за целувките, с които ме покриваше от глава до пети, като започваше от връхчетата на косата, проследяваше очертанията на ушите и челюстта ми и най-сетне стигаше до устните ми. Щеше да ми е мъчно дори за шуртенето на струята урина в тоалетната чиния.

— Тръгна си тази сутрин. Наложих се да замине за Котсуолдс — някакво дърво заболяло от морбили.

Иси бързо намества фактите. Пресмята дните на пръсти. Изглежда объркана. Сигурно е събрала две и две и напълно нетипично за себе си е получила четири.

— Значи е останал тук цяла седмица?

— Да.

— Но ти не допускаш никой мъж да престои в жилището ти повече от дванайсет часа. Нали имаш правило. Какво правехте цяла седмица?

— Хм, извън очевидното, което отнемаше голяма част от времето, излизахме на кръчма и се запознах със съквартиранта му Джок. Ходихме на индийско къри, гледахме видео.

— С други думи, бяхте гаджета.

— Не. — Замислям се. — Добре де, нещо такова. Може би.

— Ами работата?

— Работата ли? Що за въпрос?

— Какво каза на Бейл?

— Както вече знаеш, излъгах, че съм болна от ларингит. — Дразня се, че отваря дума за работа.

— Добре де, нали, когато по спешност те оперираха от апендицит, настоя да те изпишат по-рано, тъй като болничният персонал не ти позволяваше да говориш по мобилния си телефон! Болестите никога на са те спирали да работиш. Бейл надали се е хванал на историята с ларингита. Защо каза точно ларингит? Никога не си боледувала от подобно нещо. Знаеш ли как протича? Колко време трае? Заразно ли е?

Иси се паникьосва.

Втурва се към библиотеката и енергично се заема да рови из книгите, търсейки медицински справочник. Очевидно смята да провери заболяването ларингит. Което е много мило от нейна страна, но какво се стряска толкова? На мен ми е почти все едно.

— Ще те уволнят. Добре си се подредила.

Полагам старания да не се разкикотя на изражението ѝ и вместо това се замислям за Дарън. Ухилвам се до уши при спомена как се колебаеше на вратата. В продължение на цяла седмица и двамата полагаме старания да се върнем на работа. В продължение на цяла седмица полагаме старания да не се откъсваме един от друг. Иси забелязва колко съм спокойна и се провиква:

— Не те ли е страх?

Какво да ѝ кажа? Ако не разбира, това само доказва едно мое много старо предчувствие — Иси никога не е била... Иси никога не се е чувствала по този начин. Безсмислено е да ѝ обяснявам, че той ме оставяше да стопля (вечно) ледените си длани върху (вечно) пламтящите му пищялки, задник, бедра. Безсмислено е да навлизам в подробности. Работата е там, че още от първата целувка главата ми се завъртя, но престанах да се нося безцелно из живота. Дотогава дори не знаех, че съм се носила безцелно. Зная как ухае косата му. Зная къде има гъдел. Облизвала съм носа му отвътре. Правихме секс до посиняване, но за пръв път в целия ми живот това бе свързано единствено и само с любов. Не чувствах тялото си като жетон за покер,

разменна монета или увеселително влакче. Светът грее в ярки наситени цветове.

Кой би очаквал подобно нещо от мен! Пословичното ледено сърце. Горката Иси, как да ме разбере? Дори аз, която се смятам за по-чувствителната, по-интуитивната, по-мъдрата от двете ни, въобще не мога да проумея как ме сполетя подобно нещо.

Запътвам се към кухнята и приготвям още по-големи питиета. Със замах лисвам джин в двете чаши и небрежно доливам тоник. Иси се облеща. Не може да повярва.

— А лед?

— Ледът е във фризера — отвърщам и се отправям обратно към дневната.

— А лимон?

Не й обръщам внимание. Винаги съм държала съставките да се измерват точно. Джинът се излива върху три кубчета лед и две резенчета различни сортове лимон (мое нововъведение). Забърквам коктейла със същото старание, с което друг на мое място би приготвил деликатесна вечеря, състояща се от три блюда. Днес обаче пет пари не давам. Честно казано, питиетата въобще не ме вълнуват. Вълнува ме само Дарън.

Тупвам с длан по канапето и Иси се настанява до мен. Сгушваме се пред камината. Огънят не е съвсем истински. Представява много убедителна имитация, която работи с газ — така е по-чисто и по-удобно. В интерес на истината не излъчва същия аромат като автентичния огън, но разликата е толкова несъществена, че съм готова да жертвам незначителна част от изживяването в името на улеснението.

— Откакто замина тази сутрин, се мъча да се разсея с филми, но който и да пусна, все се оказва за любов и прочие. — Пробвах четири филма. Прослушах няколко диска, разлистих началните страници на п-броя романи, но накъдето и да се обърна, всичко ужасно ме натъжава.

Иси отново се е нахилила до уши.

— Виж ти, не знаех, че притежаваш романтични филми и книги.

— Тъкмо там е работата, Иси. Преди да се запозная с Дарън, ги възприемах като най-обикновени филми и книги; сега обаче ми се струват романтични филми и книги. Страни работа. Самият факт, че ги намирам за романтични, говори, че...

— Че си влюбена.

— Не ставай глупава — срязвам я веднага. Иси замислено отпива глътка джин, без да ме поглежда. — Не съм влюбена. — Не отвърща. — Не съм — упорствам. — Попкултурата ни манипулира.

Мълчим и се взираме в танцуващите пламъци. Замислям се за Дарън, припомням си как се търкаляхме на пода пред камината досущ като в сапунен сериал. Пет пари не давам за какво мисли Иси.

— От какво се страхуваш, Кас? — О, явно за мен.

— Влюбена съм. — Думите отекуват в стаята. Прокънтятват и разтърсват като мълния целия ни живот. Като си признавам, ми олеква, но в същото време това е най-ужасяващият, най-страховитият момент в целия ми живот. — Влюбена съм в него.

— Наистина ли? Наистина-наистина-наистина? — Иси скача от канапето и този път чашата вече изхвърча. Намръщено отивам да донеса парцал от кухнята. Мълчаливо попивам разляното.

— Да — въздъхвам и за пореден път днес се задушавам от собствените си чувства. Признанието слисва и двете ни, но едновременно с това ни изпълва с радост. Иси изпада в екстаз. Сякаш току-що съм ѝ казала, че съм спечелила от лотарията или че дори тя е спечелила от лотарията.

— Как разбра? Кога разбра? Господи, Кас, колко невероятно!

Усмивам се, извличайки максимален ефект от момента.

— Когато се регистрирахме в селския хотел. Отвратително място — килими на цветчета и рецепция, затрупана с листовки за шампионати по дартс и изложби на местните занаяти. Той носеше сак.

Иси ме гледа неразбиращо. Пояснявам:

— Беше си приготвил презервативи, четка за зъби и чисти боксерки. Тогава разбрах, че освен дете е непоносимо привлекателен, интересен, интелигентен, почтен и забавен (все достойни за възхита качества, по които не си падам), е и самонадеян и коварен.

— Джакпот — усмива се Иси.

— Именно — потвърждавам; всъщност дори плясвам с длани, тъй като не мога да се въздържа.

Блажено се отдавам на спомена, а Иси тръпне в доволство при мисълта за разкриващите се възможности.

— Знаеше ли, че ще дойдем тук? — попитах тогава.

Той отпи глътка шампанско (домашно, но кой се интересува) и накваси с него устните ми, с което за миг ме накара да млъкна.

— Не бях сто процента сигурен. — Палаво.

— Но все пак си го очаквал. — Недоволно.

Откъсна устни от устата ми и ги впи в зърното ми, същевременно наливайки шампанско в пъпа ми. После с целувки си запроправя път към алкохолното езеро, като в същото време пръстите му нежно проследяваха очертанията на раменете, Ключиците, талията ми. Докато жадно облизваше виното, мислено се благодарях на личния си треньор — ежедневните двеста коремни преси си струваха усилието.

— Не съм го очаквал. Надявах се. Нали ти казах, че съм оптимист — ухили се Дарън. Устните му бяха влажни от шампанското и от мен.

Умението, съчетано с дързост, вече минава границата. Изведнъж Дарън започва да ми се струва опасен. Кога ли ме е изпреварил в интимния шах? Матирал ли ме е? Или аз печеля? Възможно ли е взаимно да се матираме?

Надали.

Страхът се впи в гърлото ми като хладна стоманена ръкавица и бавно пристяга хватката си, сякаш да изстиска от мен и последната капчица щастие. Сърцето ми, което временно се беше преместило на небцето ми, шеметно полита към петите. Какво направих? Какви ги забърках? Хвърлих се право в гибелното бедствие, което най-старателно избягвам в продължение на двайсет и шест години. Две седмици не са достатъчни да ме накарат да запратя предпазливостта си по дяволите.

Би било безсмислено.

Няма да го направя.

Не мога да го направя.

Това е най-ужасно, което не можеше да ми се случи. Защото сега вече вярвам във всички ония глупости, които бълват по радиото, телевизията, романите и филмите. Вярно е. Изключено е да не разбереш, че си срещнал Човека с главно Ч.

Твоето вдъхновение, целта ти, личното ти обяснение за смисъла на нещата.

Животът мигом става по-пъстър и по-бляскав, някак започва да си струва да го живееш. Но ако онова, което се говори в книгите и филмите за влюбването, е истина, има основания да се смята, че може да им се вярва и за резултатите от подобни страсти.

Болка.

Много болка.

Майка ми не е ли живо доказателство? Всяка секунда, прекарана с Дарън, ме изпълваше с несравнимо щастие. Сега, когато отново извиквам спомена в съзнанието си, всяка секунда ми причинява жестока болка само като си помисля, че нещо може да се обърка. Когато каза, че ме обича, изпитах истинско блаженство, изпаднах в екстаз, но замисляйки се сега над думите му, окаменявам. Когато бяхме заедно, му повярвах. Повярвах във всичко от игла до конец, в щастливото бъдеще заедно, в шанса вечната любов да съществува. Но увереността започва да ме напуска. Нереалистично е да очаквам Дарън да прекарва с мен всеки миг от всеки ден, а когато го няма, се чувствам твърде жалка, за да се преборя със собствените си демони. В Уитби всичко беше наред, защото постоянно бяхме заедно — нямаше как да ми изневери или да ме напусне. Но сега... къде ли е сега? Може би изобщо не е в Котсоулдс. Може би е с друга. Истината е, че любовта е ефемерна — който се влюбва, сам си проси да бъде наранен, измамен и предаден. Чувствам се разголена. Вдигам поглед към Иси, но тя въобще не регистрира внезапния леден полъх. Зная какво си мисли — щом се е случило тъкмо на мен, абсолютно всичко е възможно. Само дето не е.

— Разбира се, това не може да продължава така — отсичам и вземам решение още на секундата.

— Какво?

Излиза, че лотарийният билет на Иси случайно е попаднал в боклука. Срамота.

— Това е невъзможно. — В действителност не се чувствам чак толкова уверена.

— Но нали току-що каза, че го обичаш — пелтечи тя.

— Така е — срязвам я. — В този миг го обичам с цялото си сърце и душа, отчаяно и до болка като в банално клише. Но ако продължавам така, утре току-виж ми текнало да му измисля галено

име и да му народя дечица. — Говоря остро и решително. Надявам се да убедя сърцето си.

— И какво толкова страшно има в това?

Ако не греша, в очите ѝ проблясват сълзи, но може би е от контактните ѝ лещи. Горката Иси.

— Хм, нека проследим историята до логичния ѝ завършек. Ами ако той не изпитва същото към мен? Ами ако аз държа на него повече, отколкото той на мен?

— Но нали казваш, че е влюбен до уши?

— О, отначало всички мъже са влюбени до уши. — Дори Иси би трябвало да го знае. Особено пък тя. — И щом ти завъртят главата, изчезват. В една връзка силният е онзи, на когото въобще не му пука.

— Именно там ти е грешката, надмощието далеч не е водещото в една връзка.

— Аз, Иси, не греша. — Дебело подчертавам личното местоимение. — Ако си бях стояла в Лондон, това изобщо нямаше да се случи. Просто в Уитби беше, как да кажа, красиво и романтично. — Продължавам да търся подходящата дума и допълвам: — Различно.

— Кас, сигурна ли си, че говориш за пейзажа, а не за човека? — Мятam ѝ убийствен поглед. — Бях останала с впечатлението, че е напълно искрен — продължава умолително.

— Добре тогава, сценарий номер две. Допускаме, че изпитва същите чувства...

— Но той ги изпитва, нали? Убедена съм, че вярваш в чувствата му — протестира Иси.

Не бих посмяла дори да си го помисля. Представям си как целува пръстите ми, реше косата ми, разглежда бебешките ми снимки.

— Е добре, да приемем, в името на спора, че ги изпитва. И какво от това?

— Ще се ожените и ще „живеете щастливо до края на дните си“, като в приказките.

Сякаш е толкова просто. Ама че наивност! Очевидно Иси не е усвоила абсолютно нищо от дългогодишното си приятелство с мен. Заемам се да ѝ обяснявам бавно и отчетливо, тъй като вече подозирам, че има проблеми със слуха.

— Тези. Неща. Не. Съществуват. Да, можем да се оженим, но рано или късно (и то най-вероятно рано, тъй като подобни страстни

връзки угасват най-бързо) ще ме разочарова. Или аз ще го разочаровам. И тогава ще настане същински ад. Щом сега ме кара да се чувствам толкова добре... — сякаш се родих едва в мига, когато потъна в мен — ... представяш ли си как ще се почувствам, ако ме напусне.

Иси затулва очи с длани.

— Кого се опитваш да убедиш с тези приказки?

— Никого. — Себе си. Себе си. Опитвам се да убедя себе си, но същевременно щях да ѝ бъда адски задължена, ако някак си можеше да ми докаже, че подобни разсъждения са пълни дивотии. Но не може, тъй като не греша. Сигурна съм, че не греша. Това не може да продължава така.

— Кас, вече си на трийсет и три години, не на седем. Фактът, че връзката на твоите родители се е провалила, сам по себе си не означава, че не съществуват успешни връзки.

Отново ѝ мятam кръвнишки поглед. Иси е напълно наясно с развода на майка ми и баща ми, но помежду ни съществува негласно правило да не коментираме тази тема. Не съм от хората, които ще седнат да хленчат за проблемите си при Опра.

— Иси, всяко трето домакинство е едночленно. Три от четири двойки, водещи съвместно съществуване, се разделят. Почти всеки втори брак свършва с развод. Погледни фактите в очите. — „Фактите“ нахлуват (неканени) в съзнанието ми, но не мога да ги пропъдя.

— Вземи за пример Том Круз и Никол Кидман. Женени са открай време и са толкова щастливи.

— Те са единичен случай, Иси.

— Тогава кралицата и принц Филип. — Изсумтявам презрително. Тя изпада в отчаяние.

— Тогава господин и госпожа Браун от „Тедингтън Кресънт“.

— Те са художествени герои и са измислени.

— Тогава нашите.

— Майка ти мрази баща ти.

— Нищо подобно. Само се прави. Ами онази двойка от вашето предаване, която не се поддаде на изкушението?

— Въпрос на време.

Веждите на Иси се стрелват нагоре.

— О, Кас, горкичката ти!

Какво ли иска да каже? Грешката ми беше, че си позволих да лапна по Дарън. Грешка, която, слава Богу, не е непоправима. Особено ако действам бързо и решително.

— Иси, може ли да пренощувам у вас?

— Естествено, стига да искаш. Но защо?

— Защото, ако го видя, ще омекна, а съм сигурна, че късно довечера, веднага щом се върне от Котсуолдс, ще дойде.

— О, изчакай го, мооооля ти се.

— Не мога, Иси. Не си играя игрички. Не го правя, защото се чудя какво да измисля само и само да му стана по-интересна. Трябва незабавно да прекъсна всякакъв контакт. Това не може да продължава така. Не мога да си позволя подобна уязвимост.

Просто не мога. Не „няма да го допусна“. Просто не мога да го допусна.

Втурвам се в спалнята като фурия и нахвърлям в една чанта дрехи и козметика. Дори не поглеждам какво взимам, но спирам за миг да подуша чаршафите и да се отдам на мисълта за него за последен път. Той е причината да се родя на този свят жена, но никога, за нищо на света няма да го узнае, защото, макар да ми е трудно да понеса мисълта, че го напускам, няма да го преживея, ако той ме напусне.

Пък и това примитивно състояние на „влюбеност“... със сигурност е само временно. Час по-скоро трябва да се върна към обичайния си ритъм и веднага ще се почувствам по-добре.

Всичко е въпрос на време.

И то, най-вероятно, съвсем кратко.

Най-вероятно.

Дръпвам чаршафите от леглото и ги натъпквам в коша за пране.

Иси се примирява с факта, че няма да ме разубеди, и решава да смени темата. Докато натъпквам четката за коса и бельото в чантата, ми разказва как онзи нещастник от новогодишното празненство все пак се обадил. Излизали няколко пъти. Иси е много въодушевена, защото играели интелектуални игри като „Кънект 4“. Аз не мога да му простя факта, че оставя майка си да му урежда срещи. Иси бърбори нещо, но не съм в състояние да проследя нишката на мисълта ѝ. Наистина е чудесно, че се е обадил, но в момента не съм много сигурна, че това има значение за мен. Как можа да ми се случи нещо толкова ужасно? Как можа да ми се случи нещо толкова прекрасно?

Как е възможно да бъде едновременно ужасно и прекрасно? Видяла съм достатъчно и знаей, че подобно сложно, заплетено и мърляво състояние на нещата е добре дошло в подходящия момент, а именно — когато човек иска да се влюби. Но за мен моментът не е никак подходящ. Бях убедена, че съм застрахована. Смятах се за посвършена или поне по-различна — със сигурност по-умна. Сега разбирам, че никой не е застрахован.

На излизане, докато обличаме палтата си, Иси въздъхва:

— Въобще не ме слуша, нали?

— Извинявай, Иси. Съзнанието ми беше ангажирано с опити да забравя Дарън — усмихвам се тъжно.

— Защо го правиш? Защо дори за миг не допускаш мисълта, че може би обръщаш гръб на истинското щастие? — мъчи се да ме разубеди.

— Не. Старая се да минимизирам вредите.

— Не те разбирам, Кас.

— Така ли? Колко странно. Аз пък си мислех, че съм ти обяснила пределно ясно. — Кое то, разбира се, е чиста лъжа. Сама не се разбирам. Единственото, което ми е ясно — че действително съм влюбена, — само допълнително ме обърква.

Заклучвам и прикрепвам на вратата плик. Адресиран е до Дарън, а бележката в него протичко гласи:

Не ми се обаждай.

13.

Както и предполагах, в службата е пълна отврат. Бейл не се върза на историята с ларингита, защото Фай, мръсницата, му показала снимка на Дарън.

— Ларингит, дръжки.

— Не беше точно ларингит, а инфекция на гърлото — поправям го язвително. Забележката не е на ниво, защото съм изгубила тренинг. Нали от две седмици се държа с хората мило, да му се не види!

— Видях негова снимка, Йокаста. Никакъв ларингит не си карала, ами си го спукала от чукане. Направо си се забравила, а ние в това време се блъскаме като грешни дяволи. Поведението ти е безотговорно. И неприемливо. Как ще се оправдаеш?

Бейл избра за сцена на публичното порицание стъкления си кабинет. Колкото и да е ядосан, винаги се прави на два пъти по-бесен за назидание на останалата част от екипа.

— Найджъл, минаваш всякакви граници. — Наричам го Найджъл само когато положението стане отчайващо. Обмислям дали да не се облегна на бюрото му и да докосна ръкава му, създавайки илюзия за близост, но не мога да се насия. — Добре де, следвах един евентуален кандидат за предаването, но усилията ми се оказаха напразни, защото не можах да го убедя да участва, но пък си струваше. Ако беше приел, това щеше да бъде най-успешният брой в цялата история на шоуто — както досега, така и занапред.

— Защо?

Знаех си, че на това вече ще се върже.

— Този тип отказва да участва поради морални съображения — социални и персонални. В същото време е обезпокоително красив и умее да говори увлекателно. Ако се беше навил да участва, нямаше да се намери един човек в цялата държава, който да го обвини за решението му, бил той производител на дантели, мениджър на службата за сватбени подаръци в „Джон Луис“^[1] или епископ. — Хвърлям му най-новите писма с оплаквания. — Аудиторията щеше да

се консолидира. Едно такова издание щеше да разсее и последните съмнения относно предаването. Хората щяха да се изпопребиват да участват.

— Но ти не можа да го убедиш?

— Не, не можах — отвърщам, забила поглед в дланите си.

— Опитал ли всичко възможно? — Натъртва думата „всичко“ — и двамата отлично разбираме какъв смисъл влага. Всъщност ме пита спала ли съм с Дарън, за да го изнудя да участва в предаването. И да, и не. Подобен отговор е твърде сложен за Бейл.

— Всичко. — Пламвам до уши.

Той се привежда толкова близо, че спокойно различавам черните точки в гънката между носа и страната му.

— Значи изоставаш.

* * *

— Гадняр! — жалвам се на Фай, тъй като единствена тя се навърта наоколо. Повечето ми колеги явно са решили, че известно време е по-разумно да ме отбягват. Фай е или по-смела, или по-глупава от останалите.

— Предположих, че не ти се стои сама.

Подава ми двойно еспreso. Преглъщам го с мъка. Отдавна не съм пила толкова силно кафе. Има вкус на креозот.

— Хем докато те нямаше, всичко беше наред.

Виж я ти, мръсницата. Мисля, че е време да ѝ напомня кой командва тук.

— Да. Добре си се справила. Видях, че рейтингът се е заковал на девет цяло и едно. Не бива да се самообвиняваш, че не си успяла да го повишиш. Предаванията ти бяха компетентно заснети, независимо от реакцията на зрителите. — Усмивам се, но тя се колебае — не знае дали да отвърне на усмивката ми.

Значи си доволна?

— Удържала си фронта. Браво. — Смисълът на думите е един, а тонът — съвсем друг.

— Сърдиш ли ми се?

Въздъхвам. Голяма съм крава. Фай направи две добри предавания. Без нея нямаше да мога да замина за Уитби, камо ли да остана там цяла седмица, след което в продължение на още седем дни да се правя на болна от ларингит. Е, пооплескала е документацията, освен това не е реагирала на зрителските обаждания и не е помогнала на Рики и Дай да вземат нужните решения по отношение на програмното време и маркетинга. Но като цяло се е справила. Какво е виновна, че на мен ми иде да плача, да се смея, да крещя, да танцувам и да вия, като същото време разбивам на парченца и целувам всичко, което ми попадне пред очите. Душата ми ври и кипи. Никой не ме разбира. Най-вече аз самата.

— Не, справила си се отлично — уверявам я, този път малко по-искрено. Лъчезарно се ухилва до уши.

— Надявах се, че ще останеш доволна. Разкажи сега какво стана. С подробности!

Придърпва един стол и двете се сгушваме зад компютъра ми. Нямам навика да си споделям по женски, но не съм изричала името на Дарън от часове. Ако не го кажа скоро, ще експлодирам. Разказвам й някои от нещата, които признах и на Иси — за пътуването с влака, за семейството му, за басейна, разходките и „ресторантите“. Не млъкнах в продължение на двацет минути, но изведнъж забелязах, че Фай ме гледа много странно и доста озадачено.

— Какво?

— Зарежи прелюдиите и давай по същество. За секса.

Взирам се през нея, сякаш не съществува, и се замислям как правихме любов. Не мога да й разкажа. Първо, изречени на глас, подробностите ще прозвучат шокиращо, дори пред скандинавка. И, второ, това са лични неща. Между нас двамата с Дарън. Нямам право да го превръщам във фикционален герой. Телефонът извънпя, Фай вдига слушалката и изрецитира:

— Служебният номер на Йокаста Пери, Фай Спенсър на телефона.

Заемам се с електронната си поща и изоставям Фай да говори. Забелязвам, че се изчервява. После кокетно се разхихиква. Най-сетне казва:

— Един момент да проверя. — Затулва слушалката с длан и се криви насреща ми като мим: — Тоооооо е.

— Кооооой? — отвърщам по същия начин — явно е заразно.

Тя размахва ръце и театрално забелва очи. В някоя по-безпросветна ера отдавна да са я напъхали в усмирителна ризница.

— Дарън.

— Няма ме.

Фай недоумява. Извинява му се от мое име и старателно записва всичките му телефонни номера. След това затваря телефона и ми подава бележката.

— Значи си спала с него. — Тонът ѝ е доста по-различен от одева. Не отричам, просто свивам рамене. — И вече не ти е интересен — заключава. Питам се дали и Дарън е стигнал до същия извод. — За Бога, Кас, така бездушно ги баламосваш, а после ги зарязваш, че започвам да се чудя дали всъщност не си се родила мъж, но си се подложила на операция за смяна на пола. Как си в състояние да му устоиш?

Взимам листчето с телефонните му номера и го захвърлям в кошчето за смет.

— Ако пак се обади, кажи му, че съм напуснала.

* * *

Заради писмото на епископа прекарвам целия работен ден с Бейл. Директорите, образно казано, се насират от страх на кожените си столове в заседателната зала. Не че са толкова религиозни — тъкмо напротив. Просто неколцина от тях се надяват имената им да фигурират в следващия списък с кралските отличия. Нанасянето на публична обида на църквата граничи с публична обида на правителството.

После разпитваме служителите от екипа, който приема зрителските обаждания и прави пълен анализ на получените оплаквания и похвали. Хората са настроени лоялно и здравомислещо и полагат неимоверни усилия да убедят Бейл, че всичко е наред. Подозирам, че вдъхновител на тази преданост е мениджърът на екипа Джордж, който тъкмо обяснява на бюста ми:

— Зрителите винаги са по-склонни да критикуват, отколкото да хвалят. Английската публика се оплаква от всичко. — Джордж свива

рамене, а бюстът ми мълчаливо го изчаква да продължи. — Тая работа с епископа не я приемайте толкова навътре. Оплакванията ги пишат само някакви побъркани. Получавали сме писма, чиито автори твърдят, че сме предубедени в полза на непушачите и че не им харесва цветът на дрехите на водещите. — Не го прекъсвам, но човекът е имал право — гардеробът на водещите е жива трагедия. — По време на световното първенство по ръгби недоволстваха от тъгъла на заснемане на мачовете, а един дори беше писал, че английското знаме било обърнато с главата надолу.

— Прав ли беше?

— Откъде да знам. Друг пък се беше оплакал, че Шърли Беси пеела на плейбек, което е чиста проба лъжа. Освен това предаванията били твърде драматични за страдащи от епилепсия и мигрена. От нация на търговци сме се превърнали в нация на хленчещи баби.

Много съм доволна — приведените примери компрометират авторите на оплаквания и звучат дребнаво и ограничено. Отблагодарявам се на Джордж за старанието със специалната си усмивка. Отива нахалос, тъй като, колкото и да е широка, не стига до гърдите ми.

Сетне идва ред на програмната дирекция и маркетинговия отдел. Към обяд вече сме подготвили убедителен отговор за изпълнителния съвет и макар че следобедът е определен за дискусии, зная, че най-много след час заседанието ще се разтури и някой възмутено ще затръшне вратата след себе си. Неизбежно е при толкова егоцентрици, събрани на едно място. За моя радост предвиждането ми се оправдава. Единственият директор, който действително не одобрява предаването ми, само след час стига до извода, че се е наслушал на обиди и унижения и спокойно може да си върви, преизпълнен с погнуса. Решаваме да изнесем опровержението във в. „Таймс“. Тъкмо прибирам електронния си бележник и папките, когато Гари — търговският директор, ме потупва по ръката.

— Браво, моето момиче — ухилва се насреща ми и кима въодушевено. Русата му коса се разпилява на всички страни и образът му изведнъж ми напомня на херувимче. Осенява ме откритието, че преди сантименталните ми забежки подобно сравнение никога не би ми хрумнало. Отвратена съм от себе си. Опитвам се да се съсредоточа върху думите му: — Първото тримесечие високи цени. Страшен удар.

Покачване с дванайсет. Първи опит, покачване с шест. Главният изпълнител в четириъгълника. Всички продуктови категории са в плюс. Всичко е на кредит, дълговете са погасени. И все благодарение на амбициозните пениси. Браво, моето момиче.

Нямам представа какво означава всичко това. Нарочно говори така. Но ми се усмихва, а досега съм го виждала да се усмихва единствено в разговор на тема футбол, което ме навежда на мисълта, че търговският директор е доволен.

Следващата ми задача е да се преборя с планината нови съобщения в електронната си поща. Съсредоточавам се с мъка, защото, макар да съм помолила Джаки да не ме свързва с никого, се стряскам всеки път, когато светне моята линия. Кое то се случва горе-долу веднъж на всеки четири минути. В края на работния ден Джаки ми представя списък на обажданията. Въпреки изричната ми забрана Дарън ме е търсил два пъти.

Привечер правя преглед на записаните интервюта в апаратната. За следващата седмица ми трябва възможно най-качественият материал. Нямам никакво намерение да оставя тази задача на редактора. Трудя се съвестно, за да наваксам за забежките.

И за да се отърва от мисълта за Дарън. Ако съм заета, би трябвало да ми е по-лесно да не мисля за проклетата му усмивка, от която всичко ми изтръпва.

— Ама как ги обработваш горките жертви — коментира Ед — редакторът.

— Така ли смяташ? — Не откъсвам очи от мониторите.

— Аха, съумяваш да избегнеш покровителственото отношение, говорейки с кратки изречения и едносрични думи. Ще рече човек, че имаш вроден талант да общуваш на равна нога с простолюдието.

— Никой не ми е отправял подобно обвинение — коментирам хладно.

— Но и никой не подозира колко си страшна.

Ед ме поглежда с тревога. Никога не се знае как ще реагирам на шегите му. Усмихвам се и отново се заглеждаме в материала.

На монитора върви филмът, който заснех в деня преди запознанството си с Дарън. Става дума за един тип, който зарязал жена си заради някаква девойка. Девойката се съмнява, че ще останат заедно, макар да са насрочили сватба след месец. Смята, че иска да се

върне при жена си. Кое то вероятно опровергава теорията, че всички съпруги са еднакви. Разговарям със самата нея. Рядка птица — свенлива шотландка със съответния приятно стържещ акцент:

— Ако бях известна, хич нямаше да ми пука толкова за измърляния мокет и разкъртените первази. Бих се примирил с факта, че предпочита нея.

— Може би ще успеем да ви осигурим и двете — разнася се моят глас, залъгващ жената с празни надежди.

Тогава смятах, че малко блясък и телевизионен престиж ще й дойдат добре. Пък и съществуваше възможност онзи тип да предпочете нея. Но като гледам записа сега — само две седмици по-късно, стомахът ми се свива. Имам ли право да...? Не позволявам на мисълта да се дооформи и за п-ти път днес проклинам Дарън.

— Дразнят се от акцента ми — жално проточва шотландката.

— Напротив, дразнят се от дългите ви крака и огромните ви гърди. Това е истинската им мотивация. Хващат се за акцента само за заблуда на противника — уверявам я аз.

— Това се казва професионалист — коментира Ед. — С подобни комплименти няма как да не я нахъсаш. Изключено е да не го прелъсти.

— Да ти кажа право, Ед, бях съвсем искрена — заключавам, затваряйки вратата след себе си.

Като никога ми хрумва да се прибера с автобуса. Не ми се пътува с такси. Не искам да оставам насаме със себе си. Никога не съм се чувствала толкова нещастна и объркана. Но и за нищо на света не бих се отказала от това си състояние.

Кое то е най-страшното.

Поглеждам часовника си и си позволявам да мисля за Дарън двайсет минути. Тъкмо след толкова пристига и автобусът. Отстрани на шасито има огромна реклама на афършейв. Моделът малко прилича на Дарън. Има подобни очи, но не е толкова красив.

Решението да се возя на автобус беше грешка, защото шофьорът не иска да приеме банкнотата ми от петдесет лири и избухва в смях, като му обяснявам, че не нося монети, тъй като изпортват джобовете. Най-накрая някакъв кльощав тип на опашката зад мен предлага да плати едната лира за билета ми. Неловка ситуация. Тъкмо се каня да му се развикам и да му потърся сметка за проявеното нахалство, но

улавям погледа му и установявам, че той също е изморен. Може би не се прави на благороден, понеже се надява да му се отплатя в натура, а просто иска опашката да напредва по-бързо.

— Благодаря — смотолевям. Той кима, смутен от извършената добрина. Може би си дава сметка колко нетипично е подобно поведение за един лондончанин.

Качвам се на втория етаж и се настанявам в предния край на салона. Прииска ми се да бях с Дарън — щяхме да се правим, че караме автобуса. Моментално се намразвам. Видя ли? Ето докъде водят подобни лудории. До лепкави сантименталности! Откъде съм толкова сигурна, че Дарън щеше да се преструва на шофьор? Държа се като пълна идиотка.

Градският транспорт е анонимен. Именно по тази причина сме готови да заплащаме невероятно раздути тарифи за несъразмерно кратки пътувания — това е част от сделката. Никой не те заговаря, хората предпочитат да не се заглеждат. С изключение на пияниците, които използват градския транспорт тъкмо за да те заговорят и заглеждат. Обикновено въобще не забелязвам с какви хора пътувам, но днес сякаш гледам на света с нови очи. От анонимността не е останала и следа — действията на всички ми се струват заредени със скрит смисъл. Младежът до мен не само че смърди непоносимо, ами ме дразни и по друг параграф. Слуша уокмен и припява под нос. Естествено, в песните се говори все за вечната любов, което, честно казано, ми идва в повече. И то не само заради гласа му. Премествам се по-назад и се озовавам зад две тийнейджърки. Четат „Космополитън“. Тъкмо решават теста: Как да открием идеалния мъж? Де да беше толкова просто! Докато четат въпросите на глас, се възползвам и отговарям мислено. Повечето ми отговори са „Б“. Накрая става ясно, че гаджетата на девойките са съответно „мамино синче“ и „женомразец“. Дарън е в категорията „непоправим“.

Като се прибирам у дома, лампичката на телефонния секретар мига. Прослушвам съобщенията, докато чакам ваната да се напълни.

— Кас, аз съм — пропява Иси. — Обаждам се само да проверя как мина разговорът с Бейл. Звънни ми се по-късно, ако имаш настроение. Ще се прибера от фитнес към десет.

Усмивам се, тъй като небрежното уточнение „от фитнес“ има за цел да ми направи впечатление. За всеобщо изумление Иси все още не

се е отметнала от новогодишното си решение. Записа се да участва в Лондонския маратон и тренира усилено.

Второто съобщение е от Джош:

— Здравсти, мацко, как си? Как беше на север? Довечера съм на кино. Джейн си е наумила да гледа някаква налудничава щуротия със субтитри. Филмът несъмнено ще бъде изключително ценен и крайно депресарски. И то в някакво смотано кино, където дори не продават сладолед „Хааген-Дазис“. Ще ти звънна утре.

Горката Джейн, май вече я е отписал. Поолеква ми. Третото съобщение е от мама, която мърмори, че не съм ѝ гостувала в неделя. Гузно изтръпвам. С две думи, на Западния фронт нищо ново — типичните понеделнишки съобщения. Върнах се на позната територия. Дарън беше някакво налудничаво отклонение от утъпкания път, но вече всичко е наред. Намирам се в пълна безопасност.

— Кас, аз съм. — Гласът му се връзва в кротката тишина на съкровено ми убежище и буквално изпадам в транс. Направо ми прилошава. — Сигурно още си на работа. Моля те, обади се, ако си у дома. — Замлъква — Сигурно не си там. Получих бележката ти. — Издава тъжен звук, нещо средно между смях и въздишка. — Очаквах нещо подобно. Знаех си, че ще се паникьосаш. Но ако ми дадеш възможност да поговорим... — Гласът му секва, Дарън се закашля. — Виж, изминалите две седмици бяха страхотни за мен. И за теб. — Гласът му зазвучава напрегнато, издава смесица от гняв, безсилие (каквито съм свикнала да предизвиквам у околните) и нежност (каквата съм). — Ако това те успокоява — и аз се страхувам.

Касетата свършва. Стърча като истукан; правя опити да анализирам чувствата си. Божичко, докъде се докарах — да чувствам. Само допреди две седмици разсъждавах. Изведнъж съм взела и да чувствам!

Стори ми съвсем искрен. Какво искаше да каже с това „и аз се страхувам“? Че кой друг се страхува?

Прослушвам съобщението отново. И отново. И отново. Общо дванайсет пъти. Накрая ми става ясно едно. Всичко е изгубено. Изтривам съобщението и си лягам. Дарън — кой Дарън?

Смит.

---

[1] Верига универсални магазини във Великобритания — Б.пр. ↑

14.

Влюбването се оказва тъкмо толкова болезнено, колкото винаги съм си представяла. Започвам да мисля за Дарън още със събуждането. Сънищата ми до такава степен са обсебени от него, че вече ми е трудно да определя будна ли съм, или сънувам. Двете състояния се преливат в неясна мъгла. Ако отивам на работа с колата, Дарън ми се привижда на всяка улица, във всеки друг автомобил. Вълнението, което ме обзема, като го видя, е огромно. Разочарованието, което ме изпълва, като разбера, че както винаги, не е той, е достойно за смях. Като влизам в TV6, вечно се оглеждам дали не ме чака наоколо, което е абсурдно, като се има предвид колко мрази студиото и всичко, свързано с него. Слушам метеорологичната прогноза за Уитби, макар отлично да зная, че той е в Лондон. Как съм могла и за миг да си помисля, че Уитби е на майната си? Сега ме дебне отвсякъде. TV6 снима нов филм там и вчера излъчихме в новините кратък материал за легендата за Дракула с кадри от гробището, където ходихме и ние. Родителите на Иси си купиха каравана и Уитби беше едно от първите места, които посетиха. Неизвестно как Уитби се превърна в център на вселената. При всяко извънмяване на телефона подскачам и винаги изслушвам съобщенията на Дарън по няколко пъти, но никога не връщам обажданията.

Отначало звънеше често и ми оставяше сложни съобщения. Джаки как ли не ме умоляваше да му се обадя.

— Обади му се, Кас. Не вярва, че си напуснала.

— Нямам какво да му кажа.

— Поне това му кажи! Ако не заради себе си, най-малкото заради мен. Откакто ми прехвърли разговорите с него, работата ми се удвои.

— Значи досега не си била достатъчно заета — отсичам, без да вдигам поглед от екрана. — Свържи се с администрацията и ги помоли да ми сменят вътрешния, а следващия път, като се обади, му кажи, че ако не ме остави на мира, ще сезирам полицията.

Дарън е идвал у дома два пъти. И двата пъти добросъвестно ми е оставил бележка, уточняваща кога ще се върне, тъй че за известно

време се пренесох у Иси. Схвана посланието. Посещенията се прекратиха. Престана да се обаждат. Освен понякога, късно нощем, когато очевидно е пиян... и нежно пропява само: „Аз съм.“ Продължава да ми изпраща имейли. Вече не ми пише дълги съобщения, в които ме моли да с свържем — изпраща ми само линкове към страници, които смята, че ще ми се сторят интересни. Статии за Одри Хепбърн, изследвания, посветени на телевизионните навици на населението, а вчера — най-новата държавна статистика за разводите. Питам се какво ли иска да ми каже. Трудно е да се разгадае посланието, което ми изпраща с тези статии, тъй като не са придружени с никакъв личен коментар. Сигурно трябва да се благодаря. Представете ли си да ми беше написал „всичко най-хубаво“ или „с обич“, или „с много обич“ — щях да се превърна в Иси и да взема да анализирам смисъла на всяка думичка, а те така или иначе до една са напълно безсмислени.

Мислите за него нахлуват в съзнанието ми тъкмо когато най-малко ги очаквам. Както си чета сценария за поредното интервю, изведнъж се улавям, че размишлявам над неговите аргументи за колективната отговорност при излъчването на телевизионни предавания.

Глупости на търкалетата.

Но той защити тезата си изключително стилно.

Де да можех да спра да си припомням доводите му. Всяка нощ заспивам със спомена за устните му върху гърдите си и се събуждам с усмивка. Която се изпарява след броени секунди — колкото мозъкът ми да обясни на сърцето ми, че преживяването няма да се повтори.

Никога.

Изглежда, зная милиони неща за него, тъй като постоянно размишлявам, припомням си, пред очите ми изплуват образи. А предстои да науча още толкова много! Вглеждам се в дърветата и се питам точно в какво се състои работата на един специалист по дървесни болести. Обсъждахме професията му, но искам да добия поточно понятие. Искам да си представя в най-големи подробности как протича денят му. Питам се как изглежда жилището му и каква кола кара. После си напомням, че е по-добре да не зная, за да ми е по-лесно да го забравя. Единствено въпрос на време е да го излича от съзнанието си. Утешавам се с мисълта, че отначало всичко е

невероятно впечатляващо. Как другият човек сресва косата си на път и как си духа носа, какво смята за държавната политика по отношение на външния дълг на страните от Третия свят, как предпочита филето от риба тон. Всички тези подробности изглеждат невероятно привлекателни, но ако бяхме останали заедно, отдавна щяха да са ми дотегнали. Ако постоянно се сблъсках с тях, несъмнено щях да престана да ги забелязвам. Ежедневието не е необикновено и красиво. Нито е интересно. Нито пък е ценно. Като спомените. По-добре да запазя непокътната сладостта на спомените, отколкото да захабявам чувствата си от ежедневна употреба.

Отчитам, че звуча като Иси. Но всичко е под контрол.

* * *

Предписвам си обичайния антидот за подобни случаи — закипява бесен труд. Отчаяние, измяна, ярост, депресия, потни длани и пресъхнали гърла, но не и в моя живот. Сватбите изваждат на показ най-лошото у хората. Кое то идеално ме устройва. Британското население оправдава надеждите ми — параноята и ревността се ширят навсякъде, а когато хората осъзнават, че една сватба предлага отлична възможност за отмъщение, напливът от участници буквално става неудържим. Кому е нужно повече? Унизителната драма се разиграва пред очите на огромно студио, претъпкано с близките и роднините на жертвите (плюс 10.6 милиона зрители, и този брой непрестанно се увеличава). Истина е, че в суматохата около сватбените приготовления дребните неприятности ескалират. Решението каква да бъде бутониерата — с карамфили или лилии — лесно може да прерасне в скандал на тема женим ли се, или се разделяме; в този смисъл изборът между Карамфила и Лилия никак не бива да се подценява.

Опровержението, което написах в отговор на писмото на епископа, беше публикувано във всички престижни вестници. Кое то породя тъкмо толкова възмущение, колкото беше необходимо. Бяха отправени призови към правителството да се намеси в скандала, като въведе сертификат за категория на телевизионните предавания, както при кинофилмите. Разумно предложение, което никой с поне капчица здрав разум не би могъл да оспори. За щастие таблоидите не разбраха

за какво става дума и отново подхванаха старата песен за свободата на словото и цензурата на „Големия брат“. Вдигна се страхотен шум. Жълтата преса така и не успя да излезе с достоен контрааргумент срещу предложението за категоризация на телевизионните предавания, но в публичното пространство се нагнети достатъчно недоволство, за да гарантира присъствието на спора (и най-вече на предаването) на първа страница на вестниците седмици наред. Полемиката ме изпълва с радост. Влече след себе си редица изключително благотворни последиствия, от които лавинообразното нарастване на желаещите да участват в предаването е най-малкото. Получих картбланш да заснема нова поредица, която да продължи чак до юли. Рекламодателите добиха увереност и започнаха да отпускат по-големи бюджети, което пък ми развързва ръцете да развия програмната схема на канала. Откупихме четири касови филма, които ще привлекат огромна зрителска аудитория. Инвестирахме допълнителни средства в сериала „Тедингтън Кресънт“, наехме по-добри сценаристи и поръчахме нов декор, който да не е направен от тоалетна хартия като досегашния. Пуснахме и няколко нови предавания — състезания, сериали и документални филми. Превърнах се в Цар Мидас.

Единственото неприятно последиствие е, че поради шумния успех на „Секс със екс“ Бейл се зае лично с управлението му. Като всички добри началници, основният талант на шефа ми е да открива печелившите проекти, разработени от някой друг, и да си ги присвоява. За пръв път му се удава така да ме изпързала — обикновено проявявам прозорливост. Но без да искам, му поднесох на тепсия възможността да ме прецака. Бейл нарича пътуването ми до Уитби „периода на зеления хайвер“. Често го изтъква като пример за слаба преценка и проява на безотговорност от моя страна. С което, разбира се, намеква, че щом веднъж съм допуснала подобна чудовищно безмозъчна постъпка, винаги съществува опасността тя да се повтори — а на карта е заложено много повече от напрегнатия снимачен график. Независимо от образцовата ми биография, описваща дванайсетгодишния ми опит в бранша. Подобно отношение адски би ме подразнило, но познавам правила на играта — повечето аз съм ги измислила, затова съм готова да преглътна цялата тази гадост с достойнство.

За пред хората.

Насама обмислям начини да разпространя снимките на Бейл в женско бельо, с които се сдобих от поредното излъгано канарче. Предостави ми ги с удоволствие, тъй като му правила свирки в продължение на три седмици срещу обещанието да я „нареди в телевизията“. В действителност така я „нареди“, че я уволниха. Направила снимките при един от по-екстравагантните им сеанси. В замяна ѝ написах препоръка въз основа на качествата ѝ, но не онези, от които се бе възползвал Бейл. Освен това я посъветвах да наблегне на стенографските си умения за сметка на еротичните услуги. Опасявам се, че думите ми са отишли нахалост. Подхлъзне ли се веднъж човек с подобни обещания, така и не успява да си стъпи на краката. Не знам кога и дали въобще ще кача снимките в Интернет, но се радвам при мисълта, че ги притежавам.

Натрапчивото присъствие на Бейл се отразява на цялото предаване, най-вече защото той въобще не разбира за какво става дума. Ключът към успеха на „Секс със екс“ е непринудеността. Сега елементът на изненадата напълно липсва.

Обявихме телефонни линии за желаещите да участват, като заявките се приемат от психотерапевти. Напоследък вече почти не правя интервюта — за целта разполагам с екип психолози. Каналът се ангажира със сватбените приготовления още от момента на годежа, често пъти дори участва в избора на годежен пръстен. Присъстваме на шивашките проби и редактираме списъка на гостете. Поемаме всички разноси, ако мероприятиято въобще докрета до олтара, но сме по-досадни от двайсетима родители, тъй като упражняваме правото си да даваме акъл за всичко — от сватбената торта до консумацията на брака. Разполагаме с цели екипи от хора, специално подбрани според способността си лесно да се сприятеляват или поне убедително да симулират приятелски чувства, които имат за задача да се сближат с жертвите. Превръщаме се в незаменим съветник на обикновените хора, обладани от желанието да се съревновават. Тъй като в крайна сметка всичко се свежда до съревнованието. Кой кого ще избере? Само мен ли обича? Нищо не се оставя на случайността. Вече почти не се случва с угасването на светлините в студиото участниците да изгубят присъствие на духа и да започнат да се питат: „Какво правя тук?“ Подобна реакция е малко вероятна, тъй като гостите репетираат с режисьор, следват предварително подготвен сценарий и биват

подробно инструктирани и за най-малките подробности. Знаят как трябва да реагират, ако бъдат унижени пред очите на милиони зрители (в идеалния случай жените се разплакват, а мъжете налитат на бой, но понякога нарочно излъгваме очаквания на публиката, за да постигнем по-голям ефект). Знаят как да се държат, ако партньорът им остане верен (сладка утеха, примесена с непоколебима увереност). Упражняват се как да седят, как да ходят, как да държат ръцете си, как да плачат, как да нанасят юмручни удари и ритници. Аз лично съм на мнение, че предаването изгуби едновременшната тръпка, но Бейл така трепери над купищата пари, които се изсипват покрай „Секс с екс“, че и дума не дава да се издума за връщане към стария, по-импровизиран подход. Мога да защита позицията си, но кой знае защо, вече не се паля толкова. Повече се вълнувам от новите предавания, които се опитваме да наложим.

Свиквам екипа, за да обсъдим някои идеи. Наблюдавам ги през стъклената преграда на кабинета как се събират. Вече нямат вид на разтревожени роднини край леглото на болник, както през август миналата година. Изумително е какво може да стори с хората десетмилионен рейтинг само за шест месеца. Колегите ми изглеждат щастливи и доволни, горди и въодушевени. Видя ли, Дарън Смит?! Иди се гръмни!

— Здравейте, хора, как сте?

— Възбудени до крайност — отвърща Том. Порицавам го с поглед. Лъже. Виждала съм снаряжението му, но и при най-добро желание трудно може да мине за възбуждащо, камо ли до крайност.

— Бива.

— Върхът.

— Супер — отговарят съответно Марк, Джаки и Грей. Надявам се, осъзнават, че дължат тази еуфория на мен.

— Радвам се да го чуя. Да се захващаме за работа. — С поглед изстрелвам Рики от стола начело на заседателната маса и заемам мястото му, поемайки командването в свои ръце. Всеки излага накратко най-актуалното в работата на отдела си. Грей докладва огромно увеличение на приходите от спонсорство и реклама. Очаквах подобно развитие, но останалите радостно ахкат от изненада. Дай ни зарадва с още по-приятна новина — изпълнителният съвет увеличава

два пъти и половина маркетинговия бюджет на екипа; Том и Марк тутакси започват да спорят къде да идем да обядваме.

— В „Кво Вадис“?

— Не, в „Айви“.

— Стига детинщини — срязва ги Фай. — Имаме по-важна работа.

Учи се момичето.

— Каква например?

— Например какво ще правим отсега нататък — отвърщам. — Не бива да губим инерция.

Започваме да си подхвърляме идеи:

— Да пуснем продължение на „Секс със екс“. Нали се сещате, как живее двойката след сватбата. Дали са направили верния избор — предлага Джаки.

— Отговорът е очевиден — заяжда се Фай.

— Но пък е евтино като продукцията — оправдава се Джаки, знаейки, че е по-важно да направи впечатление на мен, отколкото на Фай.

— Права си, става — окуражавам я. — Направи писмено предложение. Да звучи секси. Приложи и снимков материал.

— Какво ще кажеш да пуснем поредица, посветена на известни серийни убийци? — предлага Том. — Да речем — сравнение между Йоркшърския изкормвач, Убийците от ливадите и Доктор Смърт.

Впрягам цялата си воля в усилието да прикрия отвращението си.

— Може и нещо по-популярно, примерно известни тирани и деспоти. Като Сталин, Хитлер и Пиночет — и публиката гласува кой е бил най-жесток — намесва се Марк.

— Много е зловещо — отбелязва Грей за най-голямо мое облекчение, тъй като ми спести неприятната задача да им разваля удоволствието. — По-добре да се придържаме към тематиката, която владеем най-добре — унижение и излагания на редовия гражданин.

— Н-да — прегръща идеята Рики. — Да направим филм за група младежи на ергенски уикенд. Нали се сещате, да ги покажем как облизват циците на проститутка, навлажнени с „Гинес“, или се завързват голи за уличните стълбове.

— Страхотна идея — запалва се и Фай. — Може да снимам мацки, които се забавляват по женски, като драйфат в ръчните си чанти

и пеят „Нека те позабавлявам“, разкопчавайки сутиените си.

— Не, не, мисля, че трябва да се спрем на нещо по-престижно — възразява Дай.

Иде ми да я разцелувам.

— Примерно тайно да проследим някой политик или богаташ. И да го покажем как танцува върху бара и облизва гърдите на проститутка, навлажнени с „Гинес“.

Иде ми да я ритна.

— Или пък да пуснем поредица за известни личности — включвам се и аз.

— Абсолютно! — въодушевява се Джаки. — Ровим се в калното им минало и изваждаме на бял свят купища компрометиращи снимки.

— Не! — изкрещявам мъничко по-силно, отколкото възнамерявах. — Нещо по-... — колебая се, тъй като се безпокоя как ще им прозвучи предложението ми — ... рентабилно.

— Тъкмо де, грозните тайни са много рентабилни. Рекламодателите веднага ще оценят потенциала и ще вложат маса пари — коментира Фай.

— Имах предвид в емоционален план. Примерно поредица за известни личности и целите, които си поставят през новото хилядолетие, или, ако нямат конкретно решение, да ги мотивираме да си обещаят да постигнат нещо, докато ни гостуват в студиото.

— Даа — провлачва Рики, но явно не кипи от ентузиазъм.

Плъзвам поглед по лицата на останалите, които упорито са впили взор в паяжината в един ъгъл на тавана. Макар и смутена, продължавам:

— Добре де, може би примерът наистина не е много подходящ, но мисълта ми беше да предложим нещо малко по-смислено от досегашните бози.

— Абсолютно.

— Точно така.

— Напълно сме съгласни — хорово отвърща паяжинонаблюдателният отряд.

— Наистина ли? — усмихвам се радостно.

— Да, примерно предаване за травестити. Ето, това е една много смислена тема.

— Или за пластична хирургия. Да речем, потресаващи истории за жени, които отчаяно се опитват да задържат съпрузите си и са готови да се подложат на какви ли не хирургически издевателства... особено пък ако операцията е била неуспешна.

— Стига с тия стереотипи — провиква се Фай. — Защо не мъжка пластична хирургия? Хващаме примерно удължаването на пениса. Темата е безкрайна.

Всички ехидно се подхилкват. Аз си мълча. Олеква ми, когато някой предлага да отскочим до близката кръчма, за да „освободим напрежението“. Моля се на връщане на дневен ред да излезе спорът кой чипс е по-хубав — този със сол и оцет или онзи със сирене и лук, а темата на дискусията отдавна да бъде забравена.

15.

Цял живот не съм работила толкова усилено, както през последните няколко месеца. Или, ако трябва да сме малко по-откровени, работата никога не ми е коствала толкова много усилия. Не съм забелязала кога е отминала пролетта — бездруго не ми е присъщо да се възторгвам от зелените пъпки и сините небеса, но сега въобще нямам време за подобни вълнения, затынала до уши в графици, крайни срокове, разчети за приходите, рейтинги и класации на водещите предавания. Не съм достатъчно заета. Стигам до извода, че социалният ми живот се нуждае от нов тласък, поради което не пропускам парти, коктейл, премиера, вечеря и официално събитие. Напоследък обогатих житейския си опит с представление на „Le Cirque du Soleil“, уикенд, посветен на езда на пони в Северен Уелс, и целодневен „аеробатон“ с благотворителна цел; участвах в две момински партита (и на двете гвоздеят на програмата беше мъжки стриптийз, изпълнен от полицаи) и се записах на курса по грънчарство, който посещава Иси. При все цялата тази фриволност никъде не се забавлявам.

Безразборното приемане на всевъзможни покани запълва времето ми, но с цената на две съкрушителни последствия. Първо, открих, че предишното ми мнение за хората (считано от мнозина за доста сурово) всъщност е било много снизходително. Оказва се, че хората са далеч по-отегчителни, отколкото съм предполагала. Всички жени, с които се запознавам, са едностранно обсебени от маниакален интерес към талията си и безнадеждно завладени от копнеж по някой тъпанар. Мъжете потвърждават първоначалното ми мнение. Биват или неискрени невротичи с фобия от обвързване, или безгръбначни женени. И макар че аз лично все още упорито избягвам да се обвързвам, ненавиждам тази черта у другите. Преди можех да изтърпя изтърканите реплики и лепкавите длани поне до следващата сутрин. Сега не съм в състояние да симулирам интерес и пет минути, колкото човек да се добере до бара. Иси е в луд възторг от факта, че спазвам новогодишното си решение.

— Тази година с изключение на Дарън не си имала случайни свалки. — Изчервява се. — Хм, с Дарън включително не си имала случайни свалки.

Не коментирам.

Второто последствие от безразборното приемане на покани е, че бидейки нонстоп на разположение, вече не съм толкова желана. Опасявам се да не ми излезе име на „постоянно присъствие“. Поради това твърдо отклоних абсолютно всички покани за този уикенд. Отказах да отскочим до Ню Йорк, за да пазаруваме по американски маниер „до припадък“. Това обаче беше евфемизъм. Този, който ме покани, всъщност имаше предвид — докато гащите ми паднат. Отказах коктейл в галерия „Тейт Модърн“ довечера и не отидох да пия по едно с екипа. Отклоних покана за вечеря и бал с маски утре вечер, както и за обяд с приятели в неделя. Иси ще прекара уикенда в активни тренировки с някакви хора, които също ще участват в Лондонския маратон, а Джош замина с Джейн в провинцията. Не на романтично пътешествие, а за да ѝ съобщи, че късат. Страда от заблудата, че това е най-благородното поведение в случая. С Иси се опитахме да му обясним, че Джейн почти със сигурност би предпочела сърцето ѝ да бъде разбито на собствена територия, но Джош изтъкна довода, че ако не заминат, депозитът за хотелската резервация ще изгори. Тъй като и двамата ми приятели са извън града, ще прекарам уикенда в пълно усамотение.

Изпълнена съм с надежда и очакване. Нямам търпение да остана насаме с маската за лице, хладилника и дистанционното. Разполагам се удобно, въоръжена с текст маркер, притурката на „Обзървър“ с телевизионните програми и бутилка джин. Отбелязвам предаванията, които ще гледам тази вечер: „Коронейшън Стрийт“, документален филм за сина на Бекъм — Бруклин (наша продукция), „Бруксайд“ и „Приятели“, после ще превключва на кабелния канал да видя някой филм. Погледът ми попада върху датата и машинално изчислявам, че не съм виждала Дарън от един месец, три седмици, пет дни и осем часа.

Само четвърт час до началото на „Кори“.

Тринайсет минути.

Девет минути.

Остава съвсем мъничко време. Я да се обадя на мама.

— Здравсти, мамо.

— О, здравей, Йокаста, миличка, как си? Тъкмо говоря на Боб за теб.

— На кого?

— На Боб, нали се сещаш...

— Съседът.

— Именно!

— И какво му казваш?

— Тоест?

— Какво казваш на Боб? — Започвам да съжалявам, че се обадох.

— Казвам му, че се питам как е Йокаста.

— Ами, добре съм.

— Радвам се да го чуя.

— А ти как си?

— О, добре, с изключение на моя си проблем. — Нямам представа за какво говори, макар че несъмнено безброй пъти е споделяла с мен „нейния си проблем“, а и нямам желание да узная. Минавам на следващата реплика.

— Обаждам се да ти предложи утре да идем на пазар. Понеже е събота, а аз по неведоми причини не съм на сватба. — Не знаех, че се обаждам за това — явно петнайсетте минути насаме, преди да седна да гледам телевизия, са ми дошли нанагорно. Очаквам да ме залее с благодарствени излияния, задето ѝ предлагам да прекараме заедно целия съботен ден, макар да не е рожденият ѝ ден, а Коледа да е още далеч. Тя ме изненадва.

— Предполагам, с това предаване и прочие, че на хората много-много не им се иска да те канят на сватбите си. Виж, миличка, с удоволствие бих дошла с теб на пазар, но с Боб ще ходим на занаятчийско изложение, запланували сме го доста отдавна. Не мога да му откажа — той много ще се разочарова, а и на мен ми се ходи.

Не я питам що за мъж би тръгнал на занаятчийско изложение, но не се и поддавам, когато допълва обнадеждено:

— Какво ще кажеш да го отложим за следващата седмица?

Затварям телефона и усилвам звука на телевизора.

Макар че уикендът беше много конструктивен (изпилих си ноктите — и на ръцете, и на краката; подредих чекмеджето си с приборите и почистих чайника и душа от варовиковите наслоявания), в неделя следобед започвам да се питам дали не трябваше да приема поканата за обяд. Изчетох неделните вестници от край до край, включително малките обяви за премахване на нежелани бръчици, тлъстини и окосмявания, както и за уголемяване на бюстове и пениси. Изглеждах Бог знае колко предавания и повторенията на всички сапунени сериали. Всъщност почти всичките ми развлечения и цялата ми храна се съдържат в радиоактивни кутии. Разполагам с цялото време на света и въпреки това не мога да се накарам да се замъкна до „Теско“ или поне до „Кълънс“. Не виждам никакъв смисъл да купувам пресни подправки и зеленчуци, да ги режа и задушавам. Вместо това претършувам кухненските шкафове в търсене на вдъхновение. Напразно. Не ми идва наум нито една рецепта за вкусно ястие, приготвено от фъстъчено масло, бисквити „Карс“ и овесени ядки. Хладилникът ми не съдържа нищо смислено, било то и само за украса. Имам на разположение буркан мухлясали чушки и буркан аншоа (който бях купила за една вечеря); сос „Табаско“, здравословна напитка „Якулт“ и „Ред Бул“. И, разбира се, неизменната бутилка шампанско, но дори аз не обичам да пия „Вов Клико“ сама. Вместо да готвя, размразявам безвкусни полуфабрикати. Продукти с вкус на картон, опаковани в картонени кутии — храна за самотници.

От близкия парк долитат виковете на играещите деца. Доколкото схващам, целта на играта е да се произведе възможно най-пронизителният писък. Много любопитно занимание, особено когато си на осем години. Питам се какво ли правят Шарлот и Луси. Над покривите прелита самолет. Недалеч отеква пресекливото ръмжене на товарен камион, пренасящ готова продукция от някоя фабрика към някой склад. Депресирана съм. Не виждам друго обяснение. Камионът, изглежда, ми навява мъчителни спомени. Оглеждам се за подходящ съд, който да използвам вместо пепелник. Всички пепелници, чинийки, чаени чаши и саксии, разположени на една плонка разстояние от дивана, вече преливат от фасове и пепел.

И докато времето, посветено на занимания със себе си, е изключително поучително, изглежда, единствената поука от цялото упражнение е, че съм доста отегчителна компания. Не успя да ме зарадва дори фактът, че съботното издание на предаването беше голям хит и от телевизията ми се обадиха да ми съобщят, че сме достигнали 10.4 милиона зрители.

Най-лошото е, че не съм съвсем сама.

Разхождайки из къщи, виждам Дарън, проснат по корем, да чете неделните вестници; заварвам го да изстиска портокалов сок в кухнята; неволно се сблъсквам с него на излизане от банята. Силното му тяло е увито с бял пешкир през кръста, по мократа му коса се стичат капчици. Но килимът си остава сух, понеже Дарън е само във въображението ми, а леглото ми е празно.

Спомням си как го доведох за пръв път у дома.

— Приятно местенце. Сигурно си го изписала по каталог, заедно с обзавеждането. — После се обърна и ме целуна. Вместо да поставя мантото си на закачалка в дрешника, го захвърли на облегалката на дивана. Отвърнах на целувката, без да се обиждам от забележката.

— Много странно. И Иси смята, че жилището ми е безлично. Аз пък съм на мнение, че е всичко друго, но не и безлично. Купих празен апартамент и със собствени усилия създадох свой дом от нулата. Какво по-лично от това?

Дарън ме прегърна и силно ме притисна в обятията си. Вдъхнах дълбоко аромата, който излъчваше тялото му. Тогава още тръпнех от възбуждане — всичко ми се струваше ново и непознато. За пръв път ми се случваше да говоря по този начин. За пръв път водех у дома мъж, с когото да споделя живота си, пък макар и само за една седмица.

Взираам се в прозореца и внимателно проследявам надбягването на дъждовните капки, както ме е научил Дарън. Идеята е следната: всеки си избира по една капка, горе-долу на една и съща височина, най-добре в горния край на стъклото. Победител е онзи, чиято капка първа достигне до перваза. Аз печеля. Естествено — нали играя сама. Не ми идва наум нищо, което би могло да ме развесели, да ми достави удоволствие или да ми подобри настроението. Включително фактът, че гаджето на Джош ще се чувства по-зле и от мен. Това само доказва моята теория, че обвързването е лудост. Моля се Джош да ми се обади по-скоро с новини от фронта — имам нужда да се поразсея.

Решавам най-сетне да сменя натрапчивата мелодия на потракващите радиатори и мъркащия хладилник. С усилие се откъсвам от уютното местенце при еркерния прозорец и започвам да ровя сред касетите и компактдискосвете си. В съзнанието ми неканен нахлува споменът за Дарън, който разглежда музикалната ми колекция.

— Пусни нещо, докато приготвя питиетата — поръчах му аз и се заех да избира подходяща бутилка от поставката за вина.

— Интересна сбирка — отбеляза той.

— Обикновено минава за пълна еkleктика. Представява летопис на бившите ми завоевания.

— Ааа, ясно.

И вероятно наистина му стана ясно, понеже съм убедена, че отлично ме разбира — както миналото ми, така и настоящето ми. Тъкмо в това е бедата.

— „Смитс“ и „Кюър“ са от тревожните години на юношеството.

— Точно така. В действителност бях изключително жизнерадостна тийнейджърка, но гаджето ми преливаше от гняв, затова симулирах жив интерес. Червено или бяло? — Показах му две бутилки, опитвайки се да замажа ефекта от последното изречение. Изведнъж си дадох сметка, че съм превърнала симулирането на жив интерес в стереотип за цял живот.

— Червено. Някое по-пълнокръвно, ако ти се намира.

Поразена съм от факта, че Дарън съумя културно да изкърка онзи киселаж в Уитби, без да прояви и капчица снобария или погнуса, макар очевидно да разбира от вина. Може би не съм права да вдигам толкова шум около факта, че съм пила „Блу Нън“, особено като се има предвид, че госпожа Смин го беше купила специално за мен. Не че има значение. Нищо няма значение.

Още ме човърка.

— Да разбирам ли, че Лойд Коул, Том Уейтс, Лу Рийд, „Пет шоп бойс“ и Скот Уокър са от студентските ти години?

— Как позна! Съответно Фил, Пол, Иън, Грег и... ъъ... Марк.

Налях му чаша вино и му я подадох. Преповтарям случката наум с керамична чаша за кафе, което е доста нелепо.

— Определено имаш широк и разнообразен вкус към музиката. „Ар и Ем“, „Блър“, „Ред хот чили пепърс“, Рубен Гонзалес. — Дарън отпи от виното и ми се усмихна. И тогава, и сега, усмивката ме порази

право в гърдите, където сякаш избухна и засипа с шрапнел гърлото, коленете и слабините ми. Никога не съм се чувствала толкова добре. Изтръпвам от болка.

— Не към музиката, а към мъжете. Тези дискове съответно са свързани с Нейтън, Анди, Том и Дейв.

— И „Дъ джъдс“?! — И повдига вежди.

— Зная — пълна отврат, нали? Питър. Бъди спокоен, за компенсация на ужасните си музикални пристрастия беше много добър в леглото. До такава степен, че му бях простила дори навика да носи бели чорапи.

— Не мога да бъда спокоен. Ревнувам от всички тях, взети заедно, и от всеки един поотделно.

Сграбчи ме и се нахвърли да ме целува толкова ожесточено, че едва не изпуснах чашата си. Започна да разкопчава ризата ми. Пръстите му едва-едва ме докосваха и кожата ми настръхна. Първо опасаха ключиците ми, после се спуснаха надолу по гърдите и бавно се плъзнаха към корема ми.

На всяка цена трябва да се завърна в настоящето.

То е студено и отблъскващо. Въобразявах си, че съм пределно наясно със загубата, но празнината, оставена от Дарън в живота ми, е толкова болезнена и безвъзвратна, че се питам как въобще съумявам сутрин да стана от леглото. Чувствам се като Дороти, само дето кадрите текат наобратно. Вместо да се озова на жълтите плочки, които да ме отведат в преливащата от пъстри багри страна на Оз, съм запратена в някакво безцветно, монотонно съществуване. Не се радвам на партитата, баровете, клубовете. Не ми е приятно в компанията на хора, мразя да оставам сама. Изгубила съм очарователното си излъчване, вече не преливам от жизнерадост. Не съсичам събеседниците си с хапливи реплики. Дори работата ми се струва скучна. Питам се как съм могла да се заблуждавам, че подобен живот изобщо носи удовлетворение, камо ли да е вълнуващ. Всичко около мен запада. Повръща ми се от самота. Буквално затъвам в нея.

Де да не го бях срещала.

Не говоря сериозно.

Мразя се, задето съм толкова подла. Ясно осъзнавам, че ако имах възможност, бих повторила всичко отначало. За пореден път бих се качила на онзи влак. Още когато срещнахме погледи в залата за

интервюта, вече беше твърде късно. Въобразявах си, че съм ненадмината умница. Толкова възвишена. Толкова недосегаема. И макар че вместо очарователния човек виждам в дневната си единствено призрака му, той — загърнат в моята хавлия, аз — в неговия пуловер, двамата потънали в блаженство и любов — зная, че все още държа положението в ръце.

О, едва го удържам, длъжна съм да призная.

Аз напуснах него. Не той мен. Не знае как се чувствам. Не знае колко съм уязвима.

Само аз зная.

Звъненето на телефона прорязва усамотението ми. Хвърлям се върху апарата. Джош е. Сигурна съм още преди да чуя гласа му.

— Как мина? — проявявам абсурден интерес, тъй като отчаяно се мъча да се откъсна от собствената си безхарактерна апатия.

— Отвратително — простенва той.

— Ммм — мънкам съчувствено, понеже наистина му съчувствам. — Тя много ли се разстрои?

— Разплака се. — Като цяло е много кисел, но дълбоко в себе си ликува.

— Ммм.

— По-гадно е да зарязваш, отколкото да те зарежат. — Надали го казва сериозно.

— Не бих могла да знам — напомням му.

— Разбира се, че не знаеш. Теб никога не са те зарязвали.

— Какъв е смисълът да проточваш една връзка, докато ти разбият сърцето? — дръзко отвърщам, по-скоро окуражително, отколкото откровено. Искам да говорим да всичко друго; но не и за мен. Кой знае защо, не съм признала на Джош истинските си чувства към Дарън. Джош го смята за поредното ми мимолетно и маловажно увлечение. Не мога да призная какво изпитвам, защото, изречени на глас, чувствата ми стават още по-истински. Трябва да ги погребам. Просто трябва.

— Какво й каза?

— О, редовните глупости.

— Че нещата не вървят както трябва?

— Да — въодушевено отвърща той.

Колкото и да обичам Джош, понякога много ме вбесява. Въздъхвам само като си помисля за всички онези жени, които са заплаквали при думите: „Нещата не вървят какво трябва.“ Защо мъжете стигат до това откритие едва когато свалят използвания „Дюрекс“?

— Знам какво си мислиш, но не исках да я нараня.

Поомеквам. В крайна сметка го познавам от времето, когато си играеше с пластмасови войници, а аз — с кукли Синди^[1]. Сега, когато сме си разменили играчките, не мога просто така да го зарежа. Впуска се да ми описва раздялата в най-големи подробности. Не му отнема дълго — нали е момченце. Ако Иси ми разказваше как е зарязала някой тип, разговорът щеше да продължи с часове. Най-напред щяхме да уточним кой с какво е бил облечен. После щяхме да обсъдим къде се е разиграла драмата. Много е важно да се подбере подходящо място. Удобно е да му съобщите у тях, защото можете да си тръгнете когато пожелаете, а и му спестявате неудобството да се прибира сам, със замъглен от сълзи поглед, безутешно преплитайки крака по улиците. Може и на неутрална територия — в някой бал или на парти. В никакъв случай не му сервирайте новината у майка му. Изключено е тя да застане на ваша страна. За нищо на света не го канете у дома. Може да реши да не си отива, настоявайки, че връзката ще потръгне. Това е изключено. А да се вика полиция, е грозна работа. Зная — правила съм го. Тъй че, ако на телефона беше Иси, разговорът щеше да протече по съвършено различен начин. Тя щеше да ми опише всичко в големи детайли. Разказът ѝ щеше да бъде изпъстрен с уточнения от типа на: „и той каза“, „а аз казах“, „и ме погледна така, сякаш...“ Колкото и да сме близки, в ДНК-то на Джош има твърде много хромозоми Y, за да подходи по този начин. Вместо това се прави на безразличен и жесток. Но когато ме поканва да му отида на гости, цялата му поза отива по дяволите.

— Ще дойда в десет.

Естествено, че ще отида. За него съм готова да се хвърля в огъня.

Джош обича да казва, че живее в Излингтън, но в действителност жилището му се намира в Кингс Крос. Обитава партерен апартамент, напълно съответстващ на лаконичното определение „ергенски“. До трийсетия си рожден ден Джош упорито отказваше да обръща каквото и да било внимание на вътрешния

дизайн, чистотата и удобството. Живееше в пълна кочина — което обаче не му правеше абсолютно никакво впечатление. Дори често се шегуваше, че мръсотията и безредието са най-добрите му приятели. Така и не разбрах дали визира дома си, или съответно мен и Иси. Миеше чинии единствено когато картонените чинийки за еднократна употреба се свършеха в кварталната бакалия, а чаршафите си сменяше по-рядко и от жените. Банята му не познаваше благотворното въздействие на „Аякс“, „Циф“ „Доместос“, които, ако питате Джош, спокойно можеха да са гръцки острови. Обзавеждането му се състоеше от мебелите, които майка ми така и не успя да натика в къщата си. Живееше в подобна бърлога съвсем не защото страдеше от крайна бедност — мъжка му работа, никой не знае защо го правят, както и защо, когато все пак започнат да проявяват интерес към дома си (като навършат трийсет или се оженят, както дойде), се опитват да замажат цялата тази свинщина в синьо.

Сини стени, сини плочки, синя дамаска, сини сервизи, сини прибори, синя тоалетна хартия, сини кърпи за хранене и сини пръстени за кърпите за хранене (които влязоха в употреба един-единствен път — на празненството по случай трийсетия му рожден ден); син диван, синьо легло със сини завивки, синя лопата за смет, син парцал за под и най-сетне, синя четка за зъби. Като се случеше по време на ремонта Иси или аз да му отидем на гости, не смеехме да седнем нито за миг — все се страхувахме, че ако се застоим прекалено дълго на едно място, на бърза ръка и нас ще пребоядиса сини.

На влизане в дома на Джош мислено отбелязвам, че един яркожълт акцент в антрето или един тъмночервен акцент в дневната несравнимо би подобрил вида на жилището.

— Джош, каква е тази приглушена светлина? — питам от вратата и моментално включвам осветлението. После се разкикотвам и отбелязвам: — Аа, загрях, заради свещите. Да не си се отдал на някакъв псевдодруидски самосъжалителен ритуал? — Целувам го по челото и размахвам бутилката, която съм донесла. — „Шато ла кроа дьо Муше“, деветдесет и четвърта. Пазех го за някой специален повод, но тъй като скоро не се очертава такъв, реших да го донеса.

С бодра крачка се отправям към кухнята да търся чаши. Натъквам се на най-голямата кошница с цветя, която съм виждала досега.

— За кого са тези цветя, или може би трябва да попитам от кого? За Бога, Джош, домът ти изглежда така, сякаш се каниш да прелъстяваш някого, а не сякаш току-що си се разделил с гаджето си. — Изведнъж ме осенява прозрение. — Не ми казвай, че ти е поднесла тези цветя точно преди да я зарежеш. — Потресена съм от глупостта на някои жени. — И ти си ги приел. — Жестокосърдието на мъжете не ме изненадва толкова. — Мръсник. — Усмивам се. Ще се досети, че се шегувам. Джош безмълвно поема виното и чуква чаша о моята. Аз продължавам жизнерадостно да бърборя, доволна, че съм си намерила някаква компания. Джош далеч не е на обичайното си зашеметяващо ниво.

— Господи, прекарах най-самотния уикенд на света — признавам.

— Така ли?

— Не злорадствай, Джош. Знаеш, че с Иси сте ми крайно необходими. Излишно е да ми го доказвате, като решите да заминете едновременно. Взеха да ми минават какви ли не мелодраматични мисли. Накрая вече ми се прииска да ме бяха поканили на сватба. И това ако не е върхът!

Джош засиява:

— Наистина ли?

— Какво?

— Наистина ли ти се прииска да те бяха поканили на сватба?

— Ами, като се има предвид, че бях принудена да избирам между това — да нагъвам цели шепи „Коко Попс“ направо от кутията, или да ида на сватба, определено бих предпочела второто. — Тупвам с длан по дивана, подканяйки Джош да седне до мен. — Ела тук. Разкажи ми как заряза Джейн. — Взирам се в приятеля си. — Изглеждаш ми много разстроен. Да не си размислил?

— Не — отривисто клати глава.

— Е? — Отвърща ви с най-дългото мълчание на света. Нещо определено го тревожи. — Мили Боже, Джош, да не си болен? — Вледенявам се от ужас.

— Не, не съм болен.

— Тогава какво става? — Промушвам длан през лакътя му. Той издърпва ръката си и неловко се намества на дивана.

— Не знам как да започна.

— Казвай направо, без значение какво си намислил — поощрявам го. Откъде се взе това колебание? С Джош винаги сме си разговаряли съвсем открито. Какво толкова ужасно има да ми казва? Ненадейно сграбчва дланта ми.

— Добре, ще говоря направо. Кас, ще се омъжиш ли за мен?

— Ха-ха. — Отпивам от виното си.

— Говоря сериозно — упорства.

Вдигам очи. Натойчивия му поглед сияе.

Наистина говори сериозно.

Мамка му.

— Хм, хващаш ме малко неподготвена. Не зная какво да кажа.

Може би всичко друго, но не и това. Звучи гадно. Даже отвратително. За щастие Джош е твърде развълнуван и неуместната реплика минава покрай ушите му. Той пхва ръка под възглавницата и вади кутийка с пръстен от „Тифани“. Като същински фокусник незначително откъде измъква и голяма кремава роза.

— Дявол да го вземе, Пол Даниелс^[2] ми прави предложение за женитба. — Смея се, но смехът ми прозвучава кухо и екливо. Не успява да изпълни тишината. Тя прави впечатление на Джош.

— Да му се не види, забравих музиката.

Скача и включва сидиплеъра. В стаята отеква „РДВ вика майор Том“ на Дейвид Бауи, аз избухвам в смях, а Джош започва да псува. Сигурна съм, че цял следобяд се е размотавал с цедка на главата и е препявал на песента.

— Мамка му, това парче хич не е подходящо за целта. — Бързо пуска Франк Синатра, „Влязла си ми под кожата“. Благодаря се за този смешен инцидент.

— Значи наистина говориш сериозно, а, Джош? — питам повторно.

— Да — отвръща на стената.

Известно време си играе с басите и силата на звука, сетне отново се настанява до мен. Сяда малко по-далеч от обикновено. Пази се да не ме докосне, но е достатъчно близо, за да забележа, че трепери и над горната му устна са избили капчици пот.

— За мен ли купи пръстена, или за Джейн?

— За теб, разбира се! — Май се обиди.

— Само проверявам — ухилвам се неспокойно. — Питам се дали постъпката ти е импулсивна, или дълго си мислил по въпроса. — Лицето му посърва. Бързам да продължа: — Е, очевидно си му хвърлил бая разсъждаване, просто не бях сигурна, че именно аз съм била обект на мислите ти. — Гледа ме още по-ужасено. Давам си сметка, че се държа като пълен задник. — Господи, искрено съжалявам, Джош, това, което казах, беше отвратително. Малко се смущавам. — Разкикотвам се. — Не ми се беше случвало да се смущавам в твоё присъствие.

— Е, и на мен не ми се беше случвало да ти правя предложение, Кас. — След кратко мълчание добавя: — Нито пък на някой друг.

— Но защо го правиш?

— Защото си пасваме. Приличаме си. Познаваме се от край време. Никоя друга жена не е в състояние да ме накара да се смея така, както ти умееш. Другите жени ме отегчават.

Мъча се да печеля време:

— Значи вече си готов за моногамия? Тъй като, предполагам, ще се придържаме към установената практика?

— Да, готов съм. Писна ми да търча подир всяка новопоявила се пеперудка. Другите жени ми еднаквеят. Ти си различна. — Замълчава и аз знам, че се бори със себе си. — Мисля, че изборът ми е предопределен. Мисля, че именно поради това всяка друга жена ми се струва недотам подходяща. Мисля, че тъкмо ти си причината да зарязвам гаджетата си.

— Сигурен ли си, че тези мисли са твои? Подобни изказвания подозрително напомнят теориите на майка ми. Надявам се, се, че предложението ти не е плод на факта, че тя най-сетне те е изнудила да й повярваш.

Джош се разхилва и продължава, без да отговори на въпроса ми:

— Пък и си казах, че тъй или иначе нямаш други планове. — Лицето му се разлива в широка усмивка. — Така де, не допускаш никой мъж да се задържи край теб достатъчно дълго, че да узнаеш фамилното му име.

Смит.

— Но е вярно, че ако се оженим, много ще зарадваме майка ти. Пък и виж сега, бракът е следващата логична стъпка — помисли за данъчните облекчения.

— Колко романтично — прихвам да се смея.

Изведнъж добива сериозен вид.

— Аз ще те направя щастлива, Кас. В крайна сметка, нали се обичаме?

— Просто ми дойде изневиделица.

Джош се смее.

— Ами, нищо подобно. От години чакам повод да ти покажа чувствата си. Може би трябваше да спазя традицията и най-напред да те целуна и да те покана на питие.

— И без това винаги пием заедно — изтъквам сухо.

— Именно. Тъкмо поради това въобще нямах идея как да подхожда по въпроса. И не знаех дали някога въобще щях да събера кураж, но напоследък ти се промени. Сякаш си станала по-сериозна. Разбрах, че моментът е дошъл. Какво ще кажеш, Кас? Можеш ли да си представиш себе си в ролята на моя съпруга?

Джош е „моятнайдобърприятелДжош“. И не щеш ли — „моятнайдобърприятелДжош“ на колене, с роза в ръка и диамантен пръстен в другата. Прав е — женитбата е церемония, институционализирана от логиката, данъчните облекчения, закона и хиляди години повторение. Джош е мил, силен, заможен, с ненадминат интелект, боготвори ме, няма нищо против истеричните ми пристъпи и негримираното ми лице, а на всичко отгоре е красив.

Нито един от тези доводи не е в състояние да ме накара да се омъжа за него. Вдигам поглед и пред очите ми изведнъж изплува образът на Дарън.

С Джош мога да се чувствам сигурна. С него няма от какво да се страхувам. Изключено е да се окажа в бракоразводен съд, изтерзана и разбита. Защото, колкото и да го обичам, не примирам от любов. Като го видя, сърцето ми не се разтуптява, следователно е невъзможно той да го разбие. Охолният живот на семейство от средната класа винаги ще ни държи на повърхността като спасителен пояс. Ще излизаме на вечеря с общи заинтересовани и интересни приятели. Ще каним гости, ще играем на „Тривиал Пърсют“. След време ще запишем децата в частно училище и ще почиваме по екзотични курорти. Обичам всички тези неща. Обрисувана в подобни розови краски, сигурността не изглежда чак толкова невъзможна.

Търсих всякакви начини да запълня дните без Дарън. Нито един от тях не проработи. Но ако съм с Джош, ако се омъжа за Джош — прехвърлям идеята в ума си, — ще съм в пълна безопасност. Ако се омъжа за Джош, ще съм предпазена от безразсъдни постъпки, като например да се напия, да позвъня на Дарън и да му кажа какво изпитвам. Ако се омъжа за Джош, ще си осигуря най-надеждната предпазна мярка на света. Много е сложно. И рисковано, но нямам друга възможност.

— Да.

— Какво да? Да, обичаме се, или... да, ще се омъжиш за мен?

— И двете.

— Ааахххх. Господи, аз съм най-щастливият човек на света. Боже Господи! Дали да не се обадим на Иси? — Джош изпълнява смешен триумфиращ скок, кълчи се, плясва с длани и победоносно размахва юмрук. — Не, не, по-добре да позвъним най-напред на майка ти. Или пък на моите родители, как мислиш? — Джош припряно обикаля апартамента си и тършува къде ли не в търсене на мобилния си телефон, макар че разполага с напълно изправна кабелна телефонна линия. — Шампанско? Искаш ли шампанско? — Обръща се към мен, изпраща ми въздушни целувки и отново размахва юмруци. Никога не съм го виждала толкова щастлив. А аз... и аз съм щастлива. Изпитвам някакво кротко щастие.

— Е, по традиция не трябва ли да ме целунеш? Да скрепим делката, така да се каже — предлагам.

— Господи, естествено. Извинявай, Кас. Каня се да го направя от двайсет и шест години.

Давам си вид, че не забелязвам как целият е плувнал в пот. Пренебрегвам и факта, че зъбите му неумело изтракват о моите, и за миг сякаш се пренасям зад бараката за велосипеди с Бари Картър. Полека-лека се напасваме и скоро целувката започва да ми харесва. И двамата сме твърде опитни, за да се безпокоим за техническото изпълнение.

* * *

Идвам по-рано и се настанявам с лице към стената, предоставяйки на Иси мястото с изглед към салона на ресторанта. Свалям пръстена и го скривам под салфетката, за да я изненадам. После отново го надявам — по-добре да предизвикам съкрушителен ефект „Та-да-да-дааааа“, като ѝ протегна ръка в мига, в който дойде. Или по-добре не. Връщам го под салфетката. Непокойна съм. Питам се как ли ще реагира Иси. В крайна сметка Джош е единственият ѝ действителен шанс да се омъжи. Шегувам се. Зная, че не е така, но подобна крачка ще внесе неизличими промени в динамиката на взаимоотношенията ни. Хм, нужно ли е?

Не, не е.

Да, нужно е.

Иси много ще се зарадва за нас двамата. Дали?

Определено.

Ето я. Целува ме, поръчва си „Блъди Мери“ и започва направо:

— Каква е новината?

Поемам дълбоко дъх:

— Омъжвам се за Джош.

Целият ресторант сякаш застива. Не долита звън от чаши, нито потракване на прибори. Или поне аз не чувам. Взира се в лицето на Иси и очаквам реакцията ѝ.

— Омъжваш се за Джош ли? — прошепва тя. Замлъква, отпива глътка вода от чашата ми. Явно е малко слисана.

Но е доволна. Или?

Е, поне не е видимо недоволна. Дали?

— Да, тъкмо това казвах — ухилвам се до уши, защото сгодените жени се усмихват постоянно и Иси го знае. Поръчвам вино. Тя прехвърля салфетката в ръцете си. Разтварям менюто. Тя не го поглежда. Питам се коя от двете ни ще смени темата. С Иси винаги сме били сто процента искрени една с друга. С изключение на онзи случай, когато не ѝ казах, че Джош си пада по нея. Но това беше преди много години и в крайна сметка беше за добро. Сега щяхме да се чувстваме крайно неудобно, ако навремето те двамата бяха преспали. Но мисълта ми беше, че Иси винаги е била сто процента откровена с мен. Никак не ми се иска да си премълчи, ако има какво да каже по въпроса.

Но не изгарям от нетърпение да предизвикам бруталната ѝ честност на мига.

И все пак отчаяно се надявам да не заговори за времето.

Моля те, Иси, не ме изоставяй.

— Кас, трябва да бъда честна с теб. Потресена съм.

— Защо? — Блъфiram. Зная защо. Защото Джош никога не ме е вълнувал като мъж и защото винаги съм била активен противник на брака.

— Защото Джош никога не те е вълнувал като мъж и защото винаги си била активен противник на брака.

Стрелвам я с гневен поглед. Сервитьорката ѝ поднася коктейла (който тя пресушава на един дъх) и изрежда специалитетите на деня. Карам я да ги повтори два пъти. Иси си избира „онова“, аз взимам същото. Нямаме представа какво сме си поръчали.

— Не си ли твърдяла винаги, че Джош би бил прекрасен съпруг? — окуражавам я да продължи.

— Да — признава тя.

— Не си ли ми повтаряла милион пъти, че трябва да се омъжа? Да допусна някого по-близо до себе си, да му се доверя, да престана да се крия от интимността?

— Да.

— Тогава какъв е проблемът?

— Не съм казала, че виждам някакъв проблем.

— Но очевидно е така.

— Струваш ми се малко войнствена. Ти самата виждаш ли някакъв проблем?

— Не.

— Радвам се.

— Да, и аз се радвам.

Сервират ни виното, вода и хляб. Посрещам келнерката с бурна радост, сякаш е отдавна изгубената ми сестра. Но скоро става ясно, че няма да придърпа един стол и да се настани при пас. Проследявам я с поглед как се отдалечава към кухнята с чевръста крачка и ме оставя насаме с Иси и въпросите ѝ.

— А Дарън?

— Дарън ли? — Хлябът ми пресяда. Дъвча ли, дъвча, но не мога и не мога да го преглътна. Отпивам вода: — Кой Дарън? — но не помага. — Дарън ме научи на много неща. — Поемам дълбоко дъх. —

Дълга му адски много. Той ми отвори очите и ме накара да проумея, че и аз бих могла да се радвам на истинска близост.

— Не ми говори така, сякаш съм някое от превзетите ти телевизионни продуцентчета — срязва ме Иси. Нетипично за нея е да се нахвърля върху мен. Размислям над думите си. Наистина звучат адски претенциозно. Е, малко ми е непривично да говоря за чувствата си. Обикновено споделям мислите си, което е далеч по-лесно.

— Дарън беше важен — признавам.

— Ти се влюби в него.

Не мога да й разкрия истината. Не мога да й кажа, че се омъжвам за Джош, защото ми се вижда най-сигурната защита. Тя обича Джош не по-малко, отколкото обича мен, и никога няма да ми го прости. Не ми остава друго, освен да преинача историята.

— Не, Иси, Дарън беше мимолетно увлечение. — Твърдо. Отричането на Дарън ми причинява болка.

— Ти каза, че си влюбена. — Непреклонно.

— Не бях права. — Благоразумно.

— Ти каза, че никога не грешиш. — Изважда ме от търпение.

— И за това не съм била права — буквално изкрещявам. Поемам дълбоко дъх и правя опит поне донякъде да си възвърна самообладанието. — Дарън ми каза неща, които никой друг не е в състояние да ми каже, и ме научи да гледам на живота по различен начин, но не съм била влюбена в него.

Тя се вира в мен с явно недоверие.

— А-ха, да разбирам ли тогава, че не си в състояние да изрецитираш абсолютно всички реплики, които ти е казал някога? И не те е разсмивал? И не говориш за него непрекъснато?

Има право.

— Дарън беше... — напрегам се — ... въодушевяващо и вълнуващо преживяване, но си остава непознат. Жените не се влюбват в мъже, с които едва-що са се запознали.

— Естествено, че се влюбват!

— Защо говорим за Дарън? С Джош се чувствам сигурна. Винаги съм го познавала.

— Това не ми звучи като любов, а като опит да заложиш на сигурна карта.

Келнерката се връща с поръчката и на масата за миг се възцарява неохотно примирие. Двете с Иси навъсено чоплим салатата с козе сирене и отпиваме от виното. Не си го представях така. Искях да се зарадва на новината.

— Признавам, че като видя Джош, стомахът ми не се свива.

— Както при вида на Дарън.

Без да обръщам внимание на вметнатата реплика, довършвам:

— Но това е напълно нормално, тъй като го познавам от паметта.

Какво да кажа?

Иси очевидно е разстроена, че животът се променя, но няма начин. Де да можеше да остане непроменен. Но запознанството с Дарън преобърна всичко. Откакто го срещнах, тълпите ме карат да се чувствам самотна. Само че аз не се предавам лесно, а бракът с Джош е най-успешната тактика за оцеляване. Колкото и да ми е неприятно, че Иси не одобрява решението ми, просто нямам друг избор. Продължавам:

— Дарън ме привличаше сексуално. Безразсъдно се увлякох. Давам си сметка, че наговорих големи глупости. — Вдигам поглед към Иси и се опитвам да преценя дали думите ми ѝ въздействат убедително. По изражението ѝ познавам, че много ѝ се иска да ми повярва. Почти колко аз искам да си повярвам. Не се отказвам: — Джош иска да се ожени за мен. Обичам го. Той ми е като брат. — Иси прави опит да каже нещо, но ѝ правя знак да мълчи. — Може би в момента ме обича по различен начин. Но двама души рядко се обичат по равно, по един и същи начин и в един и същи момент. Предстоят ни години съвместен живот, в които ще наваксам. — Замлъквам, за да придам на думите си възможно най-голяма убедителност, и умолително завършвам: — Ще му бъда добра съпруга. — Имам най-сериозно намерение да изпълня това обещание. Смятам да бъда перфектна. Ще се опитам да компенсирам факта, че не съм влюбена в него. Ще положа максимални старания винаги да поставям неговите потребности на първо място. Ще му предоставя възможността да си избере от коя страна на леглото да спи. Ще го придружавам на всички служебни коктейли. Дори ще науча правилата на ръгбито. Джош няма да съжалява.

Иси мълчаливо размишлява над думите ми. Сякаш минава цяла вечност.

Най-сетне смотолевя:

— Тъй като не мога да си представя, че ще си позволиш да разиграваш Джош, Кас, явно ще трябва да приема, че говориш искрено. — Втренчва поглед в мен и не го откъсва в продължение на едва ли не двеста години.

— Така е.

На лицето ѝ засиява широка, доволна и уверена усмивка. На свой ред насилвам усмивка на облекчение. Често съм я съдила, че е прекалено доверлива, и съм я обвинявала, че сама кани хората да избършат подметките на дизайнерските си обувки в душата ѝ. Сега се благодаря, че е толкова чистосърдечна.

С това разговорът приключва. Отсега нататък всичко ще върви като по мед и масло.

Показвам ѝ пръстена. Тя започва да ахка и да охка. Заявява, че няма никакво намерение да носи розово, бледолилаво или къдрички. Вадя от чантата си сватбения каталог на Аманда Уейкли. Започваме пронизително да се кикотим и в общи линии се отдаваме на радостна превъзбуда.

Нали приятелките са за това.

---

[1] Кукла, подобна на Барби. — Б.пр. ↑

[2] Известен британски илюзионист, тв водещ — Б.пр. ↑

16.

Пред мен се открива цял нов свят. И свършено нова тема за разговори. Отгъщам нова страница в личностните отношения с майка ми, с майката на Джош, с лелите, съседките и жените, с които се запознавам по вечери, ресторанти, художествени галерии и във фитнесзалата — правя докторска степен по сватби и създаване на дом. За какво съм говорила с хората, преди да надяна диаманта на пръста си? Приятно съм изненадана от откритието, че сватбените подготовки са възхитителен заместител на секса.

Кое е хубаво, защото с Джош сме решили засега да не бързаме.

— Но защо? — недоумява Иси.

— Ами защото установихме, че пренастройването от приятелски към любовни отношения е малко по-трудно, отколкото очаквахме.

— Добре де, но не е ли сексът възлов елемент в един бъдещ брак? Не смяташ ли, че от женените хора се очаква да имат любовни отношения?

— Да, но и приятелски. — Думите ми прозвучават малко войнствено. — Решихме да преодолеем първоначалното смущение, като се натряскаме и скочим в леглото, без много-много да му мислим. В крайна сметка безброй пъти сме го правили с други хора. Макар сега да ми изглежда просташко и евтино. Дадох си сметка, че не ми се бърза, защото искам да бъде наистина много специално преживяване. Още няколко месеца без секс ще ми дойдат отлично.

— Само гледай да не забравиш как се прави — подкача ме Иси. Замерям я с възглавница, но в същия миг Джош влиза с поднос с вино и чипс „Прингълс“.

— Защо имам чувството, че говорите за мен? — Настанява се помежду ни. С Иси се споглеждаме.

— Славословим — казва тя.

Малките благородни лъжи са начин на живот. Едва ли ще бъде уместно да изтърси: „О, всъщност дискутирахме обета ви за целомъдрие.“

И все пак — едно време обсъждахме открито всички аспекти на живота. Винаги сме споделяли най-важните неща — като се започне с разпуснатия морал и се свърши с разслабените стомаси, когато бяхме на пътешествие в Индия.

Като си тръгне Иси, ще кажа на Джош каква всъщност е била темата на разговора. Малка промяна в груповата динамика — почти незабележима и със сигурност несъществена.

Братът на Иси се нае с оформлението на сватбените ни покани, тъй че тази вечер тя ни гостува, за да ни помогне да уточним текста. Друга незначителна промяна в живота — Иси вече рядко се отбива на гости просто ей така. Посещенията ѝ винаги са подчинени на някаква цел. Причини се намират всякакви — избираме рокли и цветя, обсъждаме ремонта на жилището на Джош, тя има да ни връща някаква тенджера.

Новото положение обаче не е чак толкова страшно, тъй като се виждаме не по-рядко отпреди.

— Е, Иси? Реши ли как да ни кумуваш — от страната на булката или от страната на младоженеца? — пита Джош.

— От страната на булката. Не за друго, просто тоалетът повече ми допада.

— Пък и аз съм ти по-симпатична — закачливо се провиквам.

Прави ми впечатление, че вместо да ми отговори, отвръща с въпрос:

— Къде ще се жените?

Отвърщаме в един глас и даваме различни отговори:

— В Лондон — казвам аз.

— У дома — казва Джош.

— У дома — бързам да се поправя.

— В Лондон — преварва ме той.

— Още не сме уточнили подробностите — извинявам се на Иси. Тя мъдро запазва мълчание.

— Но пък определихме датата — казва Джош. Сгушнам се в него.

— Браво — усмихва се Иси. — Кога?

— През юни — отвръщам.

— През юли — в същия миг казва Джош. Двамата се разсмиваме. — Виж какво, няма значение. Както кажеш. Аз умирам от

възторг и това ми е достатъчно. Ще бъде най-страхотното тържество. — Навежда се към мен и ме целува. Аз се отдръпвам, тъй като не искам да поставям Иси в неудобно положение.

Джош отива на тренировка по ръгби, а ние с Иси се заемаме с проекта „Сватба“. Подхождам към задачата досущ като към служебен проект.

— Добре, като начало ни трябва списък.

Иси скача и се връща с лист и химикалка. Аз грабвам купчината булчински списания и отварям бутилка шардоне.

— Значи още не сте уточнили кога и къде ще бъде тържеството? — тихо пита Иси, дощато внимателно изписва „Сватбата на Кас и Джош“ най-отгоре на листа с добре познатия ми едър, по детски заоблен почерк.

— През юли, в Ешър, където живее семейството на Джош.

— Това се казва напредък — ухилва се Иси. — В коя църква?

— Църква ли? Не се бях замисляла за църква.

— Обикновено църквата е най-важната част.

— По-скоро си представях гражданска церемония. В някоя градина или изискан хотел. — Подвигвам крака под себе си.

— Говорила ли си с Джош? — деликатно подпитва Иси. — Той е доста набожен.

— Особено като се има предвид, че играе ръгби.

Прихваме да се смеем. Действително Джош не е отявлен атеист, но все пак вярва в Бог и ходи на църква на Великден, Коледа и още два-три пъти годишно. Помня, че преди време, като стана кръстник на децата на главния съдия, прие задълженията си много сериозно. Тогава го възприех като опит да се подмаже на шефа си. Но може би не съм била права. Преосмислям позицията си.

— Естествено, че е набожен, Иси. Учил е в частно училище, където задължително се ходи на литургия. Добре, ще говоря с него по въпроса.

— Говори, но ако наистина искате да се ожените през юли, трябва да побързаш. Вече е април. Да разбирам ли, че става дума за юли тази година? — Иси драска сърчица и камбанки в ъгъла на листа.

— Да, юли тази година.

Продължаваме нататък и съставяме списък на разходите. С известно безпокойство научавам, че съгласно традицията почти всичко

се поема от родителите на булката — родителите на младоженеца се отърват с някое и друго цвете и пръстените. Искрено се съмнявам, че майка ми е учредила таен фонд, в който магически се трупат средства за момента, когато ще срещна Принца от приказките. Мисля, че ако изобщо е предвидила средства за моята сватба, надали се е осланяла на разумни аргументи — досега почти не съм й дала повод да се надява, че смятам да се омъжвам. Освен ако нямаме намерение да угощаваме гостите си с наденички на клечка, сирена и ананас, ще се наложи двамата с Джош да поемем разходите. Дано никой не се обиди. Напоследък всички се държат много странно. Ако събирах по една лира при всяко споменаване на фразите „традиционно“, „по принцип се прави еди-какво си“ и „от вас се очаква еди-що си“, вече щях да съм натрупала милион. Учудена съм, че тези думички ме дебнат на всяка крачка, тъй като се сблъсквам с тях за пръв път през целия си живот.

— Добре, какво друго трябва да се включи в плана за действие?

— Трудно може да те обвини човек, че мозъкът ти се е замъглил от много романтика, а, Кас?

— Просто искам да действам организирано.

Тя свива рамене и се връща към булчинското списание, а аз на свой ред се заемам с бутилката вино.

— Та за венчавката, независимо дали ще предпочетете гражданска, или църковна церемония, ще ви трябват пръстени. Трябва да подберете музика и текстове за ритуала. Трябва да изберете автомобили, да ангажирате фотограф и да помислите къде ще настаните гостите. Има доста неща, за които трябва да се помисли. Трябва да се състави списък на гостите, списък на приелите поканата, меню, списък на напитките, списък с подаръци. Трябва да се ангажира кетъринг-фирма. Освен фотограф ви е нужен и видеооператор. Аз на твоето място бих отклонила любезното предложение на баща ми да снима със своята видеокамера. По-стара е от мен. Какво тържество искаш?

— Мислех, че бива само един вид — сватбено тържество след церемонията.

Иси отегчено забелва очи.

— Как ще разположиш гостите — всеки ще си има собствено място или ще бъде като коктейл; какво ще им бъде поднесено — пълпеш с пиле или нещо по-нетрадиционно, примерно азиатска кухня,

суши, италиански специалитети или мексикански специалитети; какви ще бъдат приборите и кърпите, как ще са оформени менютата, каква цветна украса ще има; ще каниш ли деца — в такъв случай ще трябва да се помисли за тяхното меню и за клоун, който да ги забавлява; ще хвърляме ли тюлени кошнички, ще има ли балони, ще съставиш ли предварителна схема за разположението на гостите; масите кръгли ли ще бъдат, или квадратни; кой ще заеме мястото, по традиция отредено за бащата на булката; ще се държат ли речи, ти самата ще държиш ли реч. — Иси най-сетне млъква.

— Ааа, ясно. Хм, ти как смяташ? — Това е въпросът, който Иси очаква цял живот.

— Ами, ако аз щях да се женя, щях да разположа гостите на предварително фиксирани места и да съставя схема на разпределението. Не бих смесвала млади и стари — този подход е успешен само по книгите. Ще се постарая да настаня заедно хора с подобни интереси. Менюто ще се състои от карпачо с риба тон, темпура с риба и салата чили и полента с пармезан, а за десерт ягоди, малини и боровинки, сервирани на огромни купчини в средата на всяка маса. Вместо традиционната сватбена торта ще си поръчам профитероли с натурален шоколад.

Слушам я, зяпнала от почуда и ужас. Кога е намерила време да измисли всичко това? После се сещам, че вместо с тай-чи постоянно занимава мозъка си с мисли за въображаемата си сватба.

— Тъ, звучи добре. Така да бъде.

— Няма да бъде така! Така ще е на моята сватба!

Не изтъквам аргумента, че Иси дори няма постоянен приятел. Струва ми се доста подло.

— Ами, тогава... — Не зная как да продължа. — На мен наистина ми е почти все едно, а съм сигурна, че и Джош няма да придирия особено. Предлагам да питаме мама. Ще се включи да помага с удоволствие. Подготовката за сватбата доста ще разнообрази сивото ѝ ежедневие.

— Не бих казала, че тя го намира „сиво“.

— О, Иси, престани! Преди да се омъжи, е била пример за целомъдрие и непорочност — което надали е било Бог знае колко забавно. После се е влюбила до полуда в съпруга си, в следващото

действие той напуска сцената, а оттогава тя все се опитва да спре живота и все още отказва да преживее загубата му.

— Така ли си представяш живота й?

— Как другояче?

Вече избирам телефонния номер на майка си и не слушам много внимателно, но Иси като че ли споменава нещо за три греха, в които не мога да бъда обвинена. Наблюдавам я как прокарва пръст по страницата на списанието, докато чете — толкова старомодно и трогателно. Изведнъж пръстът ѝ спира да се движи и след кратко колебание Иси ме пита:

— А застраховка?

— Застраховка ли? За какво ми е притрябвала застраховка?

— Срещу кражба на подаръците, повреждане на роклята, повреждане на сватбения павилион.

— Та това е сватба, не рейвпарти!

— Загуба на депозита в случай, че сватбата се отмени?

Замълчаваме.

— Хм, дай да теглим чертата.

* * *

Прехвърлям цялата отговорност на майка си. Тя посвещава летните месеци на усилена подготовка, която се оказва изключително успешна. Преизпълнена с ентузиазъм, мама поема цялата организация — от църквата до кетъринга, като тактично се допитва до майката на Джош за всяко нещо. Сватбата оказва невероятно въздействие върху всички ни. Майката на Джош никога не е била толкова жизнерадостна, пие по-малко и се усмихва повече. Тъй като нямам баща, който да поеме традиционните задължения на тъста според патриархалния морал, бащата на Джош с радост се нагърбва с тази задача. Поканва на тържеството абсолютно всичките си познати, говори за „предстоящото щастливо събитие“ и, готова съм да се закълна, дори осанката му се промени и взе да ходи по-наперено. Само по себе си подобно поведение много би ме разярило, но за щастие цялата работа го наведе на мисълта, че издържането на любовница не се вписва в контекста на сегашното му положение в живота. Престана да кръшка, поне за

момента. Джош е обезумял от щастие. Иси така и не повдигна никакви възражения. Всички преливат от възторг като свиня в тиня. Аз изпитвам огромно облекчение от факта, че ми е спестена необходимостта да участвам в цялата какофония, тъй че спокойно да мога да се отдам на работата си. Нахвърлям се върху служебните задачи с истинска стръв.

Възобнових навика си да посещавам фитнесзалата пет пъти седмично, да ходя на работа с велосипед в осем и трийсет и да работя без прекъсване до обяд. Само дето вече не оставам до късно, тъй като мама почти постоянно организира императивни срещи с фризьора/викария/кетъринг-фирмата/видеооператора/фотографа/дизайнера по цветята и т.н. Но не бива да се забравя, че аз обичам да съм заета. Имам чувството, че цялото ми съществуване сякаш е обвито в прозрачна опаковъчна хартия, овързано е с панделки и е посипано с розови венчелистчета.

— Някой е заел мястото ми на стойката за велосипеди. Оправи се — изревавам на Джаки от вратата. — Рики, имаш ли рейтинга от снощното предаване? Дай, Дебс, прегледайте ли днешната преса? Пише за нас в „Гардиън“ по повод сюжета на „Тедингтън Кресънт“, в „Сън“ във връзка с документалния филм за гаджетата на звездите и в „Стар“ — за „Секс със екс“ Трябва да признаете, че това е отлично постижение за един ден. До десет часа да се изпрати отговор и в трите редакции.

Джаки поставя на бюрото ми двойно еспreso и любопитства:

— Какво гледа снощи?

— Нямах време за телевизия, бях на проба за сватбена диадема. — Позволяваме си да отделим един миг да се пошегуваме.

— Добро утро, скъпа — провиква се Том, без да насочва поздрава към конкретен човек.

— Добър вечер — отвърщаме в хор, тъй като вече е девет без петнайсет. Том ни поглежда обидено — сигурно за пръв път идва на работа толкова рано.

Оперативката протича по план. Грей ме осведомява, че комисията е повдигнала две възражения за нецензурен език, но — или по-скоро именно поради тази причина — рейтингът на повечето предавания се движи в рамките на очакваното. Започваме спор какъв рейтинг да планираме за следващия сезон. Като директор на рекламата

и спонсорството Грей има интерес да „завиши очакванията“. Останалата част от екипа смята, че подобно раздуване на цифрите означава да си поставяме непостижими цели. Намирам дипломатично разрешение на въпроса, посочвайки средната стойност между двете крайности. Рики докладва новостите около програмната схема. Слушам го с половин ухо, тъй като ми прави впечатление, че Дебс пуска думите му покрай ушите си, втренчила празен поглед в скрийнсейвъра си (с Джордж Клуни!). Тази липса на творчески ентусиазъм ме дразни. Отново се заслушвам в Рики.

— ... И затова ръководството предлага „Секс със екс“ да се измести. Да приема, нали? — Ако не беше захлопнал папката си и не беше скочил да си върви, може би нямаше да ми направи впечатление.

— Какво, какво?

Рики въздъхва, дал си внезапно сметка, че е налетял на неразделеното ми внимание. Няма избор и се принуждава да ми докладва в пълни подробности.

По ирония на съдбата именно благодарение на успеха на „Секс със екс“ TV6 успя да привлече доста средства, които бяха вложени в касови филми — специално се погрижих за това. Сега програмната дирекция предлага да надминем останалите независими телевизии, като в праймтайма пускаме кинохит, което на свой ред налага „Секс със екс“ да се измести в друго време. Как не го предвидих!

— Нямаме голям избор — виновно свива рамене Рики. — Доводите им са железни. „Секс със екс“ вече има твърда аудитория, с Арни Шварни ще привлечем повече зрители. Има повече насилие.

Прав е. Кимам с въздишка.

— Добре. Кажи, че приемаме.

— Как така приемаме? — изненадано възкликва Фай. — Няма ли поне да направиш опит да развиеш предаването?

— Виж какво, Фай, човек трябва да се научи за кои неща да се бори. Погледни на проблема в по-широк план. Трябва да мислим за целия канал, а не за отделните предавания.

— Но идеята за това предаване беше твоя!

— Фай, аз преливам от идеи. Десет милиона зрители е отлично постижение за предаване от този тип. Цифра, която въобще не сме си представяли, че ще достигнем. Нека не се лакомим. С подходящите филми ще привлечем дванайсет милиона. Освен това никой не говори

за сваляне на предаването от ефир — просто ще го преместим извън праймтайма.

— Ако беше мое предаване, щях да се боря със зъби и нокти да си остане в часа, в който зрителите са свикнали да го очакват — яростно изсъсква Фай много по-пламенно от обикновено.

— Да, но не е.

* * *

Като част от отбранителната кампания, имаща за цел да ме предпази от опитите на Бейл да ме засенчи, реших да наблегна на присъствието си в публичното пространство. В интервютата за националните ежедневници недвусмислено давам да се разбере, че приносът ми за успеха на канала е колосален. Освен това максимално се възползвам от някои свои дадености, различни от интелектуалните характеристики. Предполагам, че ако съм знаменитост, Бейл ще бъде по-мотивиран да се държи мило с мен. Тъкмо наред интервютата за едно от големите лъскави женски списания Джаки ми съобщава, че майка ми ме чака на рецепцията.

— Съжалявам, но ще трябва да прекъснем разговора дотук — извинявам се с усмивка. Интервюто погълна много повече време и усилия, отколкото очаквах. С репортера се впуснахме в сложна игра. Зная, че ме харесва, но го прикрива — въпрос на професионална гордост. Аз пък се преструвам, че се опитвам да го покоря, макар да съм наясно, че вече го въртя на малкия си пръст.

Той прави кисела гримаса, мъчейки се да разбере дали съм планирала прекъсването с надеждата да спомене в интервюто, че обядвам с майка си. Ако е нарочно, няма да го спомене. Ако не е — непременно ще го вмъкне. В крайна сметка тази подробност ще придаде на материала му малко по-човешки облик, какъвто до момента напълно липсваше. Истината е, че се получи съвсем случайно. Пътищата им никога нямаше да се пресекат, ако мама не беше истински деспот на тема точност, а този журналист не се разтакаваше, което е типично за всички журналисти.

— Един-два последни въпроса. — Приемам със захаросана усмивка. — Непрестанно ви засипват с оплаквания по повод

естеството на водещото ви предаване, „Секс със екс“ — пишат ви родители, учители, общинските власти. Дори Англиканската църква ви осъди...

— Аз съм привърженичка на агностицизма — прекъсвам го с усмивка.

Без да ми обръща внимание, продължава:

— Как приемате обвинението, че проповядвате разврат?

— Много просто — не го приемам. Рейтингът остава непроменен и когато двойката не се раздели. Телевизията е държавно санкционирана форма на култура. Не принуждавам никого нито да гледа, нито да участва в предаването — изпявам заучения отговор като папагал и едва съумявам да скрия прозявката си. Вече не ми звучи толкова убедително, колкото едно време. Дано обаче репортерът се хване. Хрумва ми да добавя нещо ново: — Британската публика е твърде интелигентна, за да се остави да ѝ диктуват. Ще ме цитирате ли дословно? — Той кима смутено. Очевидно се подразни, задето прие без бой.

— И един последен въпрос. Наричат ви „гласът на вашето поколение“ — как ви кара да се чувствате този етикет?

— Така ли ме наричат? Не знаех — кискам се кокетно в напразен опит да го заблудя, че съм напълно безобидна. — Честно ли да ви отговоря? Но няма да ме цитирате. — Не издържам повече на сиропирания си фасон. Коства ми огромни усилия. Журналистът кима. — Не съм гласът на своето поколение, тъй като съм далеч по-умна, по-милостива и по-жестока.

Той преживя казаното. Подозирам, че се ядосва, задето се съгласи да не ме цитира. Това беше най-свежото изречение в цялото интервю.

Де да знаеше какво имам предвид.

Изправям се, с което давам да се разбере, че е време да вървя. Джаки изпраца журналиста и довежда майка ми.

— Извинявай, позабавих се — посрещам я с въздушна целувка и грабвам сакото и чантата си, преметнати на облегалката на стола. — Джаки, ще обядвам с мама, след което ще ѝ търсим тоалет за сватбата. Ще отсъствам почти целия следобед.

Това не е проблем — намирам, че работя извънредно толкова често, та ми се полага от време на време да ме няма. С изключение на

моя екип служителите на телевизията се явяват на работа едва в единайсет, а за мнозина работният ден започва едва когато изтрезнеят след обяда.

— Проверявай редовно електронната ми поща, тъй като очаквам важно решение на изпълнителния съвет за бюджетите за догодина. Мобилният ми телефон ще бъде включен, но ще ме търсиш само в случай на крайна нужда. Не ме свързвай с никого, освен с Дарън.

— С Дарън ли? — зашеметена повтаря Джаки. Сякаш получавам електрошок с мощност две хиляди вата.

— Дарън ли казах? Имах предвид Джош. — Алена като божур, тършувам из чантата си, преструвайки се, че търся кърпичка да почистя червилото си например, макар че устните ми дори не са начервени.

— Защо каза Дарън? — любопитства Джаки.

— Ами сигурно заради онзи журналист. Засипа ме със същите въпроси, каквито ми задаваше онзи тип Дарън. Дали не се чувствам отговорна за разврата на нацията. И не изпитвам ли вина, задето действаме като катализатор за насилието.

Ръцете ми изведнъж заживяват свой живот. Почесват носа ми, затъкват кичур коса зад ухото ми, разтриват крака ми. Не желаят да стоят мирно на кръста ми или отпуснати край тялото. Джаки и мама изпитателно се взират в мен.

— Много си приличаха, журналистът и тъ... как му беше името... Дарън. И двамата са непрактични, заблудени, морализаторски настроени дървенияци. Прощавай, мамо. — Бързам да се извиня за нецензурния си език, преди да ми е направила забележка.

Прости ми, Дарън. Дълбоко в себе си се чувствам гадна предателка.

— Кой е този Дарън? — иска да знае мама.

— Един тип, който не участва в предаването.

— Ходещ секс — с равен тон пояснява Джаки.

— Извинете, мила, но не ви разбрах — преструва се мама.

— Един такъв като Джуд Ло, но с много по-опасно и по-мръснишко излъчване — добавя Джаки. Мама продължава да недоумява. — Един такъв като Рет Бътлър — пояснява най-накрая.

— О, разбирам.

Двете с мама с облекчение и задоволство се отпускат на столовете в ресторанта на „Селфриджис“. Влачим тежки торби, а портмонетата ни доста са олекнали, в резултат на което сме в еуфория. Реализирахме страхотно постижение. Купихме на мама тоалет за сватбата, който попада и на двете ни. Освен това финализирахме въпросната покупка, без да прибъгваме до сръдни, фасони, цупене, изнудване и сълзи. Макар да сме обядвали, предоволни от постигнатия успех, поръчваме традиционния чай със сандвичи и сладкиши. Аз, разбира се, не се и докосвам до сметановите лакомства. И преди фанатично следях диетата си, но сега, когато ще ставам булка, проявявам драконовска строгост към себе си. Мама обаче е във възторг и дори притесненията ѝ от екстравагантните разходи траят съвсем кратко. После пристъпва към ритуала, който напоследък следва винаги когато сме заедно — разтваря чантата си и изважда наръчника „Как да планирате сватбата си“.

— Говори ли с фризьора си?

— Да. Записах си два часа. Един за пробна прическа и един за сватбения ден. Но умувам над идеята да си отрежа косата.

— О, не, имаш такава разкошна коса. — Мама ме гледа покрусено, сякаш предлагам да принесем весталки в жертва на езическите богове.

— Твърде съм стара за такава дълга коса. Какво ще кажеш за едно късо каре като на Зоуи Бол?

Очевидно няма какво да каже, защото просто маркира квадратчето „фризьор“ и продължава по-нататък:

— Осведоми ли банката за промяната във фамилното си име? Трябва да си поръчаш нови банкови карти.

— Не мисля да си променям фамилията.

— О.

— Е, тъкмо една задача по-малко — оправдавам се и съсредоточено отпивам глътка „Ърл Грей“. Майка ми умее да казва милиони неща с мълчанието си. Най-сетне преминава към следващата точка от списъка:

— Трябва да подбереш цветя за букета.

Тутакси проумявам, че задачата далеч не се свежда до избирането на нещо благоуханно и красиво.

— Мислех хортензии...

— Не може хортензии.

— Защо?

— Защото носят нещастие. Символизират самохвалство и парадиране.

— Добре де, кои носят щастие?

— Розите винаги са подходящи. В зависимост от цвета символизират любов, невинност и благодарност. Или нещо деликатно като слънчоглед, символизиращ отдаденост и вяност, гарниран с лимонови цветчета. Те пък означават вяност в любовта.

— Глупости на търкалета. Твоят букет какъв беше?

— От лимонови цветчета.

— Виждаш ли?

Мама отклонява поглед. Зная, че съм ѝ причинила болка. Не съм в състояние да ѝ се извиня.

— Добре, добре, слънчогледи с лимонови цветчета.

Тя се усмихва облекчено, а аз съм смутена от откритието колко е лесно да я зарадва човек.

— Мислила ли си за медения месец?

— Оставила съм тази задача на Джош. Кое то вероятно не е много разумно от моя страна, но така гласи традицията. Не може ли тактично да поговориш с него, мамо? Намекни му да не се нахвърля на твърде активни занимания. Да не вземе да резервира експедиция до Северния полюс или кану-сафари. Плаж и барове са ми напълно достатъчни. — Мама си записва.

— Той избра ли си шафери и кум?

Зяпвам я шашардисано.

— Не те питам аз, така пише в книгата. Ето виж: „Проверете дали годеникът ви си е избрал шафери.“ — Тя посочва съответното място в текста.

— Господи, явно презумпцията е, че всички се женят за пълни олигофрени, които дори не могат сами да си избършат носа. — Удостояваме околните маси с недоверчиви погледи, изпълнени с презрение.

— Та избрал ли си е шафери? — продължава мама.

— Не — отвърщам и двете безпомощно започваме да се кискаме. Харесва ми такава спокойна. Като утихва смехът, казвам: — Благодаря ти, мамо. Толкова съм ти задължена. Зная, че хвърляш колосален труд.

Мама засиява и притеснено се усмихва. Внимателно разрязва кроасана си надве, после още надве. Покрай сватбата се отвори невероятно много работа и не знам как щях да се справя без мама. Никога не съм вярвала, че ще се развълнувам особено от приказния ден, но с приближаването му наистина искам всичко да бъде свършено. Искам да съм свършената булка със свършената прическа, рокля и грим. Искам свършена майка, издокарана с шапка, която ѝ отива, и придружена от всичките си приятелки. Искам свършени гости, които са доволни от менюто и разположението си по масите.

И свършен съпруг, както Джош безспорно е.

— Днешният ден беше фантастичен, нали? — отбелязва мама.

— Да — отвърщам.

— Иси ми спомена за някакъв Дарън — без никакво прекъсване продължава тя. — Подай ми мармалада, пиленце. — Отчаяно се опитва да бъде лукава, но няма никакъв опит в тази област. Аз от своя страна съм ветеран. Бъркам в чантата си и изваждам изсред тоновете тънка опаковъчна хартия сватбените обувки, които току-що си купих. Извезани са с милиони миниатюрни мъниста. Определено не съм виждала по-красиво нещо.

— Какво ще кажеш, мамо?

— Разкошни са. Не беше ли Дарън онова момче от Севера? С което бяхте на почивка?

И Иси е една черна станция!

— Не беше почивка, мамо, а командировка.

Мама прибягва до церемонията, която практикуваме от хиляда години. Допълва чашата ми с чай и ми отрязва парче торта. Извършва движенията с прецизността на гейша. Аз полагам усилие търпеливо да изчакам края на свещенодействието. Едва сега си давам сметка, че с този ритуал мама печели време. Има да ми казва нещо важно и търси най-подходящите думи, в които да го облече.

— Джош е прекрасно момче.

Усмихвам се — всичко е наред. Това е факт, който и двете отлично знаем.

— В известен смисъл винаги ми е бил като син, а на теб със сигурност ти е като брат. Убедена съм, че много те обича.

— Хм, виж, мамо, опасявам се, че това не е някаква съкрушителна тайна. Сгодени сме и следващия месец ще се женим. Не е ли това обичайното състояние на нещата?

Мама се пресяга през масата и поставя длан върху ръката ми.

— Обичаш ли Джош?

— Мамо!

Потресена съм. Когато баща ми информира майка ми за любовната си връзка, тя не можа да повярва. Буквално. От прага на кухнята лично наблюдавах как се втурна насреща му и се метна на врата му. Усмихна му се нежно и изпълнена с надежда го попита нима е възможно да обича някого колкото жена си и дъщеря си, камо ли повече. Очакваше той да се вслуша в здравия разум и да отвърне: „О, не, разбира се, че не.“ Така щяхме да потулим цялата глупава история и да се престорим, че никога не се е случвала. За нещастие баща ми не беше наясно с този сценарий. Отвърна, че да, за съжаление случаят е именно такъв. Майка ми направо се олюля. Именно в този миг заплете първата бримка от сложната предпазна мрежа, която изтъка около себе си, за да се предпази от подобни ужаси и унижения. Ключовите положения са да не показва свободно чувствата си (случаите, когато съзнателно е посегнала да ме докосне, могат да се изброят на пръстите на едната ръка), да не обелва и дума за любов и да не задава въпроси, чиито отговори не са ѝ известни. Разтревожена съм от факта, че само за един следобед, както си седим в „Селфриджис“, мама наруши и трите си правила.

Но май вече е късничко да се вживява в ролята на мой съветник. Това, че съм ѝ позволила да избере менюто и цветята за сватбата ми, далеч не означава, че искам мнението ѝ по всички аспекти на живота си. Тя ми е майка, следователно нищо не разбира и знае по-малко от мен. Винаги ме е оставяла да греша и сама да си вадя поука от грешките си. Защо смята, че е дошло време да започне да ми се бърка? Във в случай изведнъж се усещам засегната от самата себе си. Омъжвайки се за Джош, не допускам грешка. Това е правилното решение. Той е мил, почтен, приятен и всички го обичат; предстои му бляскава кариера и умее да готви. И не е Дарън.

Стрелвам мама с гневен поглед, но тя не се оставя да бъде сплашена току-така. Вместо това отсича:

— Ще бъда крайно разочарована, ако се окаже, че единственото, на което съм те научила, е да се жертваш.

* * *

Натоварвам мама на едно такси, с което едва не провалям целия ден, защото според нея пътуването с такси е проява на фриволност и тя го разглежда като поредния пример за моето декадентство и „чудати навици“. Аз пък смятам, че по този начин ще се избегне опасността да смачка новата си шапка в навалищата в метрото. Едва не се сбиваме, но на бърза ръка се съюзяваме, когато шофьорът на таксито троснато ни заявява или „да се пръждосваме, или да се качваме в проклетата, шибана кола“. Аз се мятам на друго такси и бързам да се върна в студиото навреме за интервюто с неколцината евентуални участници в следващото издание на „Секс със екс“. Свършвам в осем без петнайсет и когато се прибирам в кабинета си, в целия отдел няма никого, с изключение на Фай.

— Колко е късно, а ти си още тук — отбелязвам.

Тя не отвърща направо — нещо се е начумерила и ми мята сърдити погледи. Спомням си, че тази сутрин меко я упрекнах, но затова пък пред всички, и се догаждам, че вероятно тази е причината да ми се сърди. Правя опит да възстановя мира в екипа, като ѝ разкажа за интервютата.

— Момичето е типична коренячка от Есекс...

Може би въобще не е от Есекс, а от Единбург, Ексетър или кой да е град между Шотландия и Корнуол. Няма значение, важното е, че Фай ще ме разбере. Девојката ми разказа за бившето си гадже. Биографията му звучеше като житието на разкаял се грешник, постъпващ в манастир. Непоправим женкар и комарджия, чиято представа за работа се изчерпвала с това — от време на време да пребърква джобовите на хората в местния търговски център — с две думи, пълна отрепка, но тя напълно му опрощаваше всички грехове, единствено и само защото ѝ се струваше „яко сол“.

Аз я зяпнах неразбиращо.

— Това някакъв есекски жаргон ли е?

— Не. Имам предвид сол. Солта на земята. Истински. Ебач от класа — подробно ми разясни тя.

— Ааа — изкривих устни. С ясното съзнание, че тя ще изглежда добре на малкия екран, а актьорът, който забавлява публиката, може да използва безброй вицове от есекския репертоар.

— А знаеш ли, Фай, какво казало момичето от Есекс след единайсетия оргазъм? — Фай свива рамене. — Колко футболисти има в един отбор?

Това е много стар майтап, но Фай най-сетне оценява усилията, които полагам, и си позволява да се разкикоти. От отговора ѝ разбирам, че съм я спечелила на своя страна.

— Тъкмо се каня да си вървя. Искаш ли да пийнем по едно. Можем да седнем в „Смелия лъв“.

Каня се да откажа с оправданието, че имам да отговарям на повече от трийсет имейла, но пред очите ми изведнъж изплува разстроено лице на мама в „Селфриджис“.

Де да можеше там да си остане.

Давам си сметка, че ако окъснея сама в офиса, спомена за него няма да ме остави на мира, затова изключвам компютъра и грабвам чантата си.

* * *

— Добре ли си?

— Чувствам се отлично.

Не се чувствам отлично. Само че какво да ѝ кажа? Как да обясня, и то точно на Фай? Чукваме чашите джин с тоник и отпиваме от питиетата си.

Питам се какво ли искаше да каже с това — да се жертвам?

Фай размахва цигарата си като диригентска палка в такт с ритъма на парчето от джукбокса — „Все нещо ми напомня“, което ми прозвучава много носталгично. Мамка му, без да усетя, ще почна и хороскопи да чета! Сантиментални текстове и алкохол е смъртоносна комбинация. В опита да избягам от мислите за мама, Джош и сватбата се впускам в разсъждения за работата си.

— Та, кажи ми сега, Фай, ако „Секс със екс“ беше твое предаване, какво щеше да направиш, за да го „развиеш“?

Фай ме поглежда засрамено.

— Хм, извинявай за сутринта. Много се бях вързала. Държах се безобразно. Както ти каза, човек трябва да се научи за кои неща да се бори.

— Не е нужно да ми се извиняваш — ухилвам се. — Хубаво е, че приемаш работата си толкова навътре. — Поне аз така смятам. — Кажи ми, как намираш предаването в момента? — Задавам ѝ този въпрос, за да създам у нея впечатлението, че ценя мнението ѝ. Това е тактика за повишаване на мотивацията на персонала, която научих на един семинар. Фай осмуква резенчето лимон от питието си.

— Честно ли?

Мигновено започвам искрено да ценя мнението ѝ.

— Честно.

Възмущава ме намекът, че съм готова да чуя мнения, които не са напълно откровени. После си спомням, че често приемам полуистини, преувеличения, неискрени комплименти и незаслужена критика само защото зная, че са откровени лъжи. Това ми осигурява гладко въртене на зъбните колеа в механизма, наречен мой живот. Преувеличението — като се започне от цените на продажбите и се свърши с квалификациите в служебната автобиография — е обичайна практика. Неискрените комплименти и незаслужената критика са резултат от задни мисли. Обикновено става дума за някое от трите П-та: повишение (лицето преследва собственото си издигане, опитвайки се да подкопае моите шансове), премия (осигуряване на премия за себе си за сметка на мен), промискуитет (горепосочените две).

Полуистини.

Те са доста по-неприятни. Направо отвратителни.

Пресушавам питието си. С Иси в момента общуваме предимно с полуистини. Не съм в състояние да бъда откровена с нея, нито пък с майка си или с Джош. За да бъда честна с тях, трябва да бъда честна със себе си, но след кратък размисъл отхвърлих тази опция, тъй като нейната налудничавост е очевадна.

— Още по едно? — Фай става и докато кимна в знак на съгласие, вече е почти на бара.

Истината е, че не съм забравила Дарън. Въобразявах си, че името му вече ще се е изличило от паметта ми и няма да извиква никакъв спомен. Че ще трябва да положа усилие, за да се досетя кой беше той и дори тогава ще остана безразлична, хладна, незаинтересована

Вместо това почти не ми излиза от ума и дори най-мимолетната мисъл за него ме преизпълва със... хм, щастие.

Чисто, неподправено щастие. Щастлива съм, че крачи някъде на този свят. Дори ако това някъде не е близо до мен. При все това само след четири седмици се омъжвам за друг. Заставям се да се върна към разговора с Фай. За какво ставаше дума? А, да, за честността.

Тя оставя питието си на масата.

— Да. Честно, как намираш предаването в момента?

— Ами, става. — Повдигам вежда. — Много е добро — поправя се тя. — Повдигам и другата си вежда. Мимиката не произвежда Бог знае какъв съкрушителен ефект, но поне съответен на мислите ми. Фай въздъхва: — Изгуби се тръпката. Вече не крие никакви изненади.

Права е.

— Някакви идеи по въпроса?

— Няколко.

Питам се дали ще ги сподели. Може би ме покани на питие, преследвайки именно тази възможност. Възможността да ми каже: „Ами виж, нахвърляла съм няколко идеи и бизнесплан“, и да посегне към хлапашката си чанта. Замълчавам. Тя не го казва. За голяма своя изненада си отдъхвам. Ако трябва да сме честни, един десетчасов работен ден е в състояние да скапе всекиго.

— Още нещо. — Фай се поколебава и заразглежда ноктите си. С огромна почуда откривам, че са жестоко изгризани почти до кожа. Питам се какво ли я безпокои. Или може би винаги си е гризала ноктите? Не си спомням.

— Казвай де, какво нещо? Всъщност я недей, първо ще взема още по едно и ще ми кажеш, като се върна. — Чудна работа, чашите ни са се изпразнили. Впускам се в неизбежната ръкопашна схватка с останалите нахални, ултраагресивни, елегантно изгупани лондончани. За щастие бивам обслужена мигновено. Рядко се намира барман, който да не ми обърне внимание (и барманка, която да не ме остави да чакам до безкрай). С мъка си проправям път към нашата маса. Чувствам се така, сякаш се завръщам от шестседмичен военнополови лагер.

Предвидливо взех по две питиета за всяка — всъщност по две двойни. Ако не друго, поне ще избегнем щурмовата подготовка поне за петнайсетина минути.

— Хайде, казвай. Какво друго?

— Ти.

— Аз?

— Да, ти. Променила си се.

— Сложила съм си сенки — може би това е причината. Четох, че пак били на мода — оправдавам се.

Фай ме гледа втренчено.

Не може да прецени дали се преструвам на задръстена, или днес просто съм необичайно тъпа. Истината е, че се притеснявам. Обръщам двата джина на един дъх, сякаш са вода. Фай ми бутва втората си чаша.

— Сигурно е от годежа, но... — събира кураж. Колебае се дали да бъде брутално откровена, или не. В крайна сметка се хвърля с рогата напред. Удивлявам се на глупостта ѝ. — Сякаш вече не се интересуваш толкова.

— Много съм заета — тросвам се.

— Разбира се. — Уверено.

— Не мога да правя всичко сама! — Войнствено.

— Определено. — Лицемерно.

— Нали ти ръководиш нещата? — Заядливо.

— Несъмнено. — Покровителствено.

— Не се интересувам. — Откровено.

Откровено. Мамка му. Безпрецедентен случай. Отпивам юнашка глътка джин.

— По дяволите, Фай, какво да ти кажа?

Фай накланя глава, кима мълчаливо и на мен ми се дощява да кажа нещо. Прииска ми се да ѝ се доверя. В смисъл, че наистина ми допада. Вярно, че приятелските чувства ме връхлетяха доста ненадейно и открай време упорито отбягвам по-близки отношения с нея. Сигурно е свързано с няколкото джина, които гаврътнах за няма и половин час, но имам желание да поговоря с някого. С когото и да било. А тя е тук. Всъщност те. Изведнъж пред погледа ми се изпечват две Фай. И цяла купчина чаши. Лекичко тръсвам глава.

— Може би заради предстоящата сватба вече не си толкова цинична и предаването вече не е толкова интригуващо? —

въпросително изказва на глас предположението си.

— Може би.

Сигурно е права. Де да беше така.

— Или може би просто си заета с други неща. Така де, преди годежа абсолютно всичко се нареждаше след работата — приятелите, семейството. Може би си решила да пренаредиш приоритетите си, тъй като вече си по-заета.

Какво иска да каже с това „всичко се нареждаше след работата“?

После заговаря за друго. Мъча се да я слушам. Салонът кръжи наоколо ми като въртележка. Докосвам глава, но тя явно се мисли за пумпал.

— Кога се сгоди? През март, нали? — Не чака да потвърдя. Всмуква силно от цигарата си и продължава: — Струва ми се обаче, че интересът ти угасна преди това. — Окаменявам. — Някъде през януари. Да не би да си взела новогодишно решение да не работиш толкова усилено?

Фиксирам я с гневен поглед. Прекрасно знаем, че е събрала две и две. По една или друга причина не ми го казва направо. Или не е достатъчно пияна, или все още пази бегъл спомен за факта, че умея да наказвам жестоко и съм ѝ шеф, или няма достатъчно пари и иска да ѝ платя пиенето, поради което не може да си позволи да ме обиди. Замълчавам, опитвайки се да отгатна на какво се дължи резервираността ѝ. Фай с възползва от затишието и отскача до бара за още по едно. Следователно има достатъчно пари.

Като се настанява отново срещу мен, изтърсвам:

— Причината е в Дарън.

— Кой Дарън?

— Дарън Смит. — С усилие се въздържам да добавя „естествено“. Как може да не знае кой е Дарън?! Как е възможно името му да не е отпечатано в съзнанието ѝ?! Губя почва под краката си.

— Смит? Винаги съм намирала тази фамилия за напълно безполезна. Не хвърля светлина върху личността на човека.

Стрелвам я с навъсен поглед. Смит е силно име. Къде щеше да бъде Англия сега без ковачите, без занаятчиите изобщо? Жегва ме смущаващ спомен. Върти ми се смътното усещане, че Смит (и Дарън) ми се струваха глупави имена. През последните няколко месеца тези мои представи доста се промениха — свързвам Смит (и Дарън) и по-

специално Дарън Смит със сила, доброта и неустойимо привличане, вместо с фалшиви имена на кръшкащи двойки, забегнали за кратък сексуикенд. Изравям от забвение една свойствена черта на своята природа — умението да манипулирам като същински Макиавели.

— Дарън. Нали помниш, онзи упорит младеж с циганската коса, когото как ли не се опитвах да накарам да участва в предаването — подтиквам Фай да продължи. Мъча се да създам у нея впечатлението, че той не е оставил дори следа в моя живот. Това е глупаво. Глупаво е да говоря за Дарън. Защо го правя? Опасно е. Трябва да се благодаря, че Фай не свързва моята необяснима и неочаквана прочувственост с Дарън. Не бива да задълбавам на тази тема. Защото независимо от всичко другия месец се омъжвам за Джош. Джош, който не крие никакви рискове и не е лоша партия. Глупаво е да намесвам името на друг мъж в разговора.

Не мога да се спра. Изричането на името му на глас ми носи такова облекчение.

Пък и бездруго само говоря за него. Може би говореното ще ми помогне да си изясня ситуацията. Тя определено се нуждае от изясняване, защото — сигурна съм, че причината е единствено в алкохола — изведнъж не мога да си припомня защо не върнах нито едно от обаяданията му.

— Красавецът? Хормонът? — пита Фай.

— Хмм. Такъв ли беше? Да, като външност сигурно може да се каже, че е привлекателен. Имах предвид по-скоро аргументите му за колективната отговорност, добрия вкус, почтеността и подкопаването на обществените норми.

Заставям се да погледна Фай. Тя ме зяпа право в очите. По всичко личи, че не хваща вяра на думите ми. Не е вчерашна. Мигом изтрезнявам и си давам сметка, че трябва да сменя темата. Съзнанието ми е свършено гладко. Изпразнено. Не-обременено.

— Спах с него.

— О, знам — пренебрежително размахва Фай подложката за бирена халба. Прави ми впечатление, че ако друга жена на мое място изрече подобно признание, ще предизвика поне мъничко учудване. Фай дори ми обяснява защо не се изненадва: — Ти спиш с всички.

— Всъщност не го правя. Вече не. След Дарън не съм спала с никого.

— Дори с...

— Дори с Джош.

Фай ме гледа така, сякаш току-що е узнала, че на Марс има разумни същества. И то от мъжки пол. Поемам дълбоко дъх.

— Опитяхме се, но... получи се малко неловко и ние решихме, че се дължи на напрежението. — Като че ли не разбира какво й говоря. — Джош смята, че това няма значение.

Кое е отявлена глупост. Джош сигурно недоумява как е възможно, при положение че съм спала с половината мъжко население на Лондон, да не мога да правя секс с него — моя годеник. Уместен въпрос. Той е страхотен мъж. А съм лягала с почти непознати мъже, които дори не са ми харесвали. Какви са тези капризи, ни в клин, ни в ръкав? Никога не съм разсъждавала над секса — смятала съм, че мястото му е единствено и само в леглото. Като изключим бъркането в мозъка, но то беше за забавление. Не се занимавам със сантименталности и страдане по изгубената любов.

Поне досега не се занимавах.

Джош е готин. Въобще не става дума за нагласа от типа: „Много ми харесва, просто не си падам по него.“ Сега обаче изведнъж започва да ме дразни във всяко едно отношение. Да вземем като пример миризмата. Не че мирише гадно — тъкмо напротив. Винаги излъчва приятен аромат на стайлинг-продукти за коса и буквално се облива с афършейв. Но аз искам да уловя неговата миризма. Миризмата на пръстите, на мишниците, на краката му и всички интимни миризми на тялото му.

Всъщност не искам.

— Хм, как да ти кажа, нямаше начин да не се окаже трудно, тъй като се познаваме открай време, но отношенията ни бяха коренно различни. — Отново вдигам глава. От изражението на Фай заключавам, че обяснението ми е пълна мъгла. — Тъй че решихме да изчакаме до след... нали се сещаш...

— Сватбата? — опитва се да ми помогне Фай. Благодарна съм й.

— Н-да, сватбата.

— Но истинската причина е, че още си падаш по Дарън.

— Не съм казвала подобно нещо.

— О, стори ми се, че именно това казваш.

Поредното такси. Този път до дома на Джош. Заварвам го на плейстейшъна. Без да откъсва очи от телевизора, ме осведомява, че в хладилника има бира.

— Какво неочаквано удоволствие! — крещи от другия край на къщата, докато се мотая из кухнята. — Какво си си наумила? Ако ще ме питаш за шаферите, не се тревожи, вече говорих с майка ти. Тя спомена нещо и за медения месец. Вече отмених резервацията за бърнджи-скокове от пристанището на Сидни.

Връщам се в дневната с бирата в ръка и не губя време да гадая дали се майтапи, или говори сериозно.

— Не, няма нищо общо със сватбата, просто... хайде да изключиш този компютър. Мога да ти предложа някои по-забавни играчки.

Буквално се нахвърлям върху него и му запушвам устата, за да не му дам възможност да коментира кошмарната прелъстителна реплика. На бърза ръка разкопчавам ризата му и я свалям от раменете му. Задърпвам колана му, покривайки с френетични целувки гърдите и врата му.

— Закъде си се разбързала? — недоумява той, опитвайки се да превърне трескавите ми целувки в блажени ласки.

— Време е — отсичам. — Прекалено дълго отлагахме.

Това изречение е достатъчно да го мотивира. В крайна сметка е мъж. Скача и се запътва към спалнята. Аз го следвам. Бързо се разсъбличаме. Той сгъва дрехите си, някои окача на закачалки. Настаняваме се в леглото и правим секс.

Личи си, че иска да ми достави удоволствие. Гали косите, бедрата, гърдите ми. Сгушвам се във врата му и стискам очи. Безсмислено е. Дарън сякаш е татуиран от вътрешната страна на клепачите ми.

Всичко минава съвсем добре, наистина доста прилично. Дори изпитвам нещо подобно на оргазъм, макар и да не достигам пълна кулминация, но и бездруго рядко ми се случва.

Лежа по гръб и се вирам в тавана. Джош се повдига на лакът, с лице към мен. Придърпвам завивката до подмишниците си. Той

погалва косата ми.

— Съжалявам, стана малко прибързано.

— Не, не, беше... добре. Дори чудесно. — Отчаяно се нуждая от цигара.

— Сериозно, наистина ли ти беше... ъъ... приятно? — Искане му се да повярва. — Искане да кажа, ти...

— Да, стигнах докрай. Почти де.

Той с облекчение посяга към цигарите си.

— О, радвам се тогава.

— Да.

Подава ми запалена цигара, а аз се поизправям, като се подпирам на таблата на леглото, за да я изпуша. Вкопчвам се в завивката като девица от викторианската епоха. Пушим в пълно мълчание, гасим фасовете в пълно мълчание.

— Мислиш ли, че постъпваме правилно, Джош?

— Като вдигаме пищна сватба вместо скромно тържество в тесен кръг ли? Определено. Ще бъде голям купон, имаме да каним толкова много хора — моето семейство, твоите колеги, да не говорим за всички онези хора, които наистина искаме да присъстват. В нашия случай определено трябва да се направи голямо тържество.

Затаявам дъх. Като го изпускам, от устните ми се отронва непредвидена реплика:

— Не, имах предвид правилно ли постъпваме, като се женим?

Двоен риск.

Чоплене на душата под въздействието на джина — най-гнусната разновидност.

— Е, ако просто живеем заедно, пак ще се налага да спиш с мен — шегува се Джош. — Поглеждам го и установявам, че е потресен. Закашля се и пита: — Толкова ли беше зле?

— Не — усмихвам се, разрошвам косата му и лепвам шумна целувка на страната му. — Напълно оправда славата си на шампион.

Прихваме да се смеем, аз и моят найдобър приятел Джош. За пръв път след годежа се чувствам малко по-спокойна в негово присъствие. Очевидно причина за напрежението е бил сексът. Сега, след като разрешихме този въпрос, се чувствам по-добре. Отново можем да разговаряме спокойно. Възползвам се от този факт и продължавам:

— Просто се безпокоя, че никой от двамата ни не знае как се прави това. Не сме имали продължителни връзки...

— Защото не сме били с подходящите хора. Създадени сме един за друг.

Разбира се.

— Да, но моите родители са разведени, а твоите са заедно само напук един на друг. Надали това са най-подходящите примери в живота. — Защо се опитвам да натисна бутона за самоунищожение? Бракът с Джош е именно онова, което искам. Защо му пускам такива мухи?

— Десетки хора се справят.

— И десетки други не успяват — мрачно възразявам. После си напомням, че онези, които не успяват, са се оженили с погрешна мотивация — подмамени от лъст, страст, неконтролируема любов. Ние с Джош сме съвсем друг случай. Ние се женим, защото си приличаме. Защото сме съвместими. Защото се чувстваме удобно един с друг.

Отлично.

Джош пхва ръка под завивката. Отпуска длан върху бедрото ми. Очертава кръгчета с палец. Имам чувството, че дразни кожата ми по възможно най-неприятния начин.

— Искаш ли пак?

Пак ли?

Не се бях замисляла за пак.

Но, разбира се, предстои пак. И пак, и пак.

— Всъщност съм малко уморена.

— Не се тревожи. Разполагаме с цялото време на света. — Джош се обръща на другата страна и след броени секунди вече спи. Диша дълбоко и равномерно.

Цял живот пак и пак.

Краката ми са като късчета лед.

17.

Бейл излезе с възможно най-абсурдното, най-вбесяващото и най-неуместното предложение до момента.

— Парти ли? — не вярвам на ушите си.

— Да, Йокаста, нали се сещаш — музика, пиене, веселба.

— Но защо?

— За тружениците, естествено. За да им се отблагодарим за усиления труд в момент на криза и за да отпразнуваме сегашния си възход.

Бейл — по-скоро олицетворение на есенцията на човешката подлост, отколкото на ангелското начало у човека — си няма и представа какво е това алтруизъм. Не хващам вяра на приказките му. Кой знае коя млада секретарка си е набелязал. Подозирам, че търси възможност да напие някого до безпаметност. И така да е, пак не си струва да се хвърлят на вятъра толкова пари.

— Я не го увъртай, Бейл. Кажи ми за какво става дума.

Веднага чистосърдечно си признава:

— Данъчни облекчения. Имам определен бюджет за обучение и развлечение на персонала.

— Аха. — Замислям се. Партито не е чак толкова лоша идея. Особено ако се състои след медения месец, когато ще съм хванала тен. Прехвърлям наум гардероба си, размишлявайки какво да облека, за да предизвикам възможно най-голяма сензация.

— Добре, ще гледам да организирам нещо през август.

— Август е твърде далеч. Трябват ми фактури с дати отпреди края на юли. Партито трябва да се състои този месец.

— Ами значи: Сори, Майкъл! — Бейл е толкова старомоден, че спокойно мога да си позволя да му пробутам подобна отживелица. — Ще трябва да възложиш организацията на някой друг. На дваисет и първи се женя. — И изтъквам очевидния факт: — След няма и три седмици.

— Значи ще стане преди сватбата. — Бейл посяга към настолния си рекламен календар от „Плейбой“. Съсредоточава се върху миниатюрните цифрички между грамадните цици и стегнатите задничета на моделите. — Днес е втори. Ще го направим в петък идната седмица — това е тринайсети. Не си суеверна, нали? Така ще имаш на разположение цяла седмица, за да изчистиш фактурите преди сватбата. — Бейл ме гледа втренчено. — Умееш да правиш такива хубави коктейли.

Иде ми да му се сопна, че това не влиза в длъжностната ми характеристика. И че имам не една и две задачи, които трябва да отхвърля, преди да изляза в отпуска. Както и да върви на майната си. Но в очите му припламва нещо, което ме навежда на мисълта, че въпросът не подлежи на дискусия. Бейл ме проверява. Искан да види дали съм достатъчно изпълнителна и отдадена на работата си, за да организирам голямо служебно мероприятие седмица преди сватбата си. Или предварително съм се разкапала от щастие.

Мизерник.

— Разбира се — усмихвам се и изскачам от кабинета му.

— Гадняр! — просъсквам, вече на сигурно място пред скрийнсейвъра на компютъра си.

— Какво става? — любопитства Фай, която тъкмо минава покрай бюрото ми.

— Както винаги. Бейл — простенвам. — Поставя ми все нови и нови задачи, за да провери няма ли най-сетне да се проваля. Само това ми липсва.

— Сега пък какво иска?

— Да направя купон.

— Купон ли? Велико! — радостно възкликва Фай, допускайки възможно най-голямата грешка в преценката си, доколкото позволяват човешките възможности. Като засича мълниеносния ми поглед, веднага се поправя: — Всъщност, като си помисля, не виждам нищо велико.

— И аз не виждам нищо велико — сопвам се в отговор. — Като изключим последните подробности около сватбата, имам да приключвам второто тримесечие, да пиша презентация за изпълнителния съвет, да следя как върви работата по „Трилогия на престъплението“, да издействам договор за отразяването на Тур дьо

Франс, да избутам последното издание на „Секс със екс“ за този сезон и да одобря кастинга на семейство Скот за „Тедингтън Кресънт“!

Към края на списъка лицето ми порозовява като тоалет на Барбара Картланд.

— Добре, добре, всичко ми е ясно. Успокой се, розовото хич не ти стои. — Фай слага длан на рамото ми. — В момента не съм толкова натоварена. Мога да ти помогна.

— Ще го направиш ли?

— Естествено — изчуруликва жизнерадостно, съвсем не като животоспасителка, каквато всъщност се явява в случая. Иде ми да я разцелувам.

Все пак реагирам по-традиционно:

— Благодаря ти.

— Няма защо.

* * *

С Фай сме страхотна комбина. Тя поема организацията на партито — осигурява кетъринга и напитките. Съставя списък на гостите — в който освен служителите на телевизията са включени журналисти, незначителни знаменитости и зрители, спечелили награди от състезания — и разпраща покани. В продължение на две седмици работи по двайсет и четири часа на ден. Направо съм смаяна от предаността и приятелските ѝ чувства. Вечно е затрупана с какви ли не графици, списъци, планове и справочници. Почти непрестанно виси на телефона в опитите си да привлече гости, пресата, изпълнители на живо и производители на рекламни чаши или разпраща имейли, факсове и куриери, целящи да придумат, принудят или примамят едикога си да направи еди-какво си.

Това ми дава свобода да се заема с останалите задачи. На всяка цена трябва да оставя служебните си дела в пълна изрядност. Нямам никакво намерение по време на медения си месец да провеждам продължителни телефонни разговори от чужбина. Работя като побъркана. От дългото висене в службата и голямото напрежение страдам от главоболие, смъди ми на очите и слепоочията ми пулсират. На тринайсети вече съм отхвърлила цялата входяща поща и съм

приключила всички неотложни проекти. За седмицата между партито и сватбата ми остава единствено отчетът за тримесечието. Така след медения месец ще мога да започна...

Хм, с каквото се е насъбрало, докато ме е нямало.

— Край, свърших всичко! — ликуващо изпращам последното електронно съобщение със замах.

— Радвам се. Тъкмо вече се безпокоях, че Пепеляшка няма да дойде на бала. — Фай се е завряла под бюрото си да издирва обувката си с отворена пета. И двете сме в приповдигнато настроение, тъй като изпълнихме поставените задачи. Макар и прекомерни.

— Ами, и да изпусна твоето парти?! За нищо на света.

Облечена е с бяла рокля от „Мошино“, извезана с пайети. Изглежда като ледената девица или като дебютираща актриса в Ел Ей. И аз не бих могла да измисля по-подходящ тоалет. Явно го е подбирала с огромно внимание и струва цяло състояние.

— Ще се преобличаш ли? — пита ме, за кой ли път днес.

— Не се бях замисляла. — Тя се намръщва. — Добре, добре, ще прегледам шкафчето си. Все ще се намери нещо подходящо. — Зная, че е хвърлила много сили в това начинание и иска всички да оценят труда ѝ, като на свой ред положат малко старание.

От самото начало решително се спря на черно-бялата гама. Каза, че изборът ѝ до голяма степен бил предопределен от факта, че разпраща поканите в последния момент — тъй като гостите са предимно надувки от медийните среди, изискването за облекло в единия от тези два цвята не би представлявало никакъв проблем. Въпреки инструкциите петнайсет минути по-късно изниквам от тоалетната с току-що начервени устни и алена рокличка с марката на Джоана Хеър. Дрехата е плътно прилепнала по тялото, на цветчета, много женствена. Човек трябва да прави впечатление с появата си.

По смеха, звъна на чаши и тежкия аромат на месести водни лилии се ориентирам към терасата на покрива, където ще се състои джамборето. Вратите на асансьора се разтварят и пред мен се разкрива фантастична гледка. Келнери, облечени с дизайнерски дрехи „Пол Смит“, разнасят подноси с чаши шампанско. Цялата тераса е обкичена с десетки хартиени фенери и цветни лампички и макар да е още твърде светло и топло, за да изпълняват някаква друга функция, освен да висят за украса, създават невероятна атмосфера. По терасата небрежно

са разхвърляни огромни шахматни фигури. Не разбирам предназначението им, но всички ги използват като пепелници и столчета. По стените са окачени луксозни бели изкуствени кожи. Храната изглежда невероятно изискана — купчини изкусителен хайвер и примамливи миниатюрни сладкиши с боровинки и сметана. Фай е направила верния избор, сервирайки на гостите си малко храна с деликатесен вид. Няма абсолютно никакво значение каква е на вкус, тъй като мнозинството от гостите биха предпочели да лъснат ботушите на цялата Британска армия, отколкото да консумират непредвидени калории. Не може да се отрече обаче, че медийните надувки изглеждат на ниво — добре изжулени, както прозаично би се изразила майка ми. Салонът е като ревю на дизайнерски марки — представени са всички, от Армани до Версаче.

Ефектът е магически.

Взимам си чаша шампанско и се оглеждам за интересен събеседник. Фай ми спестява усилието, втурвайки се насреща ми с писъци:

— Олеле, божичкоооо!

— Какво? Да нямам червило по зъбите? — Разтърквам резците си с пръст. Забелязвам, че по годежния ми пръстен е полепнал сапун — свалям го и започвам да го чопля с нокът. Фай изглежда страшно разстроена.

— Адски много съжалявам. Нямам представа как е станало. Разпратих съобщения по мейла. Адресът му е попаднал автоматично сред другите.

— На кого бе? — Фай не е в състояние да ми отговори, тъй като се взира в нещо зад гърба ми. Напомня ми на втрещен заек, прикован в светлината на фаровете на приближаващ камион. Обръщам се.

Аз съм заекът.

— Дарън? Дарън?! — Не мога да повярвам, че е той. Месеци наред се опитвам да повярвам, че повторна среща с Дарън би била най-лошото, което може да ми се случи, но сега, когато тази среща е реалност, съм длъжна да призная, че всъщност е най-хубавото. Тълпата наоколо магически изчезва и в салона оставаме само ние двамата. Кое е истински кошмар, тъй като езикът е залепнал за небцето ми и не ми идва наум нищо подходящо. Напъхвам пръстена в джоба си.

Умопомрачителен мъж.

Не само че напълно съответства на образа от бляновете и спомените ми от последните шест месеца, но е още по-красив.

Очаквам да ме залее с водопад от гневни упреци, които бързам да отклоня предварително, задавайки вежливо-официален тон на разговора:

— За партито ли идваш? — Иде ми да се гръмна. Мисля, че е справедливо наказание за подобно изтъркано клише, но не ми се намира пушка подръка.

— Така ми се струва — отвърща той и се ухилва и потръпва едновременно.

— Браво, браво, толкова се радвам. — Това по става. Хем е честно, хем е директно. Зная, че честността и умението да се говори без заобикалки са качества, които Дарън високо цени. — Не очаквах да те срещна тук — бързам да поясня. — Понеже не съм те поканила лично. — Кошмарно. — Искам да кажа, че поканите не съм ги изпращала аз де. — Той ме гледа объркано. — Ти не си падаш по такива забавления, нали? — Гласът ми най-сетне секва и аз млъквам. Подозирам, че ни олеква и на двамата.

Стърчим неловко и гледаме как околните се забавляват. Най-сетне Дарън ме пита:

— Трикси ще идва ли?

Смазана съм. Дошъл е заради Трикси. Не заради мен.

Не че има шанс да е дошъл заради мен. Не и след като напълно го бях отрязала в продължение на цели шест месеца.

Нито пък е редно да искам да е дошъл заради мен. Сгодена съм за Джош и вече не се впускам в случайни връзки. Мъча се да си втълпя, че ревността е ленив остатък от предишния ми живот.

— Нямам представа. Мисля, че Фай сама не знае кого е канила, съдейки по изражението ѝ, като те видя. Но ако дойде, неминуемо ще закъснее — добавям кисело. Той се е ухилил до уши. По нищо не личи да е разочарован, че Трикси може и да не се появи. Може би му е хрумнало за нея единствено понеже аз се държа като пълна идиотка. — Гостите са доста подбрани.

— Трогнат съм.

И за да не си помисли, че и аз съм трогната, бързам да поясня:

— А твоето име е попаднало в списъка случайно. Допуснали са грешка при персонализирането на поканата.

— Ха — прихва той. Дори отмята глава и се смее с глас. Както винаги, не съм сигурна дали споделяме шегата, или аз съм обект на присмеха му. Но не ми пука. Просто ми харесва да слушам смеха му. Действа ми ободрително. Никога не съм чувала по-жизнерадостен звук. — Ти си си все същата, а? — пита.

Истината е, че не съм. А ако му призная, че вече съм сгодена, само ще му дам нагледно доказателство. Устата ми сякаш е заварена.

Чакам да си тръгне, но той стои. Вместо това ме пита:

— Какво ще кажеш за най-новия хотел на Иън Шрейгър?

— Моля?

— Онзи в Бали? — Говори за Интернет-страницата, която ми препрати. Последната, която получих от него — преди девет седмици — беше на тема минерални извори. — Така и не си ми казала. — Дарън ме пронизва с поглед, който спокойно може да разбие на късчета гранитен блок. От препратените линкове личеше, че ги е подбирал с особено внимание. Всеки един от тях се отнасяше към някой разговор от безоблачните дни на нашето щастие. Двете седмици, когато се държахме като двойка. Двете седмици, когато бяхме двойка.

Прокашлям се:

— Аз... аз често посещавам сайта на Старски и Хъч. — Ъгълчето на устните му едва забележимо трепва. — И в сайта за историята на Оскарите. Всъщност всички статии бяха много интересни.

Дарън кима. Сковано и напрегнато. И едва забележимо. Нуждая се от пиетие. Не смея да се доближа до подноса с шампанско, да не би да използва случая да си тръгне; вместо това правя знак на един келнер и настоятелно го моля да ни донесе две чаши.

Дарън приема пиетие, но сякаш се чувства неловко.

— За какво да пием? — пита.

Обмислям дали да не му предложи тост в чест на годежа ми.

Отказвам се.

— Ами, хм, да пием за теб. Изглеждаш чудесно. Да пием за теб — предлагам.

— Не. Би било твърде некавалерско. Какво ще кажеш да пием за теб? Ти винаги си добре, нали? — Не зная какво да отговоря. Май не

бива да приемам думите му буквално. Внимателно поклащам глава в знак на отказ.

— Понеже да предложи тост в чест двама ни, ми се струва малко не на място — срязва ме най-неочаквано.

— Май си прав — съгласявам се с неохота.

— Сетих се. Да пием за „Секс със екс“.

Поглеждам го право в очите.

— Хм, за „Секс със екс“ — промърморвам, защото, ако трябва да сме честни, сме тук именно заради него. Но какво иска да каже Дарън? Надали вдига наздравица за предаването. Той го ненавижда. Дали тогава няма предвид действителното си бивше гадже? Тоест мен? Да не би да флиртува? Докосваме чаши. Дано да флиртува.

Извадих безподобен късмет. Не мога да се отърся от усещането, че ей сега ще ми се извини и ще иде да разговаря с някой друг, но той не се откъсва от мен. Вместо това постоянно ми долива чашата, носи ми хайвер, обикаля с мен, позволява ми да го представя на безброй колеги. Когато се уморявам от гъмжащото множество, излиза с мен навън, танцува с мен, когато ме обзема такова щастие, че ми иде да се замятам като обезумяла в такт с гърмящите басы. Не се откъсва от мен, внимателно следи всяко мое движение, вслушва се в разговорите ми с другите хора и това сякаш му доставя удоволствие. Държим се така, сякаш от шест месеца се срещаме всеки ден.

Дарън не ме укорява публично за лаконичната бележка и внезапното ми изчезване — не обелва и дума за безобразното ми и безспорно озадачаващо поведение. Не зная как да тълкувам поведението му. Дотолкова ли не означавам нищо за него, та не намира в себе си и капка любопитство да се поинтересува защо се държа тъй странно? Ако бях малко по-доверчива, щях просто да си кажа, че ще ми поиска обяснение, но по-късно, за да не ме злепоставя пред колегите ми. Прекалено е възпитан. Твърде много му пука.

При мисълта, че държи на мен, едва не изпадам в истерия.

През цялата вечер е невероятен. Очарова и забавлява всички присъстващи. Завързва разговор с Дебс, Дай и Джаки, които са във възторг от външния му вид и непринудения му маниер. Трикси слуша със зяпнала уста теориите му защо жените се прехласват по Робсън Грийн.

— Буквално е хипнотизирана от теб — бъркам го.

— Не от мен, а от наркотиците — скромно се ухилва той.

Наблюдавам го как упражнява магическата си дарба върху знаменитостите, които стриктно се придържат към правилото да не се прехласват и дори да не разговарят любезно с лица с по-ниски доходи от техните. Приковава вниманието на журналистите с цитати от собствените им писания и лично мнение по безброй въпроси, от плюсовете и минусите на избирателната система в Индия до brutния вътрешен продукт на Япония. Успява да направи впечатление дори на Бейл, който, в отчаянието си да се запознае с него, го проследява през целия салон и уж случайно го засича в тоалетната. През двете ни седмици заедно бях обрисувала зловец, но точен портрет на шефа си, който вероятно е повлиял на личната преценка на Дарън. Макар с удоволствие да бърби с кого ли не, от барманите до председателя на управителния съвет, упорито отбягва Найджъл и не го удостоява дори с небрежно помахване от другия край на салона. Всички са поразени от Дарън, а аз съм напълно омагьосана. Той е тъкмо толкова забавен, интересен, любезен и откровен, колкото си го спомням.

И още по-секси.

Чувствам се така, сякаш плувам в шампанско. Наместо кръв, бели дробове и нервна система в тялото ми бълбукат водопади еуфория. Главата ми шеметно се върти, обзема ме крайно лекомислие и дори ми олеква на сърцето.

Мамка му — ами ако някой му подшушне за годеща, преди да съм успяла да му кажа лично?

Мъча се да си проправя път сред тълпата жени, скупчени около него. Тъй като почти нямам напредък, пускам слуха, че е дошъл Роби Уилямс. Капризната им природа мигновено ги разпръсва и Дарън отново остава изцяло на мое разположение. Сякаш му олеква.

— Забавляваш ли се?

— Да, много ми е приятно да се запозная с колегите ти. — В тона му обаче долавям някакво скрито „но“, което ме радва. — Какво ще кажеш да идем на някое по-кратко място?

Тутакси се съгласява.

* * *

Тръгваме си от партито и безцелно се шляем край реката. Минаваме почти по същите места, където се разхождахме през януари — Нешънъл Тиатър, Роял Фестивал Хол, Хейуърд Галъри, Куин Елизабет Хол. Стигаме до моста „Уестминстър“ и спираме да погледаме гигантското виенско колело, наречено „Окото на Лондон“.

— Впечатляващо, а? — отбелязва Дарън.

— Страхотно — потвърждавам.

— Ето това най му обичам на Лондон. Простора, тълпите, прогреса, историята.

И започва да ми разказва с какво се занимава в Лондон и как въобще се е озовал тук; защо е напуснал Уитби, колко много обича родното си място и колко тъгува за него. Разпитвам го за семейството му и той ми съобщава последните новини. Сара очаква поредното бебе, сватбата на Ричард и Шели била фантастична. Показва ми снимка на Шарлот, как ѝ връчват грамота за преплувани двајсет и пет метра. Усмивам се при вида на миниатюрното, мокро, разтреперано телце, изпъчено от гордост. Засипвам Дарън с десетки въпроси, но отговорите му все не са ми достатъчни. Не знаех, че е възможно някой толкова да ми липсва.

— Те често питат за теб — казва.

— Наистина ли? — засиявам.

— Да, дори си имаш прякор.

— Какъв? — питам колебливо — не съм много сигурна да държа да узная.

— Наоми Кембъл — ухилва се той.

Прихвам да се смея.

— Ще се престоря, че е заради фетишистката ми слабост към обувки и външността ми на фотомодел, не толкова заради изумителната ми дарба да изпадам в най-неочаквани истерични припадъци.

Дарън се смее притеснено, тъй като е твърде честен, за да си признае или опровергае предположението ми. Като виждам как се смущава, прихвам още по-гръмогласно. Смея се на себе си, но най-чистосърдечно, понеже съм станала част от семейните шегички на клана Смит. Дарън ми разказва за болните си дървета и пак ме разсмива с описанието на новия си съквартирант. Разхождаме се и разговаряме с часове. На Чаринг Крос се отклоняваме от реката и се насочваме към

Сейнт Джеймсис Парк, подминаваме Бъкингамския дворец и се спускаме покрай Хайд Парк.

Не помня точно в кой момент посегна към дланта ми. Мисля, че беше, когато прекосявахме Дъ Мол. Никога не съм държала мъж за ръка на публично място. Струвало ми се е толкова собственическо, толкова евтино... Дланите им винаги са лепкави, а и е трудно да вървиш по права линия, когато някой се е обесил върху теб.

Не изпускай дланта ми.

Сякаш ми поникват криле. Вечерта е необикновено топла и по улиците все още се шляят десетки хора. Включително „пешеходни терористи“, вгорчаващи живота на забързания гражданин — туристи, младежи с ролери и пенсионери. Но тази вечер дори навикът им да спират и да тръгват когато си поискат, да развиват опасно високи скорости и да крачат колебливо не ме дразни. Струват ми се неизменна част от пейзажа. Заедно с бездомните продавачи на списание „Биг Ишу“, тълпи тийнейджъри от новото юротраш-поколение, приятелските компании, които тъкмо привършват пикника на открито, регулировчиците, стопаните на кучета, конната полиция по Бърдкейдж и другите щастливи двойки.

Другите щастливи двойки.

— Заболяха ме краката — признавам най-сетне. — Да поседнем някъде за по едно питие.

— Добре. Къде?

— Не знам. Вече е късно, а и не познавам добре тази част на града.

Освен това искам да наемем хотелска стая.

Просто ей така. Защото, като изключим преплетените длани, разговора, смеховете и факта, че на партито отчаяно се гордеех с Дарън, има и нещо друго. Гърдите ми сякаш са оживели за свой живот — зърната ми са щръкнали до болка и отчаяно копнеят за неговите ласки. А бикините ми скоро ще експлодират. Примирам от желание. Прималява ми от копнеж.

Махвам на първото такси, което веднага спира — страшен късмет, който възприемам като знак на съдбата. Най-безсрамно заявявам на шофьора да ни закара в някой хотел.

— В кой?

— Все едно — отвръщам, раздразнена, че ни прекъсва, защото вече ни прекъсва. Прекъсва втренчените, похотливи погледи на Дарън, изпълнени с неприкрито желание.

Колата спира пред някакъв хотел. Изпаднали в пълен унес, плащаме за стаята и оставяме твърде щедър бакшиш. Криво-ляво се справяме с неловките формалности по регистрацията и избираме вестник за сутринта. Тъкмо когато вече си мисля, че сме на път да се строполим в леглото, Дарън се заковава наред фойето.

— Трябва да поговорим.

— Та нали цяла вечер само това правим. — Подръпвам го за ръкава на самото, нетърпелива да го замъкна до асансьора.

— Да поговорим за нас двамата. — Единствената тема, която избягвахме.

— Ех, че си дечко — подкачам го.

Той обаче неумолимо ме повежда към бара на хотела. Едно питие ще ми дойде добре. Не съм пила, откакто си тръгнахме от партито, което ще рече — някъде към девет. Вече е почти полунощ — съществува сериозна опасност да изтрезнея. В миналото неведнъж съм се оказвала в бар на лондонски хотел. Запозната съм с етикета. Веднага ще изникне сервитьор, който уж дискретно ще се засуети около нас. Ще избягва погледите ни и ще ни нарича „госпожо“ и „господине“ наместо обръщения, имащи каквото и да било отношение към действителната ни самоличност. Ще се увери, че сме наясно с местоположението на тоалетните, тъй като знае, че ще трябва да се снабдим с презервативи, а и най-вероятно ще се нуждаем от подходящо място, където да се разтоварим от прекомерната консумация. Ще подмени пълния пепелник с чист и ще ни сервира чинийка с кашу и меню с коктейли. Ще очаква от нас да се нафиркаме до козирката в старанието си да се отървем от гузната си съвест и мисълта за евентуалните последици, както и да му оставим огромен бакшиш, преди да се запрепъваме към стаята си. Дарън нарушава правилата, като си поръчва лимонада. Развеселена от детинския му избор, избухвам в кикот до момента, в който казва:

— А ти, Кас? Предлагам да запазим ясен разсъдък.

Аз искам двойна водка и помътен разсъдък, но поръчвам минерална вода. Не обелваме и дума, докато чакаме келнера да отиде до бара, да приготви напитките и да ни ги сервира. Когато най-сетне са

на масата, никой от двамата ни не предлага наздравица. Тишината полепва по мозъка ми и задавя носа и гърлото ми, сякаш в опит да ме задуши.

— Защо?

Този въпрос — възмутително откровен — ме шокира. Дарън наивно очаква също толкова откровен отговор. Иска целият му живот да се ръководи от истината. Аз пък, натъкна ли се на нея (което рядко ми се случва), я разглеждам като препятствие. Но поради късния час и тръпнещото очакване в гласа му капитулирам:

— Като някакво всеобхватно „защо“ ли да го приемам? Защо не се обадох? Защо не отговарях на съобщенията ти? Защо ме нямаше, когато идваше да ме видиш?

— Не, Кас, отговорите на тези въпроси са ми известни. — Амиии! Как така? — Зная защо избяга. Зная, че изпитваш ужас да не би да се обвържеш с някого, от което заключих, че не ми остава нищо друго, освен да изчакам. Надявах се с времето да разбереш, че намеренията ми са сериозни. Ако поне това не ми беше известно, как, мислиш, бих успял въобще да разговарям с теб тази вечер? Не смяташ ли, че съм се побърквал от гняв и... — замълчава — ... болка? Но заключих, че дори да си ме наранила, не си го направила от жестокост, макар да беше много болезнено. Направи го, защото не знаеше как другояче да реагираш. Нараняваш хората, защото така си свикнала. И това е единствената причина, която ме възпря хубавичко да те насоля. Повярвай ми, имах огромното желание.

Млъква, аз го поглеждам. Очите му издават смесица от объркване и мъдрост, увереност и панически ужас. Толкова се срамувам. Ако ми се беше разкрещял, можех да се врътна и да си тръгна. Щях незабелязано да се шмугна в убежището на своята надменност и напълно оправдано да си кажа, че не ме разбира и никога няма да ме разбере. Само че той ме разбира.

— За минута не съм спирал да мисля за теб, Кас. За минута не съм спирал да те искам. И сега те питам защо не си позволяваш да ми повярваш?

Значи е прозрял. Поразена съм — това доказва преданост. Само че той си е такъв, пада си по предаността. Питам се как да отговоря на въпроса му. В крайна сметка нито веднъж не ме е подвел, наранил или разочаровал. Притежава качества и черти, които смятах, че са

изчезнали с Мерлин и кръглата маса на крал Артур. Които сами по себе си са легенда.

Не намирам логична причина, поради която да не му се доверя.

Не мога да измисля и убедителна лъжа. Затова най-добре да му кажа истината, част от истината, нещо подобно на истината:

— Вярвам ти.

Лицето му, досега напрегнато и тревожно, се разлива в широка усмивка. Хваща брадичката ми, вирва главата ми и ме целува. Целувката е силна, всепоглъщаща, изпълваща. Дарън е доволен от отговора ми — смята, че шестмесечно изчакване в ролята на страничен наблюдател ме е вразумило. Следователно можем да пристъпим към асансьора и стаята си. Аз му вярвам, но той не бива да вярва на мен. Сгодена съм за Джош. И макар да зная, че съм дала дума, водена от погрешни мотиви, все пак съм дала дума. Горкият Джош. Горкият Дарън. Ако можех да се харесам поне мъничко, щях да съжаля и себе си. Зная, че трябва да се отдръпна, да прекратя целувките и да му кажа за Джош. Но не мога. Страхливка. Макар досега да беше истинско олицетворение на мъдростта, Дарън няма да проумее, че от страх да го обичам съм се сгодила за друг. И аз не съм в състояние да го проумея. Освен това ме е обладало такова дивашко желание към този човек, че не зная дали ще оцелея, ако отдръпне устните си. А докато ме целува, възпламенява кожата ми с ласките си и топли душата ми с нещата, които ми шепне, отново давам дума. Този път на себе си.

Това се случва за последен път.

Една последна забелка, преди да се завърна при Джош. Може и да вярвам на Дарън, но нямам вяра в любовта. И макар Дарън да се яви в живота ми със сертификат за качество, не е снабден с доживотна гаранция. За разлика от Джош. Затова смятам да се насладя на всеки миг от тази нощ и да се заредя със спомени, които да ми вдъхват сили и мъдрост цял живот.

Така поне възнамерявам да направя.

Тръшваме се в леглото, той ме обсипва с настоятелни целувки. Краката ми се сплитат около него, ръцете ни бързат да преоткрият всяка гънка, извивка и вдлъбнатина в телата ни. Само за секунди захвърляме лепкавите дрехи, кожата ни сякаш се споява и кръвта ни се смесва. Той покрива с целувки и ласки всеки сантиметър от тялото ми. Изследва видимите части — раменете, гърдите, бедрата; търси тайните

места — пръстите на краката ми, сгъвката на лакътя, гънките между пръстите на ръцете ми. Аз го изпивам. Усещам вкуса на потта му и миризмата на възбудата му. Съсредоточавам цялото си внимание върху това — да го докосвам, да изследвам грапавините и мекотата на кожата му. Запознавам се с косата му и всички косми по тялото му. Гъстите, лъскави къдрици, пухкавият мъх между краката му, космите по гърдите, които на слабините задебеляват, острата четина, която никне по брадата му в същия този миг, докато сме заедно. Вслушвам се в туптенето на сърцето му и в дишането му. Те се ускоряват и стават неравномерни. Вдъхвам мириxa на тялото му. Вкусвам го. Гледам го.

Миг преди да се слеem ведно, грабва лицето ми в дланите си и впива поглед в мен.

Познава ме. Мен, с неговите косми, полепнали по страната ми, и неговото семе по устните ми. Напрягам мускулите на бедрата и слабините си в опита си да го привлeка още по-близо до себе си. Да го задържа така завинаги. В себе си. Със себе си. Питам се как съм могла да загърбя всичко това. Недоумявам как ще си тръгна за втори път.

Движенията ни стават все по-бързи и по-бързи, по-напрегнати, по-силни. Тялото ми откликва. Тръпката се заражда в пръстите на краката ми и пропълзява нагоре по глезените. Едновременно с това се надига и в пръстите на ръцете ми, заровени в косата му, откъдето се спуска надолу по гръбнака ми. Ръцете ми изтръпват от болката, която ми причинява цялото това съвършенство. Завива ми се свят, примирам в екстаз. През сърцето и по гръбнака ми пропълзяват невероятно силни тръпки наслада, които се сплитат в стомаха ми. В мига на срещата тялото ми се разтърсва в остри спазми на блаженство. Тръпна цялата. А когато той изкрещява, че ме обича, преливам от щастие.

Мигом всичко добива кристална яснота. Това е последното късче от мозайката, чаша ледена вода в палещ, душен летен ден, гъст горещ шоколад след изнурителен следобед на ски-пистата, слънчеви отблясъци върху мокрия паваж след лятна буря — онова, за което се пее в песните. Той е всичко това.

Изтощени и плувнали в пот, се отпусκαе един до друг.

Като омагьосана проследявам с поглед логистиката по лягането — отива до тоалетната, поставя чаша вода на нощното шкафче, наглася климатичната инсталация, вместо пухената завивка се завива чаршаф. Наблюдавам го как се обръща на една страна, дишането му се забавя,

раменете му равномерно се повдигат и отпускат. Намествам се плътно до него. Гърдите ми са долепени до гърба му, краката ми са преплетени в неговите, стъпалата се гушат в извивката на глезените му. И всичко започва да чезне. Пулсиращият гняв, цинизмът и мнителността, които разнасям от двайсет и шест години, постепенно избледняват. Наред с непоносимото чувство за самота и тъга, с което съм просмукана от януари насам. Просто съм пълна с любов, надежда и вяра в бъдещите възможности. Откритието, че сме проникнати от нещо далеч по-интересно от физическата наслада, е толкова галещо за душата! Признанието, че и аз, наред с всички други, притежавам потребността и способността да отдам някому уважението, приятелството, любовта и страстта си, кара сърцето ми да пее. Този човек е моя съдба. Този човек е моят живот. По дяволите, ще рискувам. Какво като няма гаранция? Ще рискувам. Какъв късмет, че имам тази възможност.

— Кас, спиш ли? — шепнешком прекъсва мислите ми Дарън.

— Не — отвърщам също така шепнешком, макар да недоумявам кого ще притесним с гласовете си.

— Питам се нещо.

— Какво?

— Ще се омъжиш ли за мен?

— Да.

Зная. Малко е необичайно, но на практика съм сгодена за двама.

18.

И така, изведнъж се оказвам наред с бъдването на една мечта, която дори не съм осъзнавала, че мечтая, и това ми харесва. Адски ми харесва. И още как! Майната им на всички ония тъпотии, че пътуването под знака на надеждата било по-важно от пристигането. Нещастници. Важното е човек да пристигне с гръм и трясък, както се случи с мен.

Случи ми се! Чувствам се пияна от еуфория (и съвсем мъничко страх). Искам да запуша усещането в бутилка и да го държа на тоалетката си. Зная, че това е онова. Той е Мъжът. С главно М. Не зная как ще задържа това наркотично опиянение непроменимо. Но мисля, че всичко ще се нареди от само себе си.

Оставаме в хотелската стая цяла сутрин и развълнувано обсъждаме кога и къде ще се оженим. Дарън е очарован, когато споделям, че от всичко на света най-много искам да се венчаем в абатството на света Хилда в Уитби.

— Искаш да кажеш в близката църква. Самото абатство е в руини. Няма покрив.

— Не. Искам да кажа в самото абатство. Искам венчавката да се състои на открито.

— Трябва да проверим. Не зная дали е разрешено. Но ако едно място е осветено веднъж, сигурно си остава свещено во веки веков, въпреки че покривът му може да се срути. — Насред изречението целува бенката на гърба ми. — Не подозирах, че вярваш в Бог. Ти какво, за всеки случай от всичко по малко, така ли?

— Не, не. Просто така ми идва отвътре. Абатството е толкова красиво. Там цари такова спокойствие.

Признаваме си, че и двамата мечтаем за зимна сватба.

— Тъй като ще бъде кучи студ, ако се женим на открито, ще трябва да внимавам да не ми щръкнат зърната на гърдите. Ще вземат да провалят сватбените снимки — коментирам.

— Ами! — По тона си проличава, че далеч не смята така.

Аз ще бъда с дълго кожено палто, той — с тъмносин кадифен костюм. Представям си всичко толкова ясно. Обсъждаме децата, колко ще бъдат и дори как ще ги кръстим! После решаваме, че е време да ставаме и да се заемаме да обявим новината. Изстивам. Да обявя, че се омъжвам за Дарън, означава също така да поясня, че не се омъжвам за Джош. Вледенявам се от ужас и потрес. Мога само да си представя болката и разочарованието, което ще предизвикам с подобно съобщение. Обръщам се към Дарън с намерението да му призная всичко. Сигурна съм, че той ще ме насочи, ще ми даде съвет как да овладее кошмарната ситуация. Но думите просто не излизат от устата ми. Вместо това решаваме да преговаряме с хотелската управа за късно освобождаване на стаята. Мъча се да изтикам Джош от съзнанието си. Поръчваме шампанско и го изпиваме в стаята. По-късно поръчваме обяд — „нашето ястие“ (понеже вече си имаме „свои“ неща) — сандвичи със сирене, които не съм в състояние да хапна. Вместо това отпразнуваме събитието, като отново правим любов. В четири час камериерката и мениджърът вече се навъртат пред вратата, после започват да думкат и да настояват, че стаята трябва да се изчисти, тъй като е резервирана за вечерта. С неохота се измъкваме от леглото и навличаме дрехите си.

Взимаме си довиждане във фоайето на хотела, но тъй като не можем да се откъснем един от друг, Дарън ме изпраща до спирката на метрото, макар че самият той ще пътува с автобус. На бариерата отново се сбогуваме, но на мен ми хрумва да му купя билет, за да можем да се сбогуваме за последно на перона. Изобщо не бихме се разделяли, но имам уговорка с мама и Иси да дойдат у дома за последна проба на сватбената рокля.

За сватбата с Джош, имам предвид.

* * *

— Представям си колко му е било трудно да те изпусне от поглед, без да знае кога, ако изобщо, ще те види отново — сопва се Иси.

— Естествено, че ще те види отново. Той ми вярва. Аз си вярвам. Отсега нататък ще се виждаме всеки ден до края на живота си.

— Избухвам в смях и радостно потропвам в танцова стъпка. Преливам от енергия! Мама и Иси ме съзерцава от дивана, физиономиите им малко развалят магията на момента.

— Не се ли радвате за мен?

Те се споглеждат.

— Няма ли да ме поздравите по случай годежа ми?

— Кой от двата, мила госпожице Промених-си-мнението? — изфучава Иси.

Прави ми впечатление, че мама я потупва по ръката в напразни опити да я усмири.

— Струва ми се малко внезапно — отбелязва на свой ред. Мъчи се да напипа трудно постижимия баланс между тактичността и назидателния тон.

— Не е внезапно, отдавна се чувствам така, просто едва сега събрах кураж да си призная. Не променям мнението си, а само нагласата си. Все още смятам, че изневярата, безмозъчността и жестокостта се срещат под път и над път. Само дето вече не вярвам, че нямам друг избор.

— Така е, напълно си права. Изневярата, безмозъчността и жестокостта се срещат под път и над път! — кресва Иси. — И знаеш ли какво още мога да ти кажа? Те присъстват тук и сега. Ти си тяхното олицетворение. А помисли ли за Джош?

Естествено не съм го забравила. Признавам, че през последните двайсет и четири часа положих доста усилия да не мисля за него, но образът му не ме напускаше нито за миг. И донякъде засенчваше прочувствената ми еуфория. Което е сърцераздирателно, тъй като съм искрено убедена, че наистина единственото му желание е да ме направи щастлива.

— Не мога да се омъжа за Джош — заявявам тъжно.

— Не съм допускала, че имаш намерение да си правиш харем! — изревава Иси с цяло гърло. Лицето ѝ е придобило цвета на сливиците ѝ.

Коленича пред тях, по-скоро с надежда, отколкото с увереност, че ще ме разберат. Иси отривисто се отдръпва назад, а майка ми едва забележимо се привежда към мен. Едва ли може да се каже, че примира от възторг, но приемам жеста ѝ като поощрение.

Мъча се да обясня:

— Не вярвах в любовта — и не можех да проумея как въобще е възможно някой да повярва в нея. Като се заговореше за любов, имах чувството, че слушам репортаж за военното положение в някоя далечна страна — звучеше ми някак недостоверно. И после... хм... като че ли... после... — Иси и мама ме наблюдават втренчено, което ме кара да се чувствам невероятно неловко. — Ами после... се влюбих.

— Оказа се на фронтовата линия, така да се каже? — изрича майка ми. Думите ѝ прозвучават малко неуверено.

Независимо от това смело продължавам:

— Но ми се стори толкова невероятно страшно, че... ами... толкова... — Мамка му — откога съм взела да заеквам?! — Избягах. — Иси пуфти като зелен австралийски папагал. — Но щом веднъж се уверих, че бойното поле действително съществува, не можех повече да се преструвам, че го няма. Да се омъжа за Джош, би било компромис, все едно да изпращам на воюващите помощи.

— А ти предпочиташ да си пехотинец, отколкото доброволка в Червения кръст — казва мама. Пак не ми се струва много уверена. Едва когато чувам собствените си думи от нейните уста, си давам сметка каква шантава аналогия съм избрала. Правя опит да се изразя по-конвенционално:

— Ужасно съжалявам, че ще нараня Джош. Но нима не разбирате? Далеч по-ужасно би било да се оженим, ако не изпитвам към него чувствата, които той изпитва към мен.

— Да, прекрасно разбираме — отвръща Иси. — Нали и аз това повтарям през цялото време.

— Вицовете стават по-смешни, когато Дарън се засмее, присъствието му озарява всяко място. Водата става по-чиста, нощите — по-черни, а звездите засияват по-ярко, като попаднат пред погледа му. Не исках да призная, че любовта съществува и че съм допуснала такава колосална, катастрофална грешка. Но съм длъжна да го направя, защото го обичам. Дори насън. — На този етап от тирадата спокойно можем да се запитам дали пък не съм обсебена от демони.

— Аз, аз, все аз, мамичката му! Нищо друго не чуваме от теб, Кас. Защо за разнообразие не се позамислиш за някой друг?

Залитам, сразена от яростните думи на Иси. Та тя не псува!

— Първо причиняваш болка на Дарън, като го зарязваш просто ей така, после отново решаваеш да си с него, но когато на теб ти хрумне...

— Не е така, просто...

Тя размахва ръце пред себе си, радикално отхвърляйки всякакви възражения. Виж ти, каква мощ и въздейственост се криела в малките, кльощави ръчици на Иси.

— Егоистка! — Скочила е на крака и кръстосва стаята. — Повярвала в любовта — страхотно, дай да вдигнем купон по този повод! — Тропа с крак — да беше друг на нейно място, бих се изкушила да се разсмея, но тъй като гневният изблик идва от Иси и е насочен към мен, не ми остава друго, освен да слушам. — Всъщност, като се замисля, по-добре да не правим купон. Дай по-добре да анализираме абсурдното ти поведение. — Мисля, че предпочитам алтернативата, но някак си имам чувството, че такава не съществува. Слушам Иси, която изброява престъпленията ми срещу човечеството. Както го описва, излиза, че с Имелда Маркос имаме и други общи черти освен манията за обувки. — Отвратителният начин, по който се отнасяш с неизброимите си любовници. Тъпашката деструктивност на „Секс със екс“ и най-сетне — егоистичният, шибан годеж с Джош! — С всяко обвинение гласът на Иси се покачва с един децибел. Очаквам съседите от горния; етаж всеки момент да затропат по пода.

Отвътре ми кипи. Искам да ѝ кажа, че не съм се държала отвратително с любовниците си, които и бездруго не са очаквали Бог знае какво. И че предаването осигурява хляб на много хора. Че обичам нея и Джош и не съм искала да им причинявам болка. Но всички тези аргументи ми се струват плиткки и безсмислени. Чувала ги е и преди. Никога не се е впрягала толкова. Както и да е, тя си тръгна.

Вратата се затръшна след нея.

Обръщам се към майка си:

— Мислиш ли, че се разстрои, понеже няма да бъде кума следващата седмица?

— Не се шегувай, Йокаста — строго ме сръза мама. — Винаги бързаш да обърнеш болката на майтап, но отстрани прави много лошо впечатление. — Подвивам опашка и я последвам в кухнята. Отваря хладилника и измъква бутилка „Вов Клико“. — Както винаги, можем

да сме спокойни, че в хладилника ти все ще се намери някоя бутилка шампанско — отбелязва. — Намирам го за много стилно.

— Така ли?!

Толкова съм смаяна, че за миг се откъсвам от задълбочените си размишления над гневния изблик на Иси. Аз пък винаги съм приемала за даденост, че мама смята пиенето на шампанско за декадентско. Единствените бутилки в собствения ѝ хладилник съдържат кафяв сос и кетчуп. Първоначалната ми изненада бързо отстъпва място на откритието, че майка ми майсторски отваря бутилката и налива вино в две чаши, без да разлее и капчица. Мисля, че никога не съм я виждала да отваря шампанско.

— Мислиш ли, че Иси е права? — Искам да съм наясно със ситуацията, но не знам още колко искрени признания съм в състояние да понеса.

— Да — отвърща мама, без да откъсва поглед от питиетата.

— О. — Мълчаливо се взираме в мехурчетата, които бълбукат в чашите и постепенно се уталожват, а аз размишлявам колко ли приятели ще ми останат след всичко това, ако въобще оцелея. — Какво празнуваме? — питам угрижено.

— Не е толкова просто, а? Искам да кажа, че бихме могли да вдигнем на здравица в чест на новия ти годеж, но би било доста безчувствено по отношение на Джош. Горкото момче.

Забивам нос в обувките си.

— Де да можех да върна времето назад.

— Не можеш. Никога — отсича мама. И сякаш в доказателство на думите ѝ в кухнята отеква единствено тиктакането на часовника. После добавя: — Ала... знаеш ли? Гордея се с теб.

— Гордееш ли се? — Не мога да повярвам.

— Да. Ти успя. Не позволи на баща си да ти съсипе живота.

— Както съсипа твоя, искаш да кажеш? — промърморва мрачно. Тъкмо сега хич не ми е до баща ми. Пред очите ми като на кинолента се нижат безбройните случаи, когато мама е плакала и мърморила по негов адрес. Подпраговото послание е ярко запечатано в съзнанието ми — мъжете са гадняри.

Но не всички. Напомням си.

В очакване да ме засипе с яростна тирада от горчиви думи на разкажание се вкопчвам в тази мисъл като удавник за сламка. Не всички.

— Не ми е съсипал живота, пиленцето ми. Животът ми е чудесен. С Боб се разбираме отлично.

— С Боб ли? — Слисана съм. Разбира се, че животът ѝ е разбит. Инак защо би водила такова усамотено и кротко съществуване? Освен ако ѝ харесва, разбира се.

— Да, Боб. — Усмива се и ми спестява подробностите. Слава Богу. През последните двайсет и четири часа ми се насъбраха достатъчно изненади и шокиращи открития за цял живот. Установих, че съм способна да обичам. Узнах, че Дарън ме обича и му разкрих, че и аз го обичам. Сгодих се. За пореден път. Чух Иси да псува. Видях майка си да отваря бутилка шампанско. Не мога да понеса и мисълта, че води полов живот. — Гордея се с теб, че се влюби безразсъдно и неконтролируемо. Не знаех дали изобщо ще събереш кураж за подобна постъпка. Мислех си, че като капак на всичко с баща ти сме ти отнели и това. — След кратко мълчание додава: — Браво, Кас! — Имам чувството; че ще ме потупа по рамото, но тя ме прегръща. Прави го стегнато и делово — не като по филмите, където героят се втурва в широко разтворените обятия на мама и захлупва лице върху огромния ѝ бюст; майка ми и бездруго няма огромен бюст.

Това е най-нежната прегръдка, която съм получавала.

Отдръпваме се и се споглеждаме, ухилени до уши. Мисля, че току-що спечелих надбягването с яйцето^[1], ако се съди по изражението на майка ми, която е истинско олицетворение на горд родител.

— Иси — простенвам.

— Не се тревожи за нея, рано или късно ще ѝ мине. Прекалено е добра, за да не се помъчи да проумее и твоята гледна точка — усмива се мама. После добавя с далеч по-свойствен за себе си тон: — Кое то далеч не означава, че можеш да пренебрегнеш думите ѝ — бяха много на място. Имаш да изглаждаш доста недоразумения, а някои мостове може би са опожарени завинаги.

Не мога да понеса тази мисъл.

— Разкажи ми сега повече за този Дарън. Кога ще ме запознаеш с него? Не забравяй да вземеш шампанското. — Хваща ме за ръка и ме повежда към дневната.

Настанява се на дивана, аз сядам до нея.

Ранната привечер преминава в разговори за Дарън и — което е най-потресаващото — за Боб. Разказвам ѝ основните неща, които

правят Дарън чудесен, както и някои от по-несъществените:

— Повдига вежда и е тооолкова секси. И си разрошва косата като момченце.

— И Боб го прави. Не че му е останала много коса. Което може би поразваля ефекта. — Смеем се. — Не искаш ли в неделя следобед да дойдете с Дарън на чай с нас двамата с Боб?

Търся компромисно решение:

— Можем да отидем на ресторант.

Тя разбира какво имам предвид и ме подкрепя:

— Да, чудесна идея. Тъкмо ще се облечем по-официално. И ще го отпразнуваме като по-специален повод.

По едно време се свличам на дивана и се озовавам почти просната върху мама. Главата ми се отпуска в скута ѝ, мама започва да си играе с косата ми. Прокарва пръсти през дългите ми кичури. Имам Дарън. Имам мама. Чувствам се в пълна безопасност, обградена с любов като дете.

Зззззззъън.

Питам се кой ли може да е — мърморя, раздразнена, че някой се осмелява така грубо да прекъсва минутите, посветени на нежности с мама.

Зззззззъън.

— Очакваш ли някого? — пита тя. — Не.

Завличам се до домофона, но още преди да отворя вратата, тя се отключва отвън и на прага изниква Иси. Непохватно стиска ключовете, мобилния телефон и чантата си, която изпуска и по пода се разпиляват кърпички, пари и гримове.

— Включи телевизора — провиква се. Все още е напрегната и ядът не ѝ е минал, което предизвиква още по-яден крясък. — Веднага! Пусни TV6! — Вчера подобна смелост би ми се сторила доста необичайна, но днес като че ли се случват само необичайни неща. Изпълнявам нареждането.

Зазвучава познат каш.

— Какво, „Секс със екс“?! Та поредицата свърши!

Иси ми шътка.

— Здравейте. Благодаря ви и добре дошли в студиото — казва Кейти Хънт, докато излиза на сцената. Гърдите ѝ тръпнат и сякаш за да се улесни работата по заснемането им в близък план, ризата ѝ е

разкопчана едно копче по-ниско от необходимото. — Е, дами и господа, имам за вас специална изненада! — И както съм ѝ показала, нахално смига на публиката.

Иси ми връчва чаша джин с тоник, който приемам без възражения. Забелязвам, че на мама е сипала шери.

— Тази вечер предаването е посветено на „гласа на нашето поколение“ броени дни преди сватбата ѝ. Сега ще разберем дали е готова да изрече „от този ден нататък“ или „от този мъж нататък“. — Публиката надава шумни възгласи и дюдюка. — На нашата знаменитост ѝ беше предоставена възможността лично да участва в предаването, но тя отказа, тъй че днес в студиото присъства само годеникът ѝ, Джошуа Диксън. Бурни аплодисменти, дами и господа.

Джош!

Чашата се изплъзва от ръката ми и пада на пода. Разбива се на парченца, джинът се разплисква на всички страни. Никоя от трите ни не става да почисти.

— Джош — нали нямаш нищо против да те наричам Джо — мърка Кейти. Джош, който неизменно омеква в присъствието на красавици, клати глава. — Ще ни разкажеш ли нещичко за себе си и връзката си със своята годеница, Йокаста Пери? И защо си тук тази вечер?

— С Кас се познаваме от деца.

Аааааа, хорово възкликва публиката, несъмнено под вещото ръководство на помощник-режисьора, който размахва голяма табела с надпис: „КОЛКО ТРОГАТЕЛНО“. Имаме и други табелки — „СРАМОТА“, „БЕЗОБРАЗИЕ“. Идеята беше на Бейл.

— Обичам Кас Винаги съм я обичал, още от ученическите години, после по времето на следването и по-късно, когато започнахме работа. — На екрана се появяват наши снимки. Двамата на осемгодишна възраст, той ме засилва в една люлка. Аз съм ухилена до уши с щърбата си усмивка с липсващи зъбчета, размахвам крака. Чак гащичките ми се виждат. Джош е много напрегнат, сякаш полага огромни старания да засили люлката още по-нависоко. В действителност се опитва да ме избута, за да се качи той. Естествено. Нали ми беше като брат.

— Толкова обичам тази снимка — отбелязва мама. Стрелвам я с гневен поглед.

Следващата е от университета, от церемонията по връчването на дипломите. Джош ми оправя тогата. Следват няколко други снимки на служебните ни места. Джош в съда, аз на разни коктейли и служебни мероприятия. Всички си приличат по това, че аз съм вечно заобиколена от мъже и неизменно стискам чаша шампанско, а Джош винаги е сам.

— Защо не показват теб как работиш? — недоумява мама. — Или Джош на празненство? Той е такъв жизнерадостен младеж, а на тези снимки изглежда толкова самотен.

— Именно. Точно това целят да намекнат. — Прокарвам пръсти през косата си. Зная накъде бие цялата тази работа, но съм безсилна да попреча с каквото и да било. Иси ме потупва по коляното. Никой не откъсва очи от малкия екран.

— Кас явно много обича да купонясва — притиска го Кейти.

— Ами да, обича — потвърждава Джош, но за да не би някой да го разбере погрешно, додава: — Но аз харесвам това у нея.

— Кога се сгодихте?

— През март тази година.

— Значи си чакал Кас в продължение на двайсет и шест години. Скучаел си вкъщи, докато тя се е забавлявала като луда. Дано си е струвало чакането! — Кейти се обръща към камерата и прави някаква гримаса.

Не чуваме какво й отговаря Джош. Дори да е бил максимално честен и искрено да си е признал, че вместо в продължение на двайсет и шест години тъжно да се мотае зад кулисите, едва ли не вече притежава дял в „Дюрекс“, публиката никога няма да узнае, тъй като следват кадри с коментар на мои приятели и колеги. „Много е печена“, „Здраво пипа“, „Има освободено мислене“, „Страшно е забавна“, „Опитна е (ха-ха), ако разбирате какво искам да кажа.“ Публиката няма представа какъв въпрос е бил зададен и по какъв начин интервюираният е бил подведен да даде такъв или онакъв отговор. Спокойно може да става дума за отношението ми към работата. Или да изказват мнение за някой друг. Зная, защото в TV6 не подходдаме толкова строго към заснемането на интервютата за „Секс със екс“ и понякога монтираме кадрите така, че да стане най-смешно — за сметка на истинността. В миналото бях голяма застъпничка на този метод. Сега съжалявам.

Кейти насочва разговора към предложението. Публиката жадно поглъща подробностите за кремавата роза, приглушеното осветление, огромния диамант. Джош пропуска да спомене факта, че риданията на току-що зарязаната Джейн още отекваха из апартамента. Не споменава и новогодишното си решение да се ожени, нито пък данъчните облекчения.

Напълно оправдано. На негово място и аз бих спестила тези незначителни подробности.

Джош разказва за приготвянията, за разходите и главоболията около нашата „голяма, традиционна сватба“. Не споменава, че мама изнесе цялата подготовка на плещите си. Следват множество кадри, в които Джош разговаря с представители на кетъринг-компанията, с дизайнерите от фирмата за озеленяване и с работниците, които издигат шатрата. Мога единствено да заключа, че материалът е заснет специално за целта, тъй като съм абсолютно сигурна, че Джош не е посетил нито едно от гореизброените лица във връзка с действителната подготовка за сватбата. Сякаш в потвърждение на това мама коментира:

— Но това не е нашият цветарски магазин. — Поглежда ме и се поправя: — Не беше. Защо според теб Джош разговаря с тези хора?

Мама е твърде невинна, за да ѝ обяснявам.

— Джош, пределно ясно е, че Йокаста е голяма любовчийка.

Тези думи ме пробождат като с нож. Удрят право по болното място.

— Защо се свърза с нас? Има ли някой бивш любовник, който според теб застрашава вашата връзка? — Кейти Хънт привежда глава встрани и съчувствено се усмихва. Виждала съм да репетира този жест пред огледалото в дамската тоалетна.

— Амиии... тревожи ме само един конкретен човек, нарича се Дарън Смит.

Ножът се забива още по-дълбоко.

Пускат кадри от партито на TV6. Дори в настоящото си вцепенение отдавам дължимото на техническия екип. Фантастичен монтаж. Тъй като камерите са били скрити, а аз очевидно не съм дала писмено съгласие TV6 да ме снима, са били принудени да закрийт очите ми с черна лента. Но тъй като вече показаха достатъчно мои снимки, от нея няма смисъл. Просто ми придава зловещ вид —

приличам на маскирана съдържателка на публичен дом. Филмът започва с мен, как напъхвам годежния си пръстен в джоба. Този кадър се повтаря четири пъти, след което отново ме показват как поздравявам (маскирания) Дарън. В близък план, ухилена като зелка. Отново Дарън, който се грижи за мен, носи ми хайвер и шампанско. Тези подробности минават на забързан кадър и поради оживените ми жестикулации и неговото старание отстрани изглеждаме така, сякаш постоянно го юркам за нещо. *Донеси това, занеси онова, иди там, ела тук.* В следващия кадър танцуваме. В действителност вървеше безобидна кавърверсия на „Да потанцуваме отново туист“, но във филма кадрите са дублирани с дрезгавия прочувствен глас на Род Стюарт и „Мислиш ли, че съм секси“. Камерите са поставени под такъв ъгъл, че в готовия материал изглеждам, сякаш въртя задник право в лицето на Дарън. В следващия кадър си проправям път сред тълпата женички, скупчени наоколо му. И тук има забързване, а с помощта на определени ефекти при заснемането действията ми са представени като доста агресивни. Сякаш разблъсквам конкуренцията с лакти. Има един момент, в който двамата бърборим оживено, а косата ми закрива лицата ни. Изглежда така, сякаш се целуваме като невидели. Съвсем открито си тръгнахме от купона заедно. Но чрез монтаж на два отделни откъса, в единия от които Дарън отива до тоалетната, а в другия аз излизам навън да говоря по мобилния си телефон, нещата са представени така, сякаш нарочно сме се измъкнали поотделно, за да се срещнем тайно пред сградата. Ако главните действащи лица не бяхме ние с Дарън, щях да бъда във възторг от заснетия материал.

Дарън.

Двамата се разхождаме край реката. Права бях — държим се за ръце, като излизаме на Дъ Мол. Хващаме такси; пристигаме в някакъв хотел. Черните ленти прикриват копнежа и тревогата в погледа на Дарън и момента, когато предпазливостта ме напуска.

Сега проумявам. Ето защо успяхме да спрем такси толкова лесно — цялата работа е била нагласена. Шофьорът е знаел в кой хотел да ни закара — в онзи със скритите камери във фоайето, бара и коридорите. Ето защо ни сервираха закуска, макар да не бяхме поръчвали. Някой от персонала на хотела е трябвало да свидетелства, че ни е видял заедно в леглото. Ето защо мениджърът не ни позволи да останем още една

нощ. Наистина е трябвало да „изчистят“ стаята — или по-скоро приберат веществените доказателства.

Права съм. Материалът завършва с няколко кадъра, на които са заснети следите от нашата любов. Камерата обхожда стаята, която сме освободили. Празни бутилки от шампанско, празни опаковки от пяна за вана, смачкани чаршафи и използвани презервативи в кошчето за смет. При вида на последните две доказателства публиката злорадо започва да хихика. Няма глас зад кадър. Обвинението не е експлицитно формулирано, тъй като, ако заведе дело срещу TV6, ще им съдери кожата, но посланието е ясно. Маскираната жена, която може да се идентифицира като Йокаста Пери, е предала Джош — усмихнатия, чаровен младеж на сцената. Аз самата се чувствам предадена. Разголена. Омърсена.

Кейти Хънт буквално е в екстаз. Неприкритото ѝ въодушевление граничи със сексуална възбуда. Опитвайки да се овладее, се обръща към Джош с думите:

— Е, как се чувстваш след този филм, Джош?

Победители няма.

Горкият Джош. Макар да е изгледал абсолютно всички епизоди на „Секс със екс“, ми е пределно ясно — на мен, бившата му най-добра приятелка, — че не си е представял унижението, разочарованието и болката, които ще си навлече, като отвори кутията на Пандора. Същото важи за мен, и то с двойна сила.

Как съм могла да смятам, че подобно ровичкане из кирливите ризи на хората е развлекателно? Как съм могла въобще да допусна, че няма нищо лошо в това — любовта да се принизи до дребнава клюка, а изневярата — долна и мръсна — да се възвеличи до нещо бляскаво?

Джош изглежда съсипан и разбит. Насилва се да извика чаровната си усмивка, но не успява. Публиката хорово въздъхва. Той изглежда така, сякаш е на път да се разплаче. Божичко, наистина плаче. Мъчителна гледка.

— Както стана дума, Йокаста Пери беше поканена да участва в предаването, но отказа.

— Това е откровена лъжа. Ще ги съдя — сопвам се, но осъзнавам, че ситуацията е неспасяема и напълно безнадеждна. TV6 са поели премерен риск. Дори да ги съдя за посегателство срещу

личността, тъй като този брой се намесва много по-драстично в личния ми живот, отколкото всички издания досега, предаването е хит.

— За сметка на това обаче разполагаме с интервю на запис.

Следват кадри с мен по време на делова среща, презентирам „Секс със екс“.

Очите ми не са скрити, тъй като филмът е заснет специално за телевизията, с цел да се рекламира предаването. Предизвикателно зяпам право в камерата. И имам предвид предаването, когато казвам, че е „... нещо ненадминато. Рисковано, мръсничко, нахално и най-вече забавно.“ Но знаей, че милионите зрители остават с впечатлението, че говоря за секса с Дарън.

— Последната дума е на Дарън Смит — просиява Кейти. Дарън в близък план, излиза от станцията на метрото, след като ме е изпратил на перона. Дори черната лента пред очите му не съумява да му придаде комичен вид — изглежда като съвременна версия на Самотния рейнджър. Тича нагоре по стълбите, вземайки по три стъпала наведнъж. Като стига на най-горната площадка, рипва във въздуха и победоносно размахва юмрук. Повторение на кадъра, в който намирам и казвам: „Нахално и най-вече забавно“ — той размахва юмрук. „Най-вече забавно“ — размахва юмрук.

Тръгват финалните надписи, Иси и майка ми мълчат. Изключвам телевизора.

— Какво означаваше това накрая? — пита майка ми.

— Мислиш ли... мислиш ли — прави някакви опити Иси, — мислиш ли, че те е нахалнал?

Стрелвам я със смразяващ поглед и тя забожда нос в обувките си. Най-сетне съумявам да заговоря.

— Как не ги е срам да постъпят така с мен? Мразя телевизията. Мразя медиите!

— Хм, това предаване е твое дело. Твоя рожба, тъй да се каже — съвършено основателно и не на място изтърсва Иси.

— Това не е рожба. Рожбата е нещо мило и сладко. Това е поголемият брат на Франкенщайн, по-отвратителен и от него самия. — Докато изричам тези думи, си давам сметка, че в същия миг Иси си казва: „Така й се пада!“ И че има право.

Очите ми горят от умора, главата ме боли. Изведнъж се разтрепервам от студ. Отивам до спалнята и намъквам някакъв пуловер

и чорапи. Като се връщам във всекидневната, заварвам Иси и майка ми така, както ги оставих — седят на дивана като истукани. Плътено се увивам в пуловера. Сякаш ме тресе отвътре.

— Добре де, мислиш ли, че Дарън те е накиснал? — упорства Иси.

— Не. — С ужас установявам, че тази мисъл й се е набила в главата.

— Сигурна си.

— Напълно съм убедена, Иси. Имам му доверие.

— Просто ми се струва, че твърде лесно ти прости. Може и да е светец, но някак си имам чувството, че по-скоро е част от заговора и е искал да ти отмъсти.

— Грешиш. — Невъзможно е да се е преструвал. Сигурна съм, че всичко беше съвършено истинско. Всичко — партито, разходката, преживяванията в хотела. Нали ми е годеник, за Бога!

Хммм.

Въпреки това пак му вярвам. Извиквам в съзнанието си спомени — как пее пред огледалото в банята, как изтривам сапунената пяна от гърба му след ваната, как си лъска обувките с малкия комплект от хотелската стая. Няма да позволя измамно монтирани кадри да подменят тези спомени. Зная каквото зная.

Телефонът зазвънява. Мама неразумно посяга да го вдигне. Обажда се журналист от вестник „Мирър“. Грабвам слушалката от ръцете й и я тръшвам върху вилката. Апаратът тутакси зазвънява отново. Изключвам кабела от розетката. Иси поглежда през прозореца и вижда каквото се очакваше — тълпа репортери.

Започвам да прехвърлям наум възможните виновници за тази кална история. Бейл със сигурност им е дал картбланш. Но не той ме е предал. За предателството се изисква поне капка самосъзнание. Поведението на шефа ми по-скоро се доближава до животински инстинкт. Винаги съм го намирала за крайно неприятен — сигурна съм, че ме подреди по този начин заради рейтинга. Би продал и собствената си майка за бяла робиня, ако смяташе, че това ще изглежда добре по телевизията. Но Бейл не е толкова умен, че да роди сам подобна идея. Сигурно е дело на Фай. Не искам да вадя прибързани заключения, но Фай знаеше за чувствата ми към Дарън. Прояви необясним ентусиазъм в организацията на купона. Бас държа, че като

начало именно тя е предложила на Бейл идеята за празненство. Естествено — инак защо ще ѝ се намира достатъчно свободно време да ми помага? Бейл се старае всичките му служители постоянно да са затрупани с прекомерно много работа. Фай разпрати поканите, но Фай никога не греша, независимо дали става дума за персонализирани покани, или за нещо друго. Как е могла да ми причини подобно нещо? Мислех си, че сме приятелки. Дали?

Била ли съм ѝ някога истинска приятелка? Като започна работа в канала, се мъчеше да се държи мило, но аз недвусмислено ѝ показах, че отношенията ни са строго служебни. Регистрирах факта, че притежава невероятен интелект и огромни амбиции. Почувствах се заплашена. Вместо да ѝ помогна да развие потенциала си и да я интегрирам в екипа, отчитайки постиженията ѝ, се опитвах да попреча на развитието ѝ. Научих я единствено на себичност, безскрупулност и егоизъм.

Е, очевидно е усвоила урока отлично.

Но не само Фай е замесена. Дебс и Дай сигурно също са участвали в организацията, като са осигурили широка публичност. Вероятно и Джакки е помогнала, защото пресата разполага с адреса и телефона ми — лична информация, до която достъп има единствено тя. Кейти Хънт очевидно примираше от удоволствие да ме изтипоса като пълна кучка, хем аз бях тази, която ѝ помогна да пробие в телевизията! С какво съм я обидила? Може би просто си е казала, че така ми се полага. Том и Марк сигурно ми имат зъб, понеже спях с всеки от тях, след което ги заряхах. Грей — понеже не съм. С Рики ситуацията е по-сложна. С какво съм могла да го засегна? Пропуснала съм да отбележа, че изглежда главозамайващо с новата си риза „Дизел“? Сещам се за онзи път, когато трябваше да договорим промяна в програмната схема с онзи хомофоб от изпълнителния съвет. Приех да обядвам с него, след което останах у дома с Дарън. Дори не се сетих да отменя ангажимента. Онзи така и не прости на Рики и оттогава чрез неизброими дреболии превърна живота му в ад. А операторът Джак? Редакторът Ед? Мик, тонооператорът? Колко сме се кикотили заедно! Джен от специалните ефекти? Ядяхме „Кит Кат“! Но в решителния момент всички до един ме предадоха. Тези мисли са крайно потискащи, но най-лошото е, че съм си го заслужила и го знам. Не се изненадвам от откритието, че не съм успяла да спечеля ничия

лоялност. Защото винаги съм се крила зад убеждението, че не съществува вяра, не съществува лоялност, не съществуват никакви шибани възможности. Хората се държат гадно с мен, защото аз се държа гадно с тях.

Майка ми и Иси изпитателно ме наблюдават, очаквайки ефекта от забъркването на смъртоносния коктейл от разкаяние и унижение. Очакват да се закълна, че никога, никога вече няма да се доверя на никого. Че ако преди съм била крайно предпазлива, сега ще стана непроницаема. Не биха се изненадали, ако заявя, че напускам страната, та непроницаемата ми надменност допълнително да се подсили от факта, че ще трябва да се боря и с разговорник. Очакват дивата ми ярост и клетвите, че никога, никога вече няма да се доверявам, да споделям, да уважавам и да обичам никого.

Вместо това казвам:

— Трябва да се обадя на Дарън.

---

[1] Детска игра, в която участниците се надбягват, стискайки лъжица с яйце с едната си ръка, печели онзи, който пръв достигне финала, без да изпуска яйцето — Б.пр. ↑

19.

— Джош.

Мълчание.

— Джош, Кас се обажда. — Уточнението май е излишно, предвид досегашните ни взаимоотношения.

— О, здравей, госпожичке. — Звучи подозрително доволен, което, както добре ми е известно, в конкретния случай е изключено.

— Джош, да не си пиан?

— Да, но утре пак ще си красива. — Гласът му е изпълнен с болка, разкаяние и срам.

— О, Джош, адски съжалявам. — Неуместните думи се изтъркулват към отсрещния край на телефонната линия.

— За кое по-точно, Кас? За двайсет и шест годишното ни приятелство? За решението да се омъжиш за мен? За изневярата пред очите на 12.4 милиона зрители? Или за цвета на шаферските рокли?

Усмивам се. Благодарна съм му, че е толкова мил с мен и се шегува в момент, когато едва ли не чувам по телефона как сърцето му се пръска от мъка.

Дванайсет цяло и четири милиона зрители. Рекорд за предаването и за TV6. Сега „Секс със екс“ надали ще бъде изместено в друг часови пояс, за да може в праймтайма да се пускат касови филми. Фай си свърши работата. По ирония на съдбата аз сама помогнах за падението си. Ако не си бях поставила за цел да се лансирам в публичното пространство, да се появя във всички възможни таблоиди, списания и токшоута, женитбата ми надали щеше да възбуди такъв интерес у масите. Ако не бях предизвикала негодуванието на журналистите, които постоянно манипулирах, може би — кой знае — и те нямаше да са толкова нетърпеливи да нахлузят бързоходните ботуши марка „Ръсъл & Бромли“ и да се впуснат да ме разследват.

Пресата веднага се вкопчи в разобличителната история, в резултат на което с всеки изминал ден интересът към случая нараства. Няколко шоу-предавания направиха допитване до зрителите си,

приканени да се обаждат на откритите телефонни линии и да гласуват за кого да се омъжа — за Дарън или за Джош. Сериозната преса също отрази случая, превръщайки го в съвременна притча за морала. С две думи, не ми бе спестено нито едно от кошмарните ми видения — постоянно се сблъсках с призраците от миналото, настоящето и бъдещето си. И тъй като Джош е твърде сладък, никой не се замисля над неговото участие във всичко това, в резултат на което цялата вина беше хвърлена върху мен. Моралните присъди напълно пренебрегват факта, че дванайсетте цяло и четири милиона зрители безмълвно оправдаха моята измама, тъй като я гледаха за развлечение.

Разбирам.

Колкото по-жестоко ме осъдят, толкова по-цялостно е полученото опрощение. Измиват си ръцете. Не ги виня. До скоро и аз не бях най-големият привърженик на колективната отговорност. Освен всичко друго, грешката е лично моя — дори аз си давам сметка за това.

Цветарският магазин, в който беше поръчана украсата на сватбата, заведе дело срещу мен. Твърдят, че тъй като в предаването е бил заснет друг цветарски магазин, са лишени от полагащата им се по право публичност. Не мисля, че подобно обвинение ще бъде уважено в съда, но останалите фирми, участващи в подготовката, веднага схванаха намека — фирмата за кетъринг и мениджърът на заведението, където щеше да се състои тържеството, предявяват претенции да им бъде заплатена пълната стойност на услугата. Дори викарият настоява за публично извинение. От друга страна обаче, откакто се излъчва „Секс със екс“, сватбите са намалели с трийсет и пет на сто, което сериозно накърнява интересите на църковните власти.

Участниците в досегашните издания на предаването също развиха бурна дейност. Изникват на цели тумби и повторно продават историите си, само че представени в нова светлина — казват, че аз съм ги подстрекавала към изневяра (което не е вярно — и без мен светът е пълен с безотговорни хора). Някои твърдят, че каналът им е плащал, за да изневерят (невярно), други поддържат тезата, че съм им предлагала да спят с мен, за да сътрудничат (лъжа). Не остана грях, който да не е бил приписан.

Всички мои бивши гаджета, които сметнаха, че могат да се възползват от случая, без да навредят на сегашните си връзки, не се посвениха да го сторят. Вече е публично достояние как точно

извършвам фелацио. Както и къде се подстригвам, колко пломби имам, колко съм платила за жилището си, кой размер сутиен нося. Разнищиха ме до дупка.

— Да разбирам ли, че сватбата се отменя, Кас?

Струва ми се, че долавям надежда в гласа му. Което е по-лошо от всичко, изброено дотук. Зная, че пулсът и дишането му се ускоряват. Устата му е пресъхнала, а стомахът му се свива.

— Кас, съжалявам за предаването. Не биваше да се съгласявам да участвам. Не знаех, че ще ти извъртят такъв калташки номер. Не съм ги търсил аз, те ме потърсиха. Не ми задаваха обичайните въпроси. Не съм...

— Зная — прекъсвам го с въздишка. Не е нужно да ми обяснява. От самото начало не го виня за почти нищо, освен може би за прекалената му наивност. Жалко, че Джош не вярваше достатъчно в нашата връзка и затова ни подложи на целия този ад. Само дето имаше право, тъй че съжалението и срамът си остават изцяло за моя сметка. — Вината не е у теб, Джош. Съжалявам, че те използваха...

— Не може ли да забравим цялата история? — Обнадеждено.

— Не. И двамата знаем, че не мога да се омъжа за теб. — Твърдо. — Съжалявам, че те използваха, за да навредят на мен, но още повече съжалявам, задето аз те използвах. — Поемам дълбоко дъх. — Обичам те, Джош, но не съм влюбена в теб. Съгласих се да се омъжа за теб, но не защото наистина го исках. — Едва сега осъзнавам какво означава „правя го за негово добро“ — при това не го използвам като оправдание да се отърва от някого, който си е изпълнил предназначението, писнал ми е или просто е спрял да ми харесва. Ще дръзна ли да продължа? — А и не смятам, че ти самият действително си влюбен в мен. — Рязко поема дъх. По телефона свистенето прозвучава така, сякаш белите му дробове току-що са били прободени. Несъмнено спухах балона на мечтите му.

— Какво знаеш ти, мамка му? — тросва се пиански.

— Почти нищо — признавам. Замлъквам. Няма по-деликатен начин. — Но малко повече, отколкото, когато се съгласих да се омъжа за теб. Ужасно съжалявам, Джош.

— Но това е толкова унижително! Поканите вече са разпратени. — Умолява ме едва ли не на колене, но наместо леденото злорадство,

което изпитвах от пламенните разкази за несподелената любов, сърцето ми се къса от болка за него.

— Моля те, Джош, не казвай нито дума повече. — Ако не бях толкова съсипана от скръб, щях много да се развеселя от предположението, че някой все още смята получената покана за валидна. Цяла Великобритания знае, че идната събота няма да застана пред олтара сред облаци коприна и дантели.

— Ти не вярваш във вечната любов, Кас, тъй че какво значение има дали ще се омъжиш за мен, или за някой друг? Не е ли по-добре от нищо?

— Джош, ти си прекрасен човек. Съпругата ти ще извади страхотен късмет — казвам съвсем откровено.

— Но няма да си ти. — Излишно е да коментирам. — И какво, направо ще запазиш шампанското за сватбата си с Дарън ли? — подмята саркастично. — Разблудното ти приятелче. — Старая се да запазя самообладание и да си напомня, че има пълно основание да изпитва горчивина и гняв. Не му казвам, че не съм му изневерила с Дарън. Всъщност изневерих на Дарън с него.

— Нали си даваш сметка, че повече не можем да се виждаме? — заплашва ме.

Сложна работа. Една голяма сълза се отронва върху телефонния ми указател. Напоследък плакането ми стана втора природа.

— Щом така предпочиташ — отвърщам с ясното съзнание, че аз не го искам, но съм длъжна да зачитам неговите желания.

— Нали си даваш сметка какво означава това? Няма да има кой да ти оправи пералнята, нито пък да провери маслото и водата на колата ти. Няма да има кого да изпращаш да ти купува пица по никое време, понеже двете с Иси сте толкова захласнати от филма, който гледате, че не можете да се помръднете и на йота. — Мъчи се да се изкара много разгневен, но долавям сълзите в гласа му.

— Ще ми липсваш. Обичам те. Съжалявам — изписувам и затварям телефона.

Пределно ми е ясно, че мога да повикам водопроводчик, да закарам колата на сервиз и да си поръчам пица по телефона. Мога да се справя и сама, но той ще ми липсва. Ще ми липсват глуповатите му закачки и разказите за съда. Ще ми липсват прегръдките му и ястията, които ни готвеше. Ще ми липса общото ни минало. И приятелството.

Дарън.

Образът му се врязва в съзнанието ми, експлодира и засипва сърцето ми с безброй разтрошени на ситни късчета чувства. Едва не залитам. Връзката с него не обещава пълно спокойствие, дори е твърде рискована, но той ми вдъхва сигурност. Не съм напълно уверена, но съм твърдо убедена. И е вярно, макар да звучи капризно. Не мога да се омъжа за един мъж, ако съм влюбена в друг.

Най-странното е, че го изгубих.

В най-буквалния смисъл на думата.

През последните четири дни го издирвам, но Дарън се е изпарил яко дим. Мобилният му телефон е изключен. Когато отидох до квартирата му, съквартирантът му ми каза, че не са се засичали от вечерта преди коктейла на TV6. Отбих се в лабораторията и в кабинета му. От няколко дни никой не го е виждал. Беше ми подметнато, че може да е заминал в командировка. Но дори да се знае къде е, никой не би ми казал — на мен, обществен враг номер едно, — колкото и да се моля, да заплашвам и да ги придумвам. Иси разглежда изчезването му като признание, че е бил въвлечен в заговора; мама отначало се въздържахше от преценки, но дните бавно се изнизват, а от него няма ни вест, ни кост и тя добива все по-угрижен вид.

Зная, че не е замесен с Бейл и Фай. Не зная защо изчезна, но съм сигурна, че не ме е предал.

И така, след толкова години скептичност, мнителност и себичен хедонизъм, най-сетне се натресох право на онова, което най-ревностно отбягвах.

Оказах се влюбена.

Но сама.

Подозирам, че това е доказателство за съществуването на Бог — поне така ще си кажат петдесет и тримата ми бивши любовници.

* * *

Връщам се в службата в четвъртък. Срещам големи затруднения да се добера до телевизията, защото репортерите ме следват по петите навсякъде. Един от тях е по-издръжлив от всички останали (или е новак) и се е установил на бивак пред входа на дома ми от събота.

Очевидно обаче няма навици за спане на открито и сега изглежда толкова зле, колкото аз се чувствам. Като го гледам такъв смачкан и премръзнал, се съжалявам над него, подхвърлям две-три любезности и му предлагам чаша чай. Той ме поглежда недоверчиво, но му е твърде студено, за да ми откаже топлата напитка. Може да е юли, но все пак това е Англия.

— Не бива да вярвате на всичко, което се пише за мен, да ви кажа. Не съм чак Злобара де Мон. — Той поема чая. — Цял ден ли смятате да ме следвате? — Той кима. — Хм, отивам на работа. Дайте поне да ви закарам. — Той не знае дали да приеме предложението ми. Естествено опитва се да разгадае скритите ми помисли. Нямам такива. Прекалено съм измъчена да съчинявам стратегия за завръщането си. Не съм сигурна, че въобще ми се занимава.

Пристигам в офиса в осем и петнайсет и макар да не съм успяла да ида на тренировка, влизам, понесла сака със спортните си принадлежности, за да създам впечатлението, че не само е най-обикновен работен ден, а и че аз съм здрава и напълно нормална. Нося графитеносив костюм „Армани“ (дрехите са броня) и тъмни очила, които да прикриват торбичките под очите ми — резултат от безсъние и рев. Тъй като работя в медия, ако тъмните очила са маркови, човек спокойно може да не ги сваля.

Прекосявам стъклените офиси, ругаейки (не за пръв път) архитекта. Когато е проектирал сградата, взел ли е предвид публичното ми унижение? Кимам на неколцина познати и се правя, че не забелязвам злобния кикот и шушукането. Извървявам безкрайния път до собственото си бюро, сядам на стола и включвам компютъра. Избирам вътрешния номер на Джаки.

— Джаки, донеси ми едно двойно еспreso, ако обичаш — Моля я, както всяка сутрин.

— Ама ти се върна! — Дори не си прави труда да скрие удивлението си.

— Върнах се. Прекарах летен грип, но вече съм на работа.

— Тъ... радвам се да чуя, че си по-добре — смотолевя в отговор.

— Благодаря ти, Джаки. Ще ми донесеш ли графика за днес? А, и дали ще успееш да ми намериш някоя пролука, че искам да се срещна с Бейл?

— Ами, въ, за днес нямаш насрочени срещи.

Разбирам намека, но се правя на ударена.

— Чудесно, значи ще мога да оправя фактурите на спокойствие, а ти лесно ще ми уредиш среща с Бейл. — Затварям.

Бейл ще ме приеме в единайсет часа. Междувременно целият персонал грижливо ме отбягва. Сегашният ми статут на прокажена се дължи на битуващото суеверие, че късметът е заразен — и добрият, и лошият. Докато се издигах нагоре в йерархическите висини, бях страшно популярна. Единствена Трикси прави изключение от останалите. Пристига при мен и ми казва „здрости“. Но сигурно поради перманентния си наркотичен унес е пропуснала последното издание на предаването.

Изчаквам да стане единайсет и пет и се отправям към кабинета на Бейл. Фай вече се е настанила там и ме чака.

— Здрости, Бейл. Изглеждаш ми понапълнял — усмихвам се. След размяната на любезности затварям вратата на кабинета. Напомня ми на тюлен с неясните очертания на розовата плът, която неопределено прелива от нос в уста, от уста — в брадичка, от брадичка — във врат, от врат — в туловище, и най-сетне — в крака. Мъча се да намеря у него нещо добро, за което да се захвана. Не мога. Дори не дъвче със затворена уста. Поглеждам към Фай. Тя от своя страна изглежда великолепно. Ликуваща, сияеща. Напомня ми на Лейди Макбет. Облечена е с костюм „Алберта Ферети“, който, тъй като не съм виждала досега, вероятно е закупен с премията за новия рейтинг.

— Хубав костюм, Фай — отбелязвам. — Не знаех, че в „Харви Никълс“ приемат чекове от кръвнина. Мислех, че работят само с кредитни карти.

— О, я не се прави на интересна, Кас. Знаеш правилата на играта. — Изглежда зашеметяващо и съм сигурна, че целият екип вече идолопоклонства пред нея. Не могат да прозрат що за птица е. Защото са заслепени. Тя е заслепяваща.

— Заповядай, Кас, седни — поканва ме Бейл. Сочи специалния нисък стол. Ако приема поканата, ще се извисяват цели педи над главата ми.

— Предпочитам да остана права.

— Не падаш по гръб, а? — връща ми го Бейл. Прихват в злобен кикот.

— Хвана ли предаването в събота? — любопитства Фай. При тези думи двамата направо се забравят от радост.

— А погледна ли рейтинга? Няма ли да ни поздравиш с постижението? Винаги си твърдяла, че предаване с участието на Дарън Смит ще надмине всички рекорди — не млъква Бейл.

— Рейтинг ли? Само за това ли мислиш? — срязвам го въпреки клетвеното обещание да запазя спокойствие и хладнокръвие през цялото време.

— Да, Кас. — Той стоварва юмрук върху бюрото си и ненадейно добива сериозен вид. — Рейтингът е всичко, за което мисля аз. А доскоро, допреди да се влюууубиш, и ти мислеше само за това.

Плесница в лицето. Дори това гнусно клише е по-наясно с чувствата ми от мен самата. Едва ли има смисъл да му обяснявам, че цената за главоломния скок на рейтинга е доста мародерска.

— Разочароваш ни, Кас. Първо забягна на север с някакъв хипарлив циганин. После се върна и започна да дрънкаш врели-некипели за емоционално рентабилни предавания. Пълно падение.

— Фактът, че Дарън не е материалист, хедонист и фашист все още не означава, че е хипарлив циганин! — кресвам. Замислям се за миг и добавям: — Пък и какво им е лошото на хипарливите цигани?

Бейл и Фай избухват в лудешки кикот. Той сякаш рикошира в телата им и кара нейните гърди и неговото шкембе да се разтресат. Аз запазвам спокойствие.

— Очаквах нещо подобно от теб, Бейл, но ти, Фай, ме изненадваш. Как можа да ми го причиниш? — Фай ме зяпа предизвикателно, без капка свян. — Знаеше, че и Дарън, и Джош ще бъдат много наранени, а моят личен живот ще стане обществено достояние.

— Да бе, чух, че Даза драснал нанякъде — злобно се изхилва Бейл. — Кофти тръпка, Кас.

— Все пак да погледнем нещата от добрата им страна — чурулика Фай. — Креватните ти таланти добиха такава широка известност, че като изключим Дарън, цялото мъжко население на страната умира да те изчука.

— Та каква е добрата страна на нещата?

— Я стига, Кас. Ти не си от тия, дето отказват чукане.

— Да — въздъхвам и разтривам челото си. — Едно време бях такава. — Повръща ми се от този светски разговор. — Е, колкото и да ми е приятно да си бърбям с вас двамцата, мисля, че е крайно време да говорим по същество. Подавам оставка.

— Приема се. Мислех да те уволня на основание периодичните ти отсъствия без болничен лист, но щеше да се наложи да преговаряме за обезщетение при прекратяване на трудовия договор. Така е далеч по-чисто. Макар и не толкова изгодно за теб — заяжда се той.

Въобще не ми пука за парите. Обръщам се към Фай:

— Трябва да ти се признае, Фай. Предполагах, че ще се принудиш да прекараш Бейл, за да си извоюваш подобни привилегии. Ти обаче предпочете да прекараш мен. Правилен избор — аз съм далеч по-красива.

На излизане затръшвам вратата.

Тръгвам си от телевизията. Дори не си давам труд да изпразня чекмеджетата си.

Когато се измъквам от стъклената врата, която продължава да се върти зад гърба ми, с изумление установявам, че отдавна не съм се чувствала толкова добре.

* * *

Отрязах си косата. Цялата.

— Господи, косата ти! — изписква мама, като се отбивам да ги видя с Боб в четвъртък вечер.

— Не се тревожи, не го направих в пристъп на самоомраза или разкаяние. Просто исках... де да знам... някаква промяна.

Майка ми сякаш всеки миг ще се разплаче, затова съм много благодарна на Боб, който отбелязва:

— Прелестна прическа, Кас.

Боб е готин — дори доста приличен тип, като се абстрахира човек от кафявите му джинси.

— Благодаря. — Насилвам се да се усмихна над чинията с готови рибени хапки и фасул. Хващам го как деликатно сръчкава майка ми.

— Хм, сигурно е добра идея, за да се отбележи новото начало — героично заеква тя. — Тъкмо ще се отървеш от журналистите за ден-

два.

Така ми е много по-леко на главата — косата ми сигурно е била няколко килограма, — но сърцето ми е все така натежало. След вечеря отклонявам поканата да остана да пренощувам и бързам да хвана метрото.

* * *

Прекарвам следващия ден в телефонни разговори. Повторно звъня на мобилния телефон на Дарън, в квартирата му, в лабораторията и кабинета му. Никакъв късмет. Съставям списък на националните паркове и звъня поред, за да проверя дали случайно не е някъде из тях по работа. Не е. После изреждам лондонските паркове, но след като и там не успявам да го открия, опитвам в двайсет-трийсет други резервата из цялата страна. Навсякъде има болни дървета, но Дарън не лекува нито едно от тях. Кръстосвам улиците с надеждата да го срещна. Напразно. Най-сетне събирам кураж и позвънявам на семейство Смит в Уитби.

Обажда се баща му.

— Добър ден, господин Смит. Сигурно не ме помните. — Останала съм с впечатлението, че моето гостуване в дома на семейство Смит мина някак напълно встрани от домакина. Бях нещо като интермецо между телевизионната игра „Каунтдаун“ и токшоутата. — Обажда се Кас Пери. Приятелка на Дарън. Нещо като приятелка. — Нещо средно между заклет враг и годеница.

— О, здрасти, душко, естествено, че те помня. Като те показаха по телевизията, казвам: „Не е ли това онова момиче, дето беше дошло чак тук да преследва нашия Дарън?“ Майка каза, че съм прав.

Глътвам си езика. Не стига, че господин Смит употребява думата „преследва“, ами най-лошите ми опасения се потвърждават: семейството на Дарън е гледало предаването.

— Видях и снимката ти във вестника.

Фантастично.

— Хм, обаждам се... ситуацията е малко неловка. Разбирате ли, трябва да говоря с Дарън, а не мога да го открия.

— Аха.

— Аз, хм, ами питах се дали не знаете къде е.

— Аха.

— И дали можете да ми кажете. — Стискам палци. В действителност ги стискам вече дни наред, поради което срещам известни затруднения с пиенето на кафе и ми е почти невъзможно да си завържа връзките на маратонките.

— А, това е друго нещо. Не съм сигурен, че мога. Трябва да питам майка. Майко! — провиква се.

Представям си госпожа Смит как се носи по коридорчето сред облак възмущение и апетитна миризма на печено. Примирам от ужас и се изкушавам да затворя телефона. Но ако го направя, никога няма да открия Дарън. Господин Смит притиска микрофона на слушалката с длан, но все пак ясно различавам гневния им шепот: „Как си позволява, нахалница такава, сега ще ѝ дам да се разбере.“ Парализирам се от страх и вече дори да искам, не мога да затворя телефона.

— Да? — кресва тя в отсрещния край на линията.

— Кас Пери се обажда. — Смирено.

— Кой? — Лицемерно.

— Кас Пери, приятелка на Дарън. — Нерешително.

— Как ли пък не! — Яростно.

— Госпожо Смит, представям си колко сте ядосана...

— О, представяш си, така ли, виж ти. — Тя изсумтява. — Съмнявам се.

— Но аз наистина трябва да говоря с Дарън — настоявам.

Мълчание. Буквално чувам как зъбните колелца в мозъка ѝ прищракват с бясна скорост.

— Няма да ти помогна.

Линията прекъсва и аз оставам сама с хладния продължителен сигнал, който ме информира, че никой не желае да разговаря с мен.

Питам се къде е. Може би е на двора, рита топка с Ричард. Въобще не се интересува от телефонните кабели, с които се опитвам да се преборя, за да го достигна. Или може би е знаел, че аз се обаждам, но просто му е било все едно.

* * *

Събота се случва изпепеляващо горещ ден. Слънцето струи през прозорците ми. Подчертано жизнерадостно. Замислям се за миг как това е хубавото време, което се надявах, че ще ме изненада, когато се събудя на сватбения си ден — сега слънцето ми се подиграва. Спускам щорите. Оглеждам жилището си и търся с какво да убия времето през следващите петдесетина години. През последните няколко дни разчистих и сложих ред във всички аспекти на живота си. Кутиите със зърнени храни са строени по височина, бикините ми са класирани по цветове и дата на закупуването, козметиката ми е разпределена по серии — за лице, за ръце и за тяло, във всяка от които продуктите са подредени по марки; компактдисковете ми са систематизирани по азбучен ред. Накъдето и да се обърна, цари идеален ред и чистота. По ирония на съдбата отлично знам къде се намира списъкът на хората, на които съм изпратила коледни картички през 1995-а, но нямам и представа къде да открия годеника си.

Освен споменатото разчистване ми остана време да сложа малко ред и в мислите си. Съставих списък на нещата, които са се объркали. По-конкретно — и далеч по-унизително — на собствените си грешки. Подходих по въпроса методично, като обобщих престъпленията си в няколко категории: „Дарън“, „мама“, „приятели“, „работа“, „любовници“ и всеобхватното „обща“. Едни и същи теми се повтарят във всички категории. Винаги себично съм се старала да осигуря собствения си душевен комфорт, най-безогледно прегазвайки чувствата на другите. По-лошото е, че оправдавах поведението си със злопаметното нежелание да простя на родителите си задето бяха имали смелостта да вземат свои решения и да живеят живота си по своему. Спомням си въпроса, който Фай ми зададе в някаква изпаднала кръчма, когато езиците ни се бяха развързали от алкохола. „Не можеше ли просто... де да знам, да се носиш безцелно в живота като всички останали?“ Да, в ретроспекция съм склонна да се съглася, че съм можела. И сигурно е трябвало. В крайна сметка бяха ми предоставени достатъчно възможности. Как не съм разбрала, че майка ми ме учи да обичам, а не да бъда резервирана? Самата тя ме е обичала толкова много, че години наред ме е поставяла на първо място в живота си. Не мога да проумея защо отношението ѝ е пораждало у мен толкова горчивина и гняв и съм го възприемала като натиск. Имах невероятни приятели и как им се отплатих? Като постоянно давах акъл на единия и

използвах и подложих на безкрайно унижение другия. Приятелството ми с Иси вече едва се крепи. Зная, че единствената ми надежда да я задържа като приятелка е да се науча да бъде честна и открита. Приятелството с Джош е провалено окончателно. Не виждам как отношенията ни биха могли да се възстановят след цялата тази история. Гордостта му беше наранена жестоко. Аз пък прекалено много се срамувам. В службата се възползвах от властта си детински, необмислено. Така се бях опила от амбициите си за все по-високи рейтинги и рекламни бюджети, че съм била сляпа за катастрофалните последици от предаването. Сега се насилвам да разнищя всичко от начало докрай, като се започне от жената, която плачеше на рецепцията навръх Бъдни вечер, и се стигне до бубарската ферма, която фалирала, тъй като износът ѝ значително спаднал. Питам се колко ли човешки съдби съм променила със „Секс със екс“. Честно ли е било да набърквам себе си и целокупната общественост в житейските и любовните дела на хората? Щяха ли тези хора безцелно да се понесат към олтара, ако не се бях намесила? И ако да, щеше ли непременно животът им да бъде разбит, както винаги съм твърдяла? Може би не е честно да се оказва такъв емоционален натиск върху хората непосредствено преди сватбата им. Може би в подобен момент не са в състояние да реагират непредубедено. Едва сега си давам сметка, че „Секс със екс“ не е нищо повече от сложно замислен трик, имащ за цел да докаже, че поведението на баща ми не е изключение, а правило.

Бях се фукала, че търгувам със самотата, но истината е, че и хабер си нямам какво представлява истинската самота.

Призлява ми.

Ставам и отивам в кухнята — опит поне физически да се отдалеча от грозния списък.

Наливам си минерална вода „Евиан“ и притискам студената чаша към челото си. За миг облекчава болката, но си давам ясна сметка, че това е все едно стюардесата да попита: „Пилешко или телешко?“, миг преди самолетът да се разбие.

Хващам химикалката. Бившите ми любовници. Твърдо съм убедена, че мнозинството от тях са били съвсем наясно с отношенията ни. И дума не е ставало за романтика и рози. Това бяха преди всичко мъже, които имаха съпруги и приятелки. Които искаха едно бързо

изчукване без излишни въпроси, а аз им го предоставях. Но нима съпругите и приятелките наистина не влизаха в сметката? Надали. Сега се питам колко ли пъти нечие сърце се е свивало, когато някоя от тези жени е откривала телефонния ми номер, надраскан на непотребно късче хартия. Ами ако някои от тези мъже — особено неженените — са оставали изненадани от факта, че впоследствие така и не съм им се обадила, както и малко наранени, може би дори с разклатена вяра в себе си? Възможно ли е Иси да е права и мъжете също да имат чувства? Ето например Дарън. Или пък Джош. Разбира се, че е възможно да имат чувства.

Стройният ми списък е прераснал в хаотично изглеждаща схема на мислите ми, изпъстрена със стрелкички и подобни на диаграмите на Вен застъпващи се кръгчета между отделните действия. Като гледам колко мастило похабих тази сутрин, никак не се изненадвам, че Дарън си тръгна и ме изостави. Аз не го заслужавам.

Съжалявам. И то не просто защото пресата не ми дава мира, предаването ме злепостави и сега цялата страна, и по-специално Дарън, ме мрази. Съжалявам, защото нищо не съм разбрала.

Аз не заслужавам Дарън, но той заслужава обяснение. Трябва да го намеря.

Телефонът звънва и аз се хвърлям върху него.

— Аз съм Иси — на един дъх избрътвя тя, бързайки да изясни, че се обажда именно тя, а не Дарън. Знае, че той е единственият човек, с когото искам да разговарям. — Чудех се дали да ти се обадя.

— Радвам се, че позвъни. — Наистина се радвам. Неописуемо се благодаря, че Иси ми се сърди само в продължение на два часа и позволи ядът ѝ да се поутоложи. Това май е единственото хубаво нещо, което произлезе от предаването. Иси не е в състояние да ме зарече в беда — фактът, че в този миг цяла Великобритания ме мрази и презира, само усилва приятелската ѝ преданост.

— Обади ли ти се?

— Не.

— Ти още ли го чакаш?

— Да.

— Защо?

Давам си сметка, че сериозно съм го закъсала. Щом Иси — последната от великите романтици — не вярва, че цялата тази история

ще завърши с тоалет от тюл, значи имам повече шансове да спечеля джакпота от тотото, отколкото да разговарям с Дарън.

— Нали ти казах, Иси, имам му доверие. Предложи ми да се омъжа за него. Дарън не би го направил само за по телевизията.

— Аз пък ти казах, че може да го е направил, за да ти отмъсти. В крайна сметка ти спа с него в продължение на две седмици, като през цялото време си градила у него впечатлението, че приемаш нещата доста сериозно, след което просто изчезна. Никой мъж в света не би приел спокойно подобно поведение. Това е страхотен удар върху достойнството му. Не допускаш ли, че може да е решил да ти го върне?

— Зная, че няма нищо общо с предаването, Иси. — Полагам усилия да не се разгневя, но душевната трансплантация не е толкова цялостна, та да запазя спокойствие в лицето на постоянната критика, която се излива върху главата на Дарън. — Виж, Иси, защо не питаш Джош дали според него Дарън е замесен в заговора за пълната ми излагация? Той не може да не знае. — Нарочно натъртвам местоимението „той“ — ако поне за малко успея да отклоня вниманието й към престъпленията на Джош, може би ще остави Дарън на мира.

— Да го попитам ли заради теб? — ентусиазирано подхваща тя.

— Попитай го заради себе си, Иси, пък дано най-сетне повярваш в Дарън. Аз не изпитвам нужда друг да ми гарантира за него.

Млъкваме раздразнено. Мога да се цупя много по-дълго от нея. Още не съм преборила до три, и тя вече размахва маслиновата клонка:

— Добре, добре, ако предположим, че Дарън не е съзнателно замесен в твоята отявлена и безгранична публична излагация, защо според теб изчезна?

— Очевидно е, Иси. Той смята, че аз съм насадила него.

— О.

Иси е твърде откровена, за да се преструва, че не разбира откъде би му хрумнало подобно предположение. Дори не го вини.

— Трябваше да му кажа за годежа! — укорявам се.

— И какво смяташ да правиш сега?

— Уместен въпрос. Трябва да говоря с него, но вече го търсих навсякъде. На работа, у дома, по кръчмите. Дори обикалях по улиците, но напразно. Лондон е голям град, Англия е голяма страна...

— Хм, в интерес на истината от географска гледна точка е доста малка...

— Гигантска е, когато търсиш някого, който не желае да бъде открит.

— Пък и спокойно може да не е в Англия, а някъде в чужбина. Може да е къде ли не.

Питам се дали длъжността „утешител на Йов“ понастоящем не е свободна в някое друго времево измерение, тъй като Иси притежава всички необходими качества.

Въздъхвам. Права е. Изведнъж се чувствам съвсем нищожна, а светът ми изглежда огромен.

— Иси, звъни ми още някой. Имаш ли нещо против да привършваме? — И двете знаем, че се надявам да е Дарън. Както и че няма да е той.

— Добре. Ще ти звънна довечера — казва Иси.

— Ало? — обажда се тъничък гласец в отсрещния край на линията. Докато се мъча да го разпозная, полагам старания да не се удавя в собственото си разочарование, че е женски.

— Линда?

— Аз съм. Здравей, Кас. — Гласът ѝ звучи притеснено и по детски. Сякаш е малко момиченце, а не седемнайсетгодишна девойка.

— Линда, толкова се радвам да те чуя.

— О. Наистина ли? Не зная дали е редно да разговаряме.

— Да, да, редно е — отвърщам настойчиво. — Линда, зная, че във вашите очи всичко изглежда отворително. Допуснах страхотни грешки, но искам да знаеш, че не съм наикиснала Дарън да участва в онова предаване. — Говоря бързо, тъй като ми е известно, че разполагам с ограничено време, за да я убедя. Имам чувството, че всеки момент ще тръсне слушалката.

— Зная — отвърща пискливото гласче.

— Така ли? — Толкова ми олеква, че нямам идея какво друго да кажа. Изпитвам неимоверно облекчение от откритието, че поне един човек ми вярва.

— Казах на майка, че обичаш нашия Дарън. Но майка каза, че така си мисля само защото съм на седемнайсет. Никой друг не вярва, че го обичаш.

— Но ти си права, Линда. Права си. Аз наистина обичам Дарън — повтарям истерично. Фактът, че Линда ми вярва, има огромно значение за мен.

— Майка каза да не ти се обаждам.

— Разбирам.

— Просто Дарън снощи се обади и спомена, че днес може да иде до Природонаучния музей, и аз си помислих, че ти може...

— Линда, Линда, иде ми да те разцелувам — провиквам се в телефонната слушалка. Естествено, любимото му място. Ето къде ходи, за да размишлява на спокойствие. Съзнанието ми мигом е обсебено от образа на едновременноната му детска стая. Където са си дали среща пещерата на Аладин, Островът на съкровищата и пещерата на Батман. С безбройните книги, картонените макети, екосистемата Мекано и Млечния път, изрисуван на тавана. — Благодаря ти, Линда. Ужасно ти благодаря. Постъпи правилно, повярвай ми. Обичам те, Линда! Затръшвам слушалката, грабвам ключовете си и изхвърчам навън.

20.

Хуквам към метрото, стъпките ми отекуват по тротоара, кръвта пулсира в слепоочията ми, сърцето ми бие до пръсване. Тичам чак до станцията на „Тауър Хил“. Подминавам доволните тълпи, които пият бира на улицата — хората ме подкачат и ми се присмиват, задето съм плувнала в пот и не нося спортен сутиен. Продължавам да тичам. Във фитнесзалата обикновено изминавам по петнайсет километра всеки ден, но не съм ходила на тренировка от „предаването“. Не че се страхувам от неизбежното сочене с пръст (в нашия салон скандалните личности са по на почит от знаменитостите — момичето на рецепцията едва не получава оргазъм всеки път когато види Джефри Арчър на бягащата пътечка) — просто нямам мотивация. Цялото ми време беше посветено на това — да открия Дарън. Вследствие на което сега страшно се задъхвам. От друга страна, затрудненото дишане се дължи не само на бързо влошаващата се физическа форма на тялото ми. А и на вълнението. Надеждата. Бъдещите възможности. Все амбициозни цели. Но съм длъжна да опитам.

Едва на метростанцията си давам сметка, че в бързината съм забравила да си взема чантата. Кога ли съм станала такава блейка?

— Добър ден, може ли да ви помоля за един билет, ако обичате?
— усмихвам се мило — всъщност пускам в ход най-ослепителната си усмивка.

— Докъде?

— До Саут Кенсингтън.

— Един и осемдесет.

— Нямам пари. — Усмивката е замръзнала на лицето ми.

Продавачът изсумтява презрително.

— Да не сме благотворително дружество?

— Моооля ви се. Случаят е много спешен. Незабавно трябва да отида в Саут Кен. — Изоставям специалния очарователен тон, вдъхващ авторитет, и го удрям на молба. Служителят остава глух за тревогите ми.

— Мърдай. Имаме други клиенти. С пари.

Не помръдвам.

— Мооооля ви. — Май ще се разплача. Сълзите, които сдържам от години, постоянно заплашват да рукнат. Чиновникът въобще не ме поглежда.

— Като нямаш пари, няма да се возиш. Разкарай се.

Това е пословичната капка. В гърдите ми се надигат дълбоки, грозни, неудържими стонове. Не мога да разбера откъде излизат — със сигурност не от устата ми, следователно от носа или може би от ушите ми.

— Непременно трябва да отида там. Той е там. Той е там — ридая, което е абсурдно, както и да го погледне човек. Като начало — служителят от метрото не знае коя съм аз, нито кой е „той“, пък и въобще не му пука. Второ, аз самата не съм сигурна, че ще открия Дарън. Забелязвам сопол на ръката си, а спиралата ми, непочиствана с дни, се е размазала по лицето ми. Причернява ми пред очите от сълзи, сополи, разкаяние, фрустрация, болка и празнота. Свличам се на земята. Не мога повече. Години наред се преструвах, че не ми пука, после взе да ми пука, а сега не само че ми пука, ами налетях право в отчаянието. До гуша ми дойде. Живот без Дарън не ми стига.

— Аз ще ѝ платя — долавям топъл, провлечен американски говор. — Струва ми се малко отчаяна. — Не смея да повярвам, че някой се държи мило с мен. Имайки предвид водопада от оскърбления, който напоследък се изля върху мен, вече почти бях изгубила надежда. Не ми остава друго, освен да предположа, че този тип е пристигнал в Англия съвсем наскоро и още не е чел пресата. Добрият самарянин коленичи до мен сред угарките и смачканите бирени кутии. Не му е лесно, тъй като, изглежда, се радва на добър апетит не само на закуска, но и на обяд и на вечеря.

— Ха, не си ли ти онова момиче от телевизията? — прошепва, подавайки ми билета.

— Не беше така, както го изкараха — защитавам се през сълзи.

— Нищо не е такова, каквото изглежда. — Той с мъка се надига и ми подава ръка. Позволявам му да ми помогне да се изправя на крака.

— Не сте журналист, нали? — питам неспокойно. Поклаща глава и изчезва в тълпата забързани туристи.

Преценявам ситуацията. Вдигам очи и забелязвам охранителна камера. Съществува известна възможност това да е поредният капан. Този тип може да е подставено лице.

Вземам се в ръце. Само Линда знае къде отивам. Тя никога не би станала съучастничка в заговор.

Възможно е обаче да са ме проследили. Дишам на пресекулки. Човекът ми се стори почтен. Колкото и невероятно да изглежда, като че ли просто направи едно добро дело. Не губя повече време в размишления. Пъхвам билета в автомата на бариерата и се втурвам към перона.

* * *

При вида на жълто-сивкавата сграда в гърдите ми прииждат чувства — позволявам си да се надявам, че може би, кой знае, той е тук, в Природонаучния музей. Осъзнавам, че отново съм изправена пред проблема с парите. На входа излъгвам, че са ми откраднали чантата. Служителите са твърде възпитани, за да ми се изсмеят в лицето.

— Обадихте ли се в полицията, госпожице? — пита яката лондончанка на входа.

— Не — признавам. — Но ще го направя.

— Кога — след като посетите нашия тиранозавър рекс ли?

— Да.

— Разбира се.

Чашата на търпението ми скоро ще прелее — качество, което напоследък бе подложено на доста провокации, — но съумявам криволяво да запазя присъствие на духа и да убедя музейните работници да ми позволят да позвъня на Иси. Тя им продиктува номера на кредитната си карта и те ми издават билет.

Блъсвам въртележката на входа и хуквам право към галериите. Търча нагоре-надолу по трите реда стълби и постоянно се оглеждам наляво-надясно. Не го забелязвам. Препускам из огромните коридори и надничам във всяка експозиция и кафене, които се изпречат пред погледа ми. Виждам безчет насекоми с приковани криле, фосили, препарирани орли и тигри. Мечтата на препаратора. Но не и Дарън.

Проверявам в залите с кристалите, с бозайниците и с динозаврите. Виждам всяка фаза от растежа, зрелостта и старостта на всяко животно, растение и минерал, но не и Дарън. Повтарям цялото упражнение два пъти. След час и половина истерично и безплодно издирване отново се озовавам в централното фоайе. Цялото това търчане беше напълно безполезно, само привлякох върху себе си десетки учудени погледи и за съжаление станах център на вниманието.

Разбира се, че беше безполезно.

Настанявам се под скелетите на динозаврите, заобиколена от готически арки и въодушевени туристи, задълбочени в четене на пътеводители на всевъзможни езици. Доста е зловещо. Преобърнах целия музей, но той не е тук. Беше доста налудничаво от моя страна да се надявам, че ще го открия. Защо не разпитах Линда както трябва! Например кога е смятал да идва. И твърдо ли е възнамерявал да го направи. Толкова се зарадвах, че попадам на някаква — макар и най-далечна — следа, че дори не успях да се възползвам от подадената информация. Не мога да позвъня на Линда. Ще ѝ навлека големи неприятности, ако майка ѝ разбере, че е говорила с мен. Чувствам се тъпа и нещастна. Готическите водоливници очевидно са наясно със ситуацията от самото начало, защото май ми се присмиват.

Трябва да погледна нещата отстрани.

Отивам в тоалетните. Както обикновено, пред кабинките се извива километрична опашка от жени, чийто пикочен мехур е пълен до пръсване. Чакам равнодушно, твърде изтощена да нервнича, за да изплаша околните, та дано започнат да пишкат по-бързо. Улавям отражението си в огледалото — потресена съм. Изглеждам напълно изпаднала. Новата ми прическа изисква минимално внимание — едно бързо сресване с гребен, малко лак, след което леко разрошване с пръсти, за да не личат следите от гребена. Аз обаче не съм се потрудила да извърша дори тази проста операция и цялата ми коса е сплъстена на тила. Всъщност от предаването насам не съм се преобличала, не съм се гримирала и не съм яла. По принцип съм слаба, но сега направо съм изпосталяла. Цяла седмица пуша, за да убия глада, да се разсея и за утеха. Дрехите и косата ми са пропити с миризмата на фасове. Кожата ми е посивяла, очите ми са хлътнали. Приличам на ходещ пепелник. Наплисквам лицето си със студена вода и решавам да се върна при динозаврите — те изглеждат по-зле и от мен.

В продължение на три часа бавно се шляя из галериите и макар да съм готова да призная, че рибите, земноводните и влечугите са интересни по своему, въобще не могат да се мерят с Дарън. Научавам, че динозаврите са се появили преди двеста и трийсет милиона години и са просъществували сто шейсет и пет милиона години, но съзнанието ми отказва да го възприеме. Дарън го няма само от една седмица и тези седем дни вече ми се струват цяла вечност. Разбирам също така, че големите гуцери са живеели на сушата и не са могли да летят, а са се придвижвали с помощта на крака, разположени под туловището. Замислям се дали да не пиша до филмовата редакция в телевизията, тъй като съм сигурна, че съм гледала касови филми с летящи динозаври, но нямам сили. Посещавам експозицията, посветена на физиологията на човека, и гледам филм за възпроизводителния процес и развитието на бебето, от който направо ми прилява. Не само заради кръвта, но и защото е доказателство — сякаш ми е необходимо!, — че любовта, животът и изживяването на този живот са истинско чудо. Въздъхвам и си поглеждам часовника. Четири и половина. Гладна съм. Решавам за последен път да обиколя галерията, посветена на живата природа, след което с огромно нежелание ще се откажа. Ще се прибера у дома и ще си направя спагети.

Тази галерия е феноменална. Състои се от няколко експозиции, демонстриращи нагледно, че всеки животински, растителен и човешки организъм е просто частица от сложна система. Атмосферата, хидросферата и литосферата на Земята са представени с помощта на страхотни холограми със специални ефекти. Има кът на тропическата гора, озвучен с шума на проливен дъжд и цвъртене на птици. Друг кът е посветен на океаните и крайбрежните ивици. Тук отеква плисък на океански вълни и крясък на чайки.

Уитби.

Той.

Може би си въобразявам, но ми замирисва на морска вода.

Погледът ми се натъква на далеч по-неромантична гледка — препарирана гърмяща змия и разлагащ се заек.

Прекосявам ураганните ветрове и се насочвам към претенциозния камбанен звън, който ми напомня музиката, звучаща на пазара Камдън. Крача по тъмен коридор към серия огледала, които

отразяват и пречупват светлината, създавайки у гледащия усещането, че се намира извън Земята и наблюдава хидросферата от страни. Безкраен е кръговратът на водата във всичките ѝ форми — течност, пара, лед. Не разбирам точно как става. Но мащабните сребристи холограми са невероятни.

Дарън.

Изведнъж се оказвам заобиколена със стотици негови образи. Виждам Дарън. Намира се точно до мен, вдясно. Намира се точно до мен, вляво. Посягам да го докосна, но ръката ми увисва във въздуха. Виждам го. Стои пред мен, стои зад мен. Вдигам поглед и го виждам над главата си. После изчезва.

Дъхът ми напуска тялото ми и създава вакуум. Не мога да дишам. После отново нахлува в дробовете ми и едва не се просвам на пода.

Той беше там. Това беше той. Мъча се да съобразя къде е стоял и кои от образите са били просто сенки и отражения от самите огледала. Не съм в състояние. Тъй или иначе, има само две възможности — назад през тропическата гора към залите „Уотърхаус Уей“ или напред към експозициите „Гледки от Земята“.

При страховитите влечуги или в космоса?

Хуквам към „Гледки от Земята“. Над редица от шест статуи, изобразяващи различните аспекти на живота на планетата ни, се извисява драматичен макет на самата Земя, която се върти между две гигантски стени. Те изобразяват Слънчевата система и нощното небе. Налитам на група ученичета, шумни, доволни и свръхвпечатлителни като всички деца. До едно са облечени в тъмносино и се сливат в неразличима маса от раници, акне и конски опашки.

Той е пред групата.

Спуска се с огромния ескалатор, който минава през Слънчевата система.

Нямам време да съблюдавам английските традиции. Със зъби и нокти си проправям път през тълпата ученици. Те шумно дават израз на недоволството си:

— Ама то има опашка, госпожо.

Мъчат се да ме изблъскат назад с лакти, но са безсилни пред моята любов и силата, която ми вдъхва паниката.

— Извинете. Движете се в грешната посока.

Не. Най-сетне се движа във върнатата посока. Приковавам очи в тила на Дарън и не гопускам от поглед нито за миг. Той не ме забелязва, засега решавам да не го викам. Децата помежду ни могат да се окажат доста сериозно препятствие, ако му хрумне да избяга. Ескалаторът се издига нагоре сред огромни листове кована мед, изобразяващи ядрото на Земята, на фона на етническа музика — свидетелство за лошия вкус на уредника. Подминаваме съзвездията Голяма мечка, Дракон и Змиеносец с агонизираща бавност. Иде ми да тропам с крака и макар да се проврях между неколцина посетители, стряскайки ги с напрегнатото си изражение, намекващо, че имам проблем, който не търпи отлагане, се заклеших зад дама с двойна детска количка. Насмалко да се покатеря върху нея, но явно съм дотук.

Като слизам от ескалатора, завивам вдясно след Дарън, който крачи сред изригващи вулкани и земетресения.

— Дарън — провиквам се. — Дарън!

Но гласът ми — иначе доста силен — не успява да се извиси над природните бедствия и глъчката в групата на четвъртокласниците.

— Дарън!

Той се обръща.

В първия миг не ме разпознава заради новата ми прическа и несретния ми грънджфасон.

— Кас? — И докато обръщението измине пътя от мозъка до гласните му струни, на лицето му за части от секундата се изписват изненада, недоумение и радост, но накрая чертите му застиват в изражение на раздразнение.

— Това е някакво съвпадение. — Дарън оставя раницата си на пода и кръстосва ръце на гърдите си. Прищраква ми, че ми изпраща сигнала „стой настрана“. Стомахът ми изобщо не се интересува от тези послания и при вида на потрепващите мускули на ръцете му прави салто.

— Всъщност не е. От известно време те издирвам. — Не споменавам обаждането на Линда. Не искам да ѝ създавам неприятности. — Обикалям тук от часове — пелтеча. Той сякаш се изненадва. С огромно усилие на волята продължавам: — През последната една седмица обърнах целия град да те търся. — Почесвам се по носа и млъквам. Обхождам с поглед залата, търсейки подходящо място за разговор. И той се оглежда. Питам се какво ли търси.

— А къде са камерите?

Ааа, ясно.

— Няма камери... хм, поне доколкото ми е известно — добавям смутено. Той издава неопределен звук, изразяващ нещо средно между презрение и недоверие, с което ме принуждава да заявя: — Нямах нищо общо с онова предаване.

— Сериозно? — Една-единствена дума, но надали и половинчасов монолог би предал по-красноречиво цялото му отвращение и сарказъм.

— Зная, че изглежда кофти...

— Кофти! — кресва той, привличайки любопитните погледи на буйните дечица. — Аз лично не бих го нарекъл кофти. По-скоро гнусно, подло и унижително. Изкара ме пълен идиот, Кас, направо... — крещи; не намира подходящи думи. — Причини ми болка, по дяволите! Не мога да повярвам, че ти — че дори ти! — си в състояние да паднеш толкова ниско. Да спиш с мен за развлечение на драгите зрители! Да приемеш предложението ми за увеселение на телевизионната аудитория. Що за животно си? Не мога да повярвам! — От устата му ядно хвърчат пръски слюнка, а лицето му се е разкривило от болка.

Великолепен е.

— Ами не вярвай, защото не е вярно. Не знаех, че ни снимат. — Посягам да хвана ръката му. Той се дръпва рязко, сякаш съм заразно болна.

— Била си сгодена за Джош! — беснее.

— Да — отвърщам протичко и отново отпускам ръце.

— Била си сгодена, но и през ум не ти е минало да го споменеш, така ли?

Продължава да ми крещи и около нас вече се събират зяпачи. Надали забелязва. Учителката се мъчи — напразно — да изтика децата по-нататък. Има право — може да се окажат свидетели на нецензурни сцени с вулгарен език и насилие.

— Хм, да, мина ми. Но...

— И прие моето предложение?

— Да. Но не съм те излъгала. Щях да ти кажа... — Прозвучава фалшиво, дори на мен самата.

— Кога? Преди или след сватбата с Джош?

Наистина е побеснял. Цялото му същество излъчва болка и напрежение. Лицето му сякаш се е разпаднало на трилиони тревожни късчета и съзерцавайки го, виждам само отделни елементи — изкривена уста, ядно набърчена ноздра, буреносно смръщена вежда. Отчаян поглед.

— Нямах да се омъжа за Джош. Не и след като те срещнах повторно. Нямах нищо общо с предаването. — Полагам старания да говоря благоразумно и да запазя присъствие на духа. Изисква се голяма воля. — Обичам те. Само теб. Влюбих се в теб още като ходихме в Уитби.

След като изричам страшните думи, ми олеква.

— Тогава защо се сгоди за Джош? — Дарън отправя този въпрос към пода. Гневът му се уталожва за миг и отстъпва място на тъгата. Още по-зле. Поемам дълбоко дъх. Зная, че това е последният ми шанс. Макар че трудно може да се нарече шанс. Внимателно подбирам всяка дума:

— Уплаших се да не свърша като майка си. Поне според своята представа за живота ѝ. Влюбването ми се струваше твърде рисковано. Знаех, че с Джош съм в безопасност. Той ме обича повече, отколкото аз съм в състояние да го заобичам, затова не би могъл да ме нарани.

— Не се ли замисли колко е несправедливо за него?

— Не точно — въздъхвам. Нямам друг избор, освен да бъда честна. Но истината е толкова нелицеприятна. Не мога да си представя себе си в по-гадна ситуация.

— Господи, Кас, даваш ли си сметка какво изрече току-що? — Дарън внезапно вдига глава и втренченият му поглед се забива в мен като юмрук. — Джош е един от малкото хора, които си мислех, че обичаш истински. Приятелството ти с него ми вдъхваше кураж, защото ми се струваше неопровержимо доказателство, че си способна да обичаш и образът на цинична кучка е само поза. Но ти току-що ми призна, че дори не си се сетила за него. Бил е просто поредната пионка в твоята игра.

— Той сам го пожела.

— Съмнявам се, че е искал съпруга, която да не го обича.

— Не е така. Тогава не знаех как да обичам. — Мъча се да се отърся от тази мисъл.

— Чух добре какво каза, Кас. Гледах предаването. Каза, че сексът с мен е, цитирам: „... нещо ненадминато. Рисковано, мръсничко, нахално и най-вече забавно“. Не чух да казваш на целия свят, че ме обичаш. Защо ли? — И без да ми даде възможност да отговоря, отново се отдава на гнева си: — Защото не ме обичаш. Съчинила си цялата тази басня, понеже Джош те е зарязал, студиото те е изхвърлило и цяла Великобритания те мрази. Аз съм чисто и просто единствената ти възможност.

— Грешиш.

— Колко плесници трябва да изям, Кас? Кога ще си довольна? Най-напред ме обявяваш за „твърде сериозен и непретенциозен“. После правим любов до безпаметност. След което изчезваш. Не желаяш да разговаряш с мен, заплашваш да извикаш полиция. Сетне се завръщаш, едва не ми пръсваш сърцето от секс и този път се сгодяваме, само дето изведнъж се оказва, че всичко било единствено за гъдел и назидание на публиката.

Представено така, звучи гадно.

— Държиш се като малоумна. Как да съм сигурен, че изявленията ти не са просто поредната публична изява? Как да ти имам доверие?

— Просто го носиш в себе си, Дарън. Някои хора го притежават и ти си един от тях.

Съсредоточавам се върху леката трапчинка на брадичката му и точния цвят на очите му. Запечатвам в съзнанието си движението на ръцете му и формата на китките му. Попивам всичко, тъй като съществува съвсем реална опасност да не го видя никога повече. Ако си тръгне, ще потъна в перманентен мрак. Хвърлям един поглед към групата деца, които едва не припадат от смях и подигравки.

— Не може ли да дискутираме въпроса на някое по-усамотено място?

— Какъв смисъл има, Кас? Нашата връзка е публично достояние. Пош и Бекъм имат повече тайни.

Имам чувството, че съм подложена на изпит, но не зная точно какъв. Безспорно съм неподготвена. Внимателно навлизам в темата, стараейки се да бъда максимално честна. Зад гърба ми е изложен макет на земетресение. На всеки петнайсет секунди целият свят се разтърсва

и земята се пропуква. Питам се дали Дарън също смята, че това е някаква ирония на съдбата.

— Бях много изплашена, Дарън. Буквално се гипсирах от цялата тази любов, която изпитвах към теб. Нали се занимаваш с екология и умееш да откриваш връзките между нещата? Хайде, Дарън, помисли малко. Замисли се над изходната ми позиция. Винаги съм смятала, че от любовта не може да произлезе нищо хубаво. Баща ми не обичаше достатъчно нито майка ми, нито мен, за да остане с нас. Заряза я, заряза ни напълно съсипани. Майка ми се стараяше, както можеше, но когато той си тръгна, не само парите не достигаха. Тя се научи да сдържа чувствата си, във всеки случай поне не ги показваше. Беше безкрайно резервирана и мнителна. Аз не съм учена да обичам. Учена съм да се пазя.

— Да се пазиш, Кас, не да причиняваш болка на хората!

Не обръщам внимание на забележката и продължавам:

— Зная, че това не ме оправдава, просто ти обяснявам. В гимназията вече бях убедена, че сексът и любовта са напълно несъвместими. Безкрайната поредица от любовници сякаш само доказваше тази теория. Всеки следващ мъж бе готов да ме предаде или да ме използва, за да предаде някой друг. Не исках да бъда жертва. Не си позволявах да обичам. Дори не мисля, че бях способна на подобно нещо.

Стомахът ми е натежал, сякаш съм се нагълтала с олово, но поне приковах вниманието на Дарън — както и на цялата банда хлапета. Накъде бие този разговор? Как да му кажа, че да го обичам, ми се струваше най-страшното нещо на света, но същевременно и най-хубавото? Че съм сгрешила в преценката си за много неща? Изведнъж разбирам, че да притежавам фигурата на Барби, би означавало да имам четирийсет и пет сантиметрова талия, еднометрови крака и глава с размерите на плажна топка, че спагетите не са най-апетитният кулинарен деликатес, че Боби Озмънд не е секси.

Че любовта може да направи човека щастлив.

Усещам, че деколтето на тениската ми е мокро. Докосвам лицето си и установявам, че плача. Огромните кръгли сълзи се търкалят по страните ми с такава скорост, че цялата съм подгизнала.

— Съжалявам, че изгубих толкова време, но накрая узнах, че съм способна да обичам. Не съм те натопила. Зная какво ти е причинило

предаването. Едва сега осъзнавам какво представлява в действителност и колко си бил прав. Трябва да ми повярваш, Дарън. — Питам се има ли смисъл да му казвам, че съм подала оставка от телевизията. Съмнявам се. Сигурно е чел вестниците и си мисли, че съм уволнена. Лицето ми пламти. Сърцето ми ще се пръсне, сгърчено в агония. Опитвам се да отгатна мислите му. Зная, че се мъчи да разбере, но дали ще успее? Дори да разбере, дали му пука достатъчно? Подпира се на една стъклена витрина, фактът, че изпитва подобна потребност, надали работи в моя полза.

Или може би да? Разтрива очи с юмруци.

— Повярвай ми — умолявам го.

Той поклаща глава. И много тихо — почти недоловимо, прошепва:

— Не мисля, че мога. Съжалявам. — Изглежда искрен. Изглежда съкрушен. И наранен. — Де да можех. — Навежда се, взема раницата си и се приготвя да напусне живота ми.

Цяла седмица се люшках между разкаянието, страха и отчаянието. Виех и плачех насаме. За пред хората се мъчех да запазя спокойствие, за да не изглеждам твърде глезена. Чувствах се разголена и изложена на показ. Разнищена и отречена на микро– и макрониво. Това преживяване изтощи силите ми. Малкото количество остатъчна енергия се изчерпа в опитите ми да се разбере с Дарън.

Прас.

Изведнъж се оказвам във вихъра на непозната емоция, която се плиска между полюсите на гнева и страстта. Тя влива нови сили в тялото ми и изригва във водопади от неопределена ярост, които ми вдъхват живот. Няма нищо общо с пред менструалния звяр, който обладава душата ми в продължение на три дни на всеки четири седмици. Нито със злобно хвърчащите слюнки, когато рейтингът не е висок или някой помощник-продуцент е сгафил. Нито с непоносимото раздразнение, което ме разяжда, когато Иси се метне на врата на някой смотан нещастник. Или с презрителното недоволство, когато Джош зареже поредната мацка. Гневът ми е далеч по-болезнен. Бурята на раздразнението и болката се разразява все по-силно и степента ѝ по скалата на Рихтер се покачва. Приижда през стомаха нагоре към гърдите и сърцето ми и достига главата ми, където избухва в истински тайфун.

— Това ли беше всичко, Дарън? — изкрещявам. — С това ли се изчерпва опитът ти да ме обичаш?

Той се обръща и ме поглежда.

— Да ти кажа честно, нищо не излезе.

Изведнъж не съм способна на нищо друго, освен пак да се отдам на безразсъдството си. Изпълва ме някакво шибано отчаяние. Не зная как да предотвратя това неизбежно и напълно ненужно бедствие.

— Цял живот си бил обичан и обожаван. Предпазван. Защищаван. Поощряван да вярваш в доброто у хората, но ето че най-сетне се натъкваш на първото сериозно препятствие. Мислех, че ще се справиш по-успешно. Защото можеш да се справиш по-успешно. Да не си посмял да си тръгнеш. — Тропвам с десния си крак. — Да не си посмял да изгубиш вяра в мен. — Тропвам с левия. — Ти каза, че ме обичаш. Лесно е да се каже, мамка му. — Стърчи насреща ми като истукан. Гневните слюнки хвърчат право в лицето му. — Добре, признавам, осъзнах го късничко, но наистина повярвах в любовта и смятам, че от милиардите хора на тази земя ти си онзи, с когото ми е отредено да бъда. — Обвинително забивам пръст в гърдите му и ми иде отново да затропам с крака и да размахам ръце. Преливам от гняв, който не знае как да се излее. — Престанах да изпитвам панически ужас от безбройните „ако“-та. Зная, че не си като баща ми. Както и че не трябва да меря всички с неговия аршин. — Косъмчетата на врата ми яростно щръкват. — Съжалявам, че докато стигна до това откритие, причиних болка на толкова много хора. Ужасно съжалявам. А сега те моля да ми повярваш. Не го направих заради прокажения, шибан, смотан, задръстен рейтинг.

Мисля, че дори да бях завършила превзет колеж, при така създадите се обстоятелства изборът на подходящи фрази пак щеше да ме затрудни. Нямам сили да се боря повече и започвам да тропам с крака, все по-силно и по-силно, все по-бързо и по-бързо. Сълзите избликват от очите ми и рукуват по страните ми като река. Вече съм изчерпана до краен предел.

Изтощена.

Победена.

Преставам да тропам с крака и се мъча поне частично да си възвърна равновесието. Задъхвам се, главата ме боли. Нямам сили да погледна Дарън или учениците в очите. Толкова се срамувам. През

последните няколко дни изгубих всичко: двамата си годеници — единия — любовта на живота ми, другия — най-добрия ми приятел; работата си; личното си пространство. А сега — и разсъдъка си. Бях подведена, изиграна и унижена. Изпълват ме отчаяние, самота и разкаяние.

Преценявам ситуацията.

Въпреки всичко продължавам да вярвам в любовта. Което означава, че тъкмо когато се опасявах, че съм изпуснала нишката на играта, спечелих. Имам мама. Имам Иси.

Научих толкова много.

С усилие вдигам поглед към Дарън. Сърцето ми сякаш прави цигански колелата. Изтривам лицето си с опакото на дланта си, избърсвайки сълзите и остатъците от спирала. Вдигам картата на музея от пода, където я бях захвърлила.

— И знаеш ли какво, Дарън? По ирония на съдбата не съм спирала да вярвам в теб. Не съм си и помисляла, че си ме предал. Нито за миг.

И двамата дишаме тежко. Гледаме се втренчено. Лицата ни излъчват опасна смесица от гняв и прошка, любов и страст, доверие и страх, възможности и окончателност. Надежда.

От самото начало всичко е толкова бурно. Първо еуфория, после безутешност, после пак еуфория, после неописуема самота. Какво ли следва сега?

Минутите неусетно се изнизват. Никой не обелва и дума. Стоим като заковани.

— Знаеш ли, че тиранозавърът тежи двайсет и пет тона? — пита Дарън.

— Да — отвърщам предпазливо и добавям: — И е растително яден, затова му препоръчвам да мине на диета с грейпфрути. — Шегата е плоска, но по лицето на Дарън пробягва бегло подобие на усмивка. Хваща ме за ръка и ме повежда през галериите. Пръстите му пламтят.

— Значи си разгледала динозаврите?

— Да. — Цялата треперя.

— А видя ли синия кит?

— Да.

— Тогава стига ти толкова за днес. — Имам чувството, че съм забулена с множество воали, които един по един се свличат с всеки негов въпрос, но вместо да се чувствам разголена, се изпълвам с увереност. Сякаш проглеждам.

— Да.

— Как мислиш, имаш ли желание да изпием по една бира?

Този път кимам. Не съм в състояние да проговоря. Излизаме от музея под лъчите на лондонското слънце. Спираме се на стълбите и присвиваме очи, заслепени от ярката светлина и тълпите. Дарън се обръща към мен.

— Все още ли вярваш в мен, Кас? — пита. Гласът му е прегракнал от възмущение, но е все така нежен и като че ли долавям някакво обещание за бъдещето.

— Да.

— Ще ми дадеш ли още един шанс?

— Да. Ще ти дам.

Мощно, ясно, крепко ДА.

Най-сетне у дома.

Издание:

Адел Паркс. Да си намериш майстора
ИК „Ера“, 2003

Редактор: Светла Иванова

Художник: Димитър Стоянов — Димо

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.